ROSLUND & HELLSTRÖM

CRIME

Trei secunde

NEW YORK TIMES BESTSELLER
CEL MAI BUN ROMAN POLIȚIST
SUEDEZ AL ANULUI

TREI

FICTION CONNECTION

Roslund & Hellström

Trei secunde

Traducere din suedeză de Gabriella Eftimie

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecției:
Faber Studio (Ioan Olteanu)
Foto copertă: © Images.com/Corbis

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Domnica Drumea

Dtp:
Corina Rezai

Corectură:
Roxana Samoilescu
Eugenia Ursu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROSLUND, ANDERS
Trei secunde / Roslund & Hellström ; trad.: Gabriella Eftimie. - București : Editura Trei, 2013
ISBN 978-973-707-816-2

I. Hellström, Börge (1957)
II. Eftimie, Gabriella (trad.)

821.113.6-31=135.1

Titlul original: Tre Sekunder
Autori: Anders Roslund & Börge Hellström

Copyright © Anders Roslund & Börge Hellström 2009
Ediția în limba română s-a publicat prin acord cu Salomonsson Agency, Suedia.

Copyright © Editura Trei, 2013
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-816-2

Pentru Vanja
care a îmbunătățit puțin cărțile noastre

PRIMA PARTE

duminică

Încă o oră până la miezul nopții.

Cu toate că era deja sfârșitul primăverii, era mai întuneric decât se aștepta. Mai mult, apa, acolo jos, era aproape neagră, ca un văl acoperind ceva ce părea un hău nesfârșit.

Nu-i plăceau ambarcațiunile, sau poate că marea era misterul pe care nu-l înțelesese. Dârdâia tot timpul când bătea vântul, ca acum, și Świnoujście dispăru încet în neant. Obișnuia să stea cu mâinile încleștate în jurul balustradei și să aștepte până când casele își pierdeau forma, părând doar niște pătrățele pe cale să se dizolve, în timp ce întunericul din jurul lui devenea din ce în ce mai pătrunzător.

Avea douăzeci și nouă de ani și îi era frică.

Îi auzea pe oamenii care se mișcau în spatele lui și care se îndreptau și ei undeva; încă o noapte, câteva ore de somn, și aveau să se trezească într-o altă țară.

Se aplecă înainte și închise ochii. I se părea că drumurile acestea deveniseră din ce în ce mai problematice odată cu trecerea timpului, iar mintea lui era la fel de conștientă de pericolele care-l păsteau ca și corpul lui; mâinile îi tremurau, fruntea îi era leoarcă de transpirație și obrajii îi ardeau, cu toate că tremura în bătaia aprigă a vântului. Peste două zile urma să stea exact în același loc, doar că pe drumul de întoarcere și avea să uite că jurase să n-o mai facă niciodată.

Dădu drumul balustradei, deschise uşa care delimita frigul de căldură şi care-l conduse spre una dintre scările acelea lungi unde nişte feţe necunoscute se îndreptau spre cabinele lor.

Nu voia să doarmă, nu putea să doarmă, nu încă.

Barul nu era cine ştie ce, cu toate că *M/S Wawel* era unul dintre cele mai mari feriboturi care făcea curse regulate între nordul Poloniei şi sudul Suediei; dar locul ăla, mesele pline de firimituri şi scaunele cu patru beţe subţiri pe post de spătar nu te îmbiau deloc să zăboveşti pe-acolo prea mult.

Transpira în continuare. Mâinile lui se repeziră după sendviş şi halba de bere, în timp ce se holbă drept înainte, încercând să nu pară speriat. Câteva guri de bere şi o jumătate de felie de caşcaval cu care se lupta împotriva senzaţiei de rău, gândindu-se că un gust nou îl va elimina pe cel vechi: mai întâi o friptură grasă de porc pe care a fost nevoit s-o mănânce ca să-şi protejeze stomacul şi apoi chestia aia gălbuie, ascunsă într-o masă maro, cauciucată — numărase fiecare înghiţitură, de la unu până la două sute, până când biluţele de cauciuc îi alunecaseră pe gât, zgâriindu-l pe dinăuntru.

— *Czy podać panu coś jeszcze?*

Femeia tânără care-l servise îl privi, apoi scutură din cap: nu, nu în seara asta, s-a terminat.

Fierbinţeala din obraji se transformase într-o amorţeală. Îşi zări faţa palidă din oglinda de lângă casa de marcat şi împinse farfuria cu sendvişul neatins şi paharul plin cât putu de departe pe tejghea, apoi arătă cu degetul spre ea până când chelneriţa pricepu ce vrea şi o mută pe raftul cu vase nespălate.

— *Postawić ci piwo?*

Era un bărbat cam de vârsta lui, uşor ameţit, genul care intră în vorbă cu oricine ca să nu se simtă singur. Continuă să se holbeze drept înainte, întors spre faţa albă din oglindă, nici măcar nu se răsuci spre cel care-i vorbise. N-avea cum să ştie dacă nu cumva se prefăcea beat şi voia să-i facă cinste cu o bere fiindcă ştia ce căuta pe vasul ăla. Lăsă douăzeci de euro pe tăviţa argintie cu bonul şi părăsi încăperea aproape pustie, cu mese goale şi muzică ridicolă.

Îi venea să urle de sete şi limba încerca să găsească nişte salivă ca să umezească măcar pentru moment locurile uscate, dar nu îndrăznea să bea, de teamă să nu i se facă rău şi să vomite ceea ce înghiţise.

Trebuia să păstreze totul în stomac pentru că altfel — şi era conştient că aşa funcţionau lucrurile — altfel era un om mort.

Asculta păsările, cum făcea adesea târziu după-masa, când aerul cald dinspre Oceanul Atlantic se retrăgea şi lăsa loc unei seri reci de primăvară. Era momentul lui preferat — terminase ce avea de făcut, dar nu era câtuşi de puţin obosit şi avea destule ore până când trebuia să se culce în patul îngust din camera de hotel şi să încerce să adoarmă în camera aceea care urla a pustietate.

Erik Wilson lăsă aerul rece să i se izbească de obraji. Închise ochii preţ de câteva secunde ca să-i ferească de lumina puternică a reflectoarelor care inundară toată zona cu o lumină mult prea albă. Îşi lăsă capul pe spate şi mişi ochii cu grijă spre bobinele mari de sârmă ghimpată din cauza cărora gardul părea şi mai înalt decât era, încercând să scape de senzaţia că raza aceea era îndreptată chiar spre el.

La câteva sute de metri mai încolo se auzea un grup de oameni care se deplasau pe o bucată dură de asfalt, întinsă şi iluminată.

Şase bărbaţi îmbrăcaţi în negru în faţa, în jurul şi în spatele celui de-al şaptelea.

Şi o maşină la fel de neagră care-i urmărea încet.

Plin de curiozitate, Wilson privi fiecare pas.

Transport obiectiv protejat. Transport pe teren deschis.

Brusc, un alt sunet îl anihilă pe cel de dinainte. Cineva trăsese câteva focuri de armă. Cineva trăsese câteva focuri răzleţe, unul după altul, spre oamenii care se

deplasau pe suprafața de asfalt. Erik Wilson stătu nemișcat și văzu cum doi dintre oamenii îmbrăcați în negru aflați cel mai aproape de obiectivul protejat se aruncară asupra acestuia și-l trântiră la pământ, pe când ceilalți patru se întoarseră și încercară să localizeze sursa focurilor.

Procedară exact ca Wilson: încercară să identifice arma, trăgând cu urechea.

Un kalașnikov.

Un foc tras dintr-un pasaj dintre două clădiri joase, de la patruzeci, poate cincizeci de metri depărtare.

Păsările care cântaseră adineauri dispăruseră deja, la fel ca și vântul cald care în curând avea să se răcească.

Lui Erik Wilson nu-i scăpa nicio mișcare din spatele gardului și percepea fiecare moment de tăcere. Bărbații în negru începură să tragă și mașina acceleră puternic, pentru ca apoi să se oprească foarte aproape de obiectivul protejat, plasându-se în calea focurilor ce veneau în continuare dinspre cele două clădiri joase. După doar câteva secunde, nu mai mult, corpul protejat fu târât pe bancheta din spate prin portiera deschisă și vehiculul dispăru în întuneric.

— Bine.

Vocea venea de undeva de sus.

— Cam asta a fost pentru seara asta.

Difuzoarele erau plasate chiar sub reflectoarele mari. Președintele supraviețuise acestei seri, încă o dată. Wilson se întinse și ascultă. Păsările se întorseseră. Un loc ciudat. Era a treia oară când vizita FLETC, adică Federal Law Enforcement Training Center, aflat în punctul cel mai sudic al statului Georgia — o bază militară a statului american, loc de antrenament pentru DEA, ATF, US Marshals, Border Patrol și cei de aici, care tocmai salvaseră din nou

țara, numiți Secret Service. Sigur fuseseră ei, își spuse cercetând asfaltul iluminat, era mașina lor, echipa lor, se antrenau destul de des pe aici.

Continuă să se plimbe de-a lungul gardului care îl separa de o altă realitate. Aerul era ușor de respirat, mereu îi plăcuse clima din locurile acelea, era mult mai multă lumină și mai cald decât în Stockholm, unde aşteptai o vară care părea că n-o să sosească niciodată.

Părea un hotel ca oricare altul. Traversă holul și o luă spre restaurantul ponosit și scump, dar se răzgândi și coti spre lifturi, după care urcă la etajul al doisprezecelea din clădirea care, timp de câteva zile, săptămâni sau luni devenea căminul comun al cursanților.

În cameră, aerul era sufocant și prea cald. Deschise fereastra care dădea spre terenul de antrenament și privi un timp spre lumina orbitoare, apoi porni televizorul și se plimbă printre canalele ce păreau că difuzează același program. Lăsă televizorul deschis până când avea să se culce. Era singurul lucru care reușea să anime cât de cât o cameră de hotel.

Nu-și găsea locul.

O senzație de neliniște i se târî dinspre stomac spre picioare și Wilson se ridică de pe marginea patului, își dezmorți membrele și se duse la birou, unde se aflau cele cinci telefoane mobile aliniate la câțiva centimetri distanță unul de celălalt pe suprafața goală, cinci telefoane identice între lampa cu abajurul puțin prea mare și mapa din piele neagră.

Le ridică pe rând și le verifică. Pe primele patru nu-l sunase și nu-i lăsase nimeni niciun mesaj.

Pe cel de-al cincilea — își dăduse seama dinainte să-l fi atins.

Opt apeluri pierdute.

Același număr.

El aranjase astfel. Pe telefonul din urmă putea fi sunat doar de la numărul acela. Și nici Wilson nu suna alt număr de la el.

Două cartele reîncărcabile neînregistrate de pe care se sunau și, în caz că ar fi vrut cineva să facă cercetări ca să localizeze telefoanele, n-ar fi găsit niciun nume, ci doar două numere care primeau și inițiau apeluri, doi clienți necunoscuți care nu puteau fi găsiți nicăieri.

Se uită la celelalte patru aparate ce zăceau pe masă. Același aranjament, toți sunau la același număr și toate aveau acces la un singur număr secret.

Opt apeluri pierdute.

Erik Wilson strânse puternic telefonul lui Paula.

Calculă în minte. În Suedia trecuse de miezul nopții. Formă numărul.

Vocea lui Paula.

— *Trebuie să ne vedem. La etajul cinci. Într-o oră.*

La etajul cinci.

Vulcanusgatan 15 și Sankt Eriksplan 17.

— N-am cum.

— *Trebuie să ne vedem.*

— Nu se poate. Nu sunt în țară.

Respirație grea. Foarte aproape. La câteva sute de mile depărtare.

— *Atunci am bulit-o, Erik. Avem o livrare importantă peste douăsprezece ore.*

— Amân-o.

— *E prea târziu. Cincisprezece catâri polonezi se apropie de destinație.*

Erik Wilson se așeză pe marginea patului, în același loc, șifonând ușor cuvertura.

O achiziție importantă.

Paula se infiltrase în grup mai adânc decât oricare dintre ei.

— Gata, ieşi din joc. În clipa asta.

— *Ştii că nu merge aşa. Ştii bine că n-am cum. Asta dacă nu vreau să mă trezesc cu două gloanțe în tâmplă.*

— Repet, ieşi din joc. De data asta, ascultă-mă, de data asta n-am cum să te acopăr. Trebuie să ieşi, n-auzi?

Se lasă o tăcere supărătoare de fiecare dată când cineva închide telefonul în mijlocul conversației. Lui Wilson nu îi plăcuse niciodată liniştea aceea electronică. Când altcineva punea punct discuției.

Se duse din nou la fereastră şi cercetă terenul de exercițiu inundat, aproape scufundat în lumina puternică, albă, care îl făcea să pară mai îngust decât era.

Vocea aceea fusese forțată, aproape temătoare.

Erik Wilson se uită la telefonul mobil din mână, la tăcerea care-l înconjura.

Ştia că Paula avea să facă toată treaba singur.

luni

Oprise maşina în mijlocul podului Lidingö.

Razele soarelui reuşiseră să pătrundă prin întuneric la câteva minute după ora trei, nerăbdătoare şi amenințătoare, semn că negura avea să se întoarcă abia seara târziu. Ewert Grens coborî geamul şi privi suprafața apei, apoi trase adânc în piept aerul încă rece al răsăritului care alungă noaptea aceea blestemată.

Porni spre malul celălalt şi traversă insula adormită până când ajunse la casa amplasată pe o stâncă, având o vedere superbă spre ambarcațiunile care treceau dedesubt. Parcă maşina pe suprafața de asfalt goală, scoase stația de emisie-recepție din încărcător şi ataşă microfonul de haină. De obicei, o lăsa în maşină când o vizita pentru că niciun apel nu era mai important decât discuțiile lor, dar acum nu mai exista nicio discuție care să fie perturbată.

Ewert Grens făcuse drumul acesta săptămânal timp de douăzeci şi nouă de ani şi nu putea să renunțe la acest ritual. Chiar dacă, între timp, camera ei fusese ocupată de altcineva. Se ducea la ceea ce fusese fereastra ei; de acolo, ea privise lumea de afară, iar el îi stătuse alături, încercând să-şi dea seama ce anume căuta.

Singura persoană în care avusese vreodată încredere.

Îi era dor de ea. Pustietatea asta nenorocită se agăța de el cu ghearele, îl urmărea, dar nu reuşea să scape de

ea; țipa la ea, dar ea nu se lăsa, simțea c-o respiră în loc de aer, habar n-avea ce trebuia să facă să umple vidul acela imens.

— Comisar Grens.

Vocea ei venise dinspre uşile de sticlă pe care le țineau de obicei deschise când era vreme frumoasă şi scaunele cu rotile încăpeau toate în jurul mesei de pe verandă. Susann, studenta la medicină care, conform insignei de pe buzunarul halatului alb, ajunsese între timp medic stagiar, cea care îi însoțise pe el şi pe Anni în excursia aceea cu vaporaşul şi-l avertizase să nu aibă speranțe *prea mari*.

— Bună!

— Iar ați venit?

— Da.

N-o mai văzuse de foarte mult timp, de pe vremea când Anni trăia încă.

— De ce faceți asta?

Bărbatul privi spre fereastra goală.

— Ce vrei să spui?

— De ce vă faceți rău singur?

Camera era întunecată, pacientul care o ocupa acum nu se trezise încă.

— Nu înțeleg.

— V-am văzut pe-aici pe-afară în fiecare miercuri, douăsprezece săptămâni la rând.

— E interzis sau ce?

— În aceeaşi zi a săptămânii, la exact aceeaşi oră. Ca mai demult.

Ewert Grens nu răspunse.

— Ca pe vremea când încă trăia.

Susann coborî o treaptă.

— Vă faceți singur rău.

Femeia ridică tonul.

— Înțeleg că purtați doliu. Dar e aiurea să vă faceți un program. Văd că nu trăiți *cu* durerea în suflet. Trăiți *pentru* durere. Vă agățați de ea, vă ascundeți după ea. Nu vă dați seama, domnule comisar Grens? Lucrul de care vă temeați s-a petrecut deja oricum.

Bărbatul cercetă fereastra întunecată, imaginea lui oglindită, reflexia unui bărbat în vârstă care nu știa ce să răspundă.

— Trebuie să-i dați drumul. Trebuie să mergeți mai departe. Nu vă formați o rutină din doliu.

— Mi-e așa de dor de ea.

Susann luă piciorul de pe treaptă, apucă mânerul ușii verandei cu gândul s-o închidă, dar se opri în mijlocul gestului și strigă:

— Să nu vă mai văd aici niciodată!

Era un apartament frumos, situat la etajul cinci pe Västmannagatan nr. 79. Trei camere mari într-o clădire veche, cu tavan înalt, podeaua şlefuită şi ferestre luminoase care dădeau şi către Vanadisvägen.

Piet Hoffmann era în bucătărie. Deschise frigiderul şi scoase încă o cutie de lapte.

Se uită la bărbatul care zăcea pe jos, cu faţa într-o găleată de plastic roşie. Un rahat cu ochi din Varşovia, un găinar dependent de droguri, plin de coşuri, cu dinţii stricaţi şi haine murdare. Îi trase un şut în burtă cu vârful întărit şi ascuţit al pantofului şi nenorocitul împuţit îşi pierdu echilibrul vomitând, în sfârşit, laptele alb şi masa cauciucată maro pe pantaloni şi pe dalele lucioase de marmură din bucătărie.

Trebuia să bea mai mult. *Napij się kurwa.* Şi trebuia să vomite mai mult.

Piet Hoffmann îi mai trase un şut, dar nu la fel de puternic. Masa cauciucată maro fusese înfăşurată în jurul fiecărei capsule ca să protejeze stomacul de cele zece grame de amfetamină, iar Hoffmann nu voia ca vreun gram să rătăcească pe unde nu trebuia. Bărbatul împuţit de la picioarele lui era unul dintre cei cincisprezece catâri pregătiţi care transportaseră în noaptea şi dimineaţa precedentă în jur de două mii de grame de persoană via M/S *Wawel* de la Świnoujście şi cu trenul de Ystad, fără a şti

nimic despre ceilalți paisprezece care traversaseră granița și fuseseră direcționați în diferite puncte ale Stockholmului, așteptând să fie goliți.

Încercase să-i vorbească frumos, prefera să folosească tactica asta, dar acum fu nevoit să țipe *pij do cholery*, din ce în ce mai tare, în timp ce îi trăgea șuturi amărâtului ăluia, trebuia să bea naibii tot laptele și, ce mama dracului, *pij do cholery*, să vomite destule capsule, astfel încât clientul să aibă ce să controleze și să evalueze.

Bărbatul costeliv plângea.

Avea pete pe pantaloni și pe cămașă, iar fața lui plină de coșuri era la fel de albă precum podeaua pe care zăcea.

Piet Hoffmann încetase cu șuturile. Numărase bucățelele maronii care pluteau în lapte și își dăduse seama că, momentan, n-avea nevoie de mai multe. Pescui masa cauciucată din lichid, cele douăzeci de biluțe aproape rotunde pe care le clăti la chiuvetă, punându-și mănuși chirurgicale, scoase cele douăzeci de capsule mici și le așeză pe o farfurie de porțelan din dulapul de bucătărie.

— Mai am lapte, să știi. Și câteva cutii de pizza. Nu te miști de aici. Mănânci, bei și vomiți. Să vedem ce mai iese.

Camera de zi era încinsă, aerul îmbâcsit, și cei trei bărbați de la masa alungită din lemn de stejar maro-închis transpirau cu toții; prea multe haine și prea multă adrenalină, așa că Piet deschise ușa de la balcon și rămase nemișcat, în timp ce vântul rece alunga aerul urât mirositor.

Piet Hoffmann vorbea în poloneză. Cei doi care trebuiau să înțeleagă ce zice preferau să folosească această limbă.

— Mai are o mie opt sute de grame. Vedeți voi ce faceți. Și plătiți-l după ce-a terminat. Patru procente.

Cei doi arătau aproape la fel, în jur de patruzeci de ani, îmbrăcați în costume închise la culoare care fuseseră

scumpe, dar arătau ieftin, cu capetele rase care, atunci când se apropie de ei, arătau ca nişte coroane de păr cărunt, crescut peste noapte, uşor de distins, şi nişte ochi absenți, fără niciun licăr de plăcere, mai ales că niciunul din ei nu zâmbea prea des; de fapt, dacă se gândea mai bine, nu-i văzuse râzând niciodată. Executară comanda lui: intrară în bucătărie ca să-l golească pe cărăuşul care zăcea pe podea şi vomita, doar era marfa lui şi niciunul dintre ei n-avea chef să le explice mai târziu ălora din Varşovia că o achiziție se dusese pe apa sâmbetei.

Se întoarse spre cel de-al treilea bărbat de la masă şi-i vorbi în suedeză pentru prima oară.

— Sunt douăzeci de capsule. Două sute de miare. E destul, dacă pui în balanță.

Se uită la tipul înalt, blond, musculos, care părea să aibă vârsta lui, treizeci şi cinci de ani. Un tip în jeanşi negri, tricou alb şi o grămadă de bijuterii din argint pe degete, la încheietura mâinii şi în jurul gâtului. Un tip care executase patru ani la Tidaholm pentru tentativă de omor şi douăzeci şi şapte de luni la Mariefeld pentru două acte de violență deosebit de grave. Totul era în ordine. Şi totuşi, senzația asta ciudată persista: îşi imagina despre cumpărător că era deghizat în altcineva, de parcă ar fi jucat un rol — într-un fel neconvingător, de altfel.

Piet Hoffmann continuă să-l privească şi când acesta scoase o lamă din buzunarul jeanşilor negri, despică o capsulă de-a latul şi se aplecă peste farfuria de porțelan ca să miroasă conținutul ei.

Senzația persista.

Dar cel din fața lui, posibilul cumpărător, era doar luat. Sau agitat. Sau poate că de asta îl sunase pe Erik în

creierii nopții, poate din cauza senzației ăsteia, o senzație puternică, dar pe care nu reușise s-o descrie la telefon.

Mirosea a flori, a lalele.

Hoffmann stătea la două scaune de ei, dar mirosul îl distingea perfect.

Clientul mărunți masa alb-gălbuie și tare, adună puțin praf cu lama de ras și-l vărsă într-un pahar de apă gol. Trase douăzeci de mililitri de apă într-o seringă și o împroșcă în pahar peste pulberea care se dizolvă și se amestecă în lichidul clar care se scurgea încet. Bărbatul dădu din cap mulțumit. Praful se dizolvase repede. Lichidul era clar. Da, era amfetamină și se dovedise a fi exact așa de concentrată cum îi promisese vânzătorul.

— Patru ani la Tidaholm. Nu-i așa?

Păruse o treabă profesionistă. Dar tot nu se simțea în largul lui.

Piet Hoffmann trase farfuria cu capsule spre el și așteptă să i se răspundă.

— Da, din nouăș'șapte până în două mii. Dar n-am stat decât trei ani. Am ieșit înainte de termen.

— Ce secție?

Hoffmann studie fața cumpărătorului.

Mușchii nu-i zvâcneau, nu clipea, nu dădea niciun semn că ar fi tulburat.

Vorbise suedeza cu un accent abia perceptibil, era probabil danez sau norvegian, își spuse Piet. Apoi se ridică brusc, apropiindu-și cam mult o mână de fața lui. Nu părea nimic în neregulă, dar era prea târziu, lucrurile de genul ăsta se detectează, în mod normal s-ar fi simțit jignit de mai demult, și-ar fi agitat pumnul în fața lui încă de la început, *ce, nu crezi ce zic, dobitocule?*

— Cunoșteai deja sentința, nu-i așa?

Acum părea că *joacă* rolul omului iritat.

— Înc-o dată. *La ce secție?*

— Aripa C. Din nouăş'şapte până în nouăş'nouă.

— Aripa C. Unde, mai exact?

Şi o făcu prea târziu.

— Ce dracu' vrei?

— *Unde?*

— Aripa C. Secțiile *nu* sunt numerotate în Tidaholm.

Zâmbi.

Piet Hoffmann îi zâmbi înapoi.

— Cu cine ai fost închis?

— Da' ia mai lasă-mă, frate!

Cumpărătorul ridicase tonul, voia să pară şi mai iritat, şi mai ofensat.

Dar Hoffmann detectă altceva.

Un soi de nesiguranță.

— Vrei să continuăm sau nu? Aveam impresia că m-ai chemat ca să-mi spui ceva.

— *Cu cine ai fost închis?*

— Cu Skåne. Mio. Josef Libanon. Virtanen. Contele. Mai vrei?

— Şi cu mai cine?

Tipul stătea în continuare în picioare şi făcu un pas spre Hoffmann.

— Gata, eu nu mă bag în chestia asta.

Se apropie, iar bijuteriile de argint de la mână şi de pe degete licăriră când îşi flutură mâna în fața lui Piet Hoffmann.

— Nu-ți mai dau niciun nume. Ajunge. Tu hotărăşti dacă încheiem sau nu afacerea.

— Josef Libanon a fost expulzat pe viață şi a dispărut imediat după ce a aterizat în Beirut acum trei luni şi

jumătate. Virtanen a stat tot anul la Säters, secția închisă, îi curg balele, e complet dus, are psihoză cronică. Şi Mio e la trei metri sub pământ...

Cei doi îmbrăcați în costume scumpe auziseră vocile şi deschiseseră uşa de la bucătărie.

Hoffmann le făcu semn să nu se apropie.

— Mio e îngropat în nisip lângă Ålstäket, pe Värmdö, cu două gloanțe în ceafă.

De data asta erau trei persoane în cameră, care vorbeau într-o limbă străină.

Piet Hoffmann observă modul în care cumpărătorul îşi roti privirea prin încăpere, încercând să găsească o cale de evadare.

— Josef Libanon, Virtanen, Mio. Şi continui cu Skåne care şi-a băut creierii şi nu-şi mai aminteşte dacă a fost închis la Tidaholm sau la Kumla sau, de ce nu, la Hall. Şi Contele... lui i-au tăiat lațul cei de la penitenciarul Härnösand, că s-a spânzurat cu cearşaful. Cam astea ar fi cele cinci nume date de tine. Le-ai ales bine. Ca să nu poată să depună mărturie nimeni c-ai fost închis şi tu.

Unul dintre cei îmbrăcați în costume închise la culoare, pe nume Mariusz, făcu un pas înainte cu un pistol într-o mână, fabricat în Polonia de Radom, vizibil nou, şi-l apropie de capul cumpărătorului. Piet Hoffmann *utspokój się do diabła*[1] țipă la Mariusz, țipă *utspokój się do diabła* de mai multe ori, Mariusz trebuia să o ia mai încet, dracului, *utspokój się do diabła,* nu era cazul să împungă tâmpla nimănui cu țeava pistolului.

Cu degetul mare pe siguranță, Mariusz îndepărtă încet pistolul şi coborî mâna, iar Hoffmann continuă în suedeză.

---

[1] Stai, băi, tâmpitule! (în pol. în orig.)

— Ştii cine-i Frank Stein?

Hoffmann îl privi pe cumpărător. Ochii acestuia se străduiau să pară iritaţi, să exprime revolta unui om jignit sau chiar ieşit din fire.

Fusese prins la înghesuială şi era speriat, iar braţul acoperit de argint voia să ascundă asta.

— Ştii bine că da.

— Bine. Atunci spune-mi, cine e?

— Clădirea C. Tidaholm. Al şaselea nume. Acum eşti mulţumit?

Piet Hoffmann ridică telefonul mobil de pe masă.

— Păi, atunci, poate vrei să stai un pic la taclale cu el. Din moment ce-aţi fost colegi de celulă?

Aduse telefonul în dreptul feţei, fotografiind ochii care îl urmăreau şi formă numărul pe care-l învăţase deja pe de rost. Se priviră fix, fără să spună nimic, în timp ce Piet trimise poza şi formă din nou acelaşi număr.

Cei doi în costume, Mariusz şi Jerzy, discutau aprins. *Z drugiej strony*[2]. Mariusz trebuia să se mute pe partea cealaltă, în dreapta cumpărătorului. *Blizej głowy*[3]. Trebuia să se ducă şi mai aproape, să ridice arma şi s-o lipească de tâmpla lui, pe partea dreaptă.

— Mă scuzi, dar prietenii mei din Varşovia sunt un pic cam agitaţi.

Cineva îi răspunse.

Piet Hoffmann rosti câteva replici scurte şi ridică display-ul telefonului. Apăru imaginea unui bărbat cu părul brunet prins în coadă, a cărui faţă părea mai îmbătrânită decât posesorul ei.

---

[2] Du-te dincolo. (în pol. în orig.)

[3] Mai aproape de cap. (în pol. în orig.)

— Alo. Frank Stein la telefon.

Hoffmann zări o pereche de ochi neliniştiţi, care apoi se feriră.

— Şi... tot mai vrei să zici că vă cunoaşteţi?

Închise telefonul şi îl aşeză pe masă.

— Amicii mei nu vorbesc suedeza. Aşa că ce-o să-ţi zic acum e doar pentru urechile tale.

Aruncă o privire scurtă spre cei doi care se apropiaseră de ei şi dezbăteau problema poziţionării ţevii pistolului în raport cu capul clientului.

— Noi doi avem o problemă. Şi asta pentru că nu eşti cine zici. Ai două minute să-mi explici cine eşti.

— Nu înţeleg la ce te referi.

— Nu, nu aşa. Fără căcaturi. E prea târziu pentru asta. Spune-mi cine dracu' eşti şi gata. De preferinţă acum. Pentru că, spre deosebire de prietenii mei, eu ştiu că morţii nu creează decât probleme şi mai sunt şi rău-platnici pe deasupra.

Aşteptară. Amândoi. Ca unul dintre ei să vorbească mai tare şi să acopere plescăitul monoton venind dinspre gura bărbatului care-şi lipise pistolul marca Radom de pielea subţire a tâmplei celuilalt.

— Te-ai descurcat destul de bine când a trebuit să-mi prezinţi un portret credibil şi ţi-e clar că tocmai ai dat-o în bară pentru că ne-ai subestimat. Organizaţia asta e compusă din ofiţeri ai serviciilor secrete poloneze, aşa că pot să aflu cine eşti când vreau eu. Pot să-i întreb şi ce şcoală ai terminat şi n-ai decât să-mi serveşti tâmpeniile pe care te-au pus să le înveţi pe de rost că tot o să ştiu dacă spui adevărul sau nu. Pot să aflu cum o cheamă pe maică-ta, dacă ţi-ai vaccinat câinele, ce culoare are espressorul tău şi aşa mai departe. Ajunge să dau un telefon.

Adică exact ce am făcut acum. Am dat un telefon, dar Frank Stein a zis că nu te cunoaşte. Nu aţi fost închişi la Tidaholm pentru că tu n-ai călcat pe-acolo în viaţa ta. Iar sentinţa pe care zici c-ai primit-o e o minciună pe care ai născocit-o ca să poţi să vii aici şi să te prefaci că vrei să cumperi amfetamină de la sursă, proaspăt scoasă din laborator. *Aşa că zic s-o luăm de la început.* Explică-mi cine eşti. Şi poate atunci, zic *poate,* o să-i conving pe ăştia doi să nu apese pe trăgaci.

Mariusz strângea mânerul pistolului, plescăind mai tare şi mai des; nu înţelesese ce discutase Hoffmann cu clientul, dar simţea că era ceva pe punctul de a exploda. Strigă în poloneză, *despre ce dracu' vorbiţi, cine dracu-i ăsta,* şi eliberă piedica.

— OK.

Clientul percepu zidul de agresivitate necontrolată, neliniştea şi imprevizibilul din jurul lui.

— Sunt poliţist.

Mariusz şi Jerzy nu vorbeau suedeza.

Dar cuvântul „poliţist" nu necesita traducere.

Ţipară din nou unul la celălalt, mai ales Jerzy care striga la Mariusz să apese pe trăgaci, în timp ce Piet Hoffmann ridică ambele braţe şi făcu un pas mai aproape.

— Daţi-vă mai în spate!

— E poliţist!

— Eu mă ocup de treaba asta!

— Nu acum!

Piet Hoffmann se repezi spre ei, dar mult prea târziu, iar cel cu bucata de metal lipită de tâmplă simţi asta, în timp ce se scutură cu faţa schimonosită.

— Staţi dracului, că-s poliţist! Ia-l de aici!

Jerzy coborâse puțin tonul şi era aproape *bliżej* calm când îl instrui pe Mariusz să *z drugiej strony* să treacă din nou în locul lui — probabil că era, totuşi, mai bine să-l împuşte prin tâmpla cealaltă.

Continuă să zacă în pat. Era o dimineață din acelea în care corpul refuza să se trezească şi lumea era mult prea departe.

Erik Wilson inspiră aerul umed.

Era încă frig în sudul Georgiei când zorii zilei se strecurară în cameră prin fereastra deschisă, dar în curând avea să fie cald, chiar mai cald decât în ziua precedentă. Se străduí să urmărească aripile ventilatorului mare care se rotea deasupra capului său, dar renunță când ochii începură să-i lăcrimeze. Dormise câte o oră, în mai multe reprize. Paula îl sunase de patru ori în noaptea aceea şi păruse din ce în ce mai hărțuită, vorbind pe un ton atât de agitat şi dezorientat, încât părea că vrea să evadeze, să fugă de ceva sau de cineva.

Sunetele binecunoscute dinspre terenul de exercițiu al celor de la FLETC se auzeau de ceva timp; aşadar, sigur trecuse de şapte, ceea ce însemna că în Suedia era târziu, după-amiază şi că urmau să termine în curând.

Se ridică pe jumătate şi-şi potrivi perna la spate. Ziua îşi reintrase deja în drepturi, vedea asta din pat, prin fereastră. Bucata de asfalt tare pe care, cu o zi înainte, cei de la Secret Service protejaseră şi salvaseră un preşedinte era cu siguranță goală, doar liniştea de după o împuşcătură simulată îi răsuna în continuare în urechi. Dar, la câteva sute de metri mai încolo, pe următorul teren folosit pentru

exerciții se aflau câțiva agenți alerți și matinali de la Border Patrol, îmbrăcați în uniforme ca de militari, care alergau spre un elicopter alb cu verde în aterizare. Erik Wilson numără opt bărbați care se urcară în el și dispărură în zare.

Se dădu jos din pat și făcu un duș rece, ceea ce-l ajută oarecum: își aminti mai bine noaptea și discuția aceea panicată.

Vreau să ieși din joc.

Știi bine că n-am cum.

Riști între zece și paisprezece ani.

Erik, dacă nu duc la bun sfârșit chestia asta, dacă bat în retragere acum, dacă fac ceva fără să le dau o explicație de bun-simț... risc și mai rău. Îmi risc viața.

Erik Wilson încercase să o lămurească de fiecare dată când l-a sunat că o livrare sau o achiziție nu se putea duce la bun sfârșit fără ajutorul lui. Dar nu avea cum, mai ales că vânzătorul, cumpărătorul și cărăușii se aflau deja la locație, în Stockholm.

Fusese prea târziu ca să mai întrerupă ceva.

Avea timp de un mic dejun rapid, niște clătite cu afine, bacon și pâine din aceea albă, moale. O cană de cafea fără zahăr și *New York Times*. Stătea tot timpul la aceeași masă, într-un colț liniștit al sălii imense. Prefera să stea singur dimineața.

Nu mai avusese niciun om ca Paula, nimeni care să se fi infiltrat la fel de adânc într-o organizație, cineva care să fie la fel de priceput, de alert, de rece; cei cinci cu care colabora acum nu făceau împreună cât jumătate din Paula. Era prea bună, mult prea bună pentru cineva care se presupunea c-ar fi un criminal.

Încă o cană de cafea fără zahăr și o luă la fugă spre cameră. Era în întârziere.

În fața ferestrei deschise, elicopterul zbârnâia deasupra pământului şi trei uniforme de la Border Patrol atârnau de picioarele de sub el, la câțiva metri unii de alții, apoi coborâră în zona periculoasă care trebuia să reprezinte granița cu Mexicul, încă un exercițiu, totul era un exercițiu aici. Erik Wilson locuia în baza militară din estul Statelor Unite de o săptămână, mai avea două şi termina cu programul de instruire pentru polițiștii europeni în domeniul informațiilor, tehnicilor de infiltrare şi protecției martorilor.

Închise fereastra, pentru că femeilor de serviciu nu le plăcea când o lăsa deschisă. Era ceva legat de noul sistem de aer condiționat introdus în hotelurile pentru ofițeri — aparatele încetau să funcționeze când oaspeții se apucau să aerisească de capul lor. Îşi puse o cămaşă curată şi se uită la bărbatul înalt şi blond de vârstă medie care-l privea în oglindă şi care ar fi trebuit să plece de mult spre sala de curs unde îl aşteptau colegii săi, nişte polițişti veniți din patru state americane.

Rămase pe loc. Opt şi trei minute. Trebuie să fi terminat de-acum.

Mobilul lui Paula zăcea la capătul şirului, în dreapta, pe masa de scris, şi avea un singur nume pre-programat, aidoma celorlalte.

Erik Wilson nici nu apucă să-i pună întrebarea.

— *S-a dus dracului totul.*

Până acum, Sven Sundkvist n-a reuşit să se ataşeze nicicum de coridorul lung, întunecat şi, uneori, chiar prăfuit al departamentului de investigaţii. Lucrase la Poliţia Capitalei toată viaţa lui de adult, şi investigase fiecare caz încadrabil în codul penal dintr-un capăt al unei încăperi suficient de apropiate de cutia poştală şi de automatul cu mâncare şi băuturi răcoritoare. În dimineaţa asta, se deplasa pe coridorul întunecat şi prăfuit, dar când ajunse în faţa uşii deschise a şefului său, se opri brusc.

— Ewert?

Bărbatul masiv şi lipsit de graţie mergea de-a buşilea de-a lungul unui perete al biroului.

Sven bătu cu grijă în cadrul uşii.

— Ewert?

Ewert Grens nu-l auzise. Continuă să se târască în faţa unor cutii de carton maro, iar Sven încercă să scape de senzaţia neplăcută care-i dădea târcoale. Îl mai văzuse pe jos pe comisarul criminalist mătăhălos, pe podeaua unui alt birou de la subsol, cu optsprezece luni în urmă, ţinând în mână un teanc de hârtii dintr-un dosar vechi şi repetând două propoziţii. *A murit. Eu am omorât-o.* O anchetă preliminară de acum douăzeci şi şapte de ani, o tânără poliţistă care fusese rănită grav şi urma să-şi petreacă restul vieţii într-un sanatoriu. Sven Sundkvist rămăsese

blocat când îi citise numele în rapoartele care au urmat. Anni Grens. Habar n-avea că fuseseră căsătoriți.

— Ce faci acolo, Ewert?

Părea că împachetează ceva în cutiile imense de carton maro. Cam atât se vedea. Dar nu vedea ce anume punea în ele. Sven Sundkvist bătu din nou la uşă. Dar Ewert Grens nu-l auzi, cu toate că în cameră era linişte.

Fusese o perioadă ciudată.

La fel ca la majoritatea oamenilor îndoliați, prima reacție a lui Ewert fusese negarea — *nu, chestia asta nu s-a întâmplat* — apoi furia — *de ce-mi fac chestia asta* — după care n-a mai avut puterea să treacă la faza următoare şi a rămas cu furia, adică felul lui de-a rezolva majoritatea lucrurilor. Probabil că faza propriu-zisă de doliu nu începuse pentru el decât de curând, cu câteva săptămâni în urmă: nu mai era la fel de furios, ci mai degrabă introvertit şi gânditor, vorbea mai puțin şi gândea mai mult, se pare.

Sven intră în cameră. Ewert îl auzi, dar nu se întoarse, în schimb, oftă zgomotos, ca atunci când era iritat. Ceva îl deranja sigur. Nu Sven, ci ceva legat de vizita sa la sanatoriu care, de obicei, avea un efect calmant asupra lui. Susann, medicinista care fusese acolo atâta timp şi se îngrijise de Anni atât de bine şi care acum devenise medic rezident, comentariile ei, aversiunea ei, *e aiurea să vă faceți un program după care să purtați doliu,* ce uşor era pentru o fetiță din Lidingö să țopăie de colo-colo şi să-şi dea cu părerea, să-i împărtăşească experiența de viață după douăzeci şi cinci de ani, *lucrul de care vă temeați s-a petrecut oricum deja,* ce dracu' ştia ea despre singurătate?

La întoarcere condusese mai repede decât şi-a propus. Se dusese direct la depozitul sediului poliției şi făcuse rost

de patru cutii de carton folosite pentru mutat, după care, fără să ştie de ce, şi-a continuat drumul spre biroul pe care-l avusese de când se ştia. A stat apoi un timp în faţa raftului din spatele mesei de scris şi singurul lucru care însemna ceva pentru el, respectiv, caseta cu Siw Malmkvist pe care o înregistrase singur, carcasa din anii şaizeci având culorile încă vii, fotografia cu Siwan pe care o făcuse într-o seară în Folkets Park, în Kristianstad, toate lucrurile care se legau pe vremea când încă-i mergea bine.

Începuse să-şi împacheteze lucrurile, să le învelească în hârtie de ziar şi să stivuiască cutiile.

— Ea nu mai e.

Ewert Grens se aşează pe podea şi se holbă la cutiile de carton.

— Ai auzit, Sven? N-o să mai cânte niciodată în camera asta.

Negare, furie, durere.

Sven Sundkvist stătea chiar în spatele şefului său şi văzu un creştet chel şi apoi imagini cu toate zilele acelea în care a stat şi a aşteptat, în timp ce Ewert se clătina încet prin cameră, dansând singur sub lampa aceea destul de urâtă, de dimineţile şi serile târzii şi de vocea lui Siw Malmkvist, dansase cu cineva care nu exista, o strânsese tare în braţe. Sven îşi dădea seama c-o să-i lipsească muzica aceea iritantă, versurile acelea care i s-au strecurat cu forţa în cap până când a ajuns să le fredoneze în toţi acei ani de când lucra alături de Ewert Grens.

Avea să-i fie dor de imaginile acelea.

Avea să râdă pentru că dispăruseră, în sfârşit.

Ewert trecuse prin perioada de maturitate susţinut de o cârjă plasată sub braţe. Anni. Siw Malkvist. Acum

trebuia să se deplaseze fără ajutorul lor. Poate de asta se târa acum pe podea.

Sven se aşeză pe canapeaua ponosită pentru vizitatori şi îl privi în timp ce Ewert ridică ultima cutie şi o aşeză peste celelalte două într-unul din colţurile camerei, după care le sigilă cu nişte bandă adezivă cu gesturi greoaie şi ceremonioase. Ewert Grens era transpirat şi părea hotărât; împinse cutiile de carton până în locul în care voia să le aibă. Sven se gândi să-l întrebe cum se simţea, de fapt, dar n-o făcu, ar fi fost o greşeală, consideraţie de dragul gestului, şi oricum, felul în care se comporta Ewert acum era un răspuns cât se poate de evident. Făcea progrese, dar nu-şi dădea încă singur seama.

— Ce-ai făcut?

Colega lor nu bătuse la uşă.

Intră direct în cameră şi se opri brusc, observând că nu se auzea niciun fel de muzică şi că raftul din spatele biroului arăta ca o gaură în perete.

— Ewert? Ce-ai făcut?

Mariana Hermansson se uită la Sven care dădu din cap spre raftul gol şi apoi spre cele trei cutii de carton aşezate una peste alta. Până acum nu intrase niciodată în biroul lui fără să fi auzit muzica, trecutul, Siw Malmkvist. Nu-l mai recunoştea fără sunetele acelea.

— Ewert...

— Voiai ceva?

— Voiam să ştiu ce-ai făcut.

— Ea nu mai există.

Hermansson se duse la raftul gol şi îşi trecu degetul pe lângă urmele lăsate în praf de casete, combina muzicală, boxe şi poza alb-negru a cântăreţei, care stătuseră în acelaşi loc timp de atâţia ani.

Scoase un şomoiog de praf şi-l ascunse în palme.

— *Ea* nu mai există?

— Da.

— Cine?

— Ea.

— Cine? Anni? Sau Siw Malmkvist?

Ewert se întoarse spre ea pentru prima oară şi o privi.

— Voiai ceva, Hermansson?

Stătea în continuare pe jos, sprijinit de cutii şi de perete. Era în doliu de un an şi jumătate şi pendulase încontinuu între căderi nervoase şi nebunie. Fusese o perioadă ca naiba, ea îi spusese de câteva ori să se ducă dracului şi-şi ceruse apoi scuze de tot atâtea ori. S-a gândit chiar să renunțe, să-şi dea demisia şi să scape de amărăciunea omului ăstuia distrus, care părea că nu are limite. Încet-încet, începuse să creadă că, într-o bună zi, avea să capituleze şi să se ruineze de tot, avea să se culce pe jos ca să nu se mai trezească niciodată. Dar chipul acesta din fața ei afişa un soi de dârzenie în toată această suferință, o forță a voinței pe care n-o mai văzuse de mult timp.

Câteva cutii de carton, o gaură mare pe un raft cu cărți — aceste lucruri ar fi putut aduce o neaşteptată uşurare.

— Da, voiam ceva. Tocmai am fost alertați. Västmannagatan 79.

Bărbatul o asculta, îşi dădea seama de asta, o asculta în felul acela intens de care aproape că uitase.

— O execuție.

Piet Hoffman privi afară pe una dintre ferestrele mari ale superbului apartament. Era un altul, într-o altă parte din centrul Stockholmului, dar semănau destul de mult. Ambele aveau trei camere renovate cu grijă, tavane înalte cu pereți vopsiți în culori deschise. Dar în apartamentul acesta nu zăcea niciun eventual cumpărător pe podeaua de lemn lustruită, cu o gaură mare într-o tâmplă și două în cealaltă.

Acolo jos, pe trotuarul lat, stăteau grupuri de oameni puși la patru ace și nerăbdători care se pregăteau să vadă un matineu în teatrul cel mare; cabotini, care intrau și ieșeau pe niște uși pe o scenă și-și urlau replicile.

Uneori tânjea după o viață ca asta, a unor oameni obișnuiți care făceau lucruri obișnuite împreună.

Le întoarse spatele celor puși la patru ace și nerăbdători, precum și ferestrei care dădea spre Vasagatan și Kungsbron, traversă camerele imense ale apartamentului, camera lui, biroul cu masa de scris antică și cele două cabinete închise în care își ținea armele și un șemineu care acum funcționa destul de bine. O auzi pe ultima cărăușă vomitând în bucătărie; o ținea așa de ceva timp, nu era obișnuită, îți trebuiau câteva călătorii ca să te obișnuiești. Intră în bucătărie. Jerzy și Mariusz stăteau lângă chiuvetă cu mănuși de nailon galbene și ridicau una câte una bucățelele care se distingeau în masa maronie, cauciucoasă

pe care tânăra femeie o scuipase împreună cu nişte lapte şi încă ceva în cele două găleţi din faţa ei. Era cel de-al cincisprezecelea cărăuş, ultimul. Pe primul l-au golit pe Västmannagatan, pe ceilalţi au fost nevoiţi să-i golească aici. Lui Piet Hoffmann nu-i plăcea treaba asta. Apartamentul ăsta era locul lui de refugiu, faţada de care avea nevoie şi nu voia să existe vreo legătură între el şi narcotice sau polonezi. Dar s-au grăbit. Afacerea s-a dus oricum dracului. Un om s-a ales cu tâmplele găurite. Hoffmann îl studie pe Mariusz, tipul cu capul ras şi cu costumul scump, care omorâse un om cu doar două ore în urmă, dar acesta nu lăsa să transpară nimic; poate că n-avea ce sau poate că se comporta ca un profesionist. Hoffmann nu se temea de el şi nici de Jerzy, dar îi respecta pentru faptul că nu cunoşteau limite şi ştia că, dacă i-ar fi agitat şi le-ar fi zdruncinat încrederea, glonţul acela ar fi putut să nimerească la fel de bine în capul lui.

Era mânios, frustrat şi-i era silă, toate în acelaşi timp, şi-i venea greu să stea locului.

Fusese acolo şi nu putuse să împiedice ce s-a întâmplat.

Dacă i-ar fi împiedicat, ar fi murit.

Aşa că un altul a trebuit să moară în locul lui.

Tânăra femeie din faţa lui terminase. N-o cunoştea, n-o mai văzuse niciodată. Îi ajungea că-i ştia numele, Irina, şi că era din Gdańsk, că avea douăzeci şi doi de ani, era studentă şi nici nu-şi dădea seama ce riscuri îşi asumase. Era un cărăuş perfect. Exact genul pe care-l căutau. Existau şi ceilalţi, desigur, drogaţii care soseau cu miile din suburbiile marilor oraşe, gata să-şi închirieze corpurile drept containere pentru sume şi mai mici decât îi dăduseră fetei ăsteia, dar s-au învăţat să nu mai folosească

dependenți de droguri, erau mult prea imprevizibili și vomitau marfa deseori înainte să fi ajuns la destinație.

În interiorul lui, aceeași mânie, frustrare și silă; de fapt, mai multe sentimente și gânduri la un loc.

Nu mai avusese loc nicio operațiune. În schimb, a avut loc o livrare pe care n-a putut s-o controleze.

Nu se înregistrase niciun rezultat semnificativ. Cei doi polonezi ar fi trebuit să fie deja în Varșovia la ora asta, să-și intre în rolul de instrumente care aveau drept scop localizarea și identificarea unui nou colaborator pentru el.

Nu se făcuse nicio afacere. Recrutaseră cincisprezece cărăuși degeaba, zece cu experiență, pe care i-au mai folosit și înainte, fiecare cu două sute de capsule, și cinci noi, cu câte o sută cincizeci de capsule, ceea ce în total însemna douăzeci și șapte de kilograme de amfetamină abia ieșită din fabrică, preparată pentru a fi vândută pe stradă, asta însemna optzeci și unu de kilograme de marfă vandabilă la prețul de o sută cincizeci de coroane per gram.

Dar fără întăriri s-a ales praful de operațiune, de rezultate și de afacere.

Fusese o livrare necontrolată care se terminase cu o crimă.

Piet Hoffmann dădu încet din cap spre femeia tânără și palidă pe care o chema Irina. Banii se aflau în buzunarele pantalonilor lui în pachețele gata rulate încă de dimineață. Hoffmann scoase ultimul teanc și-l frunzări ca să vadă dacă era suma corectă. Femeia era o novice și n-avea încă acea capacitate la care se aștepta organizația. După primul drum livrase doar o mie cinci sute de grame, ceea ce în formă diluată însemna de trei ori mai mult și valora șase sute șaptezeci și cinci de mii de coroane.

— Uite, cele patru procente care-ți revin. Douăzeci de mii de coroane. Dar eu de obicei rotunjesc în sus. Trei mii de euro. Dacă data viitoare o să ai curajul să înghiți mai mult, o să câştigi şi mai mult. Fiecare livrare îți mai lărgeşte stomacul puțin.

Era frumoasă. Chiar şi aşa, cu fața palidă şi cu fruntea transpirată. Chiar şi când stătea în genunchi într-un apartament cu trei camere din Suedia şi vărsa de câteva ore.

— Şi biletele mele.

Piet Hoffmann dădu din cap spre Jerzy care scoase două bilete din buzunarul interior al costumului de culoare închisă. Unul pentru trenul care făcea legătura între Stockholm şi Ystad şi unul pentru un feribot care se deplasa între Ystad şi Świnoujście. Jerzy i le întinse femeii, care era pe punctul de a le lua, când bărbatul din fața ei îşi retrase mâna zâmbind. Aşteptă, apoi i le întinse din nou, ea dădu să le apuce iar, dar bărbatul repetă gestul.

— Ce dracu'! Merită măcar atât!

Hoffmann smulse biletele din mâna tipului şi i le întinse tinerei.

— Ne auzim. Când o să avem din nou nevoie de ajutorul tău.

Mânia, frustrarea, sila.

Erau din nou singuri în apartamentul care servea drept sediu pentru una dintre firmele de asigurare din Stockholm.

Piet Hoffmann făcu un pas spre bărbatul care în dimineața aceea împuşcase mortal un om.

— În țara asta *eu* sunt cel care vorbeşte limba şi tot *eu* sunt cel care dă ordinele.

Era mai mult decât mânie. Era furie. Se abținuse de când auzise împuşcătura. Fuseseră nevoiți să se ocupe de

cărăuşi, să-i golească şi să finalizeze livrarea. Dar acum se putea descărca, în sfârşit.

— Aici nu trage nimeni decât la ordinul meu şi *doar al meu.*

Nu-şi dădea seama de unde venea furia asta şi de ce era atât de puternică. Nu ştia dacă era din cauză că nu identificase un colaborator. Sau dacă era frustrat pentru că un om care probabil că avusese aceeaşi misiune ca şi el fusese executat degeaba.

— Şi pistolul? Ce dracu' ai făcut cu el?

Mariusz arătă spre piept, spre buzunarul interior al hainei.

— Ai ucis un om. Pentru aşa ceva se dă închisoare pe viaţă. Şi totuşi, eşti atât de tâmpit încât mai ţii arma în buzunar?

Furia şi încă ceva nu-i dădeau pace. *Ar fi trebuit să fiţi în Polonia acum şi să daţi raportul.* Alungă senzaţia aceea ce se putea foarte bine să fie şi frică, se apropie de bărbatul care zâmbea şi-i arăta buzunarul interior, apoi se opri chiar în faţa lui. *Joacă-ţi rolul.* De fapt, despre asta era vorba, despre putere şi respect, despre a apuca frâiele şi a nu le mai da drumul niciodată.

— Era poliţist.

— De unde dracu' ştii tu asta?

— Păi, a spus-o chiar el.

— Şi de când vorbeşti tu suedeza?

Piet Hoffmann respiră încet. Îşi dădu seama că era iritat şi obosit când se duse la masa rotundă de bucătărie unde se afla vasul de metal care conţinea două mii şapte sute cincizeci de capsule vomitate şi spălate, adică în jur de douăzeci şi şapte de kilograme de amfetamină pură.

— A zis că-i poliţist. L-ai auzit doar.

Hoffmann îi răspunse fără să se întoarcă.

— Ai fost cu mine la întâlnirea aia din Varşovia. Ştiai care sunt regulile. Până când terminăm, *eu* sunt cel care ia deciziile aici. *Numai eu.*

Stătuse într-o poziție incomodă pe tot parcursul drumului scurt dintre Kronoberg și Vasastan. De fapt, stătuse *pe* ceva. Când Hermansson luă curba spre Västmannagatan și mașina se apropie de numărul 79, își ridică puțin trupul greoi și pipăi bancheta. Două casete. Piese amestecate, de Siw. Ținu carcasele de plastic în palme și se uită la lista cu muzica pe care ar fi trebuit să o pună deoparte, apoi mai descoperi două pe scaunul din față și în torpedou. Se aplecă și le împinse cât putu de adânc sub scaunul din dreapta șoferului. Îi era la fel de frică să le vadă pe cât îi era că va uita să le ia cu el, ultimele patru rămășițe dintr-o viață anterioară care trebuiau puse într-o cutie de carton și sigilate cu bandă adezivă.

Ewert Grens prefera să stea unde stătea acum, adică pe bancheta din spate.

Nu mai avea casete și nici chef de muzică și nici nu voia să răspundă la apelurile regulate care se auzeau dinspre stația de emisie-recepție. În plus, Hermansson se descurca mult mai bine în aglomerația capitalei decât el sau Sven.

Era cam înghesuială; trei mașini ale poliției și microbuzul bleumarin marca Volkswagen al tehnicienilor de la secția de Criminalistică parcaseră paralel cu șirul de mașini deținute de cei care locuiau în cartier. Mariana Hermansson încetini, urcă pe trotuar și se opri în fața

intrării în bloc, aproape de cei doi polițiști în uniformă care o păzeau. Erau amândoi tineri și palizi și cel aflat mai aproape se repezi spre tânăra femeie și cei doi bărbați din mașina roșie. Hermansson știa ce voia și, chiar în clipa în care colegul ei dădu să bată în geam, îl coborî și îi arătă legitimația de polițist.

— Suntem anchetatori. Toți trei.

Îi zâmbi. Nu numai că arăta tânăr, dar probabil că era mult mai tânăr decât ea. Hermansson presupuse că erau primele lui săptămâni. Puțini erau cei care nu-l recunoșteau pe Ewert Grens.

— Voi ați ajuns primii la fața locului?

— Da.

— Cine v-a alertat?

— A fost un apel anonim, conform celor de la LKC.

— Ziceați că-i vorba de o execuție?

— Am zis că *arată* ca și când ar fi fost o execuție. O să vă dați și voi seama la fața locului.

Ușa de la etajul cinci al apartamentului din capătul culoarului, cel mai îndepărtat față de lift, era larg deschisă. Un alt coleg în uniformă stătea de pază în fața ei. Acesta era mai în vârstă, avea mai multă vechime și-l recunoscu pe Sundkvist. Îl salută dând din cap. Hermansson făcu doi pași înainte și-și pregăti legimitația; urma s-o arate în curând și se întreba dacă avea să rămână undeva vreodată destul de mult încât să fie recunoscută de un anumit grup din același departament, dar nu era convinsă, știa că nu era genul care să stea prea mult timp locului.

Își puseră cu toții halate albe și-și traseră niște pungi de plastic transparente peste pantofi, după care intrară. Ewert se încăpățânase să aștepte liftul care urca și cobora la fel de încet; avea să ajungă și el în scurt timp.

Un hol destul de înghesuit, un dormitor cu un pat simplu şi îngust drept mobilier, o bucătărie cu dulapuri frumoase vopsite într-o nuanţă de verde şi o cameră de lucru cu un birou singuratic şi nişte rafturi goale.

Mai aveau de verificat o cameră.

Se priviră unul pe celălalt, apoi intrară.

Camera de zi avea, de fapt, o singură piesă de mobilier. O masă mare, dreptunghiulară, din lemn de stejar, cu şase scaune asortate. Patru dintre ele erau apropiate de masă, al cincilea era tras într-o parte şi lăsat cumva perpendicular faţă de masă, de parcă cineva s-ar fi ridicat de pe el brusc. Al şaptelea zăcea pe podea. Dintr-un motiv necunoscut, se răsturnase şi cei trei se apropiară ca să vadă de ce.

Zăriră mai întâi pata întunecată.

O pată destul de mare, aproape maronie, cu margini neregulate. Aproximaseră diametrul la patruzeci, poate cincizeci de centimetri.

Şi imediat după aceea văzură şi capul.

Zăcea în mijlocul petei, deasupra ei, de parcă ar fi plutit. Un bărbat aparent tânăr — era greu de estimat pentru că faţa era complet desfigurată, dar corpul era puternic şi genul ăla de îmbrăcăminte nu era ceva ce un om mai în vârstă ar fi purtat de obicei. Jeanşi negri, bocanci negri, tricou alb şi o grămadă de bijuterii de argint în jurul gâtului, la încheieturile mâinilor şi pe degete.

Sven Sundkvist încercă să se concentreze pe pistolul din mâna dreaptă.

Dacă se uita destul de mult la el, dacă reuşea să decupeze restul din imagine, poate izbutea să uite de moartea urâtă pe care n-avea s-o înţeleagă niciodată.

Pistolul strălucea întunecat, avea un calibru de nouă milimetri şi fusese fabricat de Radom, în Polonia — era

o marcă pe care n-o prea vedea la locurile crimelor. Se concentră pe detaliile tehnice şi încercă să se îndepărteze de o viaţă care se scursese şi formase o pată maro pe un covor scump. Părea că boltul se blocase în culată, vedea clar glonţul ajuns pe la jumătatea canalului. Verifică apoi ţeava, patul armei şi arcul declanşator, căutând ceva pe care să-l fixeze cu ochii, orice, numai să nu fie mort.

Nils Krantz stătea la câţiva metri mai încolo, flancat de doi colegi mai tineri. Doi tehnicieni care au cercetat fiecare colţişor al camerei împreună. Unul dintre ei ţinea o cameră video în mână şi filma ceva pe perete, pe tapetul alb. Sven făcu un pas lung spre capul victimei şi văzu ceea ce vedea şi camera: un fel de pată mai mică, ceva inofensiv şi destul de de departe de raza vizuală, ceva lipsit de viaţă.

— Cadavrul prezintă *o* urmă de glonţ — unul doar — care a intrat prin tâmplă.

Nils Krantz se strecurase prin spatele colegului său care filma şi se aplecă spre urechea lui Sven Sundkvist.

— Şi *două* urme de ieşire.

Sven îşi luă ochii de pe tapet şi pată şi îl privi întrebător pe inspectorul judiciar mai în vârstă.

— Şi orificiul de intrare e mai mare decât cele două orificii de ieşire din cauza presiunii gazului din ţeavă.

Sven auzise ce-i spusese Krantz. Dar nu-l înţelesese şi preferă să nu-l mai întrebe nimic pentru că nu voia să ştie nimic. Îi urmări doar degetul în timp ce-i indica pata de pe tapet.

— Apropo, chestia aia pe care am filmat-o adineauri şi la care te uiţi acum provine de la mort, e substanţa cenuşie a cerebelului.

Sven Sundkvist trase adânc aer în piept. Ar fi vrut să evite prezenţa morţii şi de aceea alesese să se concentreze

pe o pată de pe tapet, dar când colo, se trezise din nou în preajma morții a cărei prezență era cât se poate de concretă. Coborî privirea şi îl văzu pe Ewert intrând în cameră.

— Sven?

— Da?

— N-ar trebui să te duci să-i interoghezi pe colegii care au răspuns la apel? Sau pe vecini, eventual? Pe cei care *nu sunt aici*.

Sven îl privi plin de recunoaştință pe şeful lui şi plecă repede de lângă petele întunecate şi cele abia perceptibile de pe tapet, în timp ce Ewert Grens se lăsă pe vine ca să vadă mai bine corpul neînsufleţit.

Împărțiseră puterea din nou. Şi aveau s-o mai facă, iar şi iar. Şi, de fiecare dată, el trebuia să iasă câştigător.

Continuă să joci. Altfel mori.

Stătea între Mariusz şi Jerzy, la masa rotundă de bucătărie a firmei Hoffmann Security şi golea două mii şapte sute cincizeci de capsule cu amfetamină. Ultima tranşă din fabrica de la Siedlce. Degetele lor, învelite în mănuşi albe de medic, se descotorosiseră mai întâi de masa maro cauciucată şi apoi scoaseră pulberea din capsule cu ajutorul unui cuțit, golind-o în boluri mari de sticlă ca s-o amestece apoi cu dextroză. O treime amfetamină din estul Poloniei şi două treimi dextroză din magazinul Konsum de pe Odengatan. Douăzeci şi şapte de kile de narcotice în stare pură deveniră optzeci şi unu de kilograme de narcotice pregătite pentru a fi vândute pe stradă.

Piet Hoffmann aşează o cutie metalică pe un cântar de bucătărie şi îl umplu cu o mie de grame de amfetamină preparată. Trecu peste pudră cu o fâşiuță de folie de aluminiu, apoi aşează pe ea ceva ce semăna cu un cub de zahăr. Apropie un chibrit aprins de tabletă şi, când dreptunghiul alb începu să ardă, închise rapid cutia. Flacăra avea să se stingă în curând din lipsă de oxigen şi un kilogram de amfetamină avea să fie împachetat în vid.

Repetă operațiunea aceasta de optzeci şi unu de ori.

— Benzina?

Jerzy deschise sticla cu benzină pură, vărsă puțin din lichidul incolor peste capacele și laturile cutiilor și îl întinse cu nişte vată peste suprafața de metal. Bărbatul aprinse din nou un chibrit, aşteptă să ardă, și stinse după zece secunde flacăra albastră cu o cârpă.

Şterseseră toate amprentele.

Petele de sânge erau mai mici pe tapetul din hol, puţin mai mari pe peretele din capătul opus al camerei de zi, creşteau puţin pe masa din sufragerie şi se lăţeau cel mai mult pe podea, în jurul scaunului răsturnat. Deveneau mai întunecate şi mai compacte cu cât te apropiai mai mult de cadavru, fiind deosebit de clare pe covor, acolo unde zăcea capul lipsit de viaţă.

Ewert Grens stătea suficient de aproape încât să-l audă pe cel care zăcea pe jos dacă brusc i-ar fi venit ideea să-i şoptească ceva. Dar mortul ăsta nu mai percepea nimic, nici măcar n-avea un nume.

— Orificiul de intrare, Ewert. Uite, aici.

Nils Krantz filmase şi fotografiase, târându-se în patru labe pe-acolo. Era unul dintre puţinii specialişti în care Grens avea încredere şi care îi dovedise de mai multe ori că nu prefera un răspuns simplu doar ca să ajungă acasă mai devreme şi să se uite la televizor o oră în plus.

— Cineva a ţinut pistolul lipit de capul lui. Presiunea gazului dintre ţeava armei şi tâmplă a fost foarte puternică. Vezi şi tu. Jumătate din faţă e complet distrusă.

Pielea de pe faţă devenise deja cenuşie, ochii erau goi, gura, o linie dreaptă care n-avea să mai rostească niciun cuvânt.

— Nu înţeleg. Există un singur orificiu de intrare. Şi două orificii de ieşire?

Krantz apropie palma de gaura mare cât o minge de tenis de pe partea dreaptă a capului.

— N-am mai văzut asta în treizeci de ani decât de vreo două ori. Dar se întâmplă, să ştii. Şi o să vezi că raportul medicului legist o să confirme. Că e vorba de un singur glonţ. Sunt sigur de asta.

Trase de mâneca halatului alb al lui Grens, vorbindu-i pe un ton aproape nerăbdător.

— Un singur glonţ în tâmplă. Este vorba de un glonţ semiblindat, jumătate plumb, jumătate titan, care s-a spart în două când a nimerit osul cranian.

Krantz se ridică şi întinse un braţ în sus. Era o locuinţă mai veche, cu tavanul înalt de aproximativ trei metri. Zăriră câteva crăpături mici, în rest, părea aproape neatins, dacă nu luai în considerare crăpătura adâncă în varul alb, indicată de inspectorul judiciar.

— De acolo am scos o jumătate de glonţ.

Bucăţele mici de tencuială căzuseră acolo unde nişte degete precaute scoseseră la lumină metalul dur.

Un pic mai încolo se vedea o rană şi mai adâncă în lemnul moale.

— Şi cealaltă jumătate era înfiptă aici. Deci uşa bucătăriei era închisă.

— Nu ştiu, Nils.

Ewert Grens stătea în continuare lângă capul care prezenta prea multe găuri.

— Cel care a sunat a vorbit despre o execuţie. Dar dacă mă uit mai atent... ar putea fi la fel de bine vorba despre o sinucidere.

— Cineva a încercat să însceneze o sinucidere.

— Ce vrei să spui?

Krantz puse piciorul lângă mâna care strângea pistolul.

— Vezi, pare înscenat. Eu zic că l-a împuşcat cineva şi i-a pus pistolul în mână *după*.

Dispăru în hol, dar se întoarse numaidecât cu o geantă neagră.

— Însă o să verific. Luăm o probă de unghi de tragere. Şi după aia o să ştim sigur.

Ewert calculă şi, aruncând o privire spre Hermansson, observă că şi ea făcea acelaşi lucru.

Trecuse o oră şi patruzeci şi cinci de minute de la apel. Mai aveau destul timp — cadavrul nu apucase să atragă prea multe particule străine pentru a scoate din calcul un omor cu suspect necunoscut.

Krantz deschise geanta şi căuta un tub rotund cu bandă pentru luat amprente. Lipi banda adezivă de mâna mortului de câteva ori, mai ales în zona dintre arătător şi degetul mare. Apoi se mută în bucătărie la microscopul care fusese deja montat şi-l aştepta pe blatul de lucru, aşeză bucata de bandă adezivă pe o lamelă şi o studie printr-o lupă.

Câteva secunde îi fură de ajuns.

— Nu sunt resturi de praf de puşcă.

— Exact cum ai bănuit.

— Aşadar, mâna care ține pistolul n-a tras niciun glonț.

Se întoarse.

— A fost o crimă, Ewert.

Duse braţul stâng la umărul drept şi trase de cureaua din piele până când tensiunea din umeri slăbi şi reuşi să ţină tocul pistolului cu o mână. Îl deschise şi scoase pistolul marca Radom, de calibrul nouă milimetri. Roti butoiaşul şi plasă şi ultimul glonţ în camera cartuşului, lângă celelalte paisprezece.

Piet Hoffmann stătu nemişcat un timp şi respiră suficient de zgomotos încât să se audă pe sine.

Era singur în cameră, în apartamentul cu vedere spre Vasagatan şi Kungsbron. Ultimul cărăuş se afla de vreo două ore într-un tren care mergea spre sud, iar Mariusz şi Jerzy tocmai porniseră maşina care avea să-i poarte spre aceeaşi destinaţie.

Fusese o zi lungă, dar nu se înserase încă şi Hoffmann ştia că avea să fie treaz încă multe ore de acum încolo.

Cabinetul cu arme era plasat pe podea, în spatele biroului. Două dulapuri identice, înalte de câţiva metri şi cu lăţimea în jur de un metru, cu un raft gol, mai mic, deasupra şi unul mai mare, cu două arme, sub el. Hoffmann puse pistolul pe raftul de sus, în primul dulap şi camera cartuşului plină în cel de-al doilea, la fel de sus.

Traversă încăperile care, de doi ani, serveau drept birou al firmei Hoffmann Security AB. Una dintre multiplele filiale ale firmei-mamă, Wojtek Security International. Vizitase deja majoritatea celorlalte filiale de câteva

ori, chiar şi pe cele din nord, din Helsinki, Copenhaga şi Oslo.

Şemineul era frumos, cu cărămizile sale închise la culoare şi cu rosturile albe — exact modelul care ştia că i-ar fi plăcut Zofiei. Pescui câteva vreascuri mici şi uscate de pe fundul coşului pentru lemne, le aprinse şi aşteptă până când şi cele mai groase luară foc, apoi se dezbrăcă. Haina, pantalonii, cămaşa, chiloţii şi ciorapii dispărură în flăcările aproape galbene. La fel şi maldărul de haine purtate de Jerzy şi Mariusz. Flăcările erau acum roşii şi puternice, iar el stătea dezbrăcat în faţa lor şi se bucura de căldura plăcută până când arseră suficient încât să poată închide uşa şi să facă un duş al naibii de lung.

Un om se alesese cu tâmplele găurite.

Un om care probabil că avusese aceeaşi sarcină ca şi el, dar care nu-şi asigurase spatele suficient.

Roti robinetul şi apa fierbinte îl plesni peste corp. Era limita aceea fragilă între plăcut şi dureros, dar ştia că, dacă rezistă, corpul are să amorţească încet şi o să-l cuprindă o pace stranie.

Făcea treaba asta de prea mult timp: uneori se întâmpla să uite cine era şi se speria când cealaltă viaţă a lui se contopea cu viaţa de tată, soţ şi proprietar al unei vile dintr-un cartier în care vecinii tundeau iarba şi-şi pliveau straturile de flori.

Hugo şi Rasmus.

Promisese c-o să-i ia de la grădiniţă după ora patru. Închise apa şi luă un prosop nou de pe raftul de lângă oglindă. Ceasul arăta aproape patru şi jumătate. Se repezi spre birou, verifică focul care era pe punctul de-a se stinge, deschise uşa garderobei şi alese o cămaşă albă, o haină gri şi nişte jeanşi tociţi.

— *Din clipa asta ai exact şaizeci de secunde să părăseşti apartamentul şi să încui.*

Tresări şi recunoscu că n-avea să se obişnuiască nicicând cu vocea electronică ce-i vorbea dinspre cutia alarmei de lângă uşa de la intrare imediat ce forma cele şase numere corecte.

— *Alarma se activează în cincizeci de secunde.*

Avea să ia legătura cu cei din Varşovia în curând, ar fi trebuit s-o facă deja până acum, dar preferase să aştepte, voia să se asigure că livrarea ajunsese la destinaţie fără probleme.

— *Alarma se activează în patruzeci de secunde.*

Încuie uşa groasă şi grilajul de metal al Hoffmann Security AB. O firmă de securitate. Aşa lucrau toate organizaţiile. Toate ramurile mafiei din ţările est-europene. Piet Hoffmann îşi aduse aminte de vizita pe care-o făcuse în Sankt Petersburg cu un an în urmă. Era un oraş cu opt sute de firme de securitate înfiinţate de foşti agenţi KGB şi ofiţeri ai Serviciilor Secrete, nişte faţade schimbate care ascundeau acelaşi tip de activitate.

Coborâse cam jumătate din scări când îi sună unul dintre telefoane.

Telefonul mobil al cărui număr era cunoscut de o singură persoană.

— Stai o secundă.

Parcase maşina puţin mai încolo, pe Vasagatan. Deschise portiera şi se urcă în maşină, apoi continuă conversaţia fără riscul de a fi auzit.

— Da?

— Ai nevoie de ajutorul meu.

— Aş fi avut nevoie de el ieri.

— Mi-am reprogramat biletul şi ajung mâine la Stockholm. Ne vedem la unsprezece la etajul cinci. Şi cred c-ar fi bine să pleci şi tu într-o călătorie, înainte de asta. Pentru credibilitate.

Gaura mare din capul mortului părea şi mai largă când se îndepărtă puţin.

Ewert Grens îl urmă pe Nils Krantz în bucătărie, dar după un timp se întoarse şi îl privi pe bărbatul care zăcea lângă un scaun răsturnat, cu un *singur* orificiu de intrare în tâmpla dreaptă şi *două* orificii de ieşire în partea stângă. Anchetase cazuri de omor cel puţin atâţia ani cât trăise şi respirase cel din faţa lui, timp în care învăţase un lucru: şi anume, că fiecare caz era unic, fiecare avea o poveste, un curs anume, un deznodământ diferit. De fiecare dată descoperea ceva ce nu mai văzuse înainte şi ştia deja când se apropia de ochii aceia goi că se uitau într-o direcţie pe care ar fi fost mai bine s-o evite.

Se întreba cum o sfârşise mortul ăsta, ce văzuseră ochii aceia şi ce ar fi urmat să facă posesorul lor.

— Vrei să ştii sau nu?

Krantz stătuse pe vine pe podeaua din bucătărie şi aşteptase cam mult.

— Că dacă nu, am şi altele de făcut.

Ţinea mâna deasupra unei crăpături din dala de marmură. Grens dădu din cap, „Da, te ascult".

— Pata aia de-acolo. O vezi?

Grens se uită la urma albă cu margini neregulate.

— Sunt resturi nedigerate dintr-un stomac. Vărsate în urmă cu cel puţin douăsprezece ore, sunt sigur. Există mai multe pete asemănătoare pe aici.

Inspectorul judiciar desenă un cerc mic în aer.

— Toate cu acelaşi conţinut. Resturi de mâncare şi fiere. Şi încă ceva, mult mai interesant. Fragmente de cauciuc.

Pata albă cu margini neregulate se zărea în cel puţin trei locuri, constată Grens apropiindu-şi capul.

— Cauciucul e parţial corodat, probabil de sucurile gastrice.

Krantz ridică ochii.

— Şi ştim cu toţii ce înseamnă să găseşti urme de cauciuc în vomă.

Ewert Grens oftă adânc.

Masa de cauciuc însemna un container uman. Container uman era egal cu livrare de narcotice. Un om mort care avea o anumită legătură cu o livrare de narcotice era egal cu o crimă comisă de traficanţi. Şi crima comisă de traficanţi însemna anchetă, multe ore de muncă şi o grămadă de resurse.

— Un cărăuş a livrat marfa chiar aici, în bucătărie.

Se întoarse spre camera de zi.

— Şi el? Ce ştim despre el?

— Nimic.

— Nimic?

— Deocamdată. Ceva trebuie să faci şi tu, Grens.

Ewert Grens intră în camera de zi, se apropie de cadavru şi îl privi în timp ce doi bărbaţi îi prinseră picioarele şi braţele, îl ridicară şi îl puseră într-un sac negru, traseră fermoarul şi îl aşezară pe un pat rulant din metal care încăpu cu greu prin holul îngust.

Părăsise Vasagatan şi nimerise în ambuteiajul de pe Söderleden, la acelaşi nivel cu Slussen. Ceasul arăta aproape cinci — ar fi trebuit să-i ia de la grădiniţă cu aproape o oră în urmă.

Piet Hoffmann stătea în maşină şi încerca să ignore stresul, căldura şi iritaţia generată de traficul după-amiezii pe care oricum nu putea să-l influenţeze. Cele trei benzi înmărmuriseră total şi maşinile nu se mişcau cât vedeai cu ochii. De obicei, ca să nu se ia la bătaie cu capitala, se gândea la chipul Zofiei, atât de catifelat când îl atingea cu degetele, sau la ochii lui Hugo, când reuşea să-şi ţină echilibrul pe bicicletă, sau la părul lui Rasmus, răsfirat în toate direcţiile şi stropit cu suc de morcovi şi de portocale. Dar n-avea efect. *Cu cine ai fost închis?* Imaginile cu oamenii care-i plăceau se amestecau de fiecare dată cu imaginile unei livrări dintr-un apartament de pe Västmannagatan, care a provocat moartea unui om. *Skåne. Mio. Josef Libanon. Virtanen. Contele. Câte nume mai vrei?* Un alt agent sub acoperire, cu aceeaşi misiune ca şi el. *Şi cu mai cine?* Un alt agent sub acoperire care stătuse faţă-n faţă cu el, dar îşi jucase rolul mai prost. *Şi cu mai cine?* Dacă exista un om pe lumea asta care ştia cum arăta o identitate falsă, ăla era el. Ştia cum se construiau poveştile astea şi ce fel de întrebări trebuiau puse pentru a le demasca. Lucraseră pentru poliţie de pe poziţii diferite şi

aterizaseră în aceeaşi locaţie, chiar n-avea ce să mai facă, la dracu', altfel ar fi murit amândoi, ajungea dacă murea unul, un altul, nu el.

Mai văzuse oameni murind şi înainte. Nu asta era problema. Viaţa lui de zi cu zi presupunea acest lucru, credibilitatea lui presupunea acest lucru şi se învăţase să se debaraseze de oamenii morţi care nu erau lângă el. Dar el fusese responsabil de operaţiune şi pentru o crimă risca să fie închis pe viaţă.

Erik îl sunase dintr-un aeroport din afara oraşului Jacksonville. Nouă ani pe lista neoficială de salariaţi a poliţiei suedeze îl învăţaseră pe Piet Hoffmann că era o piesă preţioasă. Până acum, autorităţile şterseseră din dosare toate contravenţiile, atât personale, cât şi profesionale în ceea ce privea cariera lui. Erik Wilson avea să facă să dispară şi incidentul acesta. Poliţiştii se pricepeau la aşa ceva — ajungea să plaseze câteva rapoarte cu informaţii secrete pe masa şefului potrivit.

Căldura devenise aproape insuportabilă în maşina care stătea pe loc şi Piet Hoffmann îşi şterse sudoarea care i se prelingea pe sub gulerul cămăşii, în timp ce şirul ăla nenorocit de maşini se puse încet în mişcare. Fixă o plăcuţă de înmatriculare care se deplasa încet, cu câţiva metri în faţa lui şi încercă să scape de imaginile cu Hugo şi Rasmus şi viaţa adevărată, şi, după douăzeci de minute, reuşi să coboare din maşină în parcarea pentru vizitatori a complexului Hagtornsgården, în mijlocul cartierului Enskededalen plin cu blocuri pentru chiriaşi.

Se apropie de uşa de la intrare, dar se opri brusc, cu mâna în aer, la câţiva centimetri de clanţă. Ascultă strigătele şi chiotele copiilor care se jucau şi zâmbi, bucurându-se câteva clipe de cel mai frumos moment al zilei.

Deschise uşa, dar se opri din nou, era ca şi când ceva îl împiedica să întindă braţul şi Hoffmann îşi strecură rapid mâna sub haină, dar răsuflă uşurat: îşi *scosese* tocul şi arma.

Deschise uşa. Mirosea a pâine proaspăt scoasă din cuptor, câţiva copii luau o gustare târzie în sala de mese. Strigătele veneau de mai departe, dinspre sala mare unde se jucau. Se aşeză pe un scăunel jos din hol, lângă pantofiorii şi hăinuţele colorate care atârnau pe umeraşe marcate cu numele copiilor şi cu nişte elefanţi desenaţi de fiecare în parte.

Dădu din cap spre o femeie tânără, o angajată nouă, probabil.

— Bună ziua.

— Sunteţi tatăl lui Hugo şi al lui Rasmus?

— De unde ştiţi? N-am spu...

— N-au mai rămas prea mulţi copii.

Femeia dispăru în spatele unui raft cu nişte piese de puzzle tocite şi un set de cuburi din lemn şi se întoarse imediat cu doi copii în vârstă de trei, respectiv patru ani. Văzându-i, lui Piet îi săltă inima de bucurie.

— Bună, tati.

— Bună, bună, tati.

— Bună, bună, bună, tati.

— Bună, bună, bună...

— Bună, năzdrăvanilor. De data asta aţi câştigat amândoi. Azi nu mai avem timp de „cine spune bună de cele mai multe ori". Mâine. Mâine o să avem timp să ne jucăm din nou. OK?

Se întinse spre o geacă roşie şi o trase pe braţele întinse ale lui Rasmus, apoi îl ţinu pe băiat pe genunchii lui ca să-i scoată papucii şi să-i pună pantofii de stradă în

picioruşele agitate. Se aplecă înainte şi, preţ de o secundă, îşi privi propriii pantofi. În mă-sa! Uitase să-i arunce în foc. Poate că suprafaţa neagră lucioasă fusese atinsă de moarte, de particule de piele şi sânge şi substanţă cenuşie. Avea să-i ardă de îndată ce ajungea acasă.

Verifică scaunul copilului, montat cu spatele la parbriz, în dreapta scaunului şoferului. Era bine fixat, aşa cum trebuia să fie, şi Rasmus începuse deja să smulgă bucăţele din căptuşeala scaunului, cum făcea de obicei. Scaunul lui Hugo era mai degrabă un pătrat dintr-un material tare, ca să vadă mai bine, şi Piet Hoffmann cercetă centura de siguranţă, sărutând obrazul neted.

— Tati trebuie să dea un telefon. Puteţi să nu faceţi gălăgie o secundă? Una scurtă de tot? Promit că termin înainte să ajungem sub Nynäsvägen.

Amfetamină în capsule, scaune pentru copii care trebuiau fixate într-o poziţie corectă, pantofi care străluceau a moarte.

În clipa aceea n-avea puterea să tragă concluzia că, da, erau părţi diferite dintr-o zi obişnuită din viaţa lui.

Închise telefonul chiar în clipa în care maşina traversă banda de acces aglomerată. Reuşise să dea două telefoane scurte, prima la o agenţie de turism pentru un bilet la ultima cursă SAS spre Varşovia, pentru ora 18:55, apoi vorbi cu Henryk, persoana de contact de la sediul central, ca să stabilească o întâlnire acolo, trei ore mai târziu.

— Gata, m-am încadrat în timp. Vedeţi, am terminat chiar aici, unde am spus. De acum încolo o să vorbesc numai cu voi.

— Ai vorbit cu serviciul?

— Da. Cu serviciul.

Un copil de trei ani. Şi totuşi, putea să deosebească limbile şi funcţiile pe care le îndeplineau pentru tatăl lui. Îl mângâie pe păr pe Rasmus şi îl simţi pe Hugo care se aplecă înainte în spatele lui ca să-i spună ceva.

— Şi eu ştiu poloneză. *Jeden, dwa, trzy, cztery, pięć, sześć, siedem*[4]...

Se opri, apoi continuă cu vocea puţin îngroşată.

— ... opt, nouă, zece.

— Bravo. Ştii o grămadă de numere.

— Vreau să ştiu şi mai multe.

— *Osiem, dziewięć, dziesięć*[5].

— *Osiem, dziewięć... dziesięć?*

— Acum ştii.

— Acum ştiu.

Maşina trecu pe lângă florăria Enskede şi Piet Hoffmann opri, dădu cu spatele şi coborî.

— Staţi aici puţin. Vin imediat.

Câteva sute de metri mai departe, o maşină de pompieri roşie din plastic i se puse în drum, în mijlocul căii de acces înguste care ducea spre garaj, dar reuşi s-o evite cu preţul unei zgârieturi uşoare pe o portieră. Desfăcu centura de siguranţă şi scaunele pentru copii şi rămase în maşină, urmărindu-le picioarele sprintene pe peluza verde ca muşchiul. Se aruncaseră amândoi pe jos şi se târâră în patru labe prin tufişul des din grădina vecinului care avea trei copii şi doi câini. Piet Hoffmann izbucni în râs şi simţi cum îl năpădeşte o căldură plăcută — energia şi voioşia lor făceau ca totul să pară simplu, cel puţin, uneori.

4 Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte. (în pol.)

5 Opt, nouă, zece. (în pol.)

Cu buchetul de flori în mână, deschise uşa casei întunecate pe care o părăsiseră în grabă — fusese o dimineaţă din aceea în care totul tărăgăna mai mult decât de obicei. Avea să spele imediat farfuriile rămase pe masă de la micul dejun şi avea să strângă şi hainele aruncate prin toate camerele de la parter, dar mai întâi coborî scările spre pivniţă şi încăperea unde se afla boilerul.

Era luna mai şi comutatorul temporizat pentru centrala termică era încă blocat. Porni centrala prin comandă manuală, apăsă butonul roşu, deschise uşa şi ascultă zgomotele din interiorul maşinăriei care se puse în mişcare şi începu să ardă. Se aplecă, se dezlegă la şireturi şi-şi aruncă pantofii în foc.

Puse apoi cele trei fire de trandafir roşu în mijlocul mesei de bucătărie, în vaza frumoasă pe care o cumpăraseră într-o vară de la sticlăria Kosta Boda şi aşeză farfuriile lui Hugo, Rasmus şi Zofia pe locurile pe care obişnuiau să stea de când se mutaseră din apartament, în aceeaşi vară. Luă jumătatea de kilogram de carne tocată dezgheţată de pe raftul de sus al frigiderului şi o prăji într-o tigaie, adăugă sare şi piper, smântână pentru gătit şi două cutii de roşii pasate. Începu să miroasă bine şi, când vârî un deget în tigaie, constată că avea şi gust bun. Umplu o oală pe jumătate cu apă şi turnă şi un pic de ulei de măsline ca să nu se lipească pastele.

Urcă la etaj şi intră în dormitor. Patul era nefăcut şi Piet Hoffmann se afundă cu faţa în pernele care miroseau a ea. Geanta de voiaj pregătită îl aştepta în garderobă cu două paşapoarte, un portofel cu euro, zloţi şi dolari americani, o cămaşă, nişte şosete, lenjerie de corp şi trusa cu cosmetice. O ridică, dar fu nevoit s-o abandoneze în hol pentru că apa începuse să fiarbă şi aruncă în oală o jumătate de pachet de

spaghete răsfirate prin aburul umed. Se uită la ceas. Era cinci şi jumătate. Se grăbea, dar avea timp destul.

Afară era în continuare cald, ultimele raze de soare aveau să dispară în curând în spatele acoperişului vecinului. Piet Hoffmann se apropie de gardul viu pe care avea de gând să-l tundă ca lumea în vara aceea, zări doi copii pe care-i recunoscu în curtea vecină şi-i strigă să vină la masă. Puţin mai încolo pe străduţa îngustă, auzi taxiul apropiindu-se. Maşina luă curba şi parcă pe drumul de acces spre garaj. Maşinuţa roşie de pompieri supravieţui din nou.

— Salut.

— Salut.

Se îmbrăţişară ca de obicei şi de fiecare dată avea impresia că n-o să-i mai dea drumul niciodată.

— N-am timp să mănânc cu voi. Trebuie să plec la Varşovia în seara asta. O întâlnire urgentă. Dar mă întorc mâine-seară. OK?

Soţia lui ridică din umeri.

— Nu prea. Deja mă bucuram c-o să petrecem seara împreună. Dar OK.

— Am făcut de mâncare. E pe masă. Le-am zis băieţilor. Sunt pe drum. Sau, mă rog, ar trebui să fie.

O sărută scurt pe gură.

— Încă o dată. Ştii doar.

Încă o dată. Întotdeauna un număr cu soţ. Mâna lui pe obrazul ei, încă două săruturi.

— Trei. Încă unul.

O sărută din nou. Îşi zâmbiră. Luă geanta şi începu să meargă cu ochii îndreptaţi spre deschizătura din gardul viu prin care ar fi trebuit să iasă băieţii lui.

Dar nu se vedeau. Ceea ce nu-l miră deloc.

Zâmbi din nou şi porni maşina.

Ewert Grens cotrobăi pe sub scaunul pasagerului din dreapta şoferului, ocupat de Sven Sundkvist. Împinsese acolo două casete. În torpedou mai avea încă două. Avea să le adune pe toate, avea să le pună într-o cutie şi avea să le uite.

Cei doi poliţişti tineri, îmbrăcaţi în uniformă, stăteau în continuare pe trotuar, poate mai puţin palizi, între capota maşinii şi intrarea în blocul de pe Västmannagatan nr. 79. Hermansson porni maşina şi începuse să dea cu spatele, când unul dintre ei îi bătu în parbriz şi Sven coborî geamul.

— Ce părere aveţi?

Ewert Grens se aplecă înainte pe bancheta din spate.

— Da, ai avut dreptate. A fost o execuţie.

Era sfârşitul după-amiezii şi, ca de obicei, pe Bergsgatan, la marginea cartierului Kronoberg, era aproape imposibil să găseşti un loc de parcare. Hermansson înconjură clădirea veche a sediului poliţiei şi, ignorând protestele lui Ewert, parcă pe Kungsholmsgatan, în faţa intrării de la Norrmalmspolisen şi Länskriminalen. Grens dădu uşor din cap spre portar şi intră pe uşa pe care n-o mai deschisese de mulţi ani; învăţase să aprecieze rutina şi se ţinea cu dinţii de ea ca să nu-şi piardă echilibrul mental. Traversară coridorul şi urcară câteva scări înguste, apoi intrară în Länskommunikationscentralen, inima clădirii

aceleia mari, o sală cât un teren de fotbal de dimensiuni reduse, plină cu polițiști sau angajați civili care stăteau în fața unor calculatoare și urmăreau trei monitoare mai mici sau cele uriașe care umpleau pereții de jos până sus, gata să evalueze cele în jur de patru sute de apeluri de urgență ale zilei în curs.

Își luară fiecare câte un scaun și câte o ceașcă cu cafea, apoi se așezară lângă o femeie în jur de cincizeci de ani, una dintre angajații civili, genul care punea mâna pe brațul tău când vorbea cu tine.

— La ce oră?

— Douăsprezece și treizeci și șapte. Și un minut sau așa ceva mai devreme.

Femeia își ținea mâna în continuare pe umărul lui Ewert și cu cealaltă își notă cifrele 12.36.20, apoi se lăsă o liniște din aceea lungă, ca atunci când mai multe persoane stau și ascultă un sunet imperceptibil.

Twelve thirty-six twenty.

O voce electronică, în engleză, ca în lumea polițienească de pretutindeni, urmată de una reală, o femeie tânără care plângea în timp ce îi anunța că la o adresă de pe Mariatorget se auzea o ceartă aprinsă dintr-un apartament.

Twelve thirty-seven ten.

Un copil țipa că tatăl lui căzuse pe scări și îi curgea sânge din obraz și din păr multmultmult.

Twelve thirty-seven fifty.

Cineva zgârie o suprafață.

Apel de undeva dinăuntru, clar. Probabil un telefon mobil.

Pe monitor apăru un număr necunoscut.

— O cartelă reîncărcabilă neînregistrată.

Operatoarea îşi luase mâna de pe umărul lui Ewert Grens şi el nu-i mai răspunse ca să evite un nou contact fizic. Nu-l mai atinsese nimeni de câțiva ani şi nu mai ştia ce să facă pentru a se relaxa.

— *Serviciul pentru situații de urgență.*

Zgârieturile, din nou. Apoi un şuierat supărător. Şi vocea unui bărbat agitat, încordat, care vru să pară calm în timp ce vorbea, aproape în şoaptă.

— *Un bărbat mort. Pe Västmannagatan nr. 79.*

În suedeză. Fără accent. Dar mai spusese ceva. Ultima propoziție era greu de desluşit din cauza şuieratului.

— Aş vrea să mai ascult o dată.

Operatoarea mută puțin cursorul în spate pe banda ca o omidă neagră ce se întindea pe monitorul calculatorului.

— *Un bărbat mort. Pe Västmannagatan nr. 79. Etajul patru.*

Asta a fost tot. Şuierul scăzu în intensitate şi conversația se întrerupse. Vocea electronică citi monoton *twelve thirty-eight thirty* şi un bărbat revoltat între două vârste anunță că cineva tocmai jefuia o tutungerie de pe Karlavägen. Ewert se ridică şi mulțumi pentru ajutor.

Traversară împreună coridoarele lungi ale sediului poliției şi o luară spre brigada de investigații. Sven Sundkvist încetini pasul pentru a vorbi cu şeful lor care şchiopăta din ce în ce mai rău odată cu trecerea anilor, dar care refuza să folosească un baston.

— Apartamentul, Ewert. Administratorul zice că e închiriat de un cetățean polonez. De câțiva ani încoace. L-am rugat pe Jens Klövje de la Interpol să facă nişte cercetări.

— E un cărăuş. Cadavrul. Un polonez.

Ewert Grens se opri în fața şirului lung de scări înainte să urce două etaje şi se uită la colegii lui.

— Ceea ce înseamnă trafic de droguri, ceea ce înseamnă violență, ceea ce înseamnă țară est-europeană.

Cei doi îl priviră, dar nu le mai spuse nimic și nici ei nu-i cerură mai multe detalii. Se despărțiră lângă automatul de cafea, fiecare cu o cafea în mână, iar Grens deschise ușa și se duse din obișnuință la raftul din spatele mesei de scris, ridică mâna și se opri la mijlocul gestului. Raftul era gol. În praf se vedeau urme dreptunghiulare de mărimi diferite, acolo unde stătuseră combina muzicală, suportul cu casete și cele două difuzoare.

Ewert Grens își trecu degetele peste urmele unei vieți.

Muzica pe care o pusese în cutii și care n-avea să mai răsune niciodată în camera aceea aparținea unei perioade apuse. Se simțea păcălit, dar încercă să adopte o atitudine potrivită față de liniștea care nu dominase niciodată încăperea aceea.

Nu-i plăcea. Cineva urla înăuntrul lui al naibii de tare.

Se așeză pe scaunul de birou. *Un cărăuș, un cadavru, un polonez.* Tocmai văzuse un bărbat care avea trei găuri mari în cap. *Ceea ce înseamnă trafic de droguri, ceea ce înseamnă violență, ceea ce înseamnă țară est-europeană.* Treizeci și cinci de ani în slujba Poliției Capitalei și, cu toate astea, i se părea mai greu de suportat, mai dur. *Ceea ce înseamnă crimă organizată.* Nu era de mirare că uneori alesese să se refugieze în trecut. *Ceea ce înseamnă mafie.* Când se angajase, era un tânăr polițist care credea că munca lui o să schimbe ceva, iar Mafia era ceva care domina orașele din sudul Italiei și din America. Astăzi avea de-a face cu execuții de genul ăsta, murdare, iar colegii lui din secțiile mai mari stăteau și se uitau neputincioși în timp ce crima organizată își întindea tentaculele și făcea

bani din trafic de droguri, de arme şi trafic uman. În fiecare an, Poliţia Capitalei lua în vizor noi şi noi actori care intrau pe scenă zgomotos şi violent şi în ultimele luni cercetaseră chiar şi membri ai mafiei mexicane şi egiptene. Asta cu care aveau de-a face acum, cea poloneză, nu îi era cunoscută de mai demult, cel puţin nu în combinaţia asta, cu droguri, bani şi crime. Îi cercetau din când în când din varii motive, dar n-aveau cum să le facă faţă. În fiecare zi, mii de poliţişti îşi riscau vieţile şi sănătatea mentală şi în fiecare zi se îndepărtau câte puţin de la nivelul acela în care lucrurile ar fi putut fi controlate, întru câtva.

Ewert Grens nu se clinti mult timp de la masa de scris şi se uită spre cutiile de carton maro.

Îi era dor de sunetele alea.

De Siwan. De Anni.

De perioada în care totul era mult mai simplu.

Sala de aşteptare de la Sosiri din aeroportul Frédéric Chopin din Varşovia era aglomerată tot timpul. Numărul decolărilor şi al aterizărilor creştea paralel cu aeroportul cel mare, în curs de extindere, şi Piet Hoffmann îşi pierduse bagajul de două ori în ultimul an într-un haos format din pasageri rătăciţi şi cărucioare mari care se deplasau prea repede şi prea aproape de oameni.

Cu geanta uşoară de voiaj în mână, Piet Hoffmann trecu pe lângă banda rulantă pentru bagaje şi dădu piept cu un oraş puţin mai mare decât Stockholmul pe care-l părăsise cu două ore în urmă. Bancheta acoperită cu piele închisă la culoare a taxiului mirosea a fum de ţigară şi, preţ de o clipă, se simţi din nou copil, iar tata şi mama îl încadrau pe bancheta îngustă din spate, în timp ce el se uita la un oraş extrem de schimbat. Îl sună pe Henryk de la Wojtek şi confirmă că avionul aterizase la timp şi că întâlnirea urma să aibă loc la ora douăzeci şi două, în locul stabilit. Tocmai se pregătea să închidă, când Henryk îl anunţă că două persoane aveau să se alăture grupului. Zbigniew Boruc şi Grzegorz Krzynówek. Vicele şi Acoperişul. Piet Hoffmann trecuse pe la sediul central al Wojtek International în fiecare lună în ultimii trei ani ca să se întâlnească cu Henryk. Îi câştigase treptat încrederea şi el fusese cel care-l ajutase să avanseze în interiorul organizaţiei. Henryk era unul dintre numeroşii oameni care aveau

încredere în el şi care, fără să-şi dea seama, erau minţiţi în faţă. În schimb, cu Vicele nu se mai întâlnise decât o dată. Era unul dintre agenţii aceia din serviciile secrete şi comandanţi de armată care fondaseră firma-mamă şi o conduceau în continuare din clădirea aceea neagră din centrul Varşoviei, un comandant de armată cu principii solide şi maniere de agent secret, în ciuda unei faţade de om de afaceri. Ţineau la titulatura asta, le plăcea să se numească oameni de afaceri. Nu înţelegea de ce trebuia să se întâlnească cu Vicele şi cu Acoperişul. Se lăsă pe spate pe scaunul din piele cu miros de fum de ţigară şi simţi ceva în piept, probabil că-i era frică.

Taxiul pluti uşor prin traficul lejer al serii, iar parcurile mari şi clădirile frumoase ale ambasadelor se întrezăreau prin geamul murdar în timp ce se apropiau de marginea cartierului Mokotów. Îl bătu pe umăr pe şofer şi-l rugă să oprească; trebuia să dea două telefoane.

— O să vă coste mai mult.

— Opriţi doar, vă rog.

— Vă costă douăzeci de zloţi în plus. Preţul pe care vi l-am dat era fără opriri.

— Opriţi dracului maşina!

Se aplecase în faţă şi şoptise la urechea şoferului, obrajii nebărbieriţi strălucindu-i umezi în timp ce maşina părăsea Jana Sobieskiego şi parca între un chioşc de ziare şi o trecere de pietoni de pe aleea Wincentego Witosa. Piet Hoffmann stătu în aerul rece al serii şi ascultă vocea obosită a Zofiei care îi spunea că Hugo şi Rasmus dormeau pe canapea, lângă ea, şi că urmau să se trezească devreme în dimineaţa următoare, grădiniţa organiza una dintre numeroasele ei excursii la rezervaţia naturală din Nacka, era ceva legat de pădure şi primăvară.

— Piet?
— Da?
— Mulțumesc pentru flori.
— Te iubesc.

O îndrăgea nespus de tare. În ultima vreme nu suporta să stea departe de ea mai mult de o noapte. Nu mai simțise așa ceva înaintea Zofiei, nu simțise singurătatea strangulându-l în camere de hotel dizgrațioase, sau că n-avea rost să respire fără să iubească și să fie iubit.

Nu voia să închidă telefonul, stătu mult timp cu el în mână și privi una dintre casele scumpe din Mokotów, sperând că vocea ei n-avea să se stingă. Dar tocmai asta se întâmplă. Schimbă telefoanele mobile și sună din nou. În sudul Statelor Unite ar fi trebuit să fie în jur de cinci după-masa.

— Paula se întâlnește cu ei peste treizeci de minute.
— Bine. Dar să știi că nu *pare* deloc bine.
— Sunt stăpân pe situație.
— Există riscul să ceară niște explicații pentru eșecul de pe Västmannagatan.
— N-a fost un eșec.
— A murit un om!
— Asta nu ne interesează prea tare acum. În schimb, livrarea s-a desfășurat în condiții optime. Asta e important. Consecințele unei împușcături se rezolvă prin câteva minute de măsurători.
— Cum zici tu.
— O să primești un raport complet când ne vedem.
— La unsprezece fix, la etajul cinci.

Flutură iritat din mâini spre taximetristul care-l claxonă. Mai voia să stea câteva minute singur în întuneric și în aerul rece. Era așezat între tata și mama din nou și

călătorea din Suedia, din Stockholm spre un oraş numit Bortoszyce, aflat la câţiva kilometri de graniţa cu Uniunea Sovietică şi regiunea care primise numele de Kaliningrad. Ei nu-i spuneau niciodată aşa. Refuzaseră să rostească numele ăla. Pentru mama şi tata nu existase decât Königsberg, Kaliningrad era invenţia proştilor ălora. Simţise disprețul din tonul lor, dar, copil fiind, nu înţelesese niciodată de ce părăsiseră părinţii lui un loc după care au tânjit toată viaţa.

Taximetristul care-l claxonase înjură cu voce tare când părăsiră aleea Wincentego Witosa şi trecu cu viteză pe lângă spaţiile verzi amenajate şi clădirile de birouri care găzduiau firme mari. În zona aceea a oraşului locuiau destul de puţini oameni, ca de obicei când preţul pe metru pătrat era adaptat posibilităţilor şi cerinţei pieţei.

Se refugiaseră în Suedia la sfârşitul anilor şaizeci. Îl întrebase de multe ori pe tatăl lui de ce, dar nu primise niciodată un răspuns, aşa că o bătuse la cap pe mama şi aceasta îi dăduse câteva descrieri schematice, ceva despre un vapor şi perioada de sarcină şi câteva nopţi petrecute în întuneric pe un vas biciuit de marea învolburată, când ea era ferm convinsă că or să moară amândoi şi debarcaseră lângă un oraş care se numea Simrishamn şi se afla în Suedia.

O luară spre stânga, pe Ludwika Idzikowskiego, mai aveau de parcurs un cartier.

În ultimii ani vizitase ţara aceasta care-i aparţinea. S-ar fi putut naşte şi ar fi putut creşte acolo, ar fi putut fi un alt om, precum cei din Bortoszyce care încercaseră să menţină legătura mult timp după moartea mamei şi a tatălui său. Renunţară însă, văzând că nu le răspunde niciodată. De ce n-o făcuse? Nu ştia nici el. Şi nu ştia nici

de ce nu-i anunța când era prin zonă, de ce nu-i vizitase niciodată.

— Șaizeci de zloți. Patruzeci pentru drum și douăzeci pentru oprirea aia nenorocită de care nu mi-ați spus.

Hoffmann puse o bancnotă de o sută pe scaunul pasagerului și coborî.

Era o clădire neagră, veche, aflată chiar în centrul Mokotówului — una dintre clădirile cele mai vechi ale orașului care fusese ras de pe fața pământului cu șaptezeci de ani în urmă. Henryk îl aștepta pe scările din fața clădirii. Se salutară scurt, niciunul dintre ei nu se pricepea la discuții amiabile.

Sala pentru ședințe se afla în capătul coridorului, la etajul unsprezece. Era mult prea luminoasă și încinsă. Vicele și un bărbat în jur de șaizeci de ani, probabil Acoperișul, așteptau în capătul mesei lungi. Piet Hoffmann fu întâmpinat cu niște strângeri de mână mult prea ferme și se duse spre scaunul deja tras, așezat în fața unei sticle de apă minerală.

Nu își feri privirea de ochii care-l urmăreau. Dacă ar fi făcut-o, dacă ar fi ales să bată în retragere, s-ar fi terminat.

Zbigniew Boruc și Grzegorz Krzynówek.

Încă nu înțelegea. Or fi venit aici să-l condamne la moarte? Sau ca să-i permită accesul și mai departe?

— Domnul Krzynówek o să stea cu noi și o să ne asculte puțin. Presupun că nu vă cunoașteți.

Piet Hoffmann dădu din cap spre costumul elegant.

— Nu ne-am întâlnit. Dar știu cine sunteți.

Îi zâmbi bărbatului pe care-l văzuse timp de mai mulți ani în ziarele poloneze și la televizor, un om de afaceri al cărui nume îl auzise uneori șoptit pe coridoarele

lungi ale firmei Wojtek, născută din acelaşi haos ca şi celelalte organizaţii est-europene noi, în urma prăbuşirii bruşte a unui zid, după care interesele economice şi criminale s-au amestecat într-un talmeş-balmeş îngrozitor în goana după capital. Organizaţiile fondate de poliţişti şi foste cadre militare aveau toate aceeaşi structură ierarhică şi deasupra lor trona Acoperişul. Grzegorz Krzynówek era Acoperişul de deasupra firmei Wojtek şi era perfect pentru rolul cu pricina. Era patronul protector, plasat în centrul organizaţiei, cu o imensă putere economică în spate, omul invulnerabil într-o societate care pretindea legi, garantul care făcea legătura între partea economică şi cea criminală, o faţadă perfectă ce ascundea capital şi violenţă.

— Livrarea?

Vicepreşedintele îl cercetase destul.

— Da?

— Presupun că totul a decurs cum trebuie.

— Totul a decurs cum trebuie.

— O să verificăm.

— N-o să fie nicio problemă.

— Păi, atunci, să continuăm.

Şi asta a fost tot. La asta se rezumase ziua precedentă. Piet Hoffmann n-avea să moară în seara aceea.

Îi venea să râdă, era ca şi când ceva ar fi dat pe dinafară din el odată ce se simţi în afara pericolului, dar trebuia să-şi păstreze demnitatea pentru ritualul care urma, cu toate că n-avea să-l mai ameninţe nimeni.

— Aţi lăsat apartamentul nostru într-un hal fără de hal şi asta nu-mi place.

Mai întâi s-au asigurat că livrarea fusese dusă la bun sfârşit. Abia după aceea l-au întrebat despre bărbatul

omorât. Vocea Vicelui era mai calmă, mai prietenoasă, normal, nu mai vorbea despre ceva la fel de important.

— Nu vreau să-i văd pe colaboratorii mei puşi în situaţia de a-i explica poliţiei poloneze care colaborează cu poliţia suedeză, cum se face că închiriază apartamente în centrul Stockholmului.

Piet Hoffmann ştia că poate să răspundă şi la întrebarea aceasta. Dar zăbovi puţin şi aruncă o privire rapidă spre Krzynówek. *Livrarea. Aţi lăsat apartamentul nostru într-un hal fără de hal şi asta nu-mi place.* Omul de afaceri respectat ştia foarte bine despre ce vorbeau. Dar cuvintele sunt ciudate uneori. Dacă nu le foloseşte nimeni într-un context oficial, e ca şi când n-ar exista. Nimeni n-avea să vorbească în camera aceea despre douăzeci şi şapte de kilograme de amfetamină şi despre o crimă. Nu atâta timp cât cel care nu ştia nimic, oficial, era prezent în cameră.

— Dacă s-ar fi respectat acordul conform căruia doar eu, repet, *doar eu* sunt autorizat să conduc o operaţiune în Suedia, sigur nu s-ar fi ajuns aici.

— Aş vrea să ne explicaţi.

— Dacă acei colaboratori pe care i-aţi desemnat ar fi urmat instrucţiunile dumneavoastră fără a se grăbi să acţioneze pe cont propriu, n-am fi ajuns în situaţia aceea.

Operaţiunea. Pe cont propriu. Situaţia.

Hoffman privi din nou spre Acoperiş.

Cuvintele astea. Ştii bine că le folosim de dragul tău.

Dar ce cauţi tu aici? De ce stai lângă mine şi asculţi ceva ce poate să însemne totul sau nimic?

Nu-mi mai este frică.

Dar nu înţeleg.

— Presupun că n-o să se mai repete.

Hoffmann nu spuse nimic. Vicepreşedintele trebuia să aibă ultimul cuvânt. Aşa funcţionau lucrurile şi Piet Hoffmann se pricepea de minune să-şi joace rolul într-un joc. Ştia că avea să moară dacă n-ar fi făcut asta. În clipa în care era Paula, nu mai exista. Ar fi sfârşit precum cumpărătorul ăla cu zece ore în urmă, într-o maşină care se îndrepta spre o suburbie din Varşovia, flancat de doi polonezi care-i lipiseră de tâmplă o armă cu piedica trasă.

Îşi cunoştea mai bine rolul, replicile, povestea pe care o repetase în prealabil, şi n-avea să moară. N-aveau decât să moară ceilalţi, nu el.

Acoperişul se mişcă puţin, nu mult, dar s-a văzut că dăduse din cap spre Vicepreşedinte.

Părea mulţumit. Hoffmann trecuse testul.

Vicele sperase şi plănuise asta. Se ridică aproape zâmbind.

— Ne vom extinde într-o oarecare măsură şi pe pieţele cu circuit închis. Deja am investit şi am dobândit o anumită cotă de piaţă în ţările nordice. Urmează să le includem şi în aria de care răspundeţi. Adică Suedia.

Piet Hoffmann îl privi tăcut pe Acoperiş şi apoi pe Vicepreşedinte.

Pieţele cu circuit închis.

Închisorile.

Lumina stridentă dinspre lămpile îndreptate în jos se reflectă în cele două şine de metal. Nils Krantz o ridică pe prima şi o umplu cu o pulbere albastru-deschis şi cu apă, apoi îl rugă pe Ewert Grens să dea la o parte cearşaful verde care-l acoperea pe omul întins pe o targă în mijlocul camerei.

Un corp uman dezgolit.

Ten palid, constituţie atletică, între două vârste.

Şi o faţă fără piele, un craniu ataşat de un corp altfel întreg.

Era o privelişte stranie — oasele acelea fuseseră curăţate pentru ca privitorul să se poată apropia cât mai mult, iar pielea era doar o piedică în calea unui răspuns corect şi, tocmai de aceea, fusese îndepărtată.

— Alginat. Asta folosim. E destul de bun. Există şi soluţii mai scumpe, dar nu facem risipă când e vorba doar de o autopsie.

Inspectorul judiciar despărţi maxilarul inferior de cel superior, lipi şina metalică plină cu lichid albastru de dinţii maxilarului inferior şi o ţinu nemişcată până când lichidul se închegă.

— Fotografii, amprente, ADN, amprente dentare. Sunt mulţumit.

Făcu câţiva paşi în spate în camera sterilă şi dădu din cap spre Ludvig Errfors, medicul legist.

— Locul de impact.

Errfors arătă spre craniul descărnat şi tâmpla stângă.

— Glonţul a intrat prin *os temporale* şi apoi a pierdut din viteză uite aici.

Trasă o linie în aer cu degetul de la gaura cea mare din tâmplă până la mijlocul craniului.

— *Mandibula*. Osul maxilarului. Cămaşa glonţului s-a izbit de osul tare, după cum ne arată urmele, şi a crăpat în două bucăţi care au perforat craniul în două locuri în partea stângă. Una a ieşit prin mandibulă. Şi cealaltă, prin *os frontale*.

Grens se uită la Krantz. Inspectorul judiciar avusese dreptate încă de la început, pe podeaua apartamentului.

— Şi, Ewert, aş vrea să te uiţi şi mai atent la ce-o să-ţi arăt.

Ludvig Errfors ridică braţul drept al mortului, cuprins de un sentiment straniu pentru că muşchii nu reacţionau şi trupul, viu cu câteva ore în urmă, devenise ca o păpuşă de cauciuc.

— Vezi asta? Urme clare în jurul încheieturii mâinii. Cineva l-a strâns de mână *post mortem*.

Greg se uită din nou la Nils Krantz, care dădu din cap cu un aer satisfăcut. Avusese dreptate şi în privinţa asta. Cineva mişcase braţul după moartea bărbatului. Cineva încercase să însceneze o sinucidere.

Ewert Grens plecă de lângă targa iluminată din mijlocul încăperii şi deschise fereastra de pe coridor. Afară era întuneric, seara era pe terminate.

— N-avem niciun nume. Nu ştim cine e. Vreau mai multe informaţii. Vreau să mă apropii mai mult. Vreau să ştiu cine e.

Îl privi pe Krantz şi apoi pe Errfors. Aşteptă. Până când medicul legist îşi drese glasul.

Întotdeauna se mai găseau şi alte informaţii.

— M-am uitat la câteva plombe. Uite una aici, aproape în mijlocul maxilarului inferior. E o plombă veche de vreo opt, maximum zece ani. E făcută în Suedia. Îmi dau seama după tehnică, după calitate şi materialul folosit, care diferă mult de cel importat din Taiwan de majoritatea ţărilor europene. Am avut de-a face cu el săptămâna trecută, era un tip din Cehia cu o plombă pe canal într-un dinte din maxilarul inferior, cu ciment... cum să vă zic, era cu mult sub standardele noastre.

Medicul legist îşi mută mâna din zona feţei fără piele la cea din jurul trunchiului.

— A fost operat de apendicită. Vezi cicatricea. Din punct de vedere cosmetic, o treabă executată excelent. Asta — şi tehnica cu care au închis intestinul gros — ce să mai, toate dovedesc că intervenţia a fost făcută într-un spital suedez.

Se auzi un sunet înfundat şi toată lumea avu impresia că pământul se cutremurase. Un camion trecuse chiar înainte de miezul nopţii prin zona împrejmuită, aproape de fereastra departamentului de medicină legală a secţiei de poliţie din Solna.

Ludvig Errfors surprinse privirea nedumerită a lui Grens.

— A, nu-ţi bate capul cu ăştia. Descarcă marfă un pic mai încolo. Habar n-am ce fel de marfă, dar îi aud în fiecare seară.

Medicul legist se îndepărtă puţin de targă, fiindcă voia ca Grens să aibă acces la cadavru.

— Plombele, operaţia de apendicită şi fizionomia, după părerea mea, nord-europeană. Ewert, e clar că-i suedez.

Grens studie chipul transformat într-un cap de mort alcătuit din oase dezgolite, albe.

Am găsit urme de bilă, amfetamine şi masă cauciucată.

Dar nu provin de la tine.

Am constatat că este vorba despre o răfuială mafiotă între nişte traficanţi de droguri polonezi.

Dar tu eşti suedez.

Nu tu erai cărăuşul. Şi nici vânzătorul.

Erai cumpărătorul.

— Droguri, ceva?

— Nu, nimic.

— Sigur?

— N-am găsit nici urme de ace, nimic în sânge şi nici în urină.

Erai cumpărătorul, dar nu şi consumatorul.

Se întoarse spre Krantz.

— Şi apelul?

— Ce-i cu el?

— Ai apucat să-l analizezi?

Nils Krantz dădu din cap.

— Tocmai ce-am ajuns de pe Västmannagatan. Îmi construisem o teorie. M-am întors ca să mă asigur că am dreptate. Îţi aminteşti de sunetul ăla deranjant care se aude înainte de „etajul cinci"? Ultima replică din apelul ăla scurt?

Aruncă o privire spre Grens. Acesta părea că-şi aminteşte.

— E exact cum am bănuit. Venea de la compresorul frigiderului din bucătărie. E pe aceeaşi frecvenţă. Şi se aude la acelaşi interval.

Ewert Grens bătu uşor cu mâna peste piciorul mortului.

— Apelul a fost făcut din bucătărie, deci?

— Da.

— Şi vocea? Crezi că e a unui suedez?

— N-are niciun pic de accent. Dialect de Mälardal.

— Atunci avem de-a face cu doi suedezi. Şi asta în timp ce, într-un apartament, mafia poloneză se bate pentru nişte narcotice şi ajunge să omoare pe cineva. Unul dintre ei zace aici. Şi celălalt ne dă alarma.

Mâna îi atinse din nou piciorul mortului ca şi când ar fi sperat c-o să se mişte.

— Ce-*ai făcut* acolo? Ce-*ați făcut* acolo?

Îi fusese atât de frică. Dar n-avea să moară. Îl cunoscuse pe Acoperiş şi, dacă nu murise, înseamnă că avansase în ierarhie. Nu ştia cât de mult şi cum, dar era conştient de faptul că Paula se apropia de un punct critic, o realizare pentru care îşi riscase viaţa în fiecare zi, în fiecare minut din ultimii trei ani.

Piet Hoffmann stătea lângă scaunul gol în sala de şedinţe mult prea luminoasă. Grzegorz Krzynówek părăsise sala în costumul său elegant, cu înfăţişarea sa îngrijită, şi cuvintele care ascundeau crimă organizată şi bani şi violenţă, toate pentru şi mai mulţi bani.

Vicele nu-şi mai încorda gura în timp ce vorbea şi nu-şi întindea nici spatele, cuprins de agitaţie. Deschise o sticlă de Żubrówka, amestecând-o cu suc de mere. Era ceva intim să bei votcă cu şeful şi zâmbi văzând firul de iarbă din sticla al cărei conţinut nu era cine ştie ce, dar trebuia să fie politicos şi să respecte obiceiul; aşa că îi zâmbi şi fostului ofiţer al serviciilor secrete din faţa lui, care îşi depăşise condiţia socială şi înlocuise paharele de apă urâte de pe masa de bucătărie cu două pahare de grog scumpe, suflate, pe care mâinile acelea mari nu prea ştiau să le ţină graţios.

— *Na zdrowie.*

Se priviră în ochi şi-şi goliră paharele, după care Vicele le umplu din nou.

— Pieţele cu circuit închis.

Goli paharul şi îl umplu pentru a treia oară.

— Hai să discutăm clar, fără ocolişuri.

— Da, asta aş prefera şi eu.

Al treilea pahar era deja gol.

— Piaţa suedeză. E timpul să ne facem intrarea şi acolo. Acum.

Lui Hoffmann îi venea greu să stea liniştit. Wojtek deţinea deja controlul asupra pieţei norvegiene. Şi daneze. Şi finlandeze. Începuse să bănuiască despre ce urmau să discute. De ce participase Acoperişul la discuţie. De ce ţinea un pahar de votcă cu gust de iarba-zimbrului şi suc de măr.

Pornise de mult pe drumul ăsta.

— În Suedia există în jur de cinci mii de puşcăriaşi. Aproape optzeci la sută din ei sunt dependenţi de droguri şi consumatori regulaţi de amfetamină, heroină şi alcool. Ştii şi tu, bănuiesc.

— Da.

— Situaţia fiind aceeaşi şi acum zece ani.

— Da.

Douăsprezece luni nenorocite în penitenciarul Österåker.

— Un gram de amfetamină costă o sută cincizeci de coroane, preţul străzii. La zdup costă de trei ori mai mult. Un gram de heroină costă câteva mii pe stradă. În închisori e de trei ori mai scumpă.

Zbigniew Boruc mai purtase conversaţia aceasta şi înainte. Cu alţi colaboratori de la organizaţii din alte ţări. Fusese vorba despre acelaşi lucru. Despre nişte calcule matematice.

— Patru mii de narcomani închişi la pârnaie — dependenţii de amfetamină, care iau două grame pe zi şi

dependenții de heroină, care se limitează la un gram. Îți dai seama cât am câștiga după o zi, Hoffmann... între opt și nouă milioane de coroane suedeze.

Paula se născuse în urmă cu nouă ani. Moartea îi respirase în ceafă zi de zi. Dar clipa asta meritase. Câte minciuni. Și câte manipulări. Toate duceau în direcția asta. Ajunsese la destinație.

— Ar fi o operațiune formidabilă. Dar mai întâi... trebuie investiți bani, mulți bani, asta înainte să ne punem măcar în mișcare. Înainte să facem ceva profit.

Vicele se uită la scaunul gol dintre ei.

Wojtek avea suficientă putere de investiție și era gata să aștepte cât era nevoie ca să acapareze piața cu circuit închis. Wojtek avea un garant economic, o variantă est-europeană pentru un *consigliere*, dar avea un capital mai mare și mult mai multă putere.

— Da, e o operațiune formidabilă. Dar posibilă. Și tu o să fii șeful ei.

Ewert Grens deschise fereastra. De obicei făcea asta pe la miezul nopții, asculta orologiul bisericii Kungsholm şi apoi încă unul pe care nu reuşise să-l localizeze nicicum, ştia doar că se afla undeva departe şi că nu răzbătea până la el în serile acelea în care vântul înghițea toate sunetele fragile. Se plimbase prin birou cuprins de o senzație ciudată, era prima seară şi noapte petrecută în sediul poliției fără vocea lui Siwan undeva în întuneric; cu ea se obişnuise să adoarmă, ascultând-o pe la ora asta tot timpul de pe caseta înregistrată de el.

Acum nu mai exista nimic aici care să semene măcar cu pacea.

Înainte nu se gândise niciodată la toate sunetele nopții care se jucau în fața ferestrei şi deja ura maşinile care accelerau când ajungeau la partea în pantă dintre Bergsgatan şi Hantverkargatan. Închise geamul şi se aşeză, în liniştea care se lăsase brusc, lângă fax, unde tocmai primise un mesaj de la Klövje, tipul de la Interpolul suedez. Citi protocolul întocmit la cererea poliției suedeze referitor la cetățeanul polonez care era înregistrat de câțiva ani pe adresa de pe Västmannagatan nr. 79. Ewert Grens nu-i mai văzuse numele până atunci şi oricum nu-l putea pronunța. Avea patruzeci şi cinci de ani, era născut la Gdańsk, dar domiciliat în Varşovia. Un bărbat fără antecedente penale care, conform poliștistului polonez

care-l interogase, se afla sigur în Varşovia la ora la care avusese loc crima din Stockholm.

Eşti implicat, într-un fel sau altul.

Ewert Grens apucă foaia cu rânduri dese.

Uşa era încuiată când am ajuns.

Se ridică şi ieşi pe holul întunecat.

N-au existat urme de pătrundere prin efracţie şi nici semne de violenţă.

Două cafele de la automat. *Prin urmare, cel care a intrat şi a ieşit avea cheia.* O chiflă cu caşcaval şi un iaurt cu gust de banane de la automatul de dulciuri şi sendvişuri. *Cineva care te cunoaşte.*

Stătu pe coridorul pustiu şi întunecat, goli primul pahar de plastic cu cafea şi mâncă jumătate din iaurt, dar aruncă chifla la gunoi. Era mult prea uscată, chiar şi pentru el.

Aici era în siguranţă.

În clădirea mare şi urâtă a poliţiei în care o parte dintre colegii lui se rătăceau sau pe care unii o evitau chiar, singurul loc în care rezista, de fapt, locul în care ştia ce trebuie să facă, locul de care aparţinea, locul în care putea să doarmă pe canapea şi să scape de nopţile lungi de pe balconul care dădea spre Sveavägen, spre o capitală care nu se odihnea nicicând.

Ewert Grens se întoarse în singurul biroul al departamentului de investigaţii unde lumina era încă aprinsă, se apropie de casetele împachetate şi lovi uşor cutiile de carton cu piciorul. Nici măcar nu se dusese la înmormântare. Plătise pentru ea, dar nu fusese acolo şi acum lovi cutiile din nou, mai tare, şi-ar fi dorit să se fi dus, cine ştie, poate atunci ar fi înţeles că ea nu mai există, poate ar fi înţeles cu adevărat.

Faxul lui Klövje zăcea în continuare pe masa de scris. Un cetățean polonez care nu putea fi cuplat cu un cadavru. Grens înjură şi traversă camera, apoi trase din nou un şut într-una dintre cutii şi făcu o gaură mică în ea cu vârful pantofului. Nu avansase deloc. Nu ştia decât că doi suedezi se aflaseră în acelaşi timp într-un apartament, în timpul unei răfuieli între nişte traficanți de droguri polonezi şi că unul din ei era mort şi celălalt alarmase poliția printr-un apel telefonic, şoptind, stând în bucătărie lângă frigider. Un suedez fără accent, Krantz fusese sigur de asta.

Erai la fața locului şi ne-ai sunat după comiterea crimei.

Ewert Grens rămase lângă cutiile de carton, dar nu le mai lovi.

Eşti ori criminalul, ori doar un martor.

Se aşeză pe jos, se sprijini de cutiile de carton şi acoperi gaura pe care o făcuse.

Un criminal nu sună poliția după ce-a împuşcat pe cineva mortal şi nu aranjează totul ca să pară o sinucidere.

Era destul de plăcut să stea cu spatele la muzica interzisă, probabil că avea să rămână acolo, pe podeaua tare, în întuneric, până când se lumina.

Eşti un martor.

Stătuse la fereastră vreo două ore şi urmărise micile puncte de lumină care creşteau încet în timp ce avionul coborau în întuneric şi se apropia de pista de aterizare a aeroportului Frédéric Chopin. Piet Hoffmann se întinsese pe patul tare de hotel cu hainele pe el, chiar înainte de miezul nopţii şi încercase să doarmă, dar renunţase în scurt timp. Ziua care începuse cu moartea unui om şi se terminase cu sarcina cea nouă, de a prelua traficul de droguri din închisorile suedeze, continua şi acum în capul lui, şoptea şi ţipa, iar Piet Hoffmann nu mai avea puterea să-şi astupe urechile şi să aştepte somnul.

Vântul şuiera dincolo de fereastră. Hotelul Okęcie se afla la doar opt sute de metri de aeroport şi vântul se juca deseori pe suprafeţele deschise, punctele de lumină fiind spectaculoase mai ales când crengile copacilor păreau că refuză să stea nemişcate. Îi plăcea să stea aşa şi să privească ultimul colţ al Poloniei câte o noapte, asta făcea mereu, privea, dar nu lua parte, deşi ar fi trebuit să se simtă acasă aici, unde avea veri şi mătuşi şi un unchi, aici unde oamenii îi semănau fără ca el să simtă vreo legătură cu ei.

Probabil că era un om fără identitate.

O mintea pe Zofia şi ea îl strângea puternic în braţe. Îi mintea pe Hugo şi pe Rasmus şi ei îşi îmbrăţişau tatăl. Îl mintea pe Erik. Îl mintea pe Henryk. Îl mintise de curând

şi pe Zbigniew Boruc şi mai băuse o Żubrówka împreună cu el.

Minţise atâta timp, încât uitase cum arată şi ce senzaţie îi dădea adevărul, nu mai ştia cine e.

Punctele de lumină se transformaseră într-un avion imens care ateriză legănat de vântul puternic ce bătea dintr-o parte, roţile ricoşară necontrolat de pe asfalt de câteva ori, apoi avionul coborî şi rulă spre o scară aflată lângă terminalul cel nou.

Se sprijini de fereastră şi-şi lipi uşor fruntea de sticla cea rece.

Ziua continua, şoptind şi urlând.

Un om încetase să respire în faţa lui. Îşi dăduse seama prea târziu. Avuseseră aceeaşi misiune, participaseră la acelaşi joc, de pe poziţii diferite. Fusese un om care poate avea copii, o nevastă, un om a cărui viaţă se transformase într-o minciună, astfel încât nu mai ştia cine era.

Numele meu e Paula. Oare tu cum te-ai numit?

Rămase lângă pervazul ferestrei şi privi drept înainte, în întuneric, plângând.

Era miezul nopţii, într-o cameră de hotel, la câţiva kilometri de centrul Varşoviei, şi moartea unui om îl apăsa încă, într-atât încât plânse până când nu mai putu şi somnul îl doborî şi se prăbuşi cu capul înainte în ceva negru, ceva pe care n-aveai cum să-l minţi.

marți

Ewert Grens se trezise când primele raze de lumină se strecuraseră prin perdelele subțiri, furişându-i-se sub pleoape. Stătuse pe podea, sprijinit de trei cutii de carton puse una peste cealaltă, dar, ca să nu-i bată soarele în ochi, se întinsese pe linoleumul tare şi aţipise câteva ore. Era un culcuş bun, spatele nu-l durea aproape deloc şi putea să-şi întindă piciorul ăla amorţit care n-avea loc pe canapeaua moale.

N-avea să mai petreacă acolo nicio noapte.

Brusc se trezi cu capul limpede, se întoarse pe burtă şi îşi împinse în sus corpul greoi cu braţele. Scoase o cariocă albastră din suportul de pe birou şi scrise câte ceva pe fiecare cutie de carton. Tuşul avea un miros pătrunzător.

IP Malmkvist.

Ewert Grens se uită la cutiile sigilate cu bandă adezivă şi izbucni într-un râs zgomotos. Reuşise să doarmă lângă casetele alea puse la păstrare şi totuşi, simţea că nu se mai odihnise aşa de bine de nu mai ştia de când.

Făcu câţiva paşi de dans fără muzică, nu cânta nimeni, însă dansă cu o făptură închipuită.

Ridică prima cutie care era cea mai grea şi o împinse afară din cameră prin tot coridorul, până la lifturi. Coborî trei etaje până la subsol, unde păstrau probele ridicate în urma investigaţiilor. Scrise din nou cu carioca pe capacul cutiei: *19361231,* un număr de înregistrare pentru

inventar. Urmă un coridor şi mai întunecat decât primul. Împinse cutia, ud leoarcă, până când ajunse la uşa deschisă a depozitului cu bunuri confiscate.

— Einarsson.

Un angajat civil tânăr stătea în spatele tejghelei scunde din lemn, care lui Grens i se părea atât de veche, încât îi aducea aminte de un magazin alimentar la care se oprea deseori în drum spre casă de la şcoală când era copil, un magazin de lângă Odenplan care fusese distrus cu multă vreme în urmă şi care, între timp, fusese înlocuit cu o cafenea unde adolescenţii beau cafea cu lapte şi-şi comparau telefoanele mobile.

— Mda?

— Vreau ca Einarsson să se ocupe de cazul ăsta.

— Dar eu...

— Einarsson.

Tânărul pufni pe nas, dar nu spuse nimic, părăsi tejgheaua şi se întoarse cu un bărbat cam de o vârstă cu Ewert, încins cu un şorţ negru în jurul abdomenului rotund.

— Ewert.

— Tor.

Unul dintre poliţiştii buni care, dintr-odată, după zeci de ani de muncă, se aşezase într-o dimineaţă şi le explicase cu o voce stinsă că nu mai făcea faţă rahaturilor ălora, darămite să mai rezolve cazuri. Stătuseră de vorbă îndelung în ziua aceea şi Ewert înţelesese că oamenii puteau să ajungă în halul ăsta când ştiau că mai au un scop în viaţă şi că nu vor să sfârşească într-un mod absurd. Einarsson nu se clintea de acolo până când şefii nu deschideau uşa de la subsol unde se păstrau toate cutiile alea cu bunuri confiscate care serveau drept dovezi în câteva

cazuri investigate atunci, dar seara nu zăbovea prea mult niciodată.

— Am câteva cutii de carton. Aş vrea să le pui la păstrare.

Bărbatul în vârstă din spatele pupitrului de lemn luă cutia şi cercetă literele ascuţite, scrise cu tuş albastru.

— IP Malmkvist. Ce dracu'-i asta?

— Investigaţie preliminară Malmkvist.

— Da, de asta m-am prins. Dar n-am auzit până acum de cazul ăsta.

— E un caz rezolvat.

— Dar atunci n-ar trebui să...

— Aş vrea să le păstrezi aici. Într-un loc sigur.

— Ewert, eu...

Einarsson amuţi, îl privi îndelung pe Grens şi apoi cutia. Zâmbi. Investigaţie preliminară Malmkvist. Număr de înregistrare 19361231. Afişă un zâmbet şi mai larg.

— Hai că m-ai omorât. E ziua ei de naştere, nu-i aşa?

Grens dădu din cap.

— Un caz încheiat.

— Eşti sută la sută sigur?

— Îţi mai aduc două imediat.

— Păi, atunci... da, e mai bine să păstrezi la mine probele astea. Dacă e vorba de probe unice, vreau să zic. Mai bine aici decât într-un pod nesupravegheat sau într-o boxă dintr-o pivniţă umedă.

Ewert Grens nu-şi dăduse seama cât fusese de încordat până atunci şi constată cu mirare că umerii, braţele şi picioarele i se relaxară treptat. Nu fusese sigur că Einarsson o să-l înţeleagă.

— Am nevoie de un proces-verbal de predare-primire. Vreau să-l scrii chiar acum. Şi după aia sunt sigur c-o să le găsesc un loc bun.

Einarsson îi întinse două formulare şi un stilou.

— Între timp, eu o să trec aici că-i vorba despre o investigaţie secretă. Pentru că aşa şi e, nu-i aşa?

Grens dădu din nou din cap.

— Bine. După asta n-o să le poată deschide decât cel care conduce investigaţia.

Poliţistul care cândva fusese un anchetator priceput, dar care acum purta un şorţ negru în spatele unui pupitru într-un subsol, lipi o etichetă roşie de-a curmezişul capacului. Era un sigiliu ce nu putea fi spart decât de cel care avea să se legitimeze drept comisarul criminalist Ewert Grens.

Ewert îi aruncă o privire recunoscătoare colegului său, care se îndreptă spre rafturi, ţinând cutia în braţe.

Un om care nu avea nevoie de explicaţii.

Lăsă formularele pe tejghea şi dădu să plece când îl auzi pe Einarsson fredonând printre rândurile de bunuri confiscate.

Mi-ai trimis cele mai frumoase lalele şi m-ai rugat să uit ce s-a întâmplat.

Tunna skivor. Siw Malmkvist. Ewert Grens se opri şi strigă în direcţia depozitului îngust.

— Nu acum!

Dar am vărsat un ocean de lacrimi şi iată ce m-am gândit să îţi răspund.

— Einarsson!

Ewert ţipase cât de tare putuse şi Einarsson scoase mirat capul de după un raft.

— Nu acum, Einarsson. Îmi tulburi doliul.

Se simţi uşor când ieşi de acolo, subsolul i se păruse aproape frumos şi, la vederea liftului, scutură din cap şi urcă cele trei etaje pe scări. Ajunsese la jumătatea

drumului când îi sună telefonul din buzunarul interior al hainei.

— Da?

— Dumneavoastră conduceți ancheta privind cazul de omucidere de pe Västmannagatan nr. 79?

Ewert Grens respira greu. Nu urca prea des etajele fără lift.

— Depinde cine întreabă.

— Depinde cine e la telefon.

Era un danez, dar înțelegea ușor ce spunea, probabil că era din zona Copenhagăi, partea aceea din Danemarca în care Grens lucrase cel mai mult de-a lungul anilor.

— Cine a sunat, tu sau eu?

— Iertați-mă. Jacob Andersen, departamentul de infracțiuni contra persoanei, Copenhaga. Cel pe care voi îl numiți „Investigații Infracțiuni Violente"[6].

— Și ce dorești?

— Dumneavoastră conduceți ancheta privind crima de pe Västmannagatan 79?

— Cine zice că e vorba de-o crimă?

— Eu. Și cred că știu și cine e victima.

Se opri pe ultima treaptă și încercă să-și regleze respirația în timp ce aștepta ca vocea care i se prezentase drept un polițist danez să continue.

— Vreți să mă sunați?

— Închide.

Grens se repezi spre birou și găsi dosarul pe care-l căuta în cel de-al treilea sertar al mesei de scris. Îl răsfoi un timp și sună la numărul poliției din Copenhaga cu dosarul în față. Îi rugă să-i facă legătura cu un anume

6 Este vorba de terminologii diferite pentru același departament, una valabilă în Suedia și cealaltă în Danemarca.

Jacob Andersen de la departamentul de infracțiuni contra persoanei.

— Andersen.

Era aceeaşi voce.

— Închide.

Sună din nou centrala şi de data asta îi rugă să-i facă legătura cu telefonul mobil al lui Jacob Andersen.

— Andersen.

Aceeaşi voce.

— Deschide geamul.

— Ce?

— Dacă vrei să-ți răspund la întrebare, deschide geamul acum.

Auzi cum cel cu care vorbise aşază telefonul pe o masă şi se luptă un timp cu mânerul unei ferestre scârțâitoare.

— Da?

— Ce vezi?

— Hambrogade.

— Şi mai ce?

— Apă, dacă mă aplec suficient.

— Jumătate de Copenhaga vede apă dacă se uită pe geam.

— Langebro.

Grens se uitase pe fereastră de multe ori pe vremea când se afla la sediul departamentului de infracțiuni contra persoanei. Ştia că apa de sub Langebro strălucea când soarele se reflecta în ea.

— Moelby unde stă?

— Şeful meu?

— Da.

— În biroul de alături. Doar că acum nu-i aici. Altfel l-aş fi...

— Şi Christensen?

— Aici n-avem niciun Christensen.

— Bine. Bine Andersen. Acum putem să continuăm.

Grens aşteptă. Danezul fusese cel care îl sunase şi el trebuia să continue. Se duse la fereastră şi el, dar nu prea văzu apă în curtea interioară urâtă a sediului din Kronoberg.

— Am motive să cred că victima e un colaborator de-al nostru. Aş vrea să văd o fotografie cu el. Puteţi să-mi trimiteţi una pe fax?

Ewert Grens se întinse după un dosar de pe masa de scris, verifică dacă pozele lui Krantz mai erau acolo, cele pe care le făcuse în apartament când faţa era încă acoperită de piele.

— Ai fotografia în cinci minute. Aş vrea să mă suni după ce o verifici.

*

Lui Erik Wilson îi plăcea să se plimbe prin centrul Stockholmului.

Nebuni, costume, femei frumoase, traficanţi de droguri, cărucioare cu copii, treninguri, câini, biciclete şi câte un om rătăcind aiurea, fără vreun scop anume. Era zece şi jumătate, o dimineaţă obişnuită în capitală, şi Erik Wilson îi întâlnise pe toţi pe bucata scurtă dintre sediul poliţiei şi Sankt Eriksplan, pe trotuarul cu plăci dreptunghiulare noi. Era mai răcoare aici, respira mai uşor în comparaţie cu sudul Georgiei unde deja era prea cald şi în câteva săptămâni avea să fie insuportabil. Părăsise Newark International la cinci după-amiază, ora locală, şi ateriză după opt ore de zbor pe Arlanda, unde

era dimineață. Dormise puțin în avion, ațipise în ciuda celor două femei în vârstă care stăteau în fața lui și discutaseră pe tot parcursul zborului și a bărbatului care își dregea vocea din cinci în cinci minute pe scaunul de lângă el. Îl rugase pe șoferul de taxi să facă un ocol, înainte de-a ajunge în centru, la sediul poliției, și să oprească pe Västmannagatan, la numărul 79, adresa pe care o primise de la Paula. Wilson se legitimă în fața agentului de pază de la ABAB care supraveghea apartamentul de la etajul cinci, sigilat cu bandă alb-albastră și marcat cu un afiș conform căruia acolo avusese loc o acțiune ilegală; apoi se plimbă singur prin camerele pustii, care, cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă, fuseseră martore la executarea unei persoane. Pornise de lângă o pată mare și întunecată de pe covorul de sub masa din camera de zi. Viața omului se scursese chiar în locul acela. Un scaun zăcea răsturnat lângă marginea petei, locul în care sălășluia moartea. Cercetase o gaură din tavan și încă una din ușa închisă a bucătăriei unde se distingeau urme clare de gloanțe. Stătuse apoi lângă peretele camerei de zi, lângă zgârieturile și dungile din jurul petei, relevante pentru estimarea unghiului din care se trăsese și a vitezei glonțului. Pentru asta se dusese acolo. Pentru analiza petelor de sânge. Avea nevoie de ele pentru următoarea întâlnire și pentru a susține versiunea lui Paula. Erik Wilson își îndreptase întreaga atenție asupra unei suprafețe conice, pe care tehnicienii o marcaseră cu două bucăți de sfoară; era singurul unghi în care nu existau dungi, pete de sânge sau substanță cenușie. Cercetase suprafața și memorase fiecare detaliu până când își dădu seama cam unde se aflaseră cele două persoane importante pentru el, în momentul în care s-a tras, unde stătuse cel care a tras și unde era cel care *nu* a tras.

Pe Sankt Eriksbron bătea un vânt domol şi Erik Wilson privi ambarcaţiunile, trenul, maşinile; probabil că asta îi plăcea cel mai mult când se plimba, faptul că putea să se oprească şi să stea aşa, cu privirea pierdută, câtva timp.

Noaptea precedentă ascultase versiunea lui Paula la telefonul mobil, o versiune marcată de agitaţie şi îngrijorare, iar când vizitase apartamentul în linişte, avea impresia că totul se întâmplase întocmai cum îi spusese. Ştia că Paula era o persoană capabilă şi că, dacă ar fi trebuit să aleagă între a muri şi a omorî, Paula putea şi avea suficientă putere ca să omoare singur. Aşadar, teoretic, ar fi putut fi chiar el cel care trăsese, dar Wilson era convins că nu asta se întâmplase. După fiecare telefon, Paula părea mai chinuit şi mai speriat, fără să-i pese că părea vulnerabil, iar după nouă ani petrecuţi ca negociator şi spion, cu contacte strânse prin care reuşise să le câştige încrederea, Erik Wilson îşi dădea deja seama când mintea şi când spunea adevărul.

Se opri în faţa intrării de la numărul 17 de pe Sankt Eriksplan, cu geamuri subţiri într-un cadru de lemn vechi, aproape de pasajul aglomerat. Aruncă o privire în jur, zăbovind asupra feţelor care treceau, dar care nu se uitau spre el, se asigură încă o dată, apoi intră.

Lăsase în urmă petele şi analiza petelor de sânge de pe Västmannagatan şi-şi continuase drumul cu taxiul care-l aştepta, îndreptându-se spre Kronoberg, spre biroul serviciului de investigaţii. Conform foii cu ordinele de serviciu, numiseră deja o echipă de investigaţii. Ewert Grens, asistat de Sven Sundkvist şi Mariana Hermansson. Grens şi Wilson lucrau în aceeaşi brigadă de câţiva ani, dar Wilson nu-l cunoştea pe comisarul ciudat; încercase să ia legătura cu el în repetate rânduri fără a primi vreun

răspuns şi apoi renunţase, pur şi simplu, hotărând că n-are nevoie de un om bătrân care cândva fusese starul secţiei, dar care în ultima vreme era doar furios şi asculta doar Siw Malmkvist. Erik Wilson se aşeză în faţa calculatorului, închise mapa cu ordinele de serviciu şi deschise un sistem intitulat *Registrul de Intrări*, căută Västmannagatan 79 şi găsi trei intrări în ultimii zece ani. O deschise pe cea mai recentă: comerţ cu bunuri furate, era vorba de aproximativ o tonă de cupru prelucrat, scos la vânzare de un bărbat cu nume finlandez care locuia într-unul din apartamentele de la parter.

Erik Wilson închise uşa de la Sankt Eriksplan nr. 17 şi îşi trase sufletul în liniştea de pe coridor, ferit de maşini grăbite. În casa scărilor era întuneric şi, văzând că nu reuşeşte să aprindă lumina nici după trei încercări, alese liftul îngust şi urcă la etajul şapte. Nimeri în mijlocul unui şantier, într-o clădire supusă la renovări drastice, cu locatarii evacuaţi temporar. Stătu nemişcat pe hârtia protectoare maro şi ascultă liniştea până când se asigură că era singur, apoi descuie uşa cu plăcuţa STENBERG şi trecu prin bucătărie şi cele două camere ca să verifice fiecare piesă de mobilier care se ascundea sub folia de plastic transparentă. Aşa lucra el. Câteva dintre firmele mari care închiriau apartamente îi împrumutau cheile unui apartament temporar nelocuit şi programul de lucru al meseriaşilor. Ăsta era „etajul cinci". Wilson îl folosea de aproximativ o săptămână, se întâlnise aici cu diferiţi agenţi secreţi şi avea să-l păstreze până când terminau cu lucrările de renovare şi chiriaşul putea să se mute înapoi.

Îndepărtă folia de plastic din jurul ferestrei de la bucătărie, deschise geamul şi privi spre o curte interioară

cu cărări din pietriş frumos greblat şi mobilier de grădină nou într-un pătrat demarcat lângă două leagăne şi un tobogan scurt. Paula avea să sosească într-un minut. Urma să intre pe uşa din spate, care apaţinea clădirii de vizavi, cu intrarea principală pe Vulcanusgatan nr. 15. Se întâlneau întotdeauna într-un apartament evacuat, obţinut de la o firmă privată de închirieri din Stockholm, şi alegeau tot timpul o clădire care împărţea curtea interioară cu o alta a cărei intrare principală se afla la o adresă diferită.

Erik Wilson închise fereastra şi lipi la loc folia protectoare pe cele două suprafeţe de sticlă chiar în clipa în care uşa de jos se deschise şi Paula păşi grăbit pe cărăruia pietruită.

*

Ewert Grens strângea nerăbdător mapa cu fotografiile bărbatului mort, făcute de Nils Krantz. Cu zece minute în urmă, trimisese una prin fax departamentului de infracţiuni contra persoanei, din Copenhaga, o fotografie cu un cap spălat şi cu pielea intactă, făcută înainte de autopsie. Mai erau trei poze în mapă şi Ewert Grens le studie în timp ce aştepta. Una făcută din faţă, una din stânga şi una din dreapta. O parte importantă a timpului dedicat serviciului şi-l petrecea privind morţi fotografiaţi şi se obişnuise cu faptul că, de multe ori, era greu să-ţi dai seama dacă dormeau sau dacă erau morţi cu adevărat. În cazul ăsta era clar că era mort, victima avea în cap trei găuri mari. De obicei, dacă nu apuca să vadă fotografia la locul crimei şi nu primea nici altele de la vreun inspector judiciar sau prin fax de la un coleg de la o altă secţie, începea prin a căuta suportul acela lucios din oţel pe care se

odihnea capul victimei, şi ştia că fotografia fusese făcută de un medic legist. Le privi din nou şi se întrebă oare el cum ar fi arătat într-o poză din asta şi la ce s-ar fi gândit cel care ar fi cercetat capul lui fixat într-o ramă de oţel.

— Grens.

Telefonul sunase şi Grens puse mapa pe masa de scris.

— Jacob Andersen, Copenhaga.

— Da?

— Poza pe care aţi trimis-o.

— Da?

— Cred că el este.

— Cine?

— Unul dintre informatorii mei.

— Cine?

— Nu vă pot spune. Deocamdată, cel puţin. Nu înainte de-a mă asigura sută la sută. Nu vreau să divulg numele unui informator în van. Ştiţi cum e cu chestiile astea.

Ewert Grens ştia cum era cu chestiile alea şi nu-i plăcea deloc. Cerinţele referitoare la discreţie în ceea ce privea identitatea informatorilor şi a cârtiţelor creştea în egală măsură cu numărul lor şi ajunseseră între timp mai importante decât comunicarea dintre agenţii de poliţie. Într-o perioadă în care, dintr-odată, fiecare poliţist putea să se autointituleze negociator, având dreptul de a-şi forma propriii informatori, secretomania era mai degrabă distructivă decât constructivă.

— Şi ce-ţi trebuie?

— Tot ce aveţi.

— Amprentă dentară, amprente. Şi aşteptăm analizele ADN.

— Trimiteţi-mi-le.

— Imediat. Şi mă aştept să mă suni din nou peste câteva minute.

Capul din rama de oţel.

Grens îşi trecu degetele peste hârtia fotografică netedă.

Un agent secret. De la Copenhaga. Unul dintre cei doi care vorbeau suedeza într-un apartament, locul în care l-a executat mafia poloneză.

Dar cine era celălalt?

*

Piet Hoffmann păşi pe cărarea pietruită a curţii interioare dezolante. Aruncând o privire rapidă spre etajul şapte al clădirii de pe partea cealaltă, zări capul lui Wilson în geamul descoperit temporar. Lăsase în urmă aeroportul Frédéric Chopin cu avionul companiei LOT, care decolase la scurt timp după ora opt. Îşi petrecuse noaptea cu fruntea lipită de un geam rece, dar nu se simţea foarte obosit, adrenalina şi neliniştea îi animau pieptul. Încă îl chinuia imaginea zilei precedente în care un om murise şi în care participase la o întâlnire importantă în Varşovia; simţea că se îndrepta spre ceva şi habar n-avea ce trebuia să facă pentru a rămâne în locul în care se afla acum. Când sunase acasă, îi răspunsese Rasmus, care nu mai voia să-i dea drumul telefonului, avea atâtea de povestit şi, deşi nu reuşise să ţină pasul cu el, intuise că era vorba despre un desen animat cu un monstru verde şi rău. Piet Hoffmann înghiţi în sec şi se înfioră, copleşit de un dor la care corpul lui nu ştia cum să reacţioneze. Ştia că avea să-i vadă în seara aceea şi avea să-i strângă în braţe pe toţi trei până când se rugau de el să le dea

drumul. Deschise o portiță și apoi încă una, trecu din curtea interioară de pe Vulcanusgatan nr. 15 în cea de pe Sankt Eriksplan nr. 17 și intră prin ușa din spate în casa scărilor. Întunericul persista, chiar dacă apăsă de mai multe ori pe butonul întrerupătorului. Urmară șase etaje (nu lua niciodată liftul: exista riscul de a rămâne blocat) și fiecare treaptă era acoperită cu hârtie maro, lucru care îngreuna deplasarea discretă. Verifică ceasul și citi numele de pe uși. La unsprezece fix, ușa aparținând familiei STENBERG se deschise din interior.

Erik Wilson îndepărtase folia de plastic de pe două scaune și o masă din bucătărie, iar acum își îndreptă atenția către aragaz și un dulăpior de sub chiuvetă, cotrobăi pe acolo și se întoarse cu un ibric și un borcan cu ceva ce părea a fi cafea instant.

— Stenberg face cinste. Cine o mai fi și ăsta.

Se așezară.

— Ce mai face Zofia?

— Nu știu.

— Nu știi?

— Nu prea ne-am văzut zilele astea. Dar îmi dau seama după vocea ei că s-a prins. Că știe că mint, mai mult decât obișnuiesc să mint de obicei. Am vorbit cu ea la telefon azi-noapte și în dimineața asta.

— Ai grijă de ea. Înțelegi ce zic?

— Știi prea bine că am grijă de ea.

— Bine. Asta-i bine, Piet. Știi că nimic din ceea ce faci nu valorează mai mult decât ea, decât copiii. Aș vrea să nu uiți asta, atâta tot.

Nu prea îi plăcea cafeaua instant, gustul fad de după îi aducea aminte de cafeaua din restaurantele scumpe din Varșovia.

— N-ar fi trebuit să zică nimic. Că-i polițist.

— Era polițist?

— Nu știu. Nu cred. Cred că era ca mine. Și că s-a speriat foarte tare.

Wilson dădu din cap. Probabil că tipul se speriase. Și că, panicat cum era, a scăpat un cuvânt care în mod normal ar fi trebuit să-l protejeze. Dar în situația aceea, a obținut exact efectul contrar.

— Am auzit cum a țipat „sunt polițist", cum celălalt a scos arma și a tras.

Hoffmann așeză ceașca pe masă. Cafeaua aia nu se putea bea, oricât ar fi încercat.

— N-am mai văzut pe cineva murind de ceva timp. Liniștea aia care se lasă după ce-și dă suflarea, ultima expirare...

Erik Wilson îl privi pe omul mișcat și chinuit de responsabilitatea pe care o purta pentru moartea cuiva; bărbatul viguros din fața lui, care la nevoie putea fi atât de dur, acum părea foarte schimbat. Trecuseră trei ani de când se făcuseră primii pași pentru infiltrarea firmei Wojtek Security International. Serviciul de informații al Poliției Suedeze, secția Criminalistică, definise firma într-un raport drept o ramură a mafiei est-europene, ce creștea puternic și se stabilise deja în Danemarca și Norvegia. Controlorul oficial de lângă Poliția Capitalei îi transmisese raportul lui Wilson și îi reamintise povestea lui Paula, care vorbea poloneza la nivel de limbă maternă, era înregistrat în ASPEN și avea un cazier judiciar solid, în eventualitatea vreunui control sau a vreunei evaluări.

Ajunseseră la destinație.

Paula atinsese scara cea mai înaltă din organizație, datorită curajului, autorității și credibilității lui. Comunica

direct cu Vicele şi cu Acoperişul din Varşovia, ascuns după faţada unei aşa-zise firme de securitate poloneze.

— L-am auzit când a deblocat trăgaciul, dar n-am apucat să intervin.

Erik Wilson îl privi pe informatorul şi prietenul său; chipul era când al lui Piet, când al lui Paula.

— Am încercat să-i calmez cât se putea, după care... n-am avut încotro, Erik, înţelegi, n-am avut încotro dacă voiam să-mi joc rolul. Şi trebuia să-l joc al naibii de bine, altfel... muream.

Era la fel de imprevizibil ca întotdeauna. Chipul se transformă complet: era Paula.

— El a fost cel care a jucat prost. Nu era deloc credibil. Ca să joci un criminal, chiar trebuie să fi încălcat legea cumva.

Erik Wilson nu trebuia convins, cunoştea prea bine condiţiile în care trăia Paula, faptul că-şi risca viaţa zi de zi şi că era urât de toţi oamenii lui care-l considerau un simplu trădător. Dar cu toate astea, voia să verifice că nu era vinovat, nici el nu ştia de ce, trebuia să se asigure că poate să-i ofere imunitate.

— Glonţul.

— Da?

— Din ce unghi s-a tras?

— Ştiu ce vrei să demonstrezi, Erik. Să ştii că am spatele acoperit.

— Din ce unghi, te-am întrebat.

Piet Hoffmann ştia că Erik era nevoit să-i pună toate întrebările alea. Asta era, n-avea încotro.

— Tâmpla stângă. Perpendicular. A ţinut pistolul lipit de cap.

— Şi tu unde erai?

— Chiar în fața victimei.

Erik Wilson se întoarse în gând la apartamentul pe care-l vizitase de curând, la pata de pe jos şi la ştersăturile de pe perete, la pasajul conic fără pete de sânge şi urme de creier.

— Şi hainele tale?

— Nimic.

Deocamdată nu mințise.

Unghiul opus față de locul în care se afla victima nu prezenta urme de sânge.

Însă cel care trăsese fusese sigur împroşcat de un jet puternic.

— Le mai ai? Hainele?

— Nu. Le-am pus pe foc. De dragul siguranței.

Hoffmann ştia ce căuta Erik. Dovezi.

— Dar am păstrat hainele celui care a tras. M-am oferit să le ard, dar am păstrat cămaşa. În caz că aveți nevoie de ea.

Întotdeauna singur. Nu te poți baza decât pe tine însuți.

Aşa trăia Piet Hoffmann. Aşa se făcea că supraviețuia.

— Eram sigur.

— Şi arma. Am şi arma.

Wilson zâmbi.

— Şi apelul?

— Eu am sunat.

Răspuns corect, din nou.

După ce plecase din Kronoberg, Wilson verificase banda *twelve — thirty-seven — fifty* aflată în posesia celor de la Länskommunikationscentralen.

— Am ascultat înregistrarea. Păreai agitat... Şi aveai motive să fii. Dar lasă că rezolvăm chestia asta. Mă apuc de treabă imediat ce am terminat.

*

Ewert Grens se săturase de aşteptat. Trecuseră deja douăzeci şi două de minute de la ultimul apel. Cât îţi lua, de fapt, să verifici amprentele dentare şi digitale ale unei persoane decedate? Jacob Andersen din Copenhaga îi vorbise despre un informator. Grens oftă. Viziunea conducerii poliţiei asupra viitorului, cu persoane private drept informatori şi cârtiţele care n-ar fi costat atât de mult ca poliţiştii-spioni, şi poliţia s-ar fi putut descotorosi de ei la nevoie, fără a fi trasă la răspundere şi fără sindicate incomode. Era un viitor cu care n-avea nicio legătură, o perioadă în care munca poliţistului putea fi înlocuită cu nişte criminali care aveau să se toarne între ei. Oricum, până atunci avea să se pensioneze sigur.

Douăzeci şi patru de minute. Hotărî să sune el.

— Andersen.

— Văd că-ţi trebuie ceva timp, nu glumă.

— Ewert Grens, presupun.

— Deci, care-i treaba?

— Da, el e.

— Eşti sigur?

— A fost de ajuns să-i verific amprentele.

— Cum îl cheamă?

— Noi îi ziceam Carsten. A fost unul dintre cei mai buni agenţi secreţi de la noi.

— Nu mă lua cu nume de cod.

— Ştiţi cum funcţionează, eu care mă ocup de...

— Conduc o anchetă pentru elucidarea unui caz de omor. Nu mă interesează secretomania asta a voastră de dragul aparenţelor. Vreau un nume, un cod numeric personal şi o adresă fixă.

— Nu te pot ajuta.

— Stare civilă. Număr la pantofi. Orientare sexuală. Ce mărime purta la chiloți. Vreau să știu ce căuta la locul crimei. Cine l-a trimis acolo. Tot.

— N-ai cum. Era doar unul dintre numeroșii agenți implicați în operațiunea asta. Așa că nu te pot ajuta nici măcar cu o informație.

Ewert Grens dădu cu receptorul în masa de scris înainte de a țipa în el.

— Deci... carevasăzică... una la mână, poliția daneză desfășoară operațiuni pe teren suedez fără a înștiința poliția suedeză! Doi, când operațiunea se duce dracului și se termină cu o crimă, poliția daneză refuză în continuare să-i dea informații poliției suedeze când aceasta încearcă să rezolve problema! Andersen, tu te-auzi?

Mai dădu o dată cu receptorul de masă, mai tare decât prima oară. De data asta nu țipă, ci șuieră, mai degrabă.

— Știu că ai primit o sarcină, Andersen, și că n-ai cum să te comporți altfel. Dar și eu am una. Și dacă n-o rezolv în... hai să zicem, douăzeci și patru de ore, atunci nu mă interesează ce crezi, dar o să ne vedem și o să facem schimb de informații până când nu mai putem.

*

Piet Hoffmann se simți mai ușurat.

În seara aceea răspunsese la întrebările Vicelui referitor la operațiunea eșuată de pe Västmannagatan și scăpă în felul acesta de o tură cu mașina într-una din suburbiile Varșoviei și de două gloanțe în cap. Iar cu câteva minute în urmă reușise să răspundă și la întrebările lui Erik,

singura persoană care i-ar fi putut confirma povestea şi care avea să-l scape de un proces şi o pedeapsă.

Singurul lucru pe care-l aşteptau era întâlnirea de la Varşovia cu Acoperişul, garantul economic care avea să-l ajute în preluarea pieţei cu circuit închis din Suedia.

— Patru mii de deţinuţi, toţi consumatori de bază. Preţ de trei ori mai mare decât cel din afară. Opt, poate nouă milioane de coroane pe zi. Dacă plăteşte fiecare, adică.

Hoffmann mai dădu la o parte o bucată de folie de pe masa de bucătărie.

— Dar nu asta-i ideea.

Erik Wilson îl ascultă cu spatele sprijinit de spătar. Aceasta era clipa pentru care sacrificaseră totul. Trei ani ai naibii de grei în care i-au construit un dosar suficient de periculos încât să se poată infiltra într-o organizaţie de care n-aveau cum să se apropie altfel. Informaţiile culese de Paula făceau cât munca a patruzeci de agenţi sub acoperire, ştia mai multe despre ramura asta a mafiei decât orice poliţist suedez.

— Ideea e să controleze şi piaţa de afară.

Clipa care justifica expunerea, pericolul permanent.

— Există destui care pot plăti din celulă pentru marfă. Ăia cu bani.

Clipa în care o organizaţie începea să crească, să preia puterea, să devină altceva.

— Şi există şi ăia fără bani, care nu pot să plătească, dar cărora o să le vindem totuşi. Ăia care or să se care acasă cu câteva tricouri, trei sute de coroane şi un bilet de autobuz, după ce şi-au ispăşit pedeapsa. Flăcăii lui Wojtek. În felul ăsta, o să avem de unde recruta din afară. Or să aibă două variante: să lucreze pentru noi ca să-şi plătească datoriile sau să încaseze câte două gloanţe.

Clipa în care poliția suedeză avea să se năpustească pe ușă ca să anihileze expansiunea criminală, clipa care n-avea să se repete niciodată.

— Înțelegi ce zic, Erik? Țara asta are cincizeci și șase de penitenciare. Și vor să mai construiască. Wojtek o să dețină controlul asupra fiecăruia. Dar și asupra unei armate de datornici, formată din niște infractori periculoși.

Cele trei zone de interes ale mafiei est-europene.

Traficul de arme. Prostituția. Narcoticele.

Wilson nu se mișcă de lângă masa care urma să fie acoperită din nou și de unde vedea curtea interioară comună. Organizațiile dețineau controlul, iar poliția stătea și se uita. Acum Wojtek urma să facă primul pas. Mai întâi în penitenciare, apoi și pe stradă. Dar de data asta aveau un avantaj mare. Cel din vârful organizației era unul de-al lor. Știau când, unde și cum puteau să intre în ring și să pareze lovitura.

Erik Wilson se uită după Paula care deschise o portiță, o închise și dispăru în clădirea de vizavi.

Era vremea să convoace o nouă întânire.

La sediul Guvernului.

Aveau nevoie de garanții ca să nu poată fi trași la răspundere pentru crima de pe Västmannagatan nr. 79, ca să poată continua acțiunile de infiltrare și dinăuntru, din închisori.

În colțul camerei mai rămăseseră două cutii de carton. În curând avea să le împingă pe coridor până la Einarsson, care avea să le ştampileze cu „confidențial" şi avea să le pună la păstrare într-un loc sigur în inventar.

Soția lui fusese complet singură.

Nu înțelesese asta atunci, fusese vorba numai despre el, despre frica lui şi despre cât se simțea *el* de singur.

Nici măcar nu se dusese acolo. O înmormântaseră în timp ce el zăcea în costum negru pe canapeaua reiată din birou şi se holba la tavan.

Ewert Grens se întoarse cu spatele. N-avea puterea să se mai uite la cutiile de carton care-i aduceau aminte de ea, i se făcuse ruşine.

Încercase să uite un timp de Västmannagatan 79, dar fără vreun rezultat şi masa de scris părea şi mai plină de dosare în curs de anchetare care se învecheau şi deveneau din ce în ce mai greu de rezolvat. Frunzărise mape cu diverse anchete preliminarii şi apoi le pusese la o parte, una după alta. *Tentativă de şantaj,* nişte adolescenți mucoşi din zona Södra Station, care amenințaseră nişte proprietari de magazine din complexul Ringen. *Furt de maşini,* o maşină de poliție civilă care fusese găsită fără sistemul de navigare computerizat şi fără echipamentul de comunicații într-un tunel de sub Sankt Eriksbron. *Hărțuire, victimă de sex feminin,* un fost soț care încălcase în

mod repetat ordinul de restricție și pătrunsese în locuința fostei sale soții, aflată pe Sibyllegatan. Erau niște anchete plictisitoare, fără viață, dar făceau parte din munca lui de zi cu zi și mai devreme sau mai târziu urma să se ocupe de ele, doar se pricepea la cazurile obișnuite. Dar nu acum. Acum avea un mort în drum.

— Intră.

Cineva bătuse la ușă. Până și o bătaie în ușă răsuna cu ecou într-o cameră în care nu se auzea muzica.

— Aveți puțin timp liber?

Grens privi spre ușa deschisă și spre o persoană pe care n-o prea înghițea. Nu știa de ce, de fapt n-avea niciun motiv să n-o placă, dar asta era, uneori nu știi de ce te simți deranjat de prezența anumitor persoane.

— Nu, nu am.

Păr blond și des, trup zvelt, ochi vii, vorbăreț, genul intelectual, considerat, probabil, chipeș și încă destul de tânăr.

Erik Wilson era exact opusul lui Ewert Grens.

— Nici măcar pentru o întrebare simplă?

Grens oftă.

— Întrebări simple nu există.

Erik Wilson zâmbi și intră. Grens tocmai se pregătea să protesteze, dar se răzgândi. Wilson era unul dintre puținii lui colegi care n-aveau nimic împotriva muzicii date tare, deși biroul lui se afla pe același palier, așa că, poate avea dreptul să-l viziteze acum când nu mai făcea atâta gălăgie.

— Västmannagatan, 79. Crima. Dacă am înțeles corect... dumneavoastră vă ocupați de caz?

— Tu ai spus-o.

Erik Wilson întâlni privirea comisarului de la Criminalistică zgârcit la vorbă. În ziua precedentă căutase niște

informații în calculator și în registrul poliției și fusese convins că găsise o scuză prin care putea să-și ascundă adevăratul scop.

— Voiam să vă întreb un singur lucru. E vorba de un apartament de la etajul întâi?

Un nume finlandez, comerț cu bunuri furate, o tonă de cupru prelucrat.

— Nu.

Conform extrasului din registru, era vorba de un caz închis, cu o sentință care nu mai era valabilă.

— Acum un an. Persoana în cauză locuia la aceeași adresă. Am anchetat un cetățean finlandez care vindea și cumpăra o grămadă de cupru înnobilat furat.

Era o infracțiune de doi bani care nu fusese investigată de Grens, drept care habar n-avea că nici Wilson nu rezolvase cazul.

— Așa, și?

— Nimic, era o coincidență cu adresele astea. Eram doar curios. Dacă e vreo legătură între cele două cazuri.

— Nu, nu e.

— Sunteți sigur?

— Sunt sigur. În cazul ăsta e vorba de niște polonezi. Și un informator danez mort.

Erik Wilson primise informația de care avea nevoie.

Grens se ocupa de caz.

Grens știa deja prea multe.

Și Grens avea să sape în continuare, bătrânul părea la fel de pasionat ca în vremurile lui bune.

— Informator?

— Știi ceva... nu cred că te privește.

— Dar m-ați făcut curios.

— Să închizi ușa după tine când ieși.

Wilson nu protestă, n-avea nevoie de mai multe detalii. Făcu doi paşi pe coridor când vocea lui Grens despică aerul prăfuit.

— Uşaaa!

Wilson făcu doi paşi înapoi, închise uşa şi se opri în faţa biroului următor.

Cel al inspectorului de poliţie Göransson.

— Erik?

— Ai două secunde?

— Ia loc.

Erik Wilson se aşeză în faţa bărbatului care era şeful lui şi al lui Grens, şi controlorul oficial care se ocupa de activitatea celor ce ofereau indicii poliţiei din cadrul Poliţiei Capitalei.

— Avem o problemă.

Wilson se uită la Göransson. Camera era mai mare, masa de scris, la fel. Probabil de asta părea tot timpul aşa de mic.

— Aşa...

— Tocmai am trecut pe la Ewert Grens. El anchetează crima de pe Västmannagatan. Dar problema e că eu, care nu sunt implicat, ştiu mai multe despre ce s-a întâmplat decât anchetatorul.

— Nu înţeleg de ce ar fi asta o problemă.

— Paula.

— Da?

— Ţi-l mai aminteşti?

— Da, mi-l amintesc.

Wilson ştia că nu era nevoie să dea mai multe explicaţii.

— A fost acolo.

*

O voce electronică.

Twelve thirty-seven fifty.

Gâjâituri. E undeva înăuntru, clar. Vocea e încordată, şoptită, fără accent.

Un om mort. Västmannagatan 79. Etajul cinci.

— Înc-o dată.

Nils Krantz apăsă pe butonul CD-playerului şi reglă cu grijă difuzoarele. În momentul acela recunoscură amândoi gâjâitul unui frigider din cauza căruia ultimele două cuvinte erau greu de distins.

— Înc-o dată.

Ewert Grens ascultă singurul indiciu care făcea legătura cu un om ce fusese martor la o crimă şi alesese apoi să dispară.

— Înc-o dată.

Inspectorul judiciar scutură din cap.

— Să ştii că am o grămadă de treabă, Ewert. Dar pot să-ţi înregistrez materialul ca să-l asculţi de câte ori vrei.

Krantz copie fişierul audio cu apelul preluat de Länskommunikationscentralen cu doar câteva minute după împuşcătura fatală şi-l transferă pe un CD nou.

— Ce vrei să fac cu el?

— Păi, n-ai CD-player?

— Cred c-am primit unul de la Ågestam după o mică dispută referitoare la părintele ăla care l-a împuşcat pe ucigaşul fiicei lui. Dar nu l-am folosit niciodată. Şi de ce să-l folosesc?

— Ia-l pe ăsta şi adu-mi-l când ai terminat.

— Înc-o dată?

Krantz scutură din nou din cap.

— Ewert?

— Habar nu ai cum funcţionează, nu-i aşa?

— Exact.

— Pune-ți căştile. Şi porneşte-l singur. Te descurci tu.

Grens se aşeză pe scaunul din capătul biroului departamentului tehnic. Apăsă la nimereală câteva butoane şi trase ezitând de un cablu destul de lung, apoi tresări când vocea reapăru din nou, dintr-odată, în căştile lui.

Era tot ce ştia despre bărbatul pe care-l căuta.

— Ar mai fi ceva.

Nils Krantz arătă spre urechile lui, făcându-i semn să-şi scoată căştile.

— Am cercetat tot ce-am găsit pe Västmannagatan 79. Mai multe locații. Dar n-am găsit nimic care să poată fi legat de ancheta asta.

— Mai cercetați o dată.

— Auzi, să ştii că noi nu facem treabă de mântuială. Dacă n-am găsit nimic prima oară, n-o să găsim nici a doua oară. Eşti conştient de asta, Ewert.

Da, Ewert Grens era conştient. Şi mai era conştient de faptul că nu exista nimic altceva şi că nu avansa deloc cu investigația asta. Traversă clădirea cea mare cu paşi repezi, cu CD-playerul în mână şi o luă spre ieşirea dinspre Kungsholmsgatan. Câteva minute mai târziu, îi făcu semn de pe trotuar unei maşini de patrulă aflată în trecere, deschise uşa din spate şi îl rugă pe polițistul surprins să-l ducă până la Västmannagatan 79 şi să-l aştepte până când termină.

Urcă cele cinci etaje, se opri scurt în fața uşii cu nume finlandez despre care îi povestise Wilson, oarecum chinuit, înainte de masă, apoi îşi continuă drumul spre apartamentul păzit în continuare de nişte agenți angajați de poliție, îmbrăcați în uniforme verzi. Văzu pata mare de sânge şi urmele de pe perete, dar de data asta era

interesat de bucătărie şi un loc de lângă frigider, locul în care stătuse cel care a alertat poliţia, conform părerii lui Krantz. *Pari liniştit, deşi eşti agitat.* Îşi puse căştile şi apăsă cele două butoane care funcţionaseră prima oară. *Eşti genul meticulos, sistematic şi ştii ce vrei.* Vocea, din nou. *Poţi să te izolezi, chiar dacă te afli în mijlocul haosului.* Grens se plimbă între chiuvetă şi blatul de bucătărie şi-l ascultă pe cel care fusese acolo, exact în locul acela, cineva care şoptise ceva despre un om mort, în timp ce dincolo de uşă, nişte oameni se mişcau în jurul unui corp care sângera puternic. *Ai fost părtaş la o crimă, dar ai decis să ne alertezi şi apoi să dispari.*

— E al naibii de bun aparatul ăsta.

În timp ce cobora scările, îl sună pe Nils Krantz.

— Care aparat?

— Aparatul pe care l-am împrumutat de la tine. Al dracu', pot să ascult când vreau şi de câte ori vreau.

— Foarte bine, Ewert. Grozav. Ne auzim în curând.

Maşina îl aştepta în faţa intrării, parcată paralel cu o alta. Agentul de poliţie părea pregătit pentru plecare, stătea în continuare cu centura pusă.

Grens se aşeză pe bancheta din spate.

— Aeroportul Arlanda.

— Poftim?

— Vreau să ajung la Arlanda.

— Ăsta nu-i taxi. În cincisprezece minute mi se termină tura.

— Atunci cred c-ar fi mai bine să porneşti girofarul. Ca să ajungem mai repede.

Ewert Grens se lăsă pe spate în timp ce maşina se apropie de Norrtull şi de şoseaua E4 din nord. *Cine eşti?* Îşi puse căştile pe urechi, ştiind că va apuca să asculte materialul

de câteva ori înainte de-a ajunge la Terminalul 5. *Ce făceai acolo?* Se îndrepta spre cineva care ştia mai multe despre (cel puţin) una dintre persoanele prezente în apartament în clipa în care un glonţ de plumb şi titan pătrunsese în capul cuiva şi n-avea de gând să se întoarcă acasă până când nu-l întâlnea pe omul acela. *Unde eşti tu acum?*

*

Ţinu punga de plastic în mână, legănând-o încet înainte şi înapoi între volan şi geam.

Piet Hoffmann lăsase în urmă „etajul cinci" la unsprezece şi jumătate, înainte de prânz, un apartament evacuat, accesibil de pe două străzi diferite. Se simţise hărţuit, pendulase între împuşcătura de pe Västmannagatan şi succesul firmei Wojtek, încredere sau o eventuală condamnare la moarte, între a rămâne sau a fugi cât vedea cu ochii. Când a închis şi ultima poartă din curtea interioară, i-a sunat telefonul. Era una dintre angajatele de la grădiniţă care-i spuse că băieţii lui aveau febră şi zăceau cu obrajii încinşi pe o canapea, aşteptând să fie duşi acasă. Merse direct la Hagtornsgården din Enskededalen, îşi luă copiii obosiţi şi cu obrajii încinşi şi o luă spre casa din Enskede.

Se uită la punga cu cămaşa gri cu carouri albe, greu de distins sub petele de sânge şi fragmentele de creier uman.

Îi culcase în pătuţurile lor şi cei doi adormiseră cu câte o revistă cu Bamse în mână. O sunase pe Zofia şi îi promisese c-o să stea acasă şi ea sărutase receptorul de două ori, întotdeauna un număr par.

Privi prin parbrizul maşinii spre ceasul montat deasupra intrării unui magazin. Mai avea şase minute.

Întoarse capul spre ei. Cei doi stăteau nemişcaţi, cu ochii goi şi corpurile fără vlagă, Rasmus pe jumătate întins pe bancheta din spate.

Se plimbase prin casa răvăşită, mângâind uneori neliniştit doi obraji amorţiţi de febră şi-şi dădu seama că n-avea încotro. Găsi sticla cu Alvedon lichid pe uşa frigiderului şi cei doi înghiţiră doză dublă, după ce protestară spunând că preferă să fie bolnavi decât să guste ceva atât de scârbos. Îi dusese apoi în maşină şi parcurse bucata scurtă dintre Slussen şi Södermalm, după care parcase la câteva sute de metri de poarta de pe strada Hökens.

Rasmus se întinsese de tot pe bancheta din spate şi Hugo peste el. Flăcările din obrajii lor scăzuseră puţin datorită Alvedonului lichid.

Piet Hoffmann simţi ceva în piept: probabil ruşine.

Iertaţi-mă. N-ar fi trebuit să vă aduc aici.

Promisese încă din clipa în care fusese recrutat că nu va expune pericolului pe niciunul dintre oamenii lui dragi. Aceasta avea să fie singura dată. N-avea să se mai întâmple niciodată. Cu câţiva ani în urmă fusese pe punctul de a comite aceeaşi greşeală. Cineva bătuse la uşă dintr-odată şi Zofia îi invitase pe cei doi vizitatori la cafea, fusese drăguţă şi prietenoasă cu cei doi bărbaţi, fără a şti că era vorba de Vicele şi Acoperişul, fuseseră să verifice pe cineva mai pe îndelete, undeva prin zonă, şi mai târziu Hoffmann îi spusese că erau clienţi de-ai lui, iar ea îl crezuse, ca de obicei.

Mai avea două minute.

Se aplecă şi le sărută frunţile deocamdată reci, rugându-i să fie cuminţi puţin, numai puţin şi să-i promită c-or să stea liniştiţi, exact ca nişte băieţi mari.

Încuie portiera şi intră pe poarta clădirii de pe Hökensgatan nr. 1.

Erik intrase pe poarta de pe Göksgatan nr. 15 cu douăzeci de minute în urmă şi-l urmărea prin fereastra de la etajul trei, ca de obicei, în timp ce traversa curtea interioară.

Locul de întâlnire numărul patru, ora: paisprezece fix.

Un apartament evacuat dintr-o clădire frumoasă, din centru, unul dintre cele şase locuri de întâlnire în curs de renovare. Trei etaje mai sus, la uşa cu plăcuţa LINDSTRÖM, Hoffmann se opri şi îl salută pe Erik dând din cap, îi întinse punga de plastic cu cămaşa pătată cu sânge şi cu urme de praf de puşcă, cea pe care Mariusz o purtase cu douăzeci şi patru de ore în urmă, apoi se grăbi din nou jos, la copiii lui.

*

Scările de aluminiu care coborau din avionul companiei SAS pe pista de aterizare de pe Kastrup[7] păreau mult prea joase, dacă urca una câte una şi mult prea abrupte, dacă urca două câte două. Ewert Grens îşi privi tovarăşii de drum care aveau aceeaşi problemă, picioarele lor se mişcau aritmic în drum spre un autobuz mai mic ce urma să-i transporte până la clădirea terminalului. Grens aşteptă pe ultima treaptă până când zări maşina albă cu dungi albastre pe care scria POLITI, condusă de un şofer tânăr în uniformă; acesta îi amintea de tânărul poliţist suedez care parcase cu doar o oră în urmă în faţa

7 Numele aeroportului din Copenhaga.

biroului de check-in de pe Arlanda. Tânărul coborî grăbit, deschise uşa din spate şi îl salută pe comisarul suedez. Salutul oficial. Trecuse ceva timp de când îl văzuse ultima oară. Aşa îi saluta şi el pe superiorii săi prin anii şaptezeci. Dar nimeni nu-l mai saluta pe el aşa de când avansase în rang. Iar lucrul acesta îl bucura, fiindcă nu se simţea în largul lui când le vedea gesturile umile.

Cineva stătea deja pe bancheta din spate.

Un bărbat îmbrăcat în civil care semăna destul de mult cu Sven, genul de poliţist cumsecade.

— Jacob Andersen.

Grens zâmbi.

— Nu ziceai că biroul tău are vedere spre Langebro?

— Bine aţi venit.

Poliţistul tânăr parcă maşina patru sute de metri mai încolo, aproape de o uşă de pe la mijlocul clădirii terminalului şi cei trei intrară în biroul poliţiei de pe aeroport. Ewert Grens mai fusese acolo de multe ori, aşa că găsi imediat sala de recepţie din capătul holului, unde cineva aşezase pe masă cafea şi pateuri daneze.

Aici îl luau cu maşina. Închiriau săli de conferinţe în cea mai apropiată secţie. Îl serveau cu cafea şi cu prăjituri.

Grens îşi privi colegii danezi care umblau după pahare de plastic şi cuburi de zahăr.

Se simţea bine, aversiunea aceea ciudată, sentimentul că nu vrea să colaboreze cu ei dispăruse total.

Jacob Andersen îşi şterse degetele pe pantaloni după ce umblase cu hârtia lipicioasă şi puse apoi o fotografie A4 pe masă. O copie color, puternic mărită. Grens studie imaginea reprezentând un bărbat între treizeci şi patruzeci de ani, tuns scurt, blond, cu trăsături dure.

— Carsten.

În camera de autopsie, Ludvig Errfors descrisese un bărbat cu trăsături nord-europene şi cu nişte lucrări dentare care indicau că trăise în Suedia.

— Aici avem un alt sistem. Cu nume de cod masculine pentru bărbaţi şi nume de cod feminine pentru femei. De ce să complicăm lucrurile inutil?

Te-am văzut pe o podea, aveai trei găuri mari în cap.

— Carsten. Sau Jens Christian Toft.

Te-am văzut mai devreme pe targa lui Errfors, n-aveai deloc piele pe faţă.

— Cetăţean danez, dar născut şi crescut în Suedia. A fost condamnat pentru violenţă deosebit de gravă, sperjur şi şantaj şi a stat închis în clădirea D din Vestre Fængsel, Copenhaga, timp de doi ani. Atunci l-am recrutat. Exact cum faceţi şi voi. Uneori chiar înainte să fi fost eliberat. Nu-i aşa?

Te recunosc, tu eşti, până şi poza aia din timpul autopsiei, când te spală, până şi aia seamănă cu asta de aici.

— L-am instruit, i-am construit o identitate. L-am angajat ca agent secret la Poliţia din Copenhaga ca să declanşeze nişte acţiuni de cumpărare de la majoritatea membrilor unor nuclee de crimă organizată din capitală. Hells Angels, Bandidos, mafia rusă, iugoslavă, mexicană... tot ce vrei şi ce nu vrei. Era a treia oară când făcea afaceri cu polonezii de la Wojtek.

— Wojtek?

— Wojtek Security International. Agenţi de pază, protecţie persoane, transporturi securizate. Oficial. Exact ca în toate celelalte state est-europene. Crimă organizată în spatele unei faţade, cea a firmei de securitate.

— Mafia poloneză. Care acum a primit şi-un nume. Wojtek.

— A fost prima oară când s-a deplasat în Suedia. Şi fără întăriri. Am vrut să evităm o operaţiune pe teritoriu suedez. Aşa că s-a ajuns la ceea ce numim „tranzacţie necontrolată". Ewert Grens se scuză şi se ridică în picioare. Părăsi încăperea cu fotografia bărbatului mort într-o mână şi cu telefonul mobil în cealaltă, ieşi în sala imensă de la Plecări şi încercă să evite coliziunea cu nişte geamantane mari care se grăbeau să se alăture unei cozi lungi.

— Sven?

— Da?

— Unde eşti?

— La mine, în birou.

— Du-te la calculator. Caută un anume Jens Christian Toft. Născut în o mie nouă sute şaizeci şi cinci.

Se aplecă şi ridică o geantă de voiaj care căzuse de pe căruciorul unei doamne în vârstă, bronzată şi zâmbitoare. Aceasta îi mulţumi şi Grens îi zâmbi şi el drept răspuns, în timp ce-l ascultă pe Sven Sunkvist care îşi trase scaunul şi apoi sunetul acela iritant care semnala că pornise calculatorul.

— Gata?

— Nu.

— Mă grăbesc.

— Ewert, acum deschid programul. Ştii cât timp îi ia. N-am ce să-i fac ca să-l grăbesc.

— Poţi să-l deschizi mai repede.

După câteva minute de butonat, timp în care Grens se plimbă neliniştit printre călători şi porţi de îmbarcare, se auzi vocea lui Sven.

— N-am găsit nimic.

— Nimic, nicăieri?

— Nici în registrul de infracțiuni, nici în cel cu permise de conducere, nu e cetățean suedez, nu i s-a făcut dactiloscopie şi nu-i nici în ASPEN.

Ewert Grens înconjură de două ori, cu paşi lenți zona de plecări aglomerată.

I se dăduse un nume. Ştia cine zăcuse pe o pată întunecată, pe o podea dintr-o cameră de zi.

Dar toate astea n-aveau nicio importanță.

Nu-l interesa deloc mortul ăsta. O identitate fără viață căpăta sens doar dacă îl ducea mai aproape de criminal. Ăsta era numele pe care voia să-l afle. Momentan, numele ăla, care nici măcar nu era prezent în registrele suedeze, nu contribuia cu nimic la rezolvarea cazului.

— Vreau să asculți înregistrarea asta.

Ewert Grens se aşezase din nou în camera cu pateuri prea mari şi cu două ceşti micuțe de cafea, aflată în sediul poliției din Kastrup.

— Nu încă.

— Nu e mult. Dar e tot ce am.

O voce şoptind şapte cuvinte — apelul acela de urgență era singurul indiciu care făcea legătura cu un criminal.

— Nu încă, domnule comisar Grens. Înainte de a continua, vreau să mă asigur că ştiți care sunt premisele întâlnirii acesteia.

Jacob Andersen luă CD-playerul şi căştile, dar le aşează pe masă.

— Nu v-am dat nicio informație la telefon pentru că voiam să fiu sigur că vorbesc cu dumneavoastră, nu cu altcineva. Că pot să am încredere în dumneavoastră. Pentru că dacă se află că acest Carsten a fost omul nostru, e clar că şi alte cârtițe — pe care-i recomandase şi-i apărase

chiar el față de cei de la Wojtek — da, că și ei riscă să moară. Așa că, ceea ce discutăm aici rămâne între pereții ăștia. OK?

— Nu-mi place deloc secretomania asta legată de activitatea informatorilor. E dăunătoare pentru restul anchetelor.

— OK?

— OK.

Andersen își puse căștile și ascultă.

— E apelul dat din apartament.

— M-am prins.

— E vocea lui?

Ewert Grens arătă cu degetul spre fotografia de pe masă.

— Nu.

— Ai mai auzit-o?

— Aș avea nevoie de mai mult ca să vă dau un răspuns clar.

— E tot ce avem.

Jacob Andersen ascultă din nou înregistrarea.

— Nu. Nu recunosc vocea.

Carsten, care se numea, de fapt, Jens Christian Toft, era mort în poză, dar îi dădea impresia că se uită la el și lui Grens nu-i plăcea asta. O trase mai aproape de el și o întoarse.

— El nu mă interesează. Mă interesează cine l-a împușcat. Vreau să știu cine mai era în apartament.

— Habar nu am.

— Ei, ce dracu', nu știi cu cine se întâlnea la ordinul *tău*?

Lui Jacob Andersen nu-i plăceau oamenii care ridicau tonul când nu era cazul.

— Dacă-mi mai vorbiți o dată pe tonul ăsta, suspendăm întâlnirea.

— Dar nu tu l-ai pus să...

— Ați înțeles?

— Da.

Comisarul danez continuă.

— Tot ce știu e că trebuia să se întâlnească cu reprezentanții firmei Wojtek și un om de legătură suedez. Dar n-am niciun nume.

— Omul de legătură suedez?

— Da.

— Ești sigur de asta?

— Astea-s informațiile pe care le-am primit.

Două voci care vorbeau suedeza într-un apartament, în timpul unei răfuieli mafiote poloneze.

Unul a murit. Celălalt a alertat poliția.

— Tu ai fost.

Andersen îl privi mirat pe Grens.

— Poftim?

— Omul de legătură suedez.

— Ce tot ziceți acolo?

— Zic c-o să-l găsesc pe nenorocitul ăsta.

*

Clădirea se afla la doar câteva sute de metri de aglomerația de pe Nynäsväg, care nimicea orice gând din cap. Dar după un drum scurt pe niște străduțe lăturalnice, pe lângă o școală și un parc mic, te aștepta o altă lume. Deschise portiera și ascultă. Nu se auzeau nici măcar camioanele care se depășeau unul pe altul.

Era pe alee, îl aștepta în fața garajului.

Era atât de frumoasă în hainele ei prea subțiri şi cu papucii de casă.

— Unde ai fost? Sau, unde *ați* fost, mai bine zis.

Zofia deschise portiera din spate, îl mângâie pe Rasmus pe obraji, apoi îl ridică în brațe.

— Am avut doi clienți. Uitasem de ei.

— Clienți?

— Un agent de pază care avea nevoie de o vestă antiglonț. Şi un magazin care voia să regleze sistemul de alarmă. N-am avut încotro. Şi oricum, n-au stat prea mult în maşină. Şi au fost foarte cuminți.

Femeia puse palma pe cele două frunți.

— Parcă nu mai au febră.

— Bun.

— Poate că se simt mai bine deja.

— Sper.

O sărut pe obraz şi ea miroase a Zofia, în timp ce eu formulez o minciună.

E atât de simplu. Iar eu mă pricep la asta.

Dar nu mai pot să mint încă o dată, nici pe ea, nici pe copii, gata.

Scările din lemn scârțâiră când doi părinți urcară cu doi copii calzi în brațe şi îi duseră până la pătuțurile lor aflate la etaj. Mai zăbovi un timp şi le privi corpurile mici de sub aşternuturile albe. Dormeau deja şi sforăiau puțin, ca oamenii care se luptă cu nişte bacterii viclene. Încercă să-şi aducă aminte cum era înainte, când încă nu-i avea pe cei doi băieți care însemnau totul pentru el, se gândi la zilele goale, fără sens. Îşi aminti, dar nu simți nimic, pe vremea aceea încă nu realizase că toată durerea aceea care-i umplea viața n-avea nicio importanță, pentru că avea să vină o perioadă în care cineva avea să se uite la el şi să-i zică „tata".

Trecu dintr-o cameră în cealaltă şi le sărută frunţile care începuseră să se încălzească iar. Coborî apoi în bucătărie, se aşeză pe scaunul din spatele Zofiei şi o privi în timp ce spăla nişte farfurii, care apoi urmau să fie aşezate într-un dulap din casa lui, casa ei, casa *lor*. Avea încredere în ea. Asta era, niciodată nu mai avusese atâta încredere în cineva. Avea încredere în ea şi ea avea încredere în el.

Şi ea avea încredere în el.

Tocmai o minţise. Nu se gândea des la asta, se transformase într-un obicei, întotdeauna cântărea credibilitatea unei minciuni înainte de-a conştientiza măcar că urma să mintă. Dar de data asta rămase cu un gust amar. Stătea în spatele ei şi minciuna era în continuare iraţională, epuizantă şi greu de suportat.

Zofia se întoarse, zâmbi şi îi mângâie obrazul cu mâna umedă.

Gestul după care tânjise atâta timp.

Şi care acum i se părea doar neplăcut.

Doi clienţi. Uitasem de ei. Şi, oricum, n-au stat mult în maşină. Şi au fost foarte cuminţi.

Măcar de n-ar fi avut încredere în el. *Nu te cred.* Măcar de n-ar fi înghiţit minciuna lui. *Vreau să ştiu ce ai făcut de fapt.*

S-ar fi prăbuşit în neant. Ar fi încetat atunci să mai existe. Pentru că toată puterea, toată viaţa şi energia lui, toate se bazau pe încrederea soţiei lui.

*

Cu zece ani în urmă.

E închis la Österåkeranstalten, o închisoare aflată la nord de Stockholm.

Vecinii lui de celulă, prietenii lui timp de douăsprezece luni, toți și-au construit propriile minciuni, propriile mecanisme de apărare și supraviețuire în rușinea asta.

Cel de vizavi, din celula nr. 4, care își bagă în vene și fură ca să-și poată băga în vene în continuare, obișnuia să jefuiască într-o singură noapte cincisprezece vile dintr-o suburbie, iar acum se văicărește că *de copii nu mă ating niciodată, mereu închid ușa de la camerele lor, eu cel puțin nu fur nimic de la ei,* asta e mantra și pledoaria lui care-l ajută să reziste, o moralitate fabricată de el care ar trebui să-l facă să se simtă mai bine măcar față de sine și să nu se mai disprețuiască.

Piet știa, la fel ca și ceilalți, că tipul de la 4 se pișase pe moralitatea aia și că acum fura tot ce se putea fura chiar și din camerele copiilor, atunci când nevoia de narcotice depășea respectul de sine.

Și cel din celula nr. 8, aflată puțin mai încolo, care fusese condamnat pentru violență deosebit de gravă, și el găsise o scuză falsă, cu o altă mantră care-l ajuta să-și înghită disprețul față de sine, *eu nu dau niciodată într-o femeie, doar în bărbați, măcar eu nu dau niciodată într-o femeie.*

Piet știa, la fel ca și ceilalți, că tipul de la 8 făcuse de mult distincție între vorbe și fapte, iar acum dădea și-n femei, dădea în toți cei care-i ieșeau în cale.

*

Scuzele false.

Piet le disprețuise, la fel cum îi disprețuise și pe cei care se mințeau pe ei înșiși.

Se uită la soția lui. La mâna udă care i se păruse iritantă.

O făcuse şi el. Îşi sfâşiase propria scuză falsă, propriul raţionament conform căruia încă era un om de care ar fi putut să-i placă, *familia, n-o să-mi expun familia la minciuni, n-o să-i implic pe Zofia şi pe copii în minciunile mele, măcar atât.*

Iar acum o făcuse, exact ca tipul din celula 4 şi cel de la 8 şi toţi ceilalţi pe care-i disprețuise.

Se mințise pe sine.

Nu mai rămăsese nimic din cel care fusese el, cel de care ar fi putut să-i placă.

Zofia închise robinetul, şterse blatul de lucru şi apoi se aşeză pe genunchii lui. O îmbrăţişă, o sărută pe obraji de două ori, cum îi plăcea ei, îşi afundă nasul între gâtul şi umărul ei şi zăbovi acolo unde pielea ei era atât de moale.

*

Erik Wilson deschise un document gol pe calculatorul special pe care-l folosea doar după ce se întâlnea cu un anume agent secret.

```
M scoate un pistol
(fabricaţie Polonia, calibru 9 mm,
marca Radom)
din teaca orizontală.
M deblochează cocoşul şi lipeşte arma
de capul cumpărătorului.
```

Încercă să-şi aducă aminte de întâlnirea de la etajul cinci şi să noteze declaraţia lui Paula.

Pentru a-l proteja. Pentru a se proteja pe sine.

Dar înainte de toate, pentru a avea un fundament, în caz că era întrebat ce se întâmplă cu banii de intermediere[8] primiți de poliție. Fără raportul serviciului de informații și fără casieria autorităților pentru banii de intermediere plătiți de public, nici Paula și nici colegii lui n-ar putea fi plătiți pentru munca lor și nici n-ar putea rămâne anonimi, în afara calculelor contabilității departamentului de resurse umane.

P îi ordonă lui M să se calmeze.
M coboară arma, face un pas
înapoi, lasă în jos cocoșul armei.

După ce raportul secret al serviciilor de informații părăsi masa de scris și își continuă traiectoria spre șeful de la Criminalistică, prin inspectorul de poliție Göransson, Wilson îl șterse de pe hard diskul calculatorului, activă parola și închise toate aparatele electronice care, din motive de securitate, nu se cuplau niciodată la internet.

Dintr-odată, cumpărătorul strigă
„sunt polițist".

Erik Wilson scrise raportul, Göransson îl controlă și șeful de la Criminalistică îl îndosarie.

Dacă l-ar fi citit și altcineva, dacă ar fi aflat și altcineva... ar fi riscat viața informatorului. O informație în plus scursă către persoana greșită, referitoare la identitatea și misiunea lui, ar fi însemnat condamnarea la moarte a lui Paula.

8 *Tipspengar* (în sued., în orig.), bani plătiți poliției de către presă, de pildă, pentru oferirea unor informații despre anumite cazuri.

M îndreaptă din nou pistolul
spre tâmpla cumpărătorului.

De data asta, poliția suedeză n-avea să intervină și n-avea să rețină sau să aresteze pe nimeni. Västmannagatan 79 fusese o operațiune cu un singur scop, acela de a întări poziția lui Paula în cadrul Wojtek și de-a vinde niște narcotice — ceva ce făcea parte din activitățile zilnice ale firmei Wojtek.

P încearcă să intervină și
cumpărătorul strigă din nou „sunt
polițist".
M apasă mai tare pistolul de
tâmplă și trage.

Fiecare cârtiță trăia alături de o condamnare la moarte ascunsă, singurul lor tovarăș.

Erik Wilson citi de mai multe ori ultimele rânduri ale raportului serviciului de informații.

Ar fi putut fi Paula.

Cumpărătorul se prăbușește
ușor spre dreapta, cade de pe scaun
și rămâne nemișcat pe podea.

N-avea cum să fi fost Paula.

Cel sau cei care au construit identitatea informatorului danez făcuseră o treabă de doi bani. Erik Wilson îl construise singur pe Paula. Pas cu pas, registru după registru.

Știa că se pricepea la asta.

Și știa că Piet Hoffmann putea să supraviețuiască.

*

Ewert Grens stătea într-unul din barurile mirosind a bere din Kastrup şi bea apă minerală daneză dintr-un pahar maro de carton.

Câţi oameni! Şi toţi se grăbeau undeva cu cutiile lor cu Toblerone şi pungile lor sigilate, cu lichior de cafea. N-a înţeles niciodată de ce unii oameni munceau unsprezece luni pe an ca să pună deoparte suficienţi bani şi să plece din ţară în cea de-a douăsprezecea.

Oftă.

Ancheta nu avansase prea tare. Nu aflase cine ştie ce faţă de ce ştia cu câteva ore în urmă, când plecase din Stockholm.

Ştia că victima era un informator danez. Şi că-l chema Jens Christian Toft. Că lucra pentru poliţia daneză şi iniţia tranzacţii cu membrii unor nuclee de crimă organizată.

Dar nimic despre criminal.

Şi nici despre cel care alertase poliţia.

Mai ştia că în apartament se aflase şi un om de legătură suedez, dar şi reprezentanţii unei ramuri ale mafiei est-europene, numite Wojtek.

Asta era tot.

Nicio faţă, niciun nume.

— Nils?

Grens reuşise să dea de Nils Krantz într-unul din birourile departamentului tehnic.

— Da?

— Vreau să lărgeşti perimetrul de căutare.

— Acum?

— Acum.

— Cu cât?

— Cu cât crezi. Cercetați cartierele din jur. Fiecare curte din spate, fiecare casă a scărilor, fiecare ghenă.

— Unde ești? E o hărmălaie acolo pe fundal, de nici nu te aud.

— Într-un bar. Cu niște danezi care încearcă să se îmbete ca să nu le mai fie frică de zbor.

— Și ce cauți într-un...

— Nils?

— Da?

— Dacă există un indiciu care ne-ar putea fi de folos... găsește-l.

Bău și ultimele picături călduțe de apă minerală, luă câteva alune dintr-un bol de pe tejgheaua barului și se îndreptă spre poartă și coada formată din pasagerii avionului parcat lângă intrare.

*

Raportul secret al serviciului de informații referitor la crima de pe Västmannagatan 79 cuprindea cinci coli A4 pline, înghesuite într-o folie de protecție mult prea strâmtă. Inspectorul de poliție Göransson îl citise de patru ori în decursul unei ore, apoi își scoase ochelarii și se uită la Erik Wilson.

— Cine e?

Wilson îi urmărise fața deseori confuză, aproape timidă, în ciuda funcției de șef.

Devenise mai roșu, mai încordat după fiecare lectură.

Iar acum era pe punctul de-a exploda.

— Cine e victima?

— O cârtiță, se pare.

— O cârtiță?

— O *altă* cârtiță. Presupunem că lucra pentru colegii danezi. Nu-l cunoștea pe Paula. Și nici Paula nu-l cunoștea pe el.

Șeful departamentului de investigații ținea cinci foi A4 care cântăreau mai mult decât majoritatea anchetelor preliminare ale secției. Așeză foile pe masă, lângă o altă versiune despre aceeași crimă, efectuată la aceeași oră și aceeași locație. Un raport primit de la Ågestam, procurorul, referitor la cât de departe ajunseseră cu cercetările Grens, Sundkvist și Hermansson, care conduceau ancheta oficială.

— Vreau să-mi garantezi că eventuala complicitate a lui Paula la o crimă nu depășește foile alea. Mă refer la raportul secret.

Göransson privi cele două teancuri de hârtie din fața lui. Raportul secret al lui Wilson referitor la ce s-a întâmplat *cu adevărat*. Și ancheta în curs de desfășurare a lui Grens, care conținea și urma să conțină doar atât cât îi permiteau cei doi polițiști din încăperea aceea.

— Erik, știi că treburile astea nu merg chiar așa...

— Dacă află Grens ... nu, nu se poate, nici vorbă. Paula mai are puțin și dă lovitura. Pentru prima oară, am reușit să distrugem o ramură a mafiei înainte de-a prinde rădăcini. Până acum, n-am putut să facem asta. Göransson, știi foarte bine că în orașul ăsta nu noi comandăm, ci ei.

— Nu pot să garantez când e vorba de o sursă nesigură.

Erik Wilson dădu cu pumnul în masa de scris. Nu mai făcuse asta niciodată de față cu un șef.

— Știi bine că nu-i așa. Ai primit rapoartele serviciului de informații referitoare la activitatea lui timp de nouă ani. Știi bine că n-a dat-o în bară *niciodată*.

— Este şi va rămâne un infractor.

— Ceea ce constituie o condiţie necesară pentru activitatea unui informator!

— Complicitate la o crimă. Dacă nici el nu e o sursă nesigură, atunci chiar nu ştiu cine e.

Wilson nu mai bătu în masă şi-a doua oară.

Se întinse după folia protectoare, strecură cele cinci foi în ea şi o strânse tare în mâini.

— Fredrik, ascultă-mă. Fără Paula, ocazia asta o să dispară. Şi n-o să mai apară niciodată. Ce pierdem acum, pierdem pentru totdeauna şi-o să ajungem în aceeaşi situaţie ca închisorile din Finlanda, Norvegia sau Danemarca. Cât vrei să mai stăm cu mâinile în sân şi să-i privim?

Göransson ridică o mână. Trebuia să se gândească. Auzise pledoaria lui Wilson, dar voia să şi înţeleagă ce însemna de fapt.

— Vrei să facem ca atunci cu Maria?

— Vreau ca Paula să continue. Încă două luni, cel puţin. Mai mult n-avem nevoie de el.

Şeful departamentului de investigaţii luase o decizie.

— O să-i anunţ în prealabil că trebuie să ne întâlnim. La Rosenbad.

Erik Wilson părăsi biroul inspectorului Göransson, se plimbă de-a lungul coridorului şi se opri puţin în faţa uşii lui Ewert Grens. Biroul era gol, comisarul de la Criminalistică pe care intenţiona să-l împiedice să rezolve cazul acela nu era acolo.

miercuri

Un zid format din oameni.

Uitase cum se întindea la opt dimineața între peronul metroului şi scările rulante ce dădeau spre Vasagatan.

Maşina o lăsase în fața garajului, lângă o maşinuță de pompieri roşie, din plastic, în caz că febra copiilor n-ar fi scăzut şi Zofia ar fi avut nevoie de ea ca să-i ducă până la cabinet sau la farmacie. Piet Hoffmann căscă şi făcu slalom printre navetiştii care se mişcau prea încet, obosit în continuare. Se dăduse jos din pat din oră-n oră, ca să le ia temperatura copiilor. Prima oară, imediat după miezul nopții, când a deschis ferestrele de la camerele băieților, a ridicat plăpumile de pe corpurile lor încinse şi a stat când lângă unul, când lângă celălalt, până când au adormit la loc. Ultima oară, pe la cinci dimineața, când i-a forțat să mai înghită o doză de Alvedon. Aveau nevoie să doarmă, să se odihnească pentru a se însănătoşi. Apoi cei doi părinți în halate de baie se înțeleseseră în şoaptă să împartă ziua, cum făceau de obicei când unul dintre copii era bolnav sau dacă grădinița era închisă. El lucra dimineața, apoi se întorcea acasă şi, după prânzul luat împreună, o înlocuia pe Zofia care se ducea la serviciu după-masa.

Vasagatan nu era o stradă cine ştie ce frumoasă, era doar o fâşie de asfalt plictisitoare şi fără suflet, prima bucată anonimă de pământ pe care punem piciorul atunci

când coborâm dintr-un tren, un autobuz care ne aduce de la aeroport sau dintr-un taxi, înainte de-a ne lansa într-o plimbare prin Stockholmul lăudat de broşurile lucioase ale agenţiilor de turism, „oraşul cu insule şi întinderi de apă". Piet Hoffmann era în întârziere şi nu avea ochi nici pentru detaliile urâte, nici pentru cele frumoase în timp ce se apropie de hotelul Sheraton şi masa de lângă bar din capătul holului elegant.

Se întâlniseră cu treizeci şi şase de ore în urmă într-o clădire mare şi neagră aflată pe bd. Ludwika Idzikowskiego din Mokotów, un cartier din centrul Varşoviei. Henryk Bak şi Zbigniew Boruc. Persoana lui de contact şi Vicele.

Îi salută şi fu întâmpinat cu nişte strângeri de mână ferme, la modul demonstrativ.

O întâlnire era felul sediului principal de-a sugera că avea intenţii serioase.

Ăsta era începutul. Asta era o operaţiune prioritară. Livrările şi datele de livrare pentru închisori urmau să fie stabilite direct de către Varşovia.

Îşi dădură drumul mâinilor, apoi Vicele se aşeză din nou la masă, în faţa unui pahar cu suc de portocale pe jumătate gol. Henryk porni spre ieşire secondat de Hoffmann, dar încetini pasul în curând, fie pentru că nu ştia drumul, fie pentru că voia să se simtă stăpân pe situaţie. Vasagatan era la fel de rece şi din direcţia aceea. Cei doi trecură pe lângă intrarea la metrou şi traversară pe partea cealaltă printre maşinile grăbite, apoi urmară cursul trotuarului până când ajunseră la uşa unei firme de securitate aflată la etajul doi.

Nu vorbiră unul cu celălalt, la fel ca în Varşovia în urmă cu treizeci şi şase de ore când se îndreptau spre Acoperiş, urcară tăcuţi scările ce duceau spre Hoffmann

Security AB, trecură prin faţa uşii şi urcară mai departe, etajul trei, patru, cinci, şase, până când ajunseră în faţa uşii singuratice din tablă, care dădea spre pod.

Piet Hoffmann deschise uşa şi intră în încăperea întunecată. Undeva pe perete se afla un buton negru, pipăi şi-l găsi peste câteva secunde mult mai jos decât îşi amintea, încuie uşa pe dinăuntru, dar avu grijă să lase cheia în zăvor ca să nu mai intre nimeni. Boxa cu numărul douăzeci şi şase era aproape goală. Patru anvelope de vară, puse una peste alta, zăceau într-un colţ şi Hoffmann o ridică pe prima, după care scoase la iveală un ciocan şi o daltă fixate de interiorul gol al anvelopei cu bandă de scotch, se întoarse în gangul îngust, prost iluminat şi urmări tubul de aluminiu lucios, care atârna la câţiva metri deasupra capetelor lor până când ajunse la un perete şi dispăru într-o gaură de ventilaţie. Aşeză vârful dălţii pe marginea şipcii de oţel care unea ţeava şi ventilatorul, şi o lovi tare până când şipca cedă şi Hoffmann putu să scoată din gaura temporară optzeci şi una de cutii metalice albicioase.

Henryk îl aşteptă să înşire cutiile pe podeaua podului, alese trei, cea mai din stânga, una de undeva din mijloc şi cea mai din dreapta.

— Pe celelalte poţi să le iei tu.

Hoffmann ascunse la loc cele şaptezeci şi opt de cutii, în timp ce Henryk îndepărtă folia protectoare de pe celelalte trei şi cei doi simţiră cum podul se umple de un parfum de lalele, atât de puternic, încât li se păru aproape neplăcut.

În mijlocul fiecărei cutii se vedea câte un bulgăre galben.

Amfetamină pură, amestecată cu două treimi de dextroză.

Piet Hoffmann amestecase substanța și o ambalase în vid, cu sânge și materie cenușie pe haine, flancat de către Jerzy și Mariusz.

Henryk deschise servieta neagră pe care o avea la el și scoase de acolo un cântar simplu pe care-l așeză lângă un stativ cu o eprubetă, scalpel și pipetă. O mie optzeci și șapte de grame. Un kilogram de amfetamină și greutatea cutiei. Dădu din cap spre Hoffmann. Era în regulă.

Scalpelul atinse un bulgăre galben, iar Henryk râcâi cu grijă până când reuși să desprindă o bucățică, cât să încapă în prima eprubetă. Strecură pipeta în următoarea eprubetă care conținea benzil-metil-cetonă și ulei de parafină, aspiră lichidul și îl vărsă peste bulgărele afânat, scuturând pipeta de câteva ori. Așteptă câteva minute, poate două, apoi ridică eprubeta spre fereastră până când lichidul transparent se coloră puțin în albastru, ceea ce însemna că era vorba de niște amfetamină foarte puternică. Dacă ar fi fost închis la culoare și tulbure, ar fi însemnat opusul.

— De trei sau de patru ori?

— De trei.

— Arată bine.

Henryk sigilă cutia cu o bucată de folie și cu un capac, apoi repetă procedura cu celelalte două. Constată că aveau aceeași culoare albăstruie, strălucire și își rugă colegul suedez să le pună la loc în gaura de ventilație și să monteze la loc șipcile de oțel. Pocnetul îl asigură că acea conductă de ventilație era din nou întreagă.

Încuiară și verificară ușa podului din afară, apoi coborâră șase etaje și se plimbară pe Vasagatan fără a scoate vreun cuvânt.

Vicele stătea la aceeași masă.

Tot cu o jumătate de pahar de suc de portocale în față.

Hoffmann așteptă lângă pupitrul lung de la recepție, în timp ce Henryk se așeză lângă omul numărul doi al firmei Wojtek.

Lichid transparent, albăstrui.

Optzeci și unu de kilograme de amfetamină diluată.

Vicele se întoarse, dădu din cap și Piet Hoffmann simți cum i se relaxează mușchii stomacului în timp ce traversă holul hotelului luxos.

— Pulpa asta nenorocită de fructe. Îmi rămâne între dinți.

Vicele arătă spre paharul său pe jumătate gol și mai comandă două. Chelnerița era tânără și le zâmbi exact ca și celorlalți clienți care îi lăsau o bancnotă de o sută drept bacșiș și care păreau că vor să mai comande o dată.

— Eu o să conduc operațiunea din afara zidurilor. Tu o s-o conduci dinăuntru, din Kumla, Hall sau Aspsås. Niște penitenciare de maximă siguranță din Suedia.

— Simt nevoia de-o cafea.

Un espresso dublu. Chelnerița le zâmbi din nou.

— A fost o noapte lungă.

Se uită la Vicele care aștepta.

Ar fi trebuit să aibă loc o demonstrație de putere. Dar poate că avusese loc deja.

Sucul de portocale din cele două pahare arăta ca un lichid galben oarecare când chelnerița debarasă restul.

— Nopțile sunt lungi uneori. Se mai întâmplă.

Vicele zâmbea. Nu căuta respect. Căuta putere pe care să se poată bizui.

— În momentul de față avem trei inși la Aspsås, trei la Hall și trei la Kumla. În secții diferite, dar cu acces în afară. Vreau să te lași arestat pentru o infracțiune atât de gravă, încât să te închidă într-una din ele.

— Două luni. Două luni şi-am rezolvat.

— Ai tot timpul la dispoziţie.

— N-am nevoie de mai mult. În schimb, aş vrea o garanţie. Că mă scoateţi de acolo chiar atunci.

— Nu-ţi face griji.

— O garanţie.

— Te scoatem sigur.

— Cum?

— O să avem grijă de familia ta cât eşti acolo. Şi când s-a terminat, ne ocupăm de tine. Îţi dăm o viaţă nouă, o identitate nouă, bani câţi vrei, ca s-o iei de la capăt.

Holul hotelului Sheraton era în continuare gol.

Cei care veniseră în capitală în interes de serviciu urmau să plece abia spre seară. Cei care voiau să viziteze muzee şi statui erau deja în oraş, cu un ghid turuind şi cu pantofi Nike noi în picioare.

Hoffmann îşi băuse cafeaua, aşa că făcu semn spre recepţie, „mai dă-mi un espresso dublu şi o ciocolăţică din aia cu mentă".

— Trei kile.

Vicele puse paharul cu suc lângă celelalte.

Îl ascultă.

— Mă prind cu trei kile. Mă audiază şi eu recunosc totul. Le zic că sunt singurul implicat. Primesc o sentinţă uşoară pentru că procesul o să mai dureze oricum o grămadă. Curtea de apel îmi dă o sentinţă dură ca să demonstreze că trei kilograme de amfetamină înseamnă o infracţiune prioritată în curtea suedeză, dar eu declar că sunt împăcat cu sentinţa ca să nu mai trebuiască să aştept să intre în vigoare. Dacă totul se desfăşoară conform planului, ar trebui să fiu închis în două săptămâni.

Piet Hoffmann stătea în holul unui hotel, dar avea impresia că-şi roteşte privirea printr-o celulă strâmtă din penitenciarul Österåker şi că a călătorit zece ani înapoi în timp.

Învăţase că un om putea fi dărâmat complet de câteva luni de închisoare.

Fuseseră nişte zile oribile, cu voci care ţipau „probă de urină" şi bărbaţi care se deplasau goi, în şir indian, până la camera cu oglinzi unde nişte ochi curioşi cercetau penisuri şi probe de urină. Şi nopţi la fel, cu percheziţii neanunţate, când te trezeau şi te puneau să stai în faţa uşii celulei în chiloţi, în timp ce un grup de gardieni îţi scotoceau printre lucruri, azvârleau totul pe jos şi când terminau, te lăsau să faci singur ordine.

Dar de data asta avea să reziste. De data asta nu avea să intre acolo ca să fie umilit.

— La faţa locului, o să acţionezi în două faze. Exact ca în Oslo Fengsel, înainte să punem mâna pe fiecare, sau în Riihimäki, prima închisoare din Finlanda.

Vicele se aplecă înainte.

— Îi scoţi din joc pe cei care activează acolo. Apoi le livrăm nişte produse prin propriile noastre canale. Mă gândeam la şaptezeci şi opt de kile, pentru început, ce ţi-a mai rămas de ieri, marfă aprobată de Henryk. Îţi ajunge ca să poţi scădea preţul. Borfaşii vor trebui să se înveţe că noi suntem cei care furnizăm marfa şi nimeni altcineva. Şi-ţi dai seama, amfetamină la cincizeci de coroane gramul, în loc de trei sute. Până când i-am prins pe toţi în plasă. După care umflăm preţul. Sau, al dracu' să fiu dacă nu... poate facem mai mult de-atât. *Continuă să cumperi.* Le dăm un preţ şoc, cinci sute, sau, de ce nu, şase sute pe gram. *Sau nu mai băga în venă.*

Piet Hoffmann se afla din nou în celula strâmtă din Österåker. Când drogurile controlau totul. Când cei care *deţineau* drogurile controlau totul. Amfetamină. Heroină. Până şi terciul ăla din franzelă lăsată la macerat cu nişte mere putrezite într-o găleată cu apă timp de trei săptămâni. În clipa în care maglavaisul ăla se transforma într-un soi de alcool de douăsprezece grade, proprietarul găleţii era cel care dicta pe-acolo.

— O să am nevoie de trei zile ca să scot concurenţa din joc. În astea trei zile nu vreau să iau legătura cu nimeni. Şi eu hotărăsc ce cantitate introduc.

— Trei zile.

— Începând cu ce-a de-a patra, vreau să-mi livraţi un kilogram de amfetamină pe săptămână prin intermediarii folosiţi de Wojtek. De consum răspund tot eu. Nu vreau să văd că cineva ascunde marfa sau o pune la păstrare — nimic care să semene a concurenţă.

Holul unui hotel era un loc straniu.

Nimeni nu aparţinea locului. Nimeni nu avea de gând să rămână.

Cele două mese apropiate de ei, până atunci neocupate, se umplură brusc de două grupuri de turişti japonezi care aşteptau răbdători să-şi ia în primire camerele rezervate, ce încă nu fuseseră pregătite.

Vicele vorbi pe un ton mai scăzut.

— Cum ai de gând să abordezi lucrurile?

— Asta-i treaba mea.

— Vreau să ştiu cum vrei să procedezi.

— O să fac ce-am făcut şi la Österåker cu zece ani în urmă. Sau în multe alte închisori.

— Cum?

— Cu tot respectul, dar ştiţi că sunt capabil să rezolv lucrurile, că îmi asum responsabilitatea. Cred că e suficient ca răspuns.

— Hoffmann, *cum*?

Piet Hoffmann zâmbi şi asta i se păru complet nefiresc, era prima oară când făcea asta din seara care trecuse.

— Cu lalele şi poezii.

Uşa nu era bine închisă.

Auzi paşi uşor de distins pe coridor, nişte paşi care se apropiau repede.

Nu voia să aibă vizitatori chiar acum. Chestia asta nu voia s-o împărtăşească cu nimeni.

Erik Wilson se ridică de pe scaunul de birou şi trase de clanţa blocată. *Era* încuiată. Îşi imaginase totul, paşii târşâiţi care se auzeau din ce în ce mai clar nu existau; era mai neliniştit, mai paranoic decât îşi închipuise.

Două întâlniri în decursul a câteva ore.

Cea lungă avusese loc la etajul cinci, când a ascultat versiunea lui Paula în ceea ce privea crima de pe Västmannagatan şi darea de seamă despre întrevederea de la Varşovia, iar cea cu mult mai scurtă, la etajul patru, unde o cămaşă pătată cu sânge ascunsă într-o pungă ajunsese în posesia lui.

Wilson privi spre dulapul încuiat de pe peretele din capătul celălalt al încăperii.

Era închisă acolo. Costumaţia purtată de un criminal.

Nu mai urma să zacă mult timp acolo.

Se aşeză din nou la masa de scris. Paşii de pe coridorul departamentului de investigaţii dispăruseră, ca şi cei din capul lui. Privi monitorul calculatorului.

Nume*: Piet Hoffmann* Cod numeric personal*: 721018-0010* Număr rezultate: 75

Cel mai important instrument de care auzise în cei nouă ani cât i-a luat să-l instruiască pe cel mai bun agent secret.

ASPEN, registrul public de urmărire.

Începuse deja în ziua în care Piet îşi ispăşise pedeaspa din Österåker, prima zi în libertate şi prima zi în care fusese recrutat pe post de cârtiţă. Erik Wilson s-a întâlnit personal cu el la poartă, l-a dus până la Stockholm cu maşina lui personală şi, după ce s-a despărţit de el, s-a dus direct la sediul poliţiei şi a înregistrat prima observaţie despre 721018-0010 în ASPEN, o informaţie accesibilă oricărui agent de poliţie care se loga în sistem ca să afle mai multe despre Piet Hoffmann. O descriere scurtă, dar elocventă a suspectului care fusese preluat imediat cu maşina de la poarta penitenciarului Österåker, după ispăşirea pedepsei, de către doi infractori cunoscuţi şi condamnaţi în trecut, având legături confirmate cu mafia iugoslavă.

De-a lungul anilor, l-a transformat într-un individ din ce în ce mai periculos, *suspectul a fost observat lângă clădirea percheziţionată, fiind suspect de trafic de arme* din ce în ce mai periculos, *suspectul a fost observat cu cincisprezece minute înainte de uciderea lui Östling în compania suspectului Marković* şi din ce în ce mai nesăbuit. Wilson jongla cu formulările şi gradul de dezinformare şi, cu fiecare intrare nouă, contribuia la răspândirea mitului despre autoritatea lui Piet Hoffmann până când l-a transformat, cu ajutorul unui registru dintr-un calculator, într-unul dintre cei mai periculoşi infractori suedezi.

Wilson trase din nou cu urechea. Pe coridor se auzeau mai mulţi paşi. Sunetul deveni tot mai clar şi mai puternic, se auzi în faţa uşii lui, apoi se stinse definitiv.

Wilson întoarse monitorul spre el.

CUNOSCUT.

Peste două săptămâni, Piet urma să fie condamnat la câțiva ani buni de închisoare și avea să preia controlul asupra traficului de droguri — era genul de activitate care se bucura de respect după gratii.

PERICULOS.

Drept care, de data asta, Erik Wilson scrise cu litere mari.

ARME.

Când colegul următor avea să controleze pagina cu Piet Hoffman din registrul de identificare, avea să dea peste o pagină specială și un cod folosit doar pentru câțiva infractori.

CUNOSCUT PERICULOS ARME

Fiecare patrulă care urma să aibă acces la informațiile acestea din registrul poliției avea să vorbească despre el și avea să-l trateze ca pe un infractor periculos și zvonul acesta o să-l însoțească apoi și în autobuzul care îi transporta pe deținuți la închisoare.

Lipi de ureche telefonul mobil. Conform vocii electronice care intervenea din zece în zece secunde, era fix douăsprezece şi jumătate. În secunda următoare, uşa familiei HOLM acoperită cu folie de plastic se deschise şi Piet Hoffmann intră într-un apartament de la etajul trei. Parchetul se legăna într-un mod ciudat, probabil că fusese deteriorat din cauza unei inundaţii.

Numărul doi.

Högalidsgatan nr. 38 şi Heleneborgsgatan nr. 9.

Ca de obicei, Erik Wilson făcuse nişte cafea instant, pe care, ca de fiecare dată, Piet Hoffman nu reuşi s-o bea. Folia de plastic transparentă ce proteja canapeaua, din ceea ce presupuneau că era camera pentru televizor, foşni sub ei şi rămase un timp lipită de spatele lor din cauza transpiraţiei.

— O să folosim chestia asta.

Piet Hoffmann ştia că se grăbeau.

O vedea pentru prima oară în ochii lui Erik, care cercetau neliniştiţi încăperea, rătăcind fără a se putea fixa pe un punct anume. Omul care-i coordona munca de nouă ani şi care nu râdea şi nu plângea niciodată era stresat, prin urmare, procedă ca majoritatea oamenilor stresaţi: încercă să ascundă asta şi ajunse să pară şi mai stresat.

— Miroase a flori.

Hoffmann deschisese o cutiuță metalică în care cândva fusese ceai vândut la kilogram, dar care acum conținea o pastă galbenă, compactă, degajând un miros puternic de lalele. Erik Wilson râcâi o bucată cu un cuțit de plastic întins de Hoffmann, o duse la limbă și simți cum îl ustură. În scurt timp, în locul acela avea să-i apară o băşică.

— E a naibii de tare. Ai pus două părți de dextroză?

— Da.

— Cât ai acolo?

— Trei kile.

— Îndeajuns pentru o sentință rapidă și câțiva ani buni într-un penitenciar de maximă securitate.

Piet Hoffmann apăsă capacul pe cutia de metal și o vârî în buzunarul interior al hainei. Mai existau optzeci și unu de kilograme într-o gaură de ventilație din podul unei case construite la sfârșitul secolului trecut, aflată pe Vasagatan. Ar fi trebuit să-l instruiască pe Wilson. Dar nu acum. Deocamdată avea să mai dilueze marfa o dată, ca să scoată partea lui. Mai făcea asta din când în când, vindea mai departe.

— O să am nevoie de trei zile ca să elimin concurența. Wojtek o să primească rapoartele de care are nevoie ca să-și poată continua activitatea. Și *după aceea* o să facem ce trebuie. O să-i eliminăm.

Erik Wilson ar fi trebuit să se simtă calm, fericit și curios. Cel mai bun agent secret al lui era în drum spre celula unei închisori, loc luat în vizor și de Wojtek, și de poliția suedeză, și urma să extindă și să distrugă o ramură a mafiei. Dar nu era obișnuit cu ideea asta și văzu că Piet îi observase starea de spirit.

— Încerc să rezolv faza cu Västmannagatan ca de obicei. Cu un raport de anchetă trimis șefului de la

Criminalistică, Stockholm şi dulapul secret. Dar... de data asta n-o să fie de ajuns. *Piet, e vorba de o crimă!* Dar va trebui să ducem cazul dincolo de sediul poliţiei. Trebuie să ajungem până la Rosenbad. Şi tu va trebui să fii acolo.

— Ştii bine că n-am cum.

— N-ai încotro.

— Erik, ce dracu', ştii bine că nu pot să mă fâlfâi pur şi simplu pe la intrarea principală a Parlamentului, împreună cu nişte poliţişti şi politicieni!

— Te iau de la 2B.

Piet Hoffmann stătea pe o canapea protejată cu folie de nailon care i se lipea de spate şi scutură încet din cap.

— Dacă mă vede cineva... sunt ca şi condamnat la moarte.

— Eşti condamnat la moarte din clipa în care cineva din închisoare află cine eşti. Şi atunci o să fii terminat. Ai nevoie de autorităţi. Ca să ieşi. Ca să supravieţuieşti.

*

Lăsase în urmă cafeaua instant şi apartamentul de la etajul trei şi băuse o cafea tare, cu lapte cald, la cafeneaua de pe colţ care dădea spre Pålsundsgatan şi încercă să gândească, în ciuda pieselor italiene, a câtorva şcolăriţe vesele care înlocuiseră prânzul de la cantina şcolii cu un coş cu melci cu scorţişoară şi a doi clienţi aflaţi mai încolo, ce încercau să arate ca nişte poeţi, discutând prea tare despre scris şi nefiind cu nimic mai speciali decât ceilalţi clienţi zgomotoşi.

Erik avusese dreptate. *Întotdeauna singur.* N-avea încotro. *Bizuie-te doar pe tine.*

Puse pe masă ceaşca goală şi ieşi să se plimbe pe Västerbro, însoţit de un soare precaut. Se opri puţin lângă balustrada aflată la patruzeci de metri deasupra apei şi se întrebă cum ar fi să sară, încercând să-şi imagineze secundele care însemnau totul şi nimic, înainte ca trupul să se zdrobească de suprafaţa transparentă. O sună pe fix pe Zofia, în mijlocul aleii Norr Mälarstrand, şi-i explică din nou printr-o minciună că munca ei era la fel de importantă ca a lui, dar că nu putea să se ducă acasă şi s-o ajute cu copiii decât seara târziu, o auzi cum ridică tonul şi închise telefonul, dându-şi seama că nu mai are puterea să mai spună încă o minciună.

Asfaltul deveni mai tare cu cât se apropia de centru.

Trotuarul de lângă Regeringsgatan era pustiu, deşi era începutul după-amiezii. Piet Hoffmann intră într-un garaj subteran aflat în faţa magazinului universal luxos. Urcă scările înguste ce duceau la etajul doi, ocoli maşinile parcate din sectorul B şi ajunse la microbuzul negru cu geamuri fumurii parcat în capătul culoarului, lângă colţul de beton. Se apropie şi puse mâna pe clanţa unei portiere din spate. Nu era blocată. O deschise şi se aşeză pe bancheta din spate a maşinii părăsite, îşi verifică ceasul şi constată că trebuie să mai aştepte zece minute.

Zofia nu terminase de vorbit când a închis telefonul. Continuase să vorbească în capul lui în timp ce el îşi văzu de drum de-a lungul canalului, prin faţa clădirilor urâte din Tegelbacke şi vorbea încontinuu şi aici, pe bancheta din spate, vărsându-şi frustrarea pe el, neştiind că el era un mincinos.

Tremura de frig.

În garajele astea sterile era tot timpul frig, dar răceala asta venea de undeva dinăuntru şi nu putea fi ţinută

departe prin haine sau mişcări menite să încălzească trupul; nu exista răceală mai mare decât cea a disprețului de sine.

Portiera din dreptul şoferului se deschise.

Aruncă o privire la ceas. Le luase exact zece minute.

Erik aştepta de obicei undeva la etaj, de unde, dacă te aplecai, vedeai fiecare maşină parcată în sectorul B şi pe oricine care s-ar fi apropiat prea mult. Porni maşina fără să se întoarcă şi fără să spună nimic, apoi parcurse bucata scurtă dintre Hamngatan şi Mynttorget, intră pe poarta curții mici pietruite şi parcă în fața clădirii care găzduia birourile parlamentarilor. Cei doi coborâră din maşină şi ajunseră până la intrare, unde fură întâmpinați de un paznic, care îi rugă să-l urmeze. Coborâră două trepte şi traversară un tunel aflat sub clădirea Parlamentului care ducea spre Rosenbad. Fusese un drum de câteva minute între cele două centre ale puterii din Suedia, singurul traseu pe care-l puteai urma ca să ajungi la clădirea Guvernului, fără să fii văzut.

*

Verifică uşa aflată la câțiva metri de ghereta paznicului intrării principale din Rosenbad şi trase de clanță până când se asigură că era încuiată.

Se mişca greu.

Clanța deveni una cu vasul toaletei şi pereții cu faianță albă îl apăsau din toate direcțiile.

Reportofonul subțire şi alungit se afla lângă suportul pentru trabucuri şi tubul de plastic de la farmacie, într-unul din buzunarele pantalonilor. Apăsă un buton din față. Acesta începu să clipească cu o luminiță verde,

semn că bateria era încărcată la maximum. Îl apropie de gură şi şopti „Sediul Guvernului, marţi, zece mai" şi avu grijă să nu-l închidă în timp ce îl strecură cu grijă în suportul pentru trabucuri pe care urma să-l ungă cu nişte lubrifiant până când strălucea.

Umplu toaleta cu prosoape de hârtie. Introduse cablul microfonului prin vârful suportului pentru trabucuri.

Mai făcuse asta de nenumărate ori, cu cincizeci de grame de amfetamină sau un reportofon digital, în închisoare sau la sediul Guvernului, era singura modalitate de a transporta ceva ce n-ar fi trebuit să existe.

Se descheie la pantaloni, se aşeză, luă suportul pentru trabucuri între degetul mare şi cel mijlociu, se aplecă înainte şi îl introduse încet în anus, zvâcni scurt de câteva ori până când simţi că intră câţiva centimetri, după care alunecă afară şi ateriză pe prosoapele de hârtie.

Mai încercă o dată.

Apăsă din nou, zvâcni scurt, până când dispăru încet, bucată cu bucată.

Cablul microfonului era suficient de lung dacă îl trăgea spre vintre şi spre partea de jos a trunchiului, unde îl fixă cu scotch.

*

Paznicul din spatele geamului era îmbrăcat într-o uniformă verde cu roşu, un bătrân cu părul aproape în întregime alb şi cu un zâmbet timid. Piet Hoffmann se holbă la el cam lung, dar îşi coborî privirea când realiză ce face.

Semăna cu tatăl lui. Ar fi arătat exact ca el dacă ar fi trăit.

— Colegul dumneavoastră a intrat deja.

— A trebuit să dau o fugă la toaletă.

— Se întâmplă. Mergeți la secretarul de stat al Ministerului de Justiție, nu-i așa?

Piet Hoffmann dădu din cap și semnă în registrul de vizitatori pe rândul de sub Erik Wilson în timp ce bărbatul cu părul nins îi verifică legitimația.

— Hoffmann? E nume nemțesc, pare-mi-se?

— Din Königsberg. Kaliningrad. Dar asta a fost demult. Părinții mei sunt de acolo.

— Și ce limbă vorbiți? Rusa?

— Când ești născut în Suedia, vorbești suedeza.

Îi zâmbi bărbatului care, preț de o clipă, fusese tatăl lui.

— Și ceva poloneză.

Descoperise camera de luat vederi de când intraseră, sus de tot, pe marginea superioară a gheretei din sticlă, se uită drept în ea când merse mai departe, zăbovi câteva secunde, având grijă ca prezența lui să se înregistreze încă o dată.

Îi luă șapte minute să-l ocolească pe cel de-al treilea paznic, între intrare și palierul de la etajul trei. Frica. Îl copleși dintr-odată. Nu fusese pregătit. Era în lift când îl inundă, îi seceră picioarele, îl făcu să tremure. Nu mai simțise niciodată o astfel de frică, una care se transforma în panică, apoi în anxietate și apoi, când nu mai puteai respira, în moarte.

Se temea de un bărbat care zăcea pe podea cu trei găuri mari în cap, de schimbarea aceea importantă, anunțată în sala de conferințe din Varșovia, de nopțile dintr-o celulă îngustă și o condamnare la moarte care o să-l apese și mai mult între patru ziduri, și de tonul distant al Zofiei

şi de trupurile fierbinţi de febră ale copiilor şi de faptul că nu mai deosebea minciuna de adevăr.

Se aşeză pe covorul din lift şi încercă să evite privirea paznicului până când picioarele îi tremurară mai puţin şi îndrăzni să se apropie de uşa întredeschisă din capătul unui hol destul de frumos.

Încă o dată.

Piet Hoffmann se opri la câţiva metri de uşă şi se goli, cum făcea de obicei, de toate gândurile şi sentimentele, le reprimă şi le distruse şi apoi îşi puse armura, stratul ăla gros şi urât care-l proteja, doar se pricepea la asta, să nu-şi permită să simtă nimic, încă o dată, o singură dată doar, la dracu'.

Bătu în uşă şi aşteptă până când picioarele care foşniră pe podea se apropiară de el. Un poliţist în haine civile. Îl recunoscu, se mai întâlniseră, era şeful lui Erik, un tip pe nume Göransson.

— Ai ceva la tine care ar trebui să rămână aici, afară?

Piet Hoffmann scoase din buzunarul interior şi cel al pantalonilor două telefoane mobile, un cuţit de buzunar cu arc şi o foarfecă demontabilă şi le aşeză într-o fructieră goală, aflată pe masa din faţa uşii.

— Întinde mâinile şi depărtează picioarele puţin, te rog.

Hoffmann dădu din cap şi se întoarse cu spatele la bărbatul înalt şi slab care îi zâmbea binevoitor.

— Îmi pare rău. Dar ştii că suntem nevoiţi să procedăm astfel.

Degetele lungi şi subţiri îi pipăiră hainele, gâtul, spatele şi pieptul. Când ajunseră în zona posteriorului şi a trunchiului, atinseră de două ori cablul subţire al microfonului, fără să-l repereze însă. Acesta alunecă în jos câţiva centimetri şi Piet Hoffmann îşi ţinu respiraţia

până când se opri undeva pe la mijlocul pulpei; avea senzația că n-o să se desprindă.

*

Ferestre mari cu cadre late, vopsite în alb şi vedere spre apa netedă ca oglinda din Nordström şi Riddarfjärden. Mirosea a cafea şi a detergent şi lângă masa de conferințe se vedeau şase scaune. El era ultimul. Se apropie de unul dintre cele două locuri neocupate. Cei prezenți îl cercetară fără să spună nimic. Trecu prin spatele lor şi profită de ocazie ca să pipăie materialul pantalonilor, microfonul era la locul lui, dar fusese îndreptat într-o direcție greşită. Îl aranjă în timp ce-şi trase scaunul şi se aşeză.

Îi recunoscu pe toți patru, dar nu se mai întâlnise decât cu doi, Göransson şi Erik.

Secretarul de stat, o femeie, stătea cel mai aproape de el. Arătă spre un document din fața lui, apoi se ridică şi îi întinse mâna.

— Am citit... dosarul. Presupun... cred că e vorba de... o femeie?

Îi strânse ferm mâna. Asemenea celorlalți, şi ea credea că dacă strânge cu putere mâna cuiva, înseamnă că-l domină.

— Paula.

Piet Hoffmann continua s-o țină de mână.

— Aşa mă numesc. Aici, înăuntru.

Liniştea stranie persista şi, în timp ce aştepta să înceapă discuțiile, Hoffmann aruncă un ochi spre foaia la care se referise secretarul de stat.

Recunoscu formulările lui Erik.

Västmannagatan nr. 79. Raportul secret al anchetei.

Toți aveau în față o copie. Fuseseră deja implicați în cursul evenimentelor.

— E prima oară când mă întâlnesc așa cu Paula.

Erik Wilson avu grijă să întâlnească privirea fiecăruia în timp ce vorbi.

— Printre alți oameni. Într-o încăpere nesecurizată. Într-o locație unde nu suntem stăpâni pe situație.

Ridică raportul secret cu descrierea detaliată a unei crime ce avusese loc în prezența unuia dintre cei care stăteau la masa de conferințe a Guvernului.

— E o întâlnire unică. Și sper c-o să plecăm de aici cu o decizie unanimă.

*

Ewert Grens zăcea pe podeaua din birou când Sven Sundkvist bătu la ușă și intră. Sven nu spuse nimic și nici nu-i puse vreo întrebare, doar se așeză pe canapea și așteptă, conform obiceiului său.

— Cred că-i mai bine aici.

— Aici, unde?

— Pe jos. Canapeaua aia începe să fie prea moale pentru mine.

Mai dormise acolo o noapte. Piciorul beteag nu-l mai sâcâia deloc și aproape că se obișnuise cu mașinile care o luau la goană pe panta abruptă de pe Hantverkergatan.

— Vreau să raportez în legătură cu cazul Västmannagatan.

— A mai apărut ceva nou?

— Nu prea.

Ewert Grens stătea întins pe jos și cerceta tavanul. Lângă lampă se vedeau niște crăpături mari pe care nu le

observase până atunci. Poate că erau noi. Sau poate că nu se gândise la ele din cauza muzicii care-l distrăgea pe atunci.

Grens oftă.

Anchetase toată viața cazuri de omucidere. Chestia asta cu Västmannagatan 79 îi dădea o senzație ciudată, avea impresia că ceva nu era în regulă. Identificaseră cadavrul, proprietarul apartamentului, până și resturile de amfetamină și fiere vărsate de un cărăuș. Petele de sânge și unghiul din care s-a tras. Aveau și un martor care vorbea suedeză când a ales să-i sune și o agenție de securitate care era una și aceeași cu mafia poloneză.

Cu alte cuvinte, n-aveau nimic, la naiba.

Nu făcuseră niciun pas înainte din seara precedentă, când se întâlnise cu colegii danezi pe aeroportul Kastrup.

— Există cincisprezece apartamente pe scara respectivă. I-am chestionat pe toți locatarii care au fost acasă la momentul comiterii crimei. Trei dintre ei mi-au împărtășit câteva observații care ar putea fi interesante. La parter... tu mă asculți, Ewert?

— Continuă.

— La parter — care e, totodată, cel mai bun punct de observație pentru că toți trec pe acolo când intră și ies — la parter, deci, stă un cetățean finlandez care mi-a descris în amănunt doi bărbați pe care nu i-a văzut niciodată pe-acolo. Palizi, rași în cap, haine închise la culoare, între 30–40 de ani. I-a văzut doar prin vizor preț de câteva secunde, dar vezi și auzi mai bine de acolo decât mi-aș fi închipuit și când mi-a spus și că vorbeau o limbă slavă... eu zic că s-ar putea să nu vorbească prostii.

— Poloneză.

— Având în vedere că proprietarul apartamentului e polonez, s-ar putea să se lege.

— Cărăuş, cadavru, polonezi. Narcotice, violenţă, stat est-european.

Sven Sundkvist îl privi pe bărbatul în vârstă de pe podea. Zăcea acolo fără să-i pese ce credeau alţii despre el şi părea mai sigur de sine decât fusese Sven vreodată în viaţa lui, oricât ar fi încercat să se schimbe de-a lungul anilor. Întotdeauna a vrut să-i mulţumească pe toţi şi să fie plăcut şi tocmai de aceea, nu ieşea niciodată în evidenţă.

— La etajul cinci, la două uşi de locul crimei stă o femeie tânără şi cu un etaj mai sus, la şapte, un bărbat mai în vârstă. Amândoi erau acasă la ora la care am stabilit că a fost comisă crima şi mi-au spus c-au auzit o bubuitură puternică.

— O bubuitură?

— Niciunul din ei nu vrea să intre în detalii. Zic că nu se pricep la arme şi nu ştiu dacă a fost vorba de un pistol. Dar sunt siguri că *bubuitura* respectivă nu e un zgomot pe care l-au mai auzit înainte în casă.

— Şi asta-i tot?

— Da, asta-i tot.

Semnalul telefonului de pe masa de scris era strident şi iritant şi nu amuţi, deşi Sven nu se clinti de pe canapea şi nici Ewert de pe podea.

— Vrei să răspund?

— Nu înţeleg de ce insistă.

— Vrei să răspund, Ewert?

— E pe biroul meu.

Se ridică cu chiu, cu vai spre sursa zgomotului.

— Da?

— Ai alergat sau ce?

— Eram pe podea.

— Vreau să vii până jos.

Grens şi Sundkvist nu schimbară niciun cuvânt, părăsiră doar biroul şi palierul şi coborâră nerăbdători şi tăcuţi cu un lift care se mişca mult prea încet. Nils Krantz îi aştepta lângă intrarea departamentului tehnic şi îi pofti într-o cameră îngustă.

— M-ai rugat să lărgesc aria de investigaţie. Am făcut exact ce mi-ai spus. Am verificat toate scările dintre numerele 70 şi 90. Şi uite ce-am găsit în ghena de pe Västmannagatan 73, într-un container pentru reciclat ziare.

Krantz îi întinse o pungă de plastic. Ewert Grens îşi puse ochelarii şi începu s-o cerceteze. Părea o haină, ceva cu carouri albe şi gri, acoperită parţial cu pete de sânge, o cămaşă sau poate un sacou.

— Interesant. S-ar putea să dăm lovitura cu asta.

Inspectorul judiciar desfăcu punga şi puse bucata de material pe un soi de tavă pentru servit, apoi arătă cu un deget strâmb spre insulele formate din pete uşor de distins.

— Urme de sânge şi praf de puşcă care ne fac legătura cu un apartament de pe Västmannagatan 79. Şi asta pentru că e vorba de sângele victimei, iar praful de puşcă provine din arma cu care ştim că s-a tras.

— Ba n-o să dăm nicio lovitură. Nu ştim cu nimic mai mult decât înainte.

Krantz arătă din nou spre materialul alb cu gri.

— E o cămaşă, după cum vezi. Şi petele provin de la victimă. Dar mai există unele. Cu o grupă sanguină diferită. Şi sunt sigur că-i aparţin celui care a tras. Ewert, cămaşa asta a fost purtată de ucigaş.

*

Exact ca într-o sală de judecată. Aşa se simţea aici. Încăperea mirosea a mâncare, iar pe masă zăceau documente care descriau nişte acte violente. Göransson era procurorul care controla şi punea sub semnul întrebării, secretarul de stat era judecătorul care asculta şi lua decizia, Wilson, în dreapta lui, era avocatul apărării care vorbea despre legitimă apărare şi încerca să obţină o sentinţă mai blândă. Lui Piet Hoffmann îi venea să se ridice şi să plece de acolo, dar n-avea încotro, trebuia să se calmeze. Şi asta fiindcă tocmai el era acuzatul.

— N-am avut de ales. Era vorba de viaţa mea.

— Întotdeauna ai de ales.

— Am încercat să-i liniştesc. Dar n-am putut nici să exagerez. Pentru ei, trebuie să fiu un infractor căruia nu-i e frică să meargă până la capăt. Altfel mă omoară.

— Nu înţeleg.

Era o senzaţie bizară. Se afla la doar un etaj de prim-ministrul Suediei, în clădirea de unde se conducea o ţară întreagă. Afară, pe trotuar, în lumea reală, oamenii se întorceau din pauza de masă cu bere slab alcoolizată călâie şi o cană de cafea, alegând să plătească cinci coroane în plus, în timp ce el era aici, în ghearele puterii, şi încerca să explice de ce era mai bine dacă autorităţile nu cercetau crima în care fusese implicat.

— Sunt omul lor cel mai important din Suedia. Cei care se aflau în apartament au fost instruiţi de serviciile secrete poloneze şi se pricep să depisteze pe cineva care le miroase a marfă contrafăcută.

— E vorba de o crimă. Iar tu, Hoffmann, sau Paula, nici nu ştiu cum să-ţi zic, ai fi putut preveni asta.

— Prima oară când au pus pistolul la capul cumpărătorului... i-am convins să nu tragă. Dar a doua oară n-am

avut ce să fac, doar se dăduse de gol şi era inamicul nostru, un trădător, pericol de moarte... *chiar n-am avut de ales.*

— Şi pentru că tu n-ai avut de ales, zici că nici noi n-avem de ales şi trebuie să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic?

Patru persoane se uitau la el, fiecare cu raportul de investigaţie în faţă. Wilson, Göransson şi secretarul de stat. Al patrulea nu scotea în continuare niciun cuvânt. Hoffmann nu înţelegea de ce.

— Da. Dacă vreţi să distrugem o ramură nouă a mafiei, înainte de a prinde rădăcini. Dacă vreţi asta, voi sunteţi cei care n-au încotro.

Sala asta de judecată era exact ca şi celelalte, la fel de rece şi fără oameni adevăraţi. Mai fusese pus în situaţia asta cu cinci întâlniri în urmă, când era acuzat şi judecat de nişte oameni pe care nu-i respecta câtuşi de puţin, dar care aveau să decidă dacă avea să poată trăi în libertate sau într-o celulă de câţiva metri pătraţi, în spatele unei uşi metalice. A primit câteva sentinţe provizorii şi a fost pus în libertate din lipsă de probe, dar de închis, l-au închis o singură dată, în anul acela cumplit în care a stat la Österåker.

De data aceea nu reuşise să-şi prezinte punctul de vedere, dar n-avea de gând să-şi repete greşeala şi acum.

*

Nils Krantz se aplecă spre monitorul calculatorului şi arătă imaginea cu săgeţi roşii care indicau în sus şi erau însoţite de diferite cifre.

— Dacă vă uitați aici, vedeți că rândul de sus e de la Poliția din Copenhaga. E profilul ADN al unui cetățean danez pe nume Jens Christian Toft. Persoana decedată de pe Västmannagatan 79. Rândul de jos reprezintă rezultatele analizelor petelor de sânge efectuate de cei de la SKL, pete de sânge pe care le-am văzut pe cămașa găsită în ghena de pe Västmannagatan 73. Diametrul petelor e de cel puțin doi milimetri. Vedeți? Rândurile sunt identice. Fiecare marker STR — adică săgețile astea roșii — are exact aceeași lungime.

Ewert Grens asculta, dar vedea în continuare doar un model oarecum monoton.

— Tipul nu mă interesează, Nils. În schimb, mă interesează cine l-a omorât.

Krantz se întrebă ce-ar fi mai bine, să adopte o atitudine sarcastică sau una iritată. Dar nu era nici una, nici alta, așa că hotărî să-l ignore, știa că de obicei se enerva mai tare.

— Dar, dacă tot eram acolo, i-am rugat să-mi analizeze și petele alea mai mici. Ar fi o cantitate prea mică pentru o probă acceptată într-un proces. Dar ne ajunge ca să vedem niște diferențe importante.

Îi arătă imaginea următoare.

Modelul cu săgețile roșii apăru din nou, dar la o distanță mai mare și cu alte cifre.

— Vezi, provin de la un alt individ.

— De la cine?

— Nu știu.

— Dar ai profilul.

— Da, dar nu se potrivește.

— Nu-mi vorbi în chineză, Nils.

— Am deschis baza de date și l-am comparat cu toate probele la care am avut acces. Dar sunt sigur că sângele

provine de la cel care a tras. Şi că ADN-ul lui nu se regăseşte în nicio bază de date din Suedia.

Îl privi pe comisarul de la Criminalistică.

— Ewert, ucigaşul nu e cetăţean suedez, cel puţin aşa cred eu. Vezi felul în care au procedat, pistolul Radom, testul ADN şi aşa mai departe. Ar trebui să începi să cauţi mai departe, în alte locuri.

*

Avea să fie o seară frumoasă. Soarele ca o portocală coaptă se afla deja în punctul în care orizontul se contopea cu Riddarfjärden, singurul lucru care se vedea de la fereastra cea mare a secretarului de stat. Piet Hoffmann urmări lumina care făcea ca masa de conferinţe anostă, din lemn de mesteacăn scump să pară şi mai ternă, ar fi vrut să fie afară, lângă corpul moale al Zofiei, în preajma râsetelor lui Hugo şi a privirii lui Rasmus, când spunea „tata".

— Înainte de-a continua întrevederea noastră.

Nu mai era acolo. Se îndepărtase cât putuse de lumea înconjurătoare, de camera plină de oameni influenţi care puteau să decidă dacă urma să se îndepărteze şi mai mult.

Erik Wilson, avocatul apărării, îşi drese vocea.

— Înainte de-a continua şedinţa, aş vrea să-mi garantaţi că Paula nu va fi condamnat pentru cele întâmplate pe Västmannagatan 79.

Faţa secretarului de stat nu trădă nicio emoţie.

— M-am prins că asta vrei.

— Aţi mai avut de-a face cu cazuri asemănătoare.

— Dar dacă urmează să garantez că va fi imun, trebuie să înţeleg şi de ce o fac, sau nu?

Microfonul stătea lipit în continuare de pulpa lui.

Însă era pe punctul de-a se dezlipi din nou, banda adezivă începuse să se desprindă, dacă se mai ridica o dată, era sigur că n-o să rămână la loc.

— Vă explic cu mare drag de ce.

Wilson strângea tare în mâini raportul de anchetă.

— Acum nouă luni am fi putut elimina mafia mexicană încă din faza de dezvoltare. Acum cinci luni am fi putut distruge mafia egipteană încă din faza de dezvoltare. Asta dacă am fi primit undă verde pentru agenţii noştri infiltraţi printre ei. Dar n-a fost aşa. Am stat şi ne-am uitat cu mâinile în sân, timp în care pe teren au mai intrat alţi doi jucători. Iar *acum* ni s-a mai dat o şansă. Cu mafia poloneză.

Piet Hoffmann încerca să stea nemişcat şi să apuce pe sub masă cablul microfonului şi fâşiile de bandă adezivă care se lipiseră una de cealaltă.

Făcu câteva mişcări abia perceptibile cu degetele, explorând zona.

— Paula o să rămână infiltrat. O să fie pe poziţii când Wojtek o să preia tot traficul cu narcotice din închisorile suedeze. El o să le furnizeze rapoarte celor de la Wojtek despre livrări şi vânzări şi, în acelaşi timp, o să ne informeze şi pe noi ca să ştim cum şi când trebuie să intrăm în acţiune.

Îl găsise. Era un microfon de mărimea unui ac de gămălie, ascuns sub materialul pantalonilor. Îl apucă şi încercă să-l tragă în sus, spre vintre, stătea mai bine acolo şi putea să-l îndrepte mai uşor spre cel care vorbea.

Dar se opri brusc, în mijlocul gestului.

Göransson, care stătea în faţa lui, se holba direct la el.

— Închisorile cele mai dure din Suedia. Şi Wojtek o să se concentreze pe două tipuri de deţinuţi. *Milionarii*, cei care au făcut bani din infracţiuni grave şi trebuie să ispăşească nişte pedepse mai mari, şi care, gram cu gram, zi după zi, vor transfera capitalul murdar într-o clădire de pe ul. Ludwika Idzikowskiego. Şi *borfaşii*, cei care n-au bani deloc şi care au în cârcă nişte datorii mari, şi ca să supravieţuiască, sunt gata să plătească după ce scapă de la închisoare, vânzând cantităţi mari de narcotice sau comiţând diverse infracţiuni, datorii pe care Wojtek le va direcţiona spre nişte reţele criminale periculoase.

Dădu drumul microfonului şi îşi puse ambele mâini la vedere, pe masă.

Göransson îl privea în continuare şi-i era la fel de greu să respire şi să înghită, secundele păreau ore până când cel din faţa lui îşi luă ochii de pe el.

— Nu pot să vă dau o descriere mai potrivită. Decizia e a dumneavoastră. A tuturor. Permiteţi-i lui Paula să continue. Sau staţi şi uitaţi-vă din nou cu mâinile încrucişate.

Secretarul de stat îl privi pe fiecare în parte, apoi se întoarse spre fereastră şi soarele acela spectaculos, poate că şi ea ar fi vrut să fie afară.

— Pot să te rog să ieşi puţin?

Piet Hoffmann ridică din umeri şi se îndreptă spre uşă, dar se opri brusc după câţiva paşi. Microfonul. Se desprinsese şi începuse să se legene între piciorul drept şi materialul pantalonilor.

— Nu durează decât câteva minute. Şi după aceea poţi să intri.

Hoffmann nu spuse nimic. Ridică însă degetul mijlociu în aer, în timp ce porni din nou spre uşă. În spatele lui se auzi un oftat obosit. Îl văzuseră, se enervaseră şi se

îmbufnaseră. Asta şi voia, să evite eventualele întrebări referitoare la obiectul pe care-l târa după el, pe picioare, când închise uşa.

Chipul secretarului de stat era în continuare imobil.

— Ziceai ceva de nouă luni. Şi de cinci luni. Apropo de mafia mexicană şi egipteană. Atunci am zis NU pentru că agenţii voştri infiltraţi erau nişte foşti infractori pe care-i puteam considera nişte surse de risc.

— Paula nu e *o sursă de risc*. E omul care poate asigura expansiunea celor de la Wojtek. Toată operaţiunea e construită în jurul lui.

— N-o să le ofer imunitate legală niciunuia dintre colaboratorii în care n-aveţi încredere nici voi, nici eu.

— *Eu* am încredere în el.

— Atunci explică-mi de ce l-a percheziţionat domnul inspector Göransson în faţa uşii.

Erik Wilson se uită la şeful lui şi apoi la femeia cu faţă imobilă.

— *Eu* sunt cel care se ocupă de Paula, *eu* lucrez cu el zi de zi. Am încredere în el şi Wojtek ne suflă deja în ceafă! Niciodată n-am mai reuşit să plasăm un agent secret într-o poziţie atât de centrală într-un grup mafiot atât de dezvoltat. Cu Paula... putem să-i nimicim dintr-o lovitură. Dacă uitaţi de povestea de pe Västmannagatan 79. Dacă-l lăsaţi să acţioneze liber dinăuntru.

Secretarul de stat se apropie de fereastra cu soarele galben şi priveliştea spre capitala care îşi vedea de îndeletnicirile ei de după-masă, fără a bănui ceva despre decizia care domnea asupra ei. Apoi se întoarse spre bărbatul care participase la întâlnire fără a scoate vreo vorbă până atunci.

— Tu ce zici?

Secretarul de stat îi invitase la întâlnire pe comisarul Erik Wilson de la secția de Criminalistică și pe inspectorul de poliție Göransson. Dar tocmai pentru asemenea decizii avea nevoie de ajutorul șefului Poliției Suediei pe care îl rugase să stea lângă ea la masă și să asculte.

— Elita din lumea interlopă, multimiliardarii, infractorii cei mai periculoși — ei or să ajungă finanțatorii celor de la Wojtek. Micii infractori, cei cu datorii și hoții mărunți — ăștia o să ajungă sclavii lor.

Șeful Poliției Suediei avea o voce nazală, ascuțită.

— Nu vreau să se întâmple așa ceva. Nici tu nu vrei. Paula n-are voie să piardă timpul cu Västmannagatan.

Piet Hoffmann avea câteva minute la dispoziție.

Controlă unghiul acoperit de camerele de supraveghere de lângă cele două lifturi și se postă chiar sub el ca să fie sigur că se afla într-un unghi mort. Se convinse că e singur, după care își desfăcu nasturii de la pantaloni și trase cablul subțire al microfonului la loc, lângă trunchi.

Banda adezivă nu mai putea fi folosită deloc.

Mâinile lui Göransson o mototoliseră când îl percheziționase.

Încă un minut, poate două.

Trase o ață din pantaloni, o legă cu niște degete neîndemânatice de cablu, fixându-l de stofă, îndreptă microfonul spre șliț și-și trase bluza cât putu de jos, încercând să acopere talia pantalonilor.

Nu era o soluție grozavă. Dar era singura pe care apucase s-o adopte.

— Ar fi bine dac-ai putea să intri.

Ușa din mijlocul coridorului era deschisă. Secretarul de stat îi făcu un semn cu mâna și el încercă să se

deplaseze cât putu de degajat, în ciuda faptului că nu îndrăznea să facă paşi prea lungi.

Luaseră o decizie. Sau, cel puţin, aşa părea.

— O întrebare doar.

Secretarul de stat se uită mai întâi la Göransson, apoi la Wilson.

— De aproximativ douăzeci şi patru de ore se desfăşoară o anchetă preliminară. Presupun că e condusă de Poliţia Capitalei. Vreau să ştiu... cum o abordaţi.

Erik Wilson se aşteptase la întrebarea aceasta din partea ei.

— Aţi citit raportul meu de anchetă, adresat şefului de la Länskrim.

Arătă cu degetul spre copiile documentului care zăceau în continuare pe masa de conferinţă.

— Şi ăsta e raportul întocmit de anchetatori, Grens, Sundkvist, Hermansson şi Krantz. Despre ce-au aflat şi ce-au văzut. Comparaţi-l cu raportul meu, cel care prezintă faptele aşa cum s-au întâmplat şi motivul pentru care Paula se afla în apartament în numele nostru.

Femeia răsfoi rapid hârtiile xeroxate.

— Un raport care prezintă adevărul. Şi unul care conţine doar atât cât au aflat colegii noştri.

Treaba asta nu-i plăcea deloc. Când le citi, chipul mortului învie pentru prima oară în faţa ei, gura, ochii păreau că încearcă să respingă dispreţul şi decizia pe care n-ar fi crezut c-o va lua vreodată.

— Şi acum? Ce s-a mai întâmplat de când l-aţi scris?

Wilson zâmbi, era primul zâmbet pe care-l vedeau în încăperea aceea care părea că o să se sufoce de atâta seriozitate.

— Acum? Acum, dacă am înțeles bine, anchetatorii au găsit o cămașă într-o pungă de plastic, într-o ghenă aflată lângă locul crimei.

Îl privi pe Hoffmann cu zâmbetul încă pe buze.

— O cămașă cu pete de sânge și urme de praf de pușcă. Dar... petele de sânge care-i interesează nu există, pare-se, în registrele suedeze. O variantă ar fi că-i vorba despre o pistă falsă pusă acolo dinadins, genul care nu duce nicăieri, dar a cărei cercetare îți ia o grămadă de timp și energie.

*

Cămașa era gri cu alb și prezenta niște pete care, după douăzeci și patru de ore, erau mai mult maro decât roșii. Ewert Grens le pipăi iritat cu mâna vârâtă într-o mănușă prea mare.

— Cămașa criminalului. Sângele criminalului. Și totuși nu avansăm deloc.

Nils Krantz stătea în continuare în fața imaginilor de pe monitor, cu săgeți roșii plasate deasupra unor cifre.

— Identitate necunoscută. Dar poate găsim o locație.

— Nu înțeleg.

Camera îngustă era la fel de plină de praf și de întunecată ca și celelalte încăperi din departamentul tehnic. Sven îi privi pe cei doi bărbați de lângă el. Erau de aceeași vârstă, nu aveau prea mult păr, nu erau cine știe ce prietenoși, obosiți, dar talentați în ceea ce făceau, și, mai ales, trăiseră pentru munca lor până când deveniseră una cu munca lor.

Nicio şansă ca tinerii care se angajaseră de curând să ajungă ca ei. Grens şi Krantz erau o specie pe cale de dispariţie, ce nu prea-şi mai găsea locul în secţie.

— Petele mai mici, care-i aparţin criminalului, nu le pot localiza în registrele noastre. Dar cel care nu are un nume are măcar un domiciliu şi lasă mereu în urmă ceva pe care-l putem folosi ca indiciu. De obicei, caut urme de toxine persistente, organice, care se depun în organism şi sunt greu de metabolizat, genul care rezistă mult timp şi nu se dizolvă în apă — ele sunt cele care-ţi indică de cele mai multe ori un loc geografic anume.

Până şi gesturile le semănau. Krantz se mişca exact ca Ewert Grens. Sven nu se gândise niciodată la asta. Aruncă o privire în jur, căută o canapea pentru vizitatori, dintr-odată convins că şi inspectorul judiciar rămânea să doarmă la birou când casa i se părea prea pustie.

— Nu şi de data asta. Nimic din proba asta de sânge nu ne face legătura cu un loc, o ţară sau măcar un continent.

— Ce dracu', Nils, nu ziceai că...

— Dar mai e ceva. Pe material.

Despături cu grijă cămaşa pe masa de lucru.

— În mai multe locuri. Mai ales aici, jos, pe mâneca dreaptă. Nişte urme de amfetamină.

Grens se aplecă înainte ca să vadă ce nu se vedea oricum cu ochiul liber.

— Amfetamină sulfat. Poloneză.

O substanţă cu care se întâlneau din ce în ce mai des la câte o razie. Mirosul de lalele. Amfetamină produsă în fabricile care foloseau îngrăşăminte pentru flori în loc de acetonă.

— Eşti sigur?

— Da. Ingredientele, mirosul, până şi culoarea galbenă ca şofranul de la sulfatul care se ia de pe eprubetă — toate se potrivesc.

— Polonia. Din nou.

— În plus, ştiu exact de unde provine.

Krantz împături cămaşa cu mişcări discrete, la fel de atent cum o despăturise.

— Am analizat nişte amfetamină cu exact această compoziţie când am anchetat două infracţiuni acum nici o lună. Ştim că e fabricată undeva pe lângă Siedlce. Un oraş la o sută de kilometri spre est de Varşovia.

*

Lumina puternică a soarelui încălzise încăperea prea tare, făcându-l să se scarpine pe sub gulerul sacoului. Până şi pantofii din picioare i se păreau prea strâmţi.

Trecuseră cincisprezece minute de când secretarul de stat părăsise camera pentru o întâlnire scurtă, care avea loc într-o cameră mai mare şi unde avea să ia o decizie pe viaţă şi pe moarte. Piet Hoffmann avea gâtul uscat şi-şi înghiţi neliniştea şi teama în loc de salivă.

Era atât de ciudat.

Un dealer mărunt, care cu zece ani în urmă ispăşise o pedeapsă într-o celulă din penitenciarul Österåker. Un tată cu doi copii mici, cu o nevastă şi doi băieţi pe care a ajuns să-i iubească mai mult decât orice.

Era altcineva acum.

Un bărbat în vârstă de treizeci şi cinci de ani care stătea sprijinit de marginea unui birou într-o clădire care simboliza puterea, ţinând telefonul secretarului de stat într-o mână tremurândă.

— Salut.

— Când vii acasă?

— Seara, târziu. Sunt într-o şedinţă care nu mai vrea să se termine. Şi nu pot să plec. Cum se mai simt?

— Chiar te interesează?

Nu-i plăcea tonul ei. Era rece şi străin.

— Hugo şi Rasmus. Cum se simt?

Femeia nu-i răspunse. Parcă o şi vedea în faţa lui, îi cunoştea fiecare grimasă, fiecare gest, mâinile slabe care frământau fruntea şi picioarele care se mişcau în nişte papuci de casă prea mari, urma să decidă în curând dacă avea energia să rămână supărată.

— Le-a mai scăzut puţin febra. Acum o oră aveau treizeci şi opt şi jumătate.

— Te iubesc.

Închise telefonul, se uită la oamenii din jurul mesei de conferinţă şi apoi la ceas. Trecuseră nouăsprezece minute. Saliva aia nenorocită secase de tot, oricât ar fi înghiţit. Îşi dezmorţi membrele şi porni spre scaunul lui gol din capătul mesei, când uşa se deschise.

Femeia se întorsese, însoţită de un bărbat înalt şi bine făcut, care o urma la o jumătate de pas.

— Vi-l prezint pe directorul general Pål Larsen.

Se hotărâse.

— Dumnealui o să ne sprijine. În cele ce urmează.

Auzind asta, lui Piet Hoffmann îi venea să râdă sau să aplaude. *O să ne sprijine. În cele ce urmează.* Hotărâse să ignore faptul că fusese martor la un omor, lucru care, din punct de vedere juridic, ar fi putut fi calificat drept complicitate. Îşi asuma un risc. Şi estimă că merita. Hoffmann era aproape sigur că graţiase în secret cel puţin doi agenţi infiltraţi condamnaţi la închisoare. Dar era convins că

niciodată nu alesese să se uite în altă direcție în mod conștient, când știa că avusese loc o infracțiune nesoluționată, genul ăsta de soluții nu depășeau de obicei sediul poliției.

— Aș vrea să știu despre ce este vorba.

Directorul general al penitenciarului le dădu de înțeles că nu avea de gând să se așeze.

— Trebuie să... cum era, Doamne... să ne *ajutați* cu un plasament.

— Și dumneata cine ești?

— Erik Wilson, Poliția Capitalei.

— Și zici că vrei să te ajut cu un plasament?

— Păl?

Secretarul de stat îi zâmbi directorului general.

— Pe mine. Pe mine trebuie să mă ajuți.

Bărbatul solid cu pantaloni strâmți de stofă nu spuse nimic, dar gesturile sale îi trădau frustrarea.

— Sarcina ta e să găsești un loc pentru Paula — adică el, cel care stă lângă mine — în penitenciarul Aspsås, unde-și va ispăși pedeapsa pentru faptul c-a fost prins cu trei kilograme de amfetamină.

— Trei kile? Asta înseamnă o perioadă de detenție lungă. Mai întâi, trebuie să treacă prin Kumla și unitatea de recepție.

— Nu și de data asta.

— Ba da, mai întâi...

— Păl?

În ciuda tonului blând, secretarul de stat reușea să dea ordine destul de ușor.

— Găsește o soluție.

Wilson așteptă câteva secunde, cât dură liniștea aceea penibilă.

— Când Paula ajunge la Aspsås, trebuie să fie integrat imediat. Vreau să-l prezentați încă din prima după-amiază drept om de serviciu care răspunde de clădirea administrativă și de atelier.

— Genul ăsta de activitate e considerată o recompensă de către conducerea penitenciarului.

— Păi, atunci, recompensați-l.

— Dar cine naiba e Paula? N-are un nume? N-aveți un nume? Bănuiesc că puteți să vorbiți și singur?

Directorul penitenciarului era obișnuit să dea ordine și să fie ascultat, nu să i se dea ordine și să se supună.

— O să vă dau numele și datele mele. Ca să mă plasați unde trebuie, să-mi dați de lucru *și* să aveți grijă ca la exact două zile de la sosirea mea să se efectueze o percheziție generală și neanunțată în fiecare celulă din închisoare.

— De ce dracu'...

— Cu câini. E important.

— Cu câini? Și după ce am găsit ce ai plasat tu cine știe pe unde? Pe colegul pe care l-ai atras în capcană cu drogurile tale? Nicio șansă. Nu mă bag în așa ceva. Asta ar însemna să-mi pun toți angajații în pericol și, mai târziu, un om o să fie condamnat pentru o infracțiune pe care n-a comis-o. Nu, mersi, nu-mi trebuie.

Secretarul de stat făcu un pas spre Larsen, întinse o mână și o așeză pe mâneca hainei sale, în timp ce îl privi și-i vorbi pe un ton blând.

— Rezolvi tu cumva, Pål. Eu te-am numit pe tine. Ceea ce înseamnă că tu hotărăști ce și cum în ceea ce privește administrația penitenciarelor. Tu hotărăști asupra lucrurilor pe care le-am convenit noi doi. Să închizi ușa după tine, te rog, când ieși.

Se făcu puțin curent de la fereastra deschisă din capătul palierului.

Poate din cauza asta li se păru că ușa se trântise mai tare decât ar fi fost normal.

— Paula trebuie să se infiltreze printre oamenii ăia. Trebuie să-l facem mai periculos.

Erik Wilson așteptă stingerea ecoului.

— În curând o să comită o infracțiune serioasă. O să-l condamne la niște ani grei. N-o să primească mână liberă în celule dacă nu le câștigă respectul. Și când ceilalți deținuți or să verifice registrul de infracțiuni ca să-i controleze trecutul, ceea ce or să facă deja din prima zi, vă spun de pe acum, o să primească răspunsul pe care vrem să-l primească.

— Cum?

Secretarul de stat se încruntă vag, aproape schimbând mimica feței sale inexpresive.

— Cum o să aibă trecutul de care vorbești?

— De obicei, apelez la unul dintre informatorii mei civili. Tipul pe care-l am în vedere acum lucrează la Domstolsverket[9], e unul dintre administratorii ăia care înregistrează date direct în registrul de stat al infracțiunilor. Un document original care provine de la ei... hm, eu nu cred c-a fost pus vreodată sub semnul întrebării de vreun deținut.

Se așteptase să i se pună o grămadă de întrebări. Să-l întrebe de câte ori schimbase un document în registrul de stat al executorilor judecătorești. Și câte persoane executau pedepse pentru infracțiuni inventate.

Nu i se puse nicio întrebare.

---

9 Curtea Națională a Suediei.

Cei care stăteau la masa de conferințe erau obișnuiți cu soluții necomplicate, ce nu cereau numele și funcția unor persoane-cheie, nu modificau trecutul și nu anulau perioada de așteptare pentru un proces.

— Peste treizeci și opt de ore o să reținem și o să audiem o persoană urmărită de poliție.

Îl privi pe Hoffmann.

— Iar persoana în cauză o să-și recunoască infracțiunea și o să declare că nu a avut complici, iar peste câteva săptămâni o să accepte sentința curții care o să-l condamne la niște ani buni de detenție, iar pedeapsa va fi executată la penitenciarul Aspsås, unul dintre cele trei penitenciare de maximă siguranță din țară.

În cameră era în continuare la fel de multă lumină și o căldură înfiorătoare.

Se ridicară cu toții. Sedința luase sfârșit.

Lui Piet Hoffmann îi venea să spargă ușa, să se năpustească afară și să nu se oprească până când nu ajunge în brațele calde ale Zofiei de care nu mai voia să se dezlipească niciodată. Dar nu putea pleca încă. Mai întâi trebuia să audă exact ce hotărâseră, formulat cât se poate de neambiguu.

Întotdeauna singur.

— Aș vrea să știu ce-mi garantați exact, înainte să plec de aici.

Se aștepta să fie luat peste picior. Dar ea își dădu seama că Paula avea nevoie să audă ce urmau să-i spună.

— Mă ocup eu de asta.

Piet Hoffman făcu un pas spre ea și simți cum cablul desprins se lovi de stofa pantalonilor. Își sprijini greutatea pe piciorul drept cu gândul să plaseze

microfonul exact în fața ei. Trebuia să înregistreze neapărat totul.

— Cum?

— Îți garantez că n-o să fii condamnat pentru Västmannagatan 79. Îți garantez că o să-ți oferim tot sprijinul necesar ca să-ți poți îndeplini misiunea dinăuntru. Şi... c-o să ne ocupăm de tine după ce-ai terminat treaba. Se presupune că după aceea eşti condamnat la moarte, ştiu asta, că nu mai ai ce căuta în lumea interlopă. Dar o să-ți dăm o viață nouă, o identitate nouă şi bani ca s-o iei de la capăt undeva în străinătate.

Îi zâmbi discret. Cel puțin, aşa arăta când lumina puternică îi căzu pe față.

— Îți garantez asta în calitate de secretar de stat al Ministerului Justiției.

Wojtek sau Guvernul. N-avea nicio importanță. Aceleaşi cuvinte pompoase şi aceleaşi promisiuni. Două tabere diferite, dar aceleaşi soluții de ieşire.

Era bine. Dar nu îndeajuns de bine.

Să n-ai încredere în nimeni în afară de tine însuți.

— Şi totuşi, aş vrea să ştiu cum o să procedați.

— Am mai făcut asta de trei ori.

Aruncă o privire scurtă spre şeful Poliției Suedeze. Acesta dădu din cap.

— O să fii grațiat oficial. Din motive umanitare. Nu-i nevoie să fim mai expliciți. Ajunge să invoci motive umanitare sau probleme de sănătate ca să obții o ştampilă cu „clasificat" de la Ministerul Justiției.

Piet Hoffmann aşteptă câteva secunde în fața ei fără să spună nimic.

Era mulțumit. Stătuse suficient de aproape.

Femeia îi spusese explicit ce voia să audă şi vorbise suficient de tare ca să poată fi înregistrată.

*

Păşeau unul lângă altul prin tunelul subteran care unea clădirea Guvernului cu cea a Parlamentului şi se termina lângă un lift cu acces spre Gamla Stan şi Mynttorget 2. Ar fi trebuit să se grăbească, având în vedere cât timp mai aveau la dispoziţie, dar era ca şi când ar fi încercat să înţeleagă amândoi ce li se pregătea.

— Începând din clipa asta, eşti un infractor.

Erik Wilson se opri.

— Reprezinţi un pericol pentru ambele tabere. Pentru Wojtek, care te omoară în secunda în care află că eşti infiltrat. Dar şi pentru persoanele cu care am stat de vorbă adineauri. Şi asta pentru că deţii câteva informaţii pe care n-o să ţi le confirme niciunul dintre ei. Îţi pun pielea în băţ din clipa în care devii o ameninţare, te nimicesc imediat, aşa cum au făcut-o şi în trecut cu informatorii lor, când era vorba să-i protejeze pe cei care deţin puterea. Eşti omul de bază al celor de la Wojtek. Eşti omul nostru de bază. Dar dacă se întâmplă ceva, să ştii că eşti al naibii de singur, Piet.

Piet Hoffmann ştia cum e să-ţi fie frică şi voia să scape de senzaţia aceea, ca de obicei, dar, în acelaşi timp, ar fi vrut să mai zăbovească puţin în întunericul de sub străzile Stockholmului. În felul ăsta, n-ar fi urcat imediat în lift şi apoi în maşina parcată, care îi aştepta într-o curte interioară şi n-ar fi trebuit să se mai lupte pentru nimic.

— Piet?

— Da?

— Trebuie să deții controlul în fiecare secundă. Dacă treaba asta se duce dracului... societatea n-o să-ți ofere un refugiu, o să te distrugă.

*

Porni la drum.
Îi mai rămăseseră exact treizeci şi opt de ore.

PARTEA A DOUA

Microbuzul negru se opri într-un colț întunecat al parcării subterane.

Nivelul trei, sectorul A.

— Treizeci şi opt de ore.

— Ne vedem.

— Eşti un infractor. Să nu cumva să uiți asta.

Piet Hoffmann puse o mână pe umărul lui Erik Wilson şi se dădu jos de pe bancheta din spate, inspirând aerul cu miros de gaze de eşapament. Coborî scările înguste până la Regeringsgatan în capitala animată de oameni care se grăbeau care încotro.

Lalele. Biserică. SwissMiniGun. Zece kile. Bibliotecă. Cronometru. Scrisoare. Expeditor. Nitroglicerină. Casetă de valori. CD. Poezie. Mormânt.

Mai avea treizeci şi şapte de ore şi cincizeci şi cinci de minute.

Începu să păşească pe asfalt pe lângă oamenii care-l priveau fără să-l vadă, nişte străini fără zâmbete pe față. Îi era dor de o casă de pe o stradă liniştită, aflată la câțiva kilometri de oraş, singurul loc care nu-l zorea şi nu-i cerea să supraviețuiască. Ar trebui s-o sune din nou. Lalele, nitroglicerină şi cronometru — toate astea avea să le rezolve, ştia c-o să-i rămână destul timp, dar cu Zofia, cu soția lui tot nu ştia cum trebuie să procedeze. Când era vorba despre o situație periculoasă, riscantă, ajungea dacă

deținei controlul ca să poți influența rezultatul, dar cu Zofia nu deținea niciodată controlul, îi lipsea talentul de a-i prezice reacțiile și sentimentele și oricât ar fi încercat, nu reușea să se apropie de ea în condițiile impuse de el. O iubea atât de mult.

Făcu apoi precum cei din jurul lui, traversă centrul orașului cu pași repezi și o mină serioasă, trecu pe lângă Mäster Samuelsgatan, Klara Norra Kyrkogatan, Olof Palmesgatan, apoi se îndreptă spre colțul de pe Vasagatan și intră în florăria Rose Garden a cărei vitrină dădea spre Norra Bantorget. Mai erau doi clienți înaintea lui, așa că se relaxă, dispăru printre florile roșii, galbene și albastre cu nume inscripționate pe tăbliță pătrățoase pe care le citea și le uita în secunda următoare.

— Lalele?

Femeia tânără își purta la rândul ei numele pe o insignă pătrată — îl citise de mai multe ori când mai fusese pe aici, dar îl uitase.

— Poate ar trebui să le mai variez...

— Lalelele se potrivesc pentru fiecare ocazie. Vreți boboci? Din frigider?

— Ca de obicei.

Era una dintre puținele florării din Stockholm care vindea lalele în mai, poate de dragul unui client de treizeci și cinci de ani care cumpăra regulat niște buchete mari păstrate la cinci grade, cu boboci neînfloriți.

— Trei buchete? Unul cu lalele roșii și două cu lalele galbene?

— Da.

— Douăzeci și cinci de fire în fiecare? Și felicitarea simplă, albă?

— Da, mulțumesc.

Fiecare buchet fu înfăşurat în hârtie subţire şi foşnitoare. *Vă mulţumim pentru colaborare, Asociaţia Antreprenorilor din Aspsås* urma să scrie pe felicitarea care le va însoţi pe cele două cu lalele galbene şi *Te iubesc* pe cea pe care o va strecura în buchetul format din lalele roşii.

Plăti şi se plimbă câteva sute de metri pe Vasagatan până când ajunse în faţa uşii firmei Hoffmann Security AB aflată la etajul doi. Descuie, dezactivă alarma şi intră direct în bucătărie şi se duse la blatul de lucru lângă care, cu o zi înainte, golise paisprezece cărăuşi şi colectase între o mie cinci sute şi două mii de grame de amfetamină de la fiecare.

Avea o vază de cristal grea pe undeva printr-un dulap. O găsi deasupra hotei, o umplu cu apă şi aşeză cele douăzeci şi cinci de fire de lalele roşii în ea. Mai avea două buchete, cincizeci de fire verzi cu boboci galbeni încă adormiţi, înşiraţi pe blatul de lucru.

Setă cuptorul la cincizeci de grade, cel puţin aşa, după ochi, era greu să distingi unde începeau cele două dungi pe butonul acela vechi.

Modifică termostatul frigiderului de la şase la două grade şi, ca să fie sigur, puse şi un termometru pe raftul de sus, cel încorporat în uşa de plastic nu era prea exact şi nici nu se putea citi prea bine.

Piet Hoffmann ieşi din bucătărie şi din apartament cu o sacoşă IKEA şi urcă apoi câte două scări deodată până când ajunse în faţa uşii de aluminiu a podului. Îndepărtă şipca de oţel la fel ca atunci când urcase cu Henryk în dimineaţa aceea şi scoase unsprezece cutii, una câte una, de după elicele ventilatorului şi le aşeză în sacoşă, apoi încuie din nou, coborî cele patru etaje cu unsprezece kilograme de amfetamină preparată în braţe.

— *O să am nevoie de trei zile ca să scot concurența din ring.*

Verifică aragazul. Era cald, în cuptor erau cincizeci de grade. Deschise frigiderul, verifică termometrul de pe raftul superior. Arăta patru grade, ca la florărie; trebuia să mai scadă două.

— *Vreau să știu cum vrei să procedezi.*

Scoase prima cutie din sacoșa Ikea. O mie de grame de amfetamină. Mai mult decât suficient pentru cincizeci de lalele.

— *Cu lalele și poezie.*

Degeaba spălase chiuveta, că tot mai găsi câteva resturi de ieri, prinse în marginile sitei de metal. Își aminti de împușcătura neplănuită și de felul panicat în care goliseră cărăușii în singurul loc în care n-aveau ce căuta oficial. Deschise robinetul și lăsă apa caldă să curgă în timp ce curăță resturile de vomă amestecate cu lapte și masă cauciucată maro.

Mănușile de bucătărie zăceau într-unul din sertarele cu tacâmuri, puse câte o lalea în fiecare și le vârî în cuptor, cu bobocii întorși spre ușă. Îi plăcea atât de mult momentul acela. Primăvara și viața însăși, concentrate într-un boboc de pe o tijă verde. Bobocii se trezeau la viață la căldură dintr-odată și își dezvăluiau culorile pentru prima oară.

Le scoase când bobocii se deschiseseră câțiva centimetri, nu avea voie să aștepte prea mult, să se lase zăpăcit de culori, de frumusețe, de florile care se trezeau la viață.

Le puse pe blatul de bucătărie și scoase o cutie cu prezervative, fără striații sau lubrifianți și, mai ales, fără parfum, desfășură încet câte unul peste fiecare boboc și le umplu cu câte un vârf de cuțit de praf alb, trei grame în bobocii mici și patru în cei puțin mai mari, îndesând

cât putu de mult, şi apoi puse două lalele umplute cu amfetamină pe o tavă şi le băgă în congelatorul care torcea între blatul de lucru şi aragaz.

Aveau să stea zece minute la minus optsprezece grade. Până când bobocii aveau să se strângă şi să adoarmă la loc, cu petalele închise. După aceea le muta iar din congelator la plus două grade, în frigider, unde aveau să se odihnească mult timp, întârziind cu înfloritul.

A doua oară aveau să se deschidă la temperatura camerei, pe masa de scris a unui şef.

Când o să vrea el.

*

Piet Hoffmann stătea, ca de obicei, în biroul spaţios şi se uita pe fereastră la oamenii şi maşinile de pe Kungsbron şi Vasagatan. Pregătise cincizeci de lalele cu o sută optzeci şi cinci de grame de amfetamină având o puritate de treizeci la sută, fără a se gândi măcar la faptul că praful alb-gălbui îi răpise mai mulţi ani din viaţă şi că fusese o vreme când nu se gândise la altceva decât să fure cât putea de mult ca să facă rost de marfă în ziua următoare. Toate centrele acelea de dezintoxicare, spaima şi pedeapsa cu închisoarea, drogurile erau mai importante decât orice şi restul nu mai conta, până când, într-o dimineaţă, se trezise cu ea în faţă. De atunci nu se mai injectase niciodată, mulţumită ei care îl obligase s-o ţină strâns de mână, cum numai oamenii care au încredere unul în celălalt o pot face.

*

Suportul pentru trabucuri se afla pe masa de scris. Lângă reportofonul digital.

— *Am citit... dosarul. Am presupus că... am crezut că e vorba de... o femeie?*

Un reportofon suficient de mic ca să poată fi transportat în anus.

Acum vocile fuseseră transferate în calculator.

— *Aşa mă numesc. Aici, înăuntru.*

Copie întreaga înregistrare pe două CD-uri şi le vârî într-un plic maro şi unul alb, format A4. Luă patru paşapoarte de pe raftul de sus al cabinetului de arme, puse trei în plicul maro şi pe-al patrulea în cel alb. Apoi căută în fundul sertarului două aparate de radiorecepţie mici şi două căşti — câte unul în fiecare plic.

— Eu sunt.

Formase singurul număr introdus în memoria telefonului mobil.

— Da?

— Västmannagatan. Am uitat numele colegului tău. Cel care conduce ancheta.

— De ce te interesează?

— Erik, mai am doar treizeci şi cinci de ore la dispoziţie.

— Grens.

— Vreau numele complet.

— Ewert Grens.

— Cine e?

— Nu-mi place chestia asta. Ce ai de gând?

— *La dracu', Erik. Cine e?*

— Unul din cei bătrâni.

— E tare?

— Da. E tare. Şi asta mă îngrijorează.

— Ce vrei să spui?

— E genul care... nu se dă bătut.

Piet Hoffmann scrise numele pe fața plicului maro cu litere mari și lizibile, apoi trecu și adresa mai jos, cu litere puțin mai mici. Verifică din nou conținutul. O copie pe un CD, trei pașapoarte, o cască sub formă de buton.

Genul care nu se dă bătut.

*

Erik Wilson se bucura de soarele care cobora încet pe suprafața apei din Vättern. Avea câteva minute de răgaz după conversația ciudată cu Piet despre Ewert Grens, înainte de întâlnirea care avea să transforme un agent secret într-o persoană și mai periculoasă. În ultimele douăzeci și patru de ore percepuse schimbarea tot timpul, faptul că Piet se retrăgea din ce în ce mai mult, iar ultima oară vorbise la telefon cu un om care se numea Paula, Paula și atât. Știa că n-avea încotro și era exact ce-i predicase și el, dar de fiecare dată rămânea șocat când un om de care-i plăcea se transforma cu totul și devenea un altul.

Parcursese distanța scurtă dintre stația de tren de la Jönköping și Domstolsverket de câteva ori în ultimii ani și știa că dacă o taie perpendicular peste Järnvägsgatan și Västra Storgatan, nu poate să deschidă poarta aceea grea decât cu cinci minute după sosire.

Era acolo ca să manipuleze sistemul.

Doar se pricepea la asta, să recruteze oameni indiferent dacă era vorba de cineva care-și ispășea pedeapsa cu închisoarea și putea fi folosit pe post de cârtiță printre ceilalți infractori, sau de un funcționar al autorităților care-i putea fi de ajutor când voia să șteargă sau să adauge

un rând într-un registru. Ştia să-i facă să se simtă importanţi sau să creadă că au ajutat atât societatea, cât şi pe ei înşişi, se pricepea să zâmbească atunci când era nevoie, să râdă când era nevoie şi să câştige simpatia agenţilor sub acoperire şi a informatorilor, chiar dacă lui nu-i păsa atât de mult de ei.

— Bună.

— Mulţumesc că ai mai rămas.

Femeia în jur de cincizeci de ani îi zâmbi. O recrutase cu mulţi ani în urmă cu ocazia unui proces, lucra la Curtea de Apel din Göta, aşa că se întâlniseră în sala de judecată în fiecare zi, timp de o săptămână şi, odată, când au luat cina împreună, au căzut la învoială, el o împuternicise să modifice registre importante pentru poliţia suedeză în ceea ce privea cartografierea în curs de desfăşurare a crimei organizate.

Urcară scările din clădirea imensă a curţii de apel şi ea îi făcu semn gardianului, „am un vizitator", apoi îşi continuară drumul până la departamentul administrativ de la etajul doi. Femeia se aşeză în faţa calculatorului, iar el îşi trase un scaun de lângă masa de scris goală de alături şi aşteptă în timp ce ea introduse numele utilizatorului şi parola, apoi trecu o cartelă de plastic prin fanta îngustă din partea de sus a tastaturii.

— Cine e?

Pipăi agitată cardul de acces din jurul gâtului.

— 721018-0010.

Wilson puse braţul pe spătarul scaunului ei, ştiind că-i făcea plăcere.

— Piet Hoffmann?

— Da.

— Stockrosvägen nr. 12, 122 32 Enskede.

Se uită la monitorul calculatorului şi la prima pagină a registrului cu caziere judiciare al Direcţiei Poliţiei Suedeze.

1. DEŢINERE ILEGALĂ DE ARME 1998-06-08
CAP. 9 § 1, ALIN. 2, LEGEA DEŢINERII ARMELOR

2. UZ DE ARMĂ DEŢINUTĂ ILEGAL 1998-05-04
CAP. 10 § BRB

3. DEPĂŞIREA LIMITEI DE VITEZĂ 1998-05-02
§ 3, ALIN. 2, P TBL (1951:649)

PEDEAPSĂ CU ÎNCHISOAREA: 1(UN) AN ŞI 6 (ŞASE) LUNI

1998-07-04 ÎNCEPEREA EXECUTĂRII SENTINŢEI
1999-07-01 ELIBERAT CONDIŢIONAT
Pedeapsă rămasă: 6 luni

— Vreau să efectuez câteva modificări.

Atinse din greşeală spatele ei când se aplecă puţin spre monitor. Dar niciodată mai mult, sentimentul de coeziune era doar o iluzie, o ştiau amândoi, dar ea se prefăcea pentru că avea nevoie de ceva ce semăna cu contactul uman, iar el, pentru că avea nevoie de un colaborator. Profitau unul de altul, la fel ca fiecare agent însărcinat cu instruirea cârtiţelor şi fiecare informator din cadrul poliţiei, un acord pe care nu-l formulase nimeni explicit, dar care era însăşi premisa pentru faptul că voiau să se întâlnească.

— Modificări?

— Vreau... să adaugi câte ceva.

Își schimbă poziția, se aplecă înapoi, lăsându-și mâna din nou pe spătarul de la scaunul ei.

— Unde?

— Pe prima pagină. Perioada Österåker.

— Condamnat la un an și șase luni.

— Scrie „cinci" în loc de unu.

Femeia nu-l întrebă de ce. N-o făcea niciodată. Avea încredere în el, în faptul că domnul comisar de la Criminalistică din Stockholm stătea atât de aproape de ea de dragul comunității și în scopul prevenirii infracționalității. Degetele ei mângâiară ușor tastele și modificară rândul cu „PEDEAPSĂ CU ÎNCHISOAREA: 1 (UN) AN ȘI 6 (ȘASE) LUNI" în „PEDEAPSĂ CU ÎNCHISOAREA: 5 (CINCI) ANI".

— Mulțumesc.

— Mai doriți ceva?

— Rândul următor. Ăla cu „condamnat pentru deținere ilegală de arme". Nu sună destul de convingător. Vreau să mai adaugi câteva infracțiuni. Tentativă de omor. Act de violență deosebit de grav împotriva unui organ de poliție.

Era singurul calculator pornit și singura lampă aprinsă în biroul imens de la etajul doi al Domstolsverket. Wilson era conștient de riscul la care se expunea femeia care rămăsese la birou, în timp ce colegii ei își terminaseră tura și stăteau deja tolăniți pe canapeaua de piele din camera de zi uitându-se la televizor, de faptul că își asumase acest risc al condamnării pentru fals deosebit de grav în schimbul sentimentului utilității.

— Gata, a primit o sentință mai dură și a comis mai multe infracțiuni. Altceva?

Imprimă extrasul din registru privind subiectul 721018-0010 şi îl înmânã bărbatului care stătuse aproape de ea şi o făcuse să se simtă vie. Aşteptă în timp ce el citi şi se aplecă, şi mai aproape după un timp.

— Ajunge. Pentru azi.

Erik Wilson apucă cele două foi de care depindea dacă Piet avea să fie tratat cu respect sau cu suspiciune. Încă din primele secunde petrecute după gratiile închisorii Aspsås, Piet Hoffmann avea să fie provocat de către colegii lui de închisoare insistenți să-şi arate dosarul cu sentințele primite, printre care cinci ani pentru TENTATIVĂ DE OMOR şi ACT DE VIOLENȚĂ DEOSEBIT DE GRAV ÎMPOTRIVA UNUI ORGAN DE POLIȚIE. Aceste sentințe însemnau că fusese clasificat drept un infractor periculos, capabil să omoare în caz că era nevoit.

Din clipa în care intra în celula lui pentru prima dată, Paula avea să fie considerat cel care pretindea a fi.

Un om care în doar trei zile putea să elimine concurența şi să preia tot traficul de droguri din penitenciar.

Erik Wilson o mângâie uşor pe braț pe femeia zâmbitoare şi o sărută scurt pe obraz. Aceasta continuă să zâmbească şi în timp ce Wilson se grăbi să prindă trenul de seară spre Stockholm.

*

Casa părea mai mică din cauza întunericului care începu s-o roadă pe la colțuri.

Fațada era incoloră, coşul de fum şi acoperişul cu țigle noi se contopi cu parterul.

Piet Hoffmann stătea între cei doi meri din grădină şi încerca să tragă cu ochiul prin geam spre bucătărie şi

camera de zi. Ceasul arăta zece şi jumătate, era târziu, dar soţia lui nu se culca de obicei la ora asta, ar fi trebuit s-o vadă pe undeva pe după perdelele albe sau albastre.

Ar fi trebuit să sune.

Întâlnirea de la Rosenbad se terminase imediat după cinci şi de atunci se ocupase de cele trei buchete cumpărate de la florărie şi de CD-urile pe care copiase o înregistrare dintr-un birou al Guvernului, şi expediase două scrisori către două persoane care n-aveau să le primească niciodată. Continuase cu cele unsprezece cutii conţinând unsprezece kilograme de amfetamină pe care le golise în bobocii lalelelor, apoi le aşezase două câte două în cuptor, în congelator şi apoi în frigider şi seara dispăruse brusc, fără ca el să fi dat vreun semn de viaţă.

Îi mai rămăseseră treizeci şi trei de ore.

Descuie uşa de la intrare. Televizorul nu se auzea în camera de zi, nici lampa nu ardea deasupra mesei rotunde din bucătărie, nici radioul nu zumzăia în birou, cu oameni care discutau încet pe postul P1, ceea ce ei îi plăcea nespus. Intrase într-o casă duşmănoasă, nepregătit să dea piept cu nişte reacţii pe care nu le putea controla şi de care îi era atât de teamă.

Piet Hoffmann încercă să reprime senzaţia că era al naibii de singur.

De fapt, fusese singur tot timpul, nu prea mai avea nici prieteni de când renunţase la ei, neştiind la ce-i mai foloseau, şi nici rude, la care renunţase după ce şi ele renunţaseră la el, dar de data asta se lupta cu o altfel de singurătate, o singurătate pe care n-o alesese în mod conştient.

Aprinse lumina în bucătărie. Masa era goală, nicăieri o pată de dulceaţă de merişoare sau firimituri de „un

biscuit doar", fusese ştearsă până când nu mai rămăsese nicio urmă pe ea. Dacă se apleca înainte, ar fi văzut şi dungile lăsate de laveta din microfibră pe suprafaţa netedă din lemn de brad. Familia lui stătuse şi mâncase la masa aceea cu câteva ore în urmă. Iar ea avusese grijă să strângă şi, fiindcă el nu participase, nu putea fi părtaş nici la clipele de după.

Vaza se afla în dulapul de deasupra chiuvetei.

Puse cele douăzeci şi cinci de fire de lalele în apă, aranjă felicitarea cu „te iubesc" şi plasă vaza în mijlocul mesei, cu inscripţia la vedere.

Încercă să urce fără a face zgomot, dar treptele scârţâiau la fiecare pas, vestindu-i prezenţa, astfel că cei care ascultau ştiau că e acasă. Îi era teamă, dar nu de furia care avea să-l întâmpine în curând, ci de consecinţele ei.

Soţia lui nu era în cameră.

Piet Hoffmann se opri în cadrul uşii şi privi camera goală, patul nedesfăcut, acoperit cu o cuvertură. Intră în camera lui Hugo şi ascultă hârâiala unui gât inflamat de copil de cinci ani. N-o găsi nici acolo.

Mai avea o cameră. O luă la fugă.

O găsi întinsă în pătuţul îngust şi scurt, lângă băiatul lor cel mic. Sub pătură, ghemuită puţin. Dar nu dormea, respiraţia ei nu era regulată.

— Cum se simt?

Nu-l privi.

— Mai au febră?

Nu-i răspunse.

— Îmi pare rău, dar n-am reuşit să scap de la birou. Ştiu că ar fi trebuit să sun, ştiu, ştiu.

Linişte. Era mai rău când tăcea. Prefera un conflict deschis.

— O să am eu grijă de ei mâine. Toată ziua. Doar ştii.
Tăcerea aia nenorocită.
— Te iubesc.

Scările nu mai scârţâiră la fel de tare când coborî. Îşi luă haina de pe cuierul din hol şi încuie uşa după el.

*

Mai avea treizeci şi două de ore şi jumătate. N-o să doarmă. Nu în noaptea asta. Şi nici în cea următoare. Avea să doarmă destul mai încolo, în cei cinci metri pătraţi ai celulei, timp de două săptămâni, din lipsă de televizor, ziare şi vizitatori, avea să zacă acolo şi să uite de căcatul ăsta.

*

Piet Hoffman stătea în maşină în timp ce strada cu vile întunecate dormea. Aşa făcea de obicei, număra încet până la şaizeci, până când simţea că o parte din corpul lui se relaxa.

Mâine.

Avea să-i povestească totul mâine.

În casa vecinilor cu care împărţea viaţa de suburbie, ferestrele se întunecară pe rând, doar lumina albăstruie a televizorului mai pulsa din când în când la etaj, la Samuelson şi Sundell, o lampă îşi preschimba culoarea din roşu în galben la fereastra pivniţei familiei Nyman unde locuia unul dintre băieţii lor adolescenţi — în rest, noaptea se lăsa încet peste tot. Aruncă o ultimă privire spre casa şi grădina pe care le-ar fi putut atinge dacă ar fi coborât geamul şi ar fi scos mâna, casa în care se simţea

în siguranță și care acum se ascundea în liniște și în întuneric, nici măcar lămpile de decor nu aveau voie să fie aprinse pe pervaz.

Avea să-i povestească totul mâine.

Mașina rulă pe străzile înguste, timp în care purtă două conversații la telefon, una despre o întâlnire nocturnă la etajul doi și cealaltă despre o altă întâlnire puțin mai târziu, pe Danviksberg.

Nu se mai grăbea deloc. Trebuia să-și omoare timpul vreo oră. Conduse spre oraș, spre Södermalm și Hornstull unde locuise mulți ani, când încă era o zonă disprețuită de costumații care se rătăceau pe acolo. Parcă mașina pe Bergsunds Strand, aproape de apă și de clădirea superbă din lemn a băii publice pe care nenorociții se luptaseră atâta s-o dărâme cu câțiva ani în urmă. Aceasta se ridica în toată splendoarea ei și strălucea ca o bijuterie în cartierul sofisticat, invitându-le la baie pe femei în zilele de luni și pe bărbați în zilele de vineri. Era cald, deși era aproape noapte, așa că-și scoase haina și se plimbă pe asfalt, cu ochii îndreptați spre suprafața de apă strălucitoare, în care se reflectau farurile puternice ale câtorva mașini care se strecurau printre blocuri, încercând să găsească un loc de parcare.

Se așeză pe o bancă destul de tare dintr-un parc și stătu acolo vreo zece minute, apoi trase de o bere în Gamla Uret, lângă barmanul cu râs zgomotos pe care-l cunoștea dintr-o altă viață, când stătea în oraș până târziu, citi câteva articole dintr-un ziar de scandal uitat pe bar și mâncă niște arahide unsuroase din bolul de pe tejghea.

Reușise să omoare și ora aia.

Porni spre Högalidsgatan 38 și Heleneborgsgatan 9, spre un apartament aflat la etajul trei, cu un parchet neregulat.

*

Erik Wilson stătea pe canapeaua acoperită cu folie de nailon când bărbatul care se transformase în Paula deschise uşa de la intrare şi păşi pe parchetul din hol, umflat de umezeală.

— Să ştii că nu-i prea târziu. Să ieşi din joc. Ştii, bănuiesc.

Îl privi cu un soi de căldură, nu era obligat s-o facă, dar aşa i-a ieşit. Un informator trebuia privit drept un instrument pe care el şi poliția îl foloseau atâta timp cât aveau nevoie de el şi apoi îl abandonau când devenea periculos.

— N-o să fii niciodată cine ştie ce bine plătit. De fapt, n-o să-ți mulțumească niciodată oficial nimeni.

Dar cu Piet sau Paula nu putea să se comporte aşa. Omul acesta era mai mult. Îi devenise prieten.

— O ai pe Zofia. Pe băieți. Habar nu am cum trebuie să fie... dar mă gândesc uneori, aş vrea să am şi eu aşa ceva. Şi dacă o să am cândva o familie... al dracu' să fiu dacă o să risc să-i pierd pentru cineva care nici măcar nu-mi spune „mulțumesc".

Wilson era conştient că în clipa aceea făcea ceva ce n-ar fi avut voie. Îi oferea o scuză agentului sub acoperire să abandoneze misiunea acum, când autoritățile aveau nevoie de el cel mai mult.

— De data asta îți asumi un risc mai mare decât de obicei. Ți-am spus asta şi în tunel, când ne duceam spre Rosenbad. *Piet, uită-te la mine când vorbesc.* Ți-o mai zic încă o dată. *Uită-te la mine!* În clipa în care-ți termini misiunea, ți-ai scris testamentul în ceea ce-i priveşte pe tipii de la Wojtek. Eşti sigur că ştii în ce te bagi? Eşti sigur pe bune?

Nouă ani petrecuți ca agent sub acoperire. Piet Hoffmann încercă să aleagă o piesă de mobilier şi până la urmă se aşeză pe un fotoliu verde, sau poate maro. Nu. Nu era deloc sigur dacă înțelesese ce însemna asta şi ce căuta aici, de fapt, într-un loc de întâlnire secret, în timp ce nevasta şi copiii lui dormeau într-o casă amuțită. Uneori aşa stau lucrurile. Uneori începi ceva care apoi continuă de la sine şi zilele trec, lunile trec şi, după câțiva ani, îți dai seama că nu te-ai gândit prea bine la ce-ai făcut. Dar îşi amintea foarte bine de ce acceptase să li se alăture, de ziua în care Erik l-a vizitat la închisoare, în Österåker şi i-a spus că-şi poate ispăşi pedeapsa, fără a fi lipsit de permisii regulate, că după pârnaie ar putea avea o viață în care n-ar trebui să-şi bată capul din cauza cazierului său, că poliția ar putea închide ochii, ar putea ascunde şi înfrumusețea multe detalii din registrul anchetatorilor şi al procuraturii. Părea al naibii de simplu. Nici măcar nu s-a gândit c-ar putea fi minciuni, la ce se putea întâmpla dacă s-ar fi dat de gol ca turnător şi nici la faptul că n-avea să primească nici mulțumiri, nici protecție. Pe vremea aceea n-avea familie. Nu trebuia să aibă grijă decât de el însuşi şi nici măcar asta n-o făcea bine.

— O să rezolv chestia asta.

— N-o să te condamne nimeni dacă vrei să abandonezi misiunea.

Începuse şi continuase. Se obişnuise să trăiască pentru senzații tari, pentru adrenalina care-i făcea inima să-i sară din piept, pentru mândria că se pricepea mai bine la asta decât la orice altceva, el care niciodată nu fusese bun la nimic.

— Nu vreau s-o abandonez.

Devenise dependent. Nu-şi mai putea închipui o viaţă fără adrenalină şi mândrie.

— Atunci înseamnă c-am terminat discuţia.

Era genul care nu reuşise să ducă nimic la bun sfârşit.

Dar avea s-o facă acum.

— Mă bucur că m-ai întrebat, Erik. Ştiu că n-ar prea trebui s-o faci. *Dar am terminat discuţia, pe bune.*

Erik Wilson îl întrebase. Şi primise răspunsul pe care-l aştepta.

— Dacă se întâmplă ceva.

Îşi schimbă poziţia pe canapeaua incomodă, acoperită cu nailon.

— Dacă se întâmplă să te dai de gol, într-o închisoare nu prea ai unde să fugi. Dar poţi să le ceri să te trimită la izolator.

Wilson se uită la Paula, adică Piet.

— Da, e o condamnare la moarte. Dar n-o să mori. După ce ajungi în izolator, iei legătura cu noi şi aştepţi o săptămână. Cam de atâta e nevoie ca să rezolvăm cu transportul şi să te putem scoate de acolo.

Deschise servieta neagră de la picioarele lui şi puse două dosare pe măsuţa de cafea dintre ei. Un extras nou din registrul cu caziere judiciare al Poliţiei Suediei şi o audiere la fel de nouă care, începând din clipa aceea, avea să facă parte din dosarul unei anchete preliminare efectuate cu zece ani în urmă.

ŞEF AUDIERI, JAN ZANDER (ŞA): Un Radom cu calibru de nouă milimetri.

PIET HOFFMAN (PH): Nu, serios.

ŞA: L-am găsit atunci când te-am reţinut. Cineva a tras cu el de curând. Lipseau două gloanţe din încărcător.

PH: Dacă zici tu.

Piet Hoffmann citi tăcut despre trecutul său modificat.

— Cinci ani?

— Da.

— Tentativă de omor? Act de violență deosebit de grav împotriva unui organ de poliție?

— Da.

ŞA: Două împuşcături. Există mai mulți martori care confirmă că-i aşa.

PH: (tace)

ŞA: Mai mulți martori din blocul de chiriaşi de pe Kaptensgatan din Söderhamn, ale cărei ferestre dau către peluza pe care ai tras de două ori spre gardianul Dahl.

PH: Söderhamn? N-am călcat pe-acolo în viața mea.

Erik Wilson avusese grijă să construiască fiecare detaliu în aşa fel încât să alcătuiască, împreună cu restul, un trecut solid şi credibil.

— Crezi că... ar putea să meargă?

O sentință modificată într-un registru cu caziere judiciare cerea întotdeauna o audiere nouă privitoare la ancheta efectuată cândva, precum şi adnotații noi în actul special al Penitenciarelor Naționale emis de închisoarea în care ar fi trebuit executată pedeapsa, conform modificărilor.

— O să meargă.

— Conform sentinței şi al procesului-verbal întocmit în ancheta preliminară, ai agresat un gardian lovindu-l de trei ori peste față cu un Radom încărcat şi nu te-ai lăsat până când nu s-a prăbuşit la pământ, inconştient.

ŞA: Ai încercat să ucizi un polițist în timpul serviciului. Pe unul dintre colegii mei. Vreau să ştiu de ce dracu' ai vrut să-l omori?

PH: Mă întrebi pe mine?
ŞA: Vreau să ştiu de ce!
PH: N-am împuşcat niciodată un poliţist în Söderhamn. Pentru că n-am fost niciodată în Söderhamn. Dar *dacă* aş fi fost acolo şi *dacă* aş fi tras în colegul tău, ar fi fost fiindcă nu prea-mi plac poliţiştii.

— Şi după aceea ai întors pistolul, ai deblocat închizătorul şi ai tras două gloanţe. Unul i-a atins pulpa. Celălalt, braţul stâng.

Wilson se lăsă pe spate, aşa cum stătea pe canapeaua acoperită cu nailon.

— Nimeni dintre cei care vor avea acces la un extras din cazierul tău şi la fragmente din dosarul tău n-o să aibă vreun dubiu. Mai jos am inserat şi o notă, am scris că ai avut cătuşe la mâini. Adică ai fost audiat cu cătuşe la mâini tot timpul. Din motive de securitate.

— Da, se subînţelege.

Piet Hoffmann împături două teancuri de hârtii xeroxate.

— Lasă-mă două minute. Le mai citesc o dată şi după aceea o să le ştiu pe de rost.

Ridică hârtia cu sentinţa care nu fusese niciodată pusă în aplicare şi audierea care nu avusese niciodată loc, dar care constituia instrumentul lui cel mai de preţ în caz că voia să continue infiltrarea prin coridorul unei închisori.

Mai avea la dispoziţie treizeci şi una de ore.

joi

Orologiile de pe cele două turnuri ale bisericii Högalid bătură o singură dată. Era ora unu noaptea când se despărți de Erik Wilson şi etajul doi printr-o curte interioară şi o poartă care dădea spre Heleneborgsgatan. Afară era în continuare nefiresc de cald, fie din cauza primăverii timpurii care părea să anunțe o vară timpurie, fie din cauza fierbințelii emise de corp, atunci când se simțea hărțuit. Piet Hoffmann îşi scoase haina şi o luă spre Bergsunds Strand şi maşina parcată lângă marginea cheiului, suficient de aproape ca farurile să lumineze apa întunecată când porni. Conduse din vest spre sud, în noaptea care ar fi trebuit să fie plină de oameni ce tânjiseră toată iarna după căldură şi nu voiau să se ducă acasă, dar care era complet pustie, oraşul zgomotos adormise deja. Acceleră după Slussen şi de-a lungul cheiului Stadsgård, dar frână şi schimbă direcția chiar înainte de Danvikstullsbro, la granița cu Nacka. O luă pe Tegelviksgatan şi apoi la stânga, spre Alsnögatan, şi se opri în fața rampei care bloca singura cale de acces cu maşina spre Danviksberg.

Se dădu jos în întuneric şi scutură legătura de chei până când găsi bucata de metal pe jumătate cât o cheie obişnuită, o purtase mult timp la el, mai ales că în ultimii ani se întâlniseră destul de des. Deblocă şi apoi închise la loc bariera şi conduse încet pe drumul întortocheat care ducea spre vârful muntelui şi cafeneaua în aer liber care

îşi aştepta de zeci de ani clienţii cu melci cu scorţişoară şi vedere asupra întregii capitale.

Opri într-un loc de parcare părăsit şi ascultă susurul apei care se vărsa în Saltsjö la capătul stâncii. Cu câteva ore în urmă, locul fusese însufleţit de vizitatori, de perechi care se ţinuseră de mână în timp ce discutaseră sau au tânjit unul după altul, sau doar îşi băuseră cafeaua cu lapte învăluiţi de genul acela de linişte dintre doi oameni care ştiu că-şi aparţin. Pe o bancă se vedea o ceaşcă de cafea uitată acolo, pe o alta, câteva tăvi de plastic cu nişte şervеţele mototolite. Se aşeză lângă cafeneaua cu jaluzelele de lemn trase şi cu o masă legată cu lanţuri de o greutate din beton. Piet Hoffmann privi oraşul în care-şi petrecuse cea mai mare parte din viaţă, dar în care se simţea în continuare un străin, un om în trecere care urma să plece din nou spre adevărata lui destinaţie.

Auzi paşii.

Undeva în spatele lui, în negură.

Mai întâi doar încet, undeva destul de departe, picioarele atingeau suprafaţa dură şi compactă, apoi mai aproape, mai uşor de distins, pietrişul scârţâia sub tălpile cuiva, cu toate că persoana respectivă voia să umble cât mai discret.

— Piet.

— Lorentz.

Un bărbat brunet, bine făcut, cam de vârsta lui.

Se îmbrăţişară ca de obicei.

— Cât ai la tine?

Brunetul vânjos se aşeză în faţa lui şi-şi sprijini coatele pe masa care se îndoi puţin sub greutatea lor. Se cunoşteau de exact zece ani. Era unul dintre puţinii oameni în care avusese încredere până acum.

— Zece kile.

Fuseseră închişi amândoi la Österåker. În aceeaşi secţie, în celule vecine. Cei doi bărbaţi se apropiaseră mai mult decât ar fi făcut-o dacă s-ar fi cunoscut în alte împrejurări, devenind cei mai buni prieteni, fără să-şi dea măcar seama, în locul acela unde nu prea aveau de ales.

— Cât de tare?

— Treizeci la sută.

— Ce fabrică?

— Siedlce.

— Floricele. E bine. Las' că le place. Şi măcar nu mă mai bat la cap cu calitatea. Dar să ştii că eu unul... nu prea suport mirosul ăla.

Lorentz era singura persoană despre care n-avea să-i povestească niciodată lui Erik. Îi plăcea de el. Avea nevoie de el. Lorentz vindea marfa pe care o preparase el din ce-i mai rămânea, ca să mai facă nişte bani şi pe cont propriu.

— Dar treizeci la sută... eu zic că-i cam mult pentru Plattan şi Centralen. Niciunul din ăia n-au voie să ia mai mult de cincişpe' la sută, altfel ne ducem dracului. Marfa asta... mă rog, o s-o vând prin cluburi, puştii vor din astea tari şi îşi permit să cumpere.

Erik îşi dădusese seama că mai exista o persoană implicată, al cărei nume n-avea să-l afle. Dar ştia şi de ce. Aşa că Piet putea să facă bani în continuare, în timp ce Erik şi colegii lui se prefăceau că plouă, ba mai mult, uneori îi şi uşurau treaba, în schimbul ajutorului său.

— Zece kile din asta de treizeci e al dracului de mult. Şi o iau, nu zic nu. O iau pentru că m-ai rugat. Dar... şi acum ca între prieteni, Piet... eşti sigur că ştii ce faci, în caz că cineva se apucă să pună întrebări?

Cei doi se priviră. Ar fi putut fi o întrebare incomodă, care ascundea altceva. Îndoială. Provocare. Dar nu era aşa ceva. Lorentz vorbise serios şi Piet ştia că întrebarea lui însemnase doar că-şi făcea griji pentru el. Mai demult se rezumase la a prepara câte puţin pentru el din livrările care nu puteau fi localizate şi care urmau să fie vândute mai departe, dar de data asta avea nevoie de mai mulţi bani şi din motive diferite, aşa că recipientele sigilate cu amfetamină nepreparată se mutaseră din ventilatorul de pe pod în sacoşa IKEA la doar câteva ore după vizita lui Henryk.

— Da, ştiu ce fac. Dacă la un moment dat o să fiu nevoit să folosesc tocmai banii ăştia, o s-o fac pentru că n-o să mai am timp să răspund la întrebări.

Lorentz nu mai puse nicio întrebare.

Învăţase cu timpul că toţi aveau propriile motive şi toţi făceau o alegere şi dacă cineva nu voia să vorbească despre asta, era mai bine să nu-l forţezi.

— Îţi iau cincizeci de mii pentru explozibil. M-ai luat cam din scurt, Piet, şi m-a costat mai mult decât de obicei.

Un gram, o sută de coroane. Zece kilograme, un milion.

Nouă sute cincizeci de mii în bani gheaţă şi restul în expozibil.

— Ai adus tot ce trebuie?

— Pentrit.

— N-ajunge.

— Şi nitroglicerină. Viteză de detonare mare. Ambalat în buzunare de plastic.

— Aşa îmi şi trebuie.

— Detonatorul şi fitilul de siguranţă le primeşti gratis, din partea firmei.

— Dacă zici tu.
— O să bubuie ca dracu'.
— Foarte bine.
— Faci cum vrei, Piet.

*

Cele două maşini stăteau cu portbagajele deschise în întunericul protector, în timp ce o sacoşă IKEA albastră cu zece cutii de câte un kilogram de amfetamină de treizeci la sută şi o servietă maro cu nouă sute cincizeci de coroane şi două pachete de explozibil îşi schimbară locul. Piet Hoffmann se grăbea, aşa că după aceea a coborât imediat cu farurile stinse pe drumul îngust şi întortocheat al muntelui Danvik, a deblocat bariera şi a condus mai departe spre Enskede şi casa după care tânjea tot timpul.

*

Îşi dădu seama prea târziu că o făcuse terci. Era aşa de întuneric lângă drumul de acces spre garaj, încât nu văzuse deloc maşinuţa roşie. Piet Hoffmann avansă încă vreo jumătate de metru, după care se lăsă în genunchi şi căută maşina preferată a lui Rasmus în preajma roţii din dreapta faţă. Nu era într-o formă prea grozavă, dar dacă îi colora uşa cu o cariocă roşie ca să acopere lacul ciobit şi îi îndrepta scăriţa cea albă de pe acoperiş, poate că ar fi putut intra din nou în circuit în lada cu nisip sau pe podeaua de la etaj.

Celelalte maşinuţe de pompieri erau în casă şi dormeau. Pe sub paturi, uneori chiar şi *în* paturile băieţilor

pe care urma să-i strângă tare, tare în braţe peste câteva ore.

Deschise portbagajul şi privi lichidul maro ascuns în spate, în spatele roţii de rezervă, ezită, apoi scoase două pachete mai mici şi lăsă cele nouă sute cincizeci de mii de coroane în bancnote în maşină.

Păşi încet în umbra grădinii.

Nu aprinse lumina decât când ajunse în bucătărie şi închise uşa, nu voia s-o trezească pe Zofia cu zgomote enervante sau să se sperie de nişte picioare goale în drum spre toaletă sau spre frigider. Se aşeză la masa curată, cu dungile lăsate de lavetă strălucind în continuare. Aveau să ia micul dejun aici în câteva ore, împreună, cu feţele şi mâinile mânjite, neîndemânatici şi zgomotoşi.

Cele două pachete zăceau în mijlocul mesei. Nu le controlase, nu făcea niciodată asta, îi ajungea că-i fuseseră livrate de Lorentz. Primul semăna cu un suport îngust pentru creioane, îl deschise şi scoase din el o bucată lungă de sfoară. Aşa arăta, cel puţin, ca o sfoară lungă şi subţire, de optsprezece metri. Dar cineva care ştia câte ceva despre explozibili îşi dădea seama că era cu totul altceva. Cordon detonant, adică diferenţa dintre viaţă şi moarte. Îl desfăşură, îl pipăi şi apoi îl tăie în două la mijloc şi puse înapoi două sfori de câte nouă metri. Celălalt pachet era mai degrabă pătrăţos, un suport din plastic cu douăzeci şi patru de buzunăraşe, asemănătoare cu cele din albumul verde în care îşi păstra tatăl lui colecţia de monede, monede provenind dintr-o epocă în care oraşul lui se numea Königsberg, nu cine ştie ce valoroase, după cum aflase odată când organismul lui nu rezista fără droguri şi senzaţia de evadare. Încercase să le vândă şi şi-a dat seama că bucăţile alea de metal n-aveau

să fie niciodată erodate şi nici valoroase pentru vreun colecţionar, poate doar pentru tatăl lui care le considera nişte relicve dintr-un timp apus. Pipăi cu grijă fiecare buzunăraş umplut cu lichid transparent, adică patru centilitri de nitroglicerină împărţiţi în douăzeci şi patru de compartimente din plastic.

De undeva se auzi un ţipăt.

Piet Hoffmann deschise uşa.

Acelaşi ţipăt din nou, apoi linişte.

Se pregătea să urce, era Rasmus care avea din nou coşmaruri, dar de data asta se liniştise fără consolări.

Hotărî să coboare în pivniţă, la cabinetul de arme privat aflat într-una dintre boxe. Îl deschise şi le zări, erau mai multe pe un raft. Luă una şi urcă din nou.

Cel mai mic revolver din lume, *SwissMiniGun*, cam cât o cheie de contact.

Le cumpărase direct de la fabrica din La Chaux-de-Fonds primăvara trecută, cu nişte gloanţe de şase milimetri în încărcător, suficient de puternice încât să ucidă un om. Cântări arma în palmă, legănându-şi braţul deasupra mesei: câteva grame care puteau curma viaţa cuiva în caz de nevoie.

Închise din nou uşa de la bucătărie şi începu să taie cele două capete ale gărzii trăgaciului cu o pânză de traforaj, bucata de metal care înconjura şi proteja trăgaciul era prea mică şi nu-i încăpea degetul, trebuia să-l demonteze ca să poată trage; victima avea să se prăbuşească în câteva secunde.

Ţinu apoi revolverul în miniatură cu doar două degete, îl ridică şi ţinti spre maşina de spălat vase, prefăcându-se că apasă trăgaciul.

O armă mortală la fel de scurtă ca un chibrit, dar chiar şi aşa, prea lungă.

De aceea avea s-o demonteze în bucăți și mai mici cu șurubelnița de ceasornicar, o amintire de la bunica lui din Kaliningrad, care o păstra în sertarul de sub mașina de cusut din dormitorul ei — pentru el, copilul de șapte ani, era la fel de mare ca o piesă de mobilier. Deșurubă cu grijă primul șurub de pe patul de lemn al armei și îl puse apoi pe fața de masă albă de pe blatul de bucătărie ca să-l vadă. Nu trebuia să dispară sub nicio formă. Următorul se afla pe partea cealaltă a patului de lemn, puțin mai aproape de trăgaci. Apropie apoi vârful șurubelniței de pivotul din mijlocul revolverului, îl lovi ușor de câteva ori până când sări din loc și arma de lungimea unui chibrit se desfăcu în șase bucăți distincte: două jumătăți de pat de lemn, carcasa cu țeava și mecanismul de alimentare cu trăgaciul, camera cartușului cu șase gloanțe, culata și încă o piesă care n-avea nicio denumire. Vârî fiecare piesă într-o pungă de plastic, împreună cu cei optsprezece metri de fitil și patru centilitri de nitroglicerină ambalată în niște săculeți de plastic subțiri și puse apoi totul peste cele nouă sute cincizeci de mii de coroane aflate într-o geantă maro, ascunsă în spatele roții de rezervă din portbagajul mașinii.

*

Piet Hoffmann stătuse pe unul dintre scaunele din jurul mesei de bucătărie și văzuse cum lumina zorilor alungă negura nopții. O așteptase ore în șir, dar abia acum îi auzi pașii grei pe scările de lemn, mersul ei tipic când nu dormea destul, felul ei de a-și trânti tălpile de podea. Obișnuia să asculte pașii oamenilor, era ceva strâns legat de sufletul lor, îi venea întotdeauna mai ușor

să-şi dea seama în ce dispoziţie se afla persoana respectivă dacă închidea ochii în timp ce el sau ea se apropia.

— Salut.

Femeia tresări când îi vorbi pentru că nu-l observase.

— Salut.

Pregătise deja cafeaua şi-i turnă în ceaşcă, cu puţin lapte, cum îi plăcea ei dimineaţa. Îi duse ceaşca femeii frumoase, ciufulite şi somnoroase, îmbrăcată în halat de baie şi ea o luă, abia mijind ochii obosiţi, probabil că o jumătate din noapte şi-o petrecuse furioasă, iar cealaltă, dormitând într-un pat de copil cu febră.

— N-ai dormit deloc.

Nu era nervoasă, nu se repezise la el, era doar obosită.

— Asta e.

Puse pe masă nişte pâine, unt şi caşcaval.

— Le-a mai scăzut temperatura?

— Da, se pare că le-a trecut. Cel puţin deocamdată. O zi, două, poate acasă, şi le trece de tot.

Se auziră alţi paşi, mult mai uşori, nişte picioare care se însufleţeau de îndată ce părăseau patul şi atingeau podeaua. Hugo era mai mare, dar se trezea în continuare primul. Piet se duse la el, îl ridică în braţe şi îi sărută obrajii moi.

— Eşti ţepos.

— Nu m-am bărbierit încă.

— Eşti mai ţepos decât de obicei.

Scoaseră trei farfurii adânci, linguri, pahare. Se aşezară cu toţii, doar locul lui Rasmus era gol, obişnuiau să-l lase să doarmă cât voia el.

— Am eu grijă de ei azi.

Femeia ştiuse că o să se ofere. Dar i-a fost greu să-i spună asta. Pentru că nu era adevărat.

— Toată ziua.

Cu câteva ore în urmă, pe masa aşternută se aflaseră nitroglicerină, fitilele şi un revolver încărcat. Acum, terciul din fulgi de ovăz, iaurtul şi pesmeţii se înghesuiau pe aceeaşi suprafaţă. Fulgii de cereale se sfărâmau zgomotos şi un pahar de suc de portocale pătă podeaua, ca de obicei când luau micul dejun, până când Hugo trânti lingura pe masă.

— De ce sunteţi supăraţi unul pe celălalt?

Piet îi aruncă o privire scurtă Zofiei.

— Nu suntem supăraţi.

Vorbise întors spre fiul lui mai mare şi-şi dăduse imediat seama că un copil de cinci ani nu putea fi mulţumit cu un răspuns simplu. Băiatul îl privi cu nişte ochi care solicitau un răspuns mai în detaliu.

— De ce minţi? V-am văzut. *Sunteţi* supăraţi.

Piet şi Zofia se priviră din nou, apoi femeia hotărî să răspundă.

— Am *fost* supăraţi. Dar, gata, nu mai suntem.

Piet Hoffmann îi aruncă o privire plină de recunoştinţă fiului său şi simţi cum i se relaxează umerii. Fusese atât de încordat şi tânjise atâta după răspunsul acesta, dar nu îndrăznise s-o întrebe singur.

— Bine. Nimeni nu e supărat. Atunci mai vreau nişte sendvişuri şi nişte fulgi.

Mâinile lui de copil de cinci ani presărară şi mai mulţi fulgi peste cei aflaţi deja în farfurie, apoi făcură un sendviş cu caşcaval şi îl puseră lângă celălalt, încă neînceput. Părinţii lui hotărâră să nu-i zică nimic, în dimineaţa aceea avea voie să facă ce voia. În clipa aceea era mai înţelept decât oricare dintre ei.

*

Se aşează pe scările din lemn de lângă uşa de la intrare. Soţia lui tocmai plecase şi el nu apucase să-i spună ce trebuia, pur şi simplu, nu avusese cum. În seara aia. În seara aia o să vorbească cu ea. Despre tot.

Le dădu câte o doză de Alvedon lichid lui Hugo şi lui Rasmus, de îndată ce spatele ei dispăru pe poteca îngustă dintre casele familiei Samuelsson şi Sundell. Apoi le mai administră câte o jumătate. Peste treizeci de minute, febra dispăru de tot şi băieţii se îmbrăcară ca să se ducă la grădiniţă.

Mai avea la dispoziţie douăzeci şi una de ore şi jumătate.

*

Piet Hoffmann comandase cea mai comună maşină suedeză, un Volvo argintiu. Dar nu era pregătită, nu făcuseră nici curăţenie în ea, nici verificarea tehnică. Hoffmann se grăbea, aşa că alesese un Volkswagen Golf roşu-aprins, următoarea maşină în topul preferinţelor suedezilor.

Cineva care vrea să treacă neobservat, fără ca oamenii să-şi aducă aminte de el, trebuie să iasă în evidenţă cât mai puţin.

Parcă lângă cimitir, la o mie cinci sute de metri de zidul impunător din beton. Se afla în faţa unei pante lungi şi deschise până jos, cu iarbă verde într-o parte şi alta, încă abia încolţită. Într-acolo se îndrepta acum. Spre penitenciarul Aspsås, una dintre cele trei închisori de maximă securitate din ţară. Avea să fie reţinut, arestat, judecat şi condamnat şi urma să stea închis într-o celulă timp de zece, poate douăsprezece sau maximum paisprezece zile.

Coborî din maşină şi miji ochii spre soare şi vânt.

Avea să fie o zi frumoasă, dar întors spre zidul unei închisori, nu putea să se gândească la nimic în afara urii de dincolo.

După douăsprezece luni nenorocite petrecute în spatele unui alt zid asemănător, era singurul lucru pe care-l mai simţeai.

Mult timp crezuse că era vorba de ceva simptomatic, ura omului tânăr faţă de tot ce îngrădea şi anula libertatea. Însă n-avea dreptate. Nu mai era atât de tânăr, dar sentimentul acela era la fel de intens, nu trebuia decât să vadă zidul. Aceeaşi ură împotriva rutinei, a represiunii, a alienării, a uşilor închise, a atitudinilor, a activităţilor de lucru manual folosind cuburile de lemn din atelier, a veşnicei suspiciuni, a mutatului disciplinar la alte închisori, a probelor de urină, a percheziţiilor. Ura împotriva gardienilor, a gaborilor, a uniformelor, a regulilor, a oricui reprezenta societatea, ura aceea împuţită pe care o împărtăşise cu ceilalţi, singurul lucru pe care-l aveau în comun, asta şi drogurile şi singurătatea. Ura îi făcuse să comunice, chiar să aibă un scop oarecare, era mai bine să urască decât să n-aibă niciun scop.

De data asta avea să fie închis pentru că aşa hotărâse el şi n-avea timp să simtă nimic acum, nu-şi putea permite, era acolo ca să-şi termine treaba şi apoi să iasă definitiv din joc.

Stătea în soarele dimineţii şi în vântul uşor lângă maşina închiriată. Departe de tot, la un capăt al zidului înalt se distingeau câteva case identice, din cărămidă roşie, cu un singur etaj, o comunitate formată din oameni care aveau de-a face cu închisoarea, într-un fel sau altul. Cei care nu lucrau ca gardieni pe un coridor cu celule, puteau munci la

firma de construcții care repara podeaua din aripa C, sau la restaurantul care livra porțiile de mâncare gătite în prealabil pentru deținuți, sau ca electricieni care montau sisteme de iluminat în curtea interioară. Oamenii care trăiau în libertate dincoace de zidurile închisorii din Aspsås erau complet dependenți de cei ce erau închiși de partea cealaltă.

Îți garantez că n-o să fii condamnat pentru ce s-a întâmplat pe Västmannagatan 79.

Reportofonul digital era tot acolo, într-unul din buzunarele pantalonilor. Ascultase vocea femeii de nenumărate ori în ultimele ore, piciorul lui drept și microfonul fuseseră lipite tot timpul și acum cuvintele ei se distingeau ușor.

Îți garantez că o să-ți oferim tot sprijinul necesar ca să-ți poți îndeplini misiunea dinăuntru.

Deschise poarta. Poteca așternută cu pietriș fusese greblată de curând, iar acum fiecare pas ștergea munca unui administrator grijuliu. Privi mormintele bine întreținute, dreptunghiulare, pietrele simple pe o bucățică de peluză, ca un semn că oamenii își păstrau tabieturile și după moarte, conviețuind la o oarecare distanță unii de alții, dar suficient de aproape încât să nu fie singuri vreodată, într-un loc care nu era prea pompos sau prea mare, dar care fusese delimitat cât se poate de clar.

Cimitirul era încadrat de un zid de piatră și niște copaci plantați cu mulți ani în urmă, aflați la o distanță la fel de egală ca atunci, cu suficient spațiu ca să crească, dar și destul de apropiați ca să lase impresia de gard protector. Hoffmann se apropie și văzu că erau niște arțari germani, abia îmbobociți, care se legănau ușor în bătaia vântului ce sufla cu doi–cinci metri pe secundă. Privi apoi crengile mai mici care se mișcau și ele, vântul se înteți și sufla cu șapte–zece metri

pe secundă. Îşi lăsă capul pe spate, uitându-se după ramurile mai groase care încă stăteau neclintite: mai era puţin până la cincisprezece metri pe secundă.

Uşa masivă din lemn era deschisă şi Hoffmann intră într-o biserică prea mare, cu tavan alb înalt şi altar în capăt, părea că întreaga comunitate din Aspsås ar fi încăput acolo şi ar mai fi rămas nişte locuri libere pe băncile tari, o clădire dintr-o epocă în care puterea era sugerată prin dimensiuni exagerate.

Sala cea mare era aproape goală, doar un paracliser muta nişte scaune simple de lemn de lângă cristelniţă, iar dinspre balconul cu orga se auzea un hârşâit.

Intră şi puse o bancnotă de douăzeci de coroane într-o cutie a milei de pe masa de lângă intrare şi apoi dădu din cap spre paracliserul care auzise zgomotele şi se întorsese. Ieşi din nou prin culoarul dintre sala cea mare şi uşa principală, se asigură că nu-l urmăreşte nimeni şi deschise uşa gri din dreapta lui.

Urcă cu paşi grăbiţi.

Scările abrupte fuseseră montate într-o perioadă când oamenii erau mai scunzi. Uşa se deschise lin, după ce o forţă uşor cu o rangă strecurată într-o crăpătură dintre cadrul şi rama uşii. O scară simplă din aluminiu stătea sprijinită de o intrare strâmtă ce dădea spre turnul bisericii.

Hoffmann se opri.

Un sunet se strecurase până sus la el. Era dangătul înfundat al orgii.

Zâmbi dându-şi seama că hârşâitul neplăcut dinspre balcon era făcut de cantorul care alegea psalmii pentru predica din ziua respectivă.

Scăriţa de aluminiu se legănă când scoase cleştele pentru ţevi din geanta de pe umăr şi forţă lacătul de la

uşă. O smulse din loc cu o smucitură puternică. Deschise trapa din tavan şi urcă în podul turnului, ferindu-se de clopotul din fier forjat.

Mai avea o uşă.

O deschise şi ieşi pe balcon. Priveliştea era atât de frumoasă, încât fu nevoit să se oprească şi să privească linia orizontului, pădurea, cele două lacuri şi ceea ce părea vârful ascuţit al unui munte undeva în depărtare. Se ţinu de balustradă şi cercetă spaţiul strâmt, în care însă avea loc să se întindă. Vântul care până atunci doar se jucase cu frunzele şi cu ramurile mai mici de la nivelul solului, bătu acum mai tare, acolo sus, balconul se cutremură puţin când se propti în el şi încercă să-l smulgă din loc. Privi zidul şi sârma ghimpată şi clădirea cu gratii în faţa ferestrelor. Penitenciarul Aspsås părea la fel de urât de acolo, nimic nu-i obtura vederea, nimic nu ascundea curtea interioară cu deţinuţii, fiecare rând obscur de gratii, fiecare uşă încuiată din beton.

Şi... c-o să ne ocupăm de tine după ce-ai terminat treaba. Se presupune că după aceea eşti condamnat la moarte, ştiu asta, că nu mai ai ce căuta în lumea interlopă. Dar o să-ţi dăm o viaţă nouă, o identitate nouă şi bani ca să o iei de la capăt, undeva în străinătate.

Vocea din reportofon era la fel de clară, în ciuda vântului monoton.

Îţi garantez asta în calitate de secretar de stat al Ministerului Justiţiei.

Dacă reuşea.

Dacă activitatea lui din spatele zidurilor ălora avea să fie exact cum plănuiseră, ar fi însemnat că era condamnat la moarte, că trebuia scos de acolo şi făcut dispărut.

Lăsă geanta jos şi extrase din buzunarul exterior un cablu subţire, negru şi două emiţătoare argintii, de mărimea unei monede de cinci öre, cuplă emiţătoarele la cele două capete ale cablului de jumătate de metru şi îl fixă de balustradă cu nişte pastă de lipit, îndreptându-l spre clădirea închisorii, dar fără a-l expune pentru cel care ar fi ieşit pe balconul bisericii.

Se lăsă pe vine şi îndepărtă cu un cuţit o bucată din învelişul de plastic al cablului, până când dezveli firul de metal, apoi fixă şi următoarea bucată şi o trase în afara balustradei. Se întinse pe jos, se târî lângă balustradă şi legă de ea ceva ce semăna cu un ciob de sticlă canelată.

Întotdeauna singur.

Se aplecă peste marginea balustradei şi verifică dacă cele două cabluri, cele două emiţătoare şi bateria solară fuseseră montate cum trebuie pe dinafara balustradei.

Să ai încredere doar în tine.

Persoana care avea să iasă şi să spună ceva pe balconul acela n-avea să ştie că fiecare cuvânt, fiecare propoziţie rostite de el sau de ea, aveau să fie recepţionate de un om care urma să-şi ispăşească pedeapsa acolo jos, în spatele zidurilor închisorii Aspsås.

*

Zăbovi şi mai admiră o dată priveliştea.

Doi poli extremi, atât de apropiaţi şi de îndepărtaţi în acelaşi timp.

Dacă stătea pe balconul bătut de vânt al turnului bisericii, cu capul uşor înclinat, putea să vadă lacurile strălucitoare şi vârfurile copacilor pădurii şi cerul de un albastru nemărginit.

Dacă şi-l înclina şi mai mult, întâlnea două universuri, cel de acolo şi cel propriu, nouă clădiri de beton pătrăţoase, care de la distanţă păreau un orăşel construit din piese lego, unde trăiau cei mai periculoşi infractori ai ţării, adunaţi într-un loc, condamnaţi la zile reduse la aşteptare.

Piet Hoffmann ştia că avea să fie desemnat om de serviciu în corpul B, aceasta fiind una dintre condiţiile puse la întâlnirea de la Guvern, una dintre sarcinile pe care trebuia să le rezolve directorul general al penitenciarului. Se concentră aşadar asupra pieselor lego încadrate de zidul de aproximativ şapte metri şi cercetă printr-un binoclu fiecare colţ al clădirii pe care n-o cunoştea încă, dar care, peste câteva săptămâni, avea să devină o parte din cotidianul său. Se opri asupra unei ferestre de la etajul trei, în zona atelierului, cel mai mare loc de muncă din penitenciarul Aspsås, pentru deţinuţii care au ales să nu meargă la şcoală. Era o fereastră aflată în apropierea acoperişului, cu sticlă securizată şi gratii dese, dar cu toate astea, reuşea să-i distingă cu binoclul pe cei care lucrau la maşinile din atelier, feţele şi ochii care din când în când se întorceau şi se uitau în afară, cuprinşi de dor. Nimic mai periculos, când tot ce puteau face era să numere zilele şi să aştepte să treacă timpul.

*

Un sistem închis, fără căi de evadare.
Dacă mă dau de gol. Dacă mă frig. Dacă sunt singur.
N-o să mai aibă de ales.
O să moară.

*

Se întinse pe podeaua balconului, se târî până la balustradă şi mimă că trage cu un pistol imaginar spre fereastra pe care o alesese de curând, aflată la etajul trei al corpului B. Se uită la copacii plantaţi de-a lungul zidului cimitirului. Vântul se înteţise şi legăna acum şi crengile mai mari.

Puterea vântului: doisprezece metri pe secundă. Ajustează unghiul cu opt grade spre stânga.

Ţinti cu arma lui imaginară spre capetele celor care se plimbau dincolo de geamurile atelierului. Deschise geanta şi scoase dispozitivul de măsurat şi-l îndreptă spre aceeaşi fereastră.

Până atunci estimase c-ar fi vorba de vreo mie cinci sute de metri.

Controlă display-ul şi zâmbi uşor.

Distanţa dintre balconul din turnul bisericii şi fereastra securizată era de exact o mie cinci sute de metri.

Distanţă: o mie cinci sute de metri. Vedere neobturată. Viteză de impact: trei secunde, din momentul tragerii.

Îşi încleştă degetele în jurul armei inexistente.

*

Ceasul arăta zece fără cinci când trecu pe lângă morminte şi arţarii germani protectori şi o luă spre maşina parcată în afara porţii cimitirului pe poteca greblată frumos. Se încadrase în timp, reuşise să pregătească tot ce trebuia în biserică şi avea să fie primul vizitator al bibliotecii din Aspsås care urma să deschidă în curând.

Era o clădire separată, înghesuită între bancă şi magazinul alimentar ICA din mica piaţetă, iar bibliotecara

în jur de cincizeci de ani, care îl întâmpină, era la fel de prietenoasă precum părea la prima vedere.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Imediat. Trebuie să verific câteva titluri.

Copiii aveau colțul lor amenajat cu perne, scaune joase şi cărți cu Pippi Şosețica, aşezate în trei teancuri egale, iar cei care voiau să studieze sau doar să citească în liniște o puteau face la trei mese simple. Mai exista şi o canapea cu căşti pentru cei care voiau să asculte muzică şi câteva calculatoare cu acces la internet. Era o bibliotecă mică, dar frumoasă, amenajată cu gust, în care liniștea era prețuită, aflată în contrast cu zidul închisorii care domina priveliştea, indiferent pe care fereastră te uitai, simbol al neliniştii şi al siguranței, în acelaşi timp.

Se aşează la unul dintre monitoarele de lângă biroul de împrumuturi şi căută în catalogul bibliotecii. Avea nevoie de şase titluri şi le căută pe cele care nu fuseseră împrumutate de mult.

— Uitați, aici.

Femeia amabilă citi bilețelul cu scrisul lui de mână.

„Byron *Don Juan* Homer *Odiseea* Johansson *Din adâncurile inimii suedeze* Bergman *Marionetele* Bellman *Scrieri despre viața mea* Colecția Atlantis de Literatură universală *Peisajul francez.*"

— Poezie... şi nişte titluri pe care... nu, nu cred că avem nimic din astea aici, sus.

— Am văzut.

— O să dureze ceva până când le găsesc.

— Am nevoie de ele acum.

— Sunt singură aici... şi... sunt jos, în depozit. Aşa le numim. Cărți solicitate rar.

— V-aş fi foarte recunoscător dacă aţi putea să le aduceţi acum. Mă grăbesc puţin.

Femeia oftă, însă uşor, ca şi când i s-ar fi pus în cârcă o sarcină care, de fapt, îi făcea plăcere.

— Oricum, sunteţi doar dumneavoastră aici. Şi mai e până la prânz, când începe agitaţia. O să cobor puţin până la subsol dacă aruncaţi un ochi pe-aici.

— Mulţumesc. Şi căutaţi doar exemplarele cu coperte tari.

— Poftim?

— N-am nevoie de alea ponosite, cu copertele făcute praf, sau de alea care sunt legate prost.

— Avem cărţi cu coperte de carton. Sunt mai ieftine. Şi e acelaşi conţinut.

— Am nevoie de exemplare cartonate. E vorba despre cum citesc. Sau, mai bine zis, despre *unde* citesc.

Piet Hoffmann se aşează pe scaunul bibliotecarei de la recepţie şi aşteptă. Mai fusese aici şi împrumutase cărţi care nu prea erau populare şi, de aceea, se păstrau în depozitul de la subsol, dar şi din alte biblioteci din comitatul respectiv, care găzduia închisorile cele mai sigure din ţară. Împrumutase cărţi de la biblioteca orăşenească din Kumla, care avea clienţi şi din închisoarea Kumla, sau de la cea din Södertälje, cu cititori din penitenciarul Hall. Şi când deţinuţii de dincolo de zidurile acelea aflate la doar câteva sute de metri de el îşi comandau cărţi, era clar că ele proveneau din biblioteca aceasta din Aspsås, şi dacă erau păstrate în magazie, clientul putea fi sigur că va primi exact exemplarul pe care l-a comandat.

Femeia respiră zgomotos când deschise uşa de tablă dinspre subsol.

— Cam abrupte scările astea.

Zâmbea.

— Şi probabil n-ar strica să mai fac un pic de jogging.
Puse şase cărţi pe tejgheaua de la împrumuturi.
— E bine aşa?
Cărţi cartonate. Mari. Grele.
— Lalele şi poezie.
— Poftim?
— Exact cum am vrut.

*

Piaţeta pustie din Aspsås era măturată de vânt, dar şi scăldată de soare. O femeie bătrână se deplasa cu greu cu cadrul pe pietrele cubice, un bărbat cam de vârsta ei, cu nişte pungi de plastic pe ghidonul bicicletei, căuta cutii de bere returnabile prin coşul de gunoi. Piet Hoffmann părăsi încet sătucul în care urma să se întoarcă peste zece zile, închis într-o dubă ce transporta puşcăriaşi, cu cătuşe la mâini.

— *Şi totuşi, aş vrea să ştiu cum o să procedaţi.*
— *Am mai făcut asta de trei ori.*

Un sistem închis, fără căi de evadare.

Un informator demascat, un turnător, la fel de disprețuit pe coridorul ferecat ca un violator sau un pedofil, fiind mereu pe treapta cea mai de jos a ierarhiei acceptate în închisorile europene şi care investea cu putere ucigaşii şi traficanţii de droguri.

O să fii graţiat oficial. Din motive umanitare. Nu-i nevoie să fim mai expliciţi. Ajunge să invoci motive umanitare sau probleme de sănătate ca să obţii o ştampilă cu „clasificat" de la Ministerul Justiţiei.

Dacă se întâmpla ceva, promisiunea ei era singurul lucru de care se putea agăţa. Asta şi faptul că pregătise terenul.

Aruncă o privire asupra ceasului de la bord. Îi mai rămăseseră optsprezece ore.

Mai avea vreo zece kilometri până la Stockholm. Conducea puțin cam repede prin suburbiile adormite, când îi sună unul dintre cele două telefoane mobile. Vocea femeii trăda iritare, era una dintre educatoarele de la Hagtornsgården.

Amândoi băieții aveau temperatură.

O luă spre Enskededalen, era ziua în care trebuia să aibă grijă de ei şi Alvedonul nu mai avea efect.

*

Era o femeie inteligentă, cu câțiva ani mai tânără decât el. Rasmus şi Hugo fuseseră mereu în siguranță sub supravegherea ei.

— Nu înțeleg de ce faceți asta.

Aceeaşi femeie care-l sunase când băieții făcuseră febră cu două zile în urmă. Acum stătea în fața lui, în biroul grădiniței, şi se uita la el în timp ce băieții îl aşteptau pe o bancă din fața sălii de joacă.

— De ce... cum... nu e deloc bine, şi mai ales după atâția ani, mai ales din partea dumneavoastră... Mie să nu-mi veniți cu trucuri din astea cu Alvedon. Nu, nu înțeleg.

— Nu înțeleg la ce vă re...

Începu să se apere ca de fiecare dată când cineva îi aducea nişte acuzații. Dar apoi amuți. Nu se afla în mijlocul unei anchete, educatoarea nu era o polițistă şi nu îl acuza de o infracțiune.

— Ştiți bine că grădinița noastră are nişte reguli. Le cunoaşteți prea bine. Amândoi. Reguli despre când sunt

bine-veniți copiii aici și când nu. Acesta este un loc de muncă, locul de muncă al unor adulți și locul de muncă al copiilor dumneavoastră și al altora.

I se făcu ruşine şi nu spuse nimic.

— Şi-apoi... Piet, aşa ceva nu-i face bine unui copil. Nici lui Hugo, nici lui Rasmus. N-ați văzut cum arată? Să stea aici când organismul lor se luptă cu febra... asta poate avea consecințe grave, să știți. M-ați înțeles?

Cum era un om care depăşea o limită pe care a promis că n-o s-o depăşească niciodată?

Cine era el?

— V-am înțeles. N-o să se mai întâmple niciodată.

Îi duse în brațe până la bancheta din spate a maşinii. Erau calzi şi Piet le sărută fruntile.

O singură dată. Doar o singură dată.

Le explică frumos că trebuiau s-o facă. Dacă voiau să se facă bine. Le dădu câte o doză de Alvedon lichid.

— Nu vreau.

— Numai o dată şi gata.

— E scârbos.

— Ştiu. E ultima dată. Promit.

Le sărută din nou fruntile şi conduse într-o direcție pe care Hugo o recunoscu imediat: ştia că nu se duceau spre casă.

— Unde mergem?

— La serviciul lui tata. Veniți şi voi cu mine. Nu stăm decât puțin. Şi după aia, gata, suntem liberi. Putem să ne ducem acasă.

Mai avea câteva minute până la intrarea dinspre Skanstull şi Söderleden, apoi se îndreptă spre centru, spre Vasagatan şi trecu pe banda cealaltă, în mijlocul tunelului de sub Södermalm, conduse spre Hornsgatan

şi Mariatorget. Parcă în faţa magazinului de închiriat DVD-uri, înghesuit între Konsum şi sala de bowling, şi intră grăbit, cu privirea aţintită asupra banchetei din spate şi alese trei filme cu Winnie ursuleţul, împărţite în douăsprezece episoade. Copiii ştiau deja fiecare replică pe de rost, dar era un desen animat care nu-l deranja, sunetele scoase de actori nu erau atât de isterice ca de obicei când nişte adulţi ţipau falsând la nişte personaje desenate, încercând să se dea drept copii.

Următoarea oprire fu în faţa porţii de pe Vasagatan. Hugo şi Rasmus erau la fel de fierbinţi şi de obosiţi, aşa că nu voia, pe cât posibil, să-i pună să meargă. Îl mai vizitaseră la sediul firmei Hoffmann Security AB de câteva ori, ca majoritatea copiilor care erau curioşi unde lucrează mama sau tata, dar niciodată în timp ce lucra — pentru ei era doar un loc unde tata se ducea ca să-i aştepte cât ei se jucau la grădiniţă.

O jumătate de kilogram de îngheţată de vanilie, două pahare mari de coca-cola şi două episoade cu ursuleţul Winnie, cel cu mers legănat. Îi aşeză în sala mare, în faţa televizorului, cu spatele la masa de scris, şi le spuse că el trebuie să urce puţin în pod, dar nu-l mai auzi nimeni, Iepurilă şi măgăruşul Eeyore voiau să-l convingă pe Winnie să se aşeze într-un cărucior de lemn. Piet Hoffmann scoase trei cutii din gura de ventilaţie, le duse până jos şi le aşeză pe podea, apoi eliberă masa de scris şi se pregăti de lucru.

Cele şase cărţi care-i aparţineau bibliotecii din Aspsås nu erau solicitate prea des şi de aceea, bileţelul lipit cu scotch de pe prima pagină fusese însemnat cu „MAG", cu litere scrise la maşina de scris.

Scoase punga de plastic cu revolverul în miniatură, demontat în bucăţele.

Şi cele două bucăţi de fitil, a câte nouă metri fiecare.

Şi un poşet de plastic cu patru centilitri de nitroglicerină, împărţit în douăzeci şi patru de compartimente.

Şi apoi o cutie cu amfetamină de treizeci la sută.

Scoase un baton de lipici, un pachet de lame şi unul de foiţe de rulat ţigări din sertarul biroului, nişte foiţe subţiri şi uşor de lipit, folosite de cei care preferau să-şi facă ţigările singuri.

Lalele.

Şi poezie.

Deschise prima carte. *Don Juan*, de Lordul Byron. Era perfectă. Cinci sute patruzeci şi şase de pagini. Coperte tari. Lungime, optsprezece centimetri, lăţime, doisprezece centimetri.

Ştia că se potrivea de minune. În ultimii zece ani prelucrase câteva sute de romane, antologii de poezie, eseuri, ascunzând în ele între zece şi cincisprezece grame de amfetamină, fără să fi fost prins vreodată. De data asta avea să împrumute chiar el cărţile acestea şi avea să le golească într-o celulă din penitenciarul Aspsås.

— O să am nevoie de trei zile ca să scot concurenţa din joc. În astea trei zile nu vreau să iau legătura cu nimeni. Şi eu hotărăsc ce cantitate introduc.

Desprinse prima pagină imprimată pe hârtie groasă şi tăie cu o lamă cusătura care susţinea ultimele pagini ale cărţii, până când cele cinci sute patruzeci şi şase de pagini ale operei *Don Juan* se dezlipiră de cotor, fiind ataşate doar de coperta din spate, apoi ajustă cu vârful lamei colţurile care atârnau desfăcute. Răsfoi până la pagina 90, smulse teancul de hârtie şi o puse pe masa de scris, răsfoi până la pagina 390 şi rupse şi următorul teanc gros şi cusut laolaltă.

Astea erau paginile cu care voia să lucreze, cele dintre 91 şi 390.

Pe chenarul paginii 91 desenă cu creionul un dreptunghi cu lungimea de cincisprezece centimetri şi lăţimea de un centimetru. Începu apoi să traseze conturul cu lama, înfigând-o din ce în ce mai adânc, milimetru cu milimetru, până când pătrunse prin toate cele trei sute de pagini din teanc. Degetele i se mişcau uşor, îndepărtând fiecare detaliu asimetric, fiecare franj atârnând. Puse foile înapoi şi lipi cotorul cărţii care acum avea un şanţ proaspăt în marginea din stânga, lung de cincisprezece centimetri şi lat de un centimetru, şi o adâncime de trei centimetri. Pipăi marginile cu buricele degetelor şi constată că suprafaţa era în continuare inegală, aşa că hotărî să căptuşească şanţul cu nişte hârtie de rulat. Trebuia să obţină o suprafaţă netedă înainte de a umple gaura cu amfetamină şi în cartea asta mai groasă avea loc pentru cincisprezece grame.

Primele nouăzeci de pagini erau în continuare neatinse şi Hoffmann le aşează la loc, deasupra şanţului, apoi le lipi de cotor şi de prima filă a coperţii unu, după care presă opera clasică a Lordului Byron de tăblia mesei cu ambele mâini, până când se asigură că fiecare parte a cărţii era la locul ei.

— Ce faci, tati?

Chipul lui Hugo apăru de după cotul lui, chiar lângă cartea modificată.

— Nimic. Citesc puţin. De ce nu te uiţi la desene?

— S-a terminat.

Mângâie obrazul lui Hugo şi se ridică. Mai erau două DVD-uri, ursuleţul Winnie trebuia să mai mănânce nişte miere şi să fie boscorodit de Iepurilă, înainte de-a fi terminat toate pregătirile.

Piet Hoffmann dezmembră *Odiseea*, *Scrieri despre viața mea* și *Peisajul francez* folosind aceeași tehnică. Un deținut interesat de literatură care își ispășea pedeapsa în penitenciarul din Aspsås putea împrumuta toate cele patru volume pentru două săptămâni, cu tot cu cele patruzeci și două de grame de amfetamină.

Mai avea două cărți.

Crestă o linie dreaptă cu lama în marginea din stânga a coperții cărții *Din adâncurile inimii suedeze* și în *Marionetele*. În prima ascunse câteva piese din care cineva priceput la arme ar fi putut construi un revolver în miniatură. Cel mai greu i-a fost cu butoiașul încărcat cu cele șase gloanțe, era mai lat decât își amintea, așa că îl strecură ușor în gaură, scoțând câteva hârtii de rulat. Era o armă care putea ucide dacă glonțul nimerea ținta. Fusese martor la asta pentru prima oară cu o jumătate de an în urmă, în Świnoujście, când o cârtiță drogată încercase să vomite două mii cinci sute de grame de heroină înainte de plecare, în toaleta din terminalul feribotului. Mariusz deschisese ușa și-o prinsese întinsă pe jos, cu o pungă în față. Nu-i spusese nimic, doar se apropiase suficient cât să poată trage și lipise țeava scurtă de pleoapa victimei, omorând-o cu un singur glonț. În următorul șanț săpat în ultima carte strecură percutorul care arăta ca un cui grosolan, și un receptor cât o monedă de cinci öre, genul pe care dacă-l ascunzi în ureche, poți să recepționezi sunete de la doi emițători, fixați cu pastă de lipit pe balustrada unui balcon dintr-o biserică.

Două bucăți de fitil subțire de nouă metri și un buzunar de plastic cu patru centilitri de nitroglicerină zăceau în continuare pe masa de scris. Aruncă o privire rapidă spre spatele îngust al copiilor care se uitau la un ursuleț

gras desenat şi izbucniră dintr-odată în râs. Capul ursuleţului rămăsese prins într-un borcan cu miere. Hoffmann intră în bucătărie, desfăcu încă o cutie de îngheţată şi o puse între ei pe masă, mângâindu-l pe obraz pe Rasmus.

Fitilul şi poşetul cu nitroglicerină erau cel mai greu de ascuns. Mai ales dacă nu voia să lase nicio urmă.

Alese cartea cea mai mare, *Din adâncurile inimii suedeze,* un volum lung de douăzeci şi doi de centimetri şi cu o lăţime de cincisprezece, dezlipi prima şi ultima filă de copertă, scobi cartonul poros din interior şi-l înlocui cu explozibilul. Lipi foaia la loc, netezi marginile şi frunzări fiecare carte ca să vadă dacă toate cotoarele s-au lipit şi verifică dacă fiecare şanţ gol e suficient de camuflat încât să nu fie descoperit.

— Ce-i aia?

Feţişoara lui Hugo apăru din nou lângă birou, cel de-al doilea desen animat se terminase şi el.

— Nimic.

— Dar *aia*, tati, ce e?

Îi arătase cu degetul cutia de metal lucioasă, umplută cu amfetamină de-o puritate de treizeci la sută.

— Aia? Ăăă... dextroză, zahăr, să zicem.

Hugo nu se clinti din loc. Nu se grăbea nicăieri.

— Nu vrei să le vezi pe toate? Mai e unul.

— O să vreau imediat. Cine o să primească scrisorile alea două?

Ochii lui curioşi descoperiseră cele două plicuri de pe cabinetul pentru arme care fusese uitat deschis.

— Nu cred c-o să le trimit nimănui.

— Dar ai scris nişte nume pe ele.

— O să le termin imediat.

— Ce scrie pe ele?

— Nu vrei să punem şi filmul următor?

— Ăla e numele lui mami. Pe plicul alb. Seamănă cu el. Şi pe ăla maro e un nume care începe cu E, am văzut.

— Ewert. Aşa-l cheamă pe el. Pe omul care n-o să primească scrisoarea, cred.

În cel de-al nouălea episod din Ursuleţul Winnie, Porcuşorul îşi sărbătorea ziua de naştere şi urma să plece într-o excursie cu Christopher Robin. Hugo se aşeză din nou lângă Rasmus şi Piet Hoffmann verifică mai întâi conţinutul plicului maro — un CD cu copia înregistrării, trei paşapoarte şi un emiţător — lipi pe el un timbru şi îl puse în geanta maro de piele, împreună cu cele şase cărţi ciopârţite împrumutate de la biblioteca din Aspsås. Se uită apoi în plicul alb pe care Hugo identificase numele Zofiei — o copie pe un CD, cel de-al patrulea paşaport şi o scrisoare cu nişte instrucţiuni — puse în el nouă sute cincizeci de mii de coroane în bancnote şi îl strecură şi pe acesta în geanta maro.

Mai avea cincisprezece ore.

Opri filmul cu ursuleţul Winnie şi îşi încălţă băieţii care începeau să facă febră din nou, intră în bucătărie şi se duse la frigider, mută cincizeci de lalele cu boboci închişi într-o geantă frigorifică şi o cără până la maşină, împreună cu geanta de piele, iar când ieşi cu cei doi băieţi afară, descoperi că pe parbrizul maşinii fusese lipită o amendă pentru parcare într-un loc nepermis.

*

Se uită la feţele roşii de pe bancheta din spate.

Trebuia să mai oprească doar în două locuri.

Apoi avea să-i culce în aşternuturi noi şi avea să stea şi să se uite la ei până când Zofia se întorcea acasă.

Îi lăsă în maşină şi intră în sediul Băncii Comerciale de pe Kungsträdsgården, coborî la subsol, la seiful în care se afla un şir întreg de casete de valori. Deschise caseta goală cu una dintre cele două chei pe care le purta asupra lui şi aşeză în ea plicul alb şi pe cel maro, o încuie şi urcă după un minut în maşină, apoi se îndreptă spre Södermalm şi Hökens Gata.

Se uită la ei din nou. Îi era atât de ruşine.

Depăşise limitele. Avea pe bancheta din spate doi băieţi la care ţinea cel mai mult pe lume şi nişte amfetamină şi nitroglicerină în portbagaj.

Înghiţi în sec. Nu trebuiau să-l vadă plângând, nu voia asta.

*

Se opri cât îndrăzni de aproape de intrarea de pe Hökens Gata, numărul 1. Ceasul arăta cinci fix. Erik intrase deja prin poarta cealaltă.

— Nu mai vreau să merg.

— Ştiu. Numai până aici. Şi după aceea ne ducem acasă. Îţi promit.

— Mă dor picioarele. Tati, mă dor rău de tot.

Rasmus se aşeză pe prima treaptă. Mâna îi era caldă când Piet o luă între palme. Îl ridică cu un braţ şi apucă geanta frigorifică şi cea de piele cu mâna cealaltă. Hugo trebuia să urce singur fiecare treaptă abruptă. Dar când eşti copilul mai mare, trebuie să faci şi din astea din când în când.

Urcară trei etaje până la uşa pe care scria LINDSTRÖM. Aceasta se deschise de dinăuntru, ca de obicei, exact când ceasul de mână începu să piuie, semnalând ora exactă.

— Hugo, Rasmus. Pe nenea îl cheamă Erik.

Mâinile mici se întinseră ca să salute şi Hoffmann zări ochii furioşi ai lui Erik Wilson, *ce dracu' caută ei aici?*

Intrară în camera de zi a apartamentului în curs de renovare, acoperit cu folie de nailon. În ciuda oboselii, copiii priviră miraţi piesele de mobilier ciudate.

— De ce sunt în nailon?

— Pentru că se fac nişte reparaţii.

— Ce reparaţii?

— Păi, prin apartament. Şi nu vor să facă mizerie.

Îi lăsă pe canapeaua ce foşnea şi se duse la bucătărie unde fu întâmpinat de aceeaşi privire iritată. Piet Hoffmann scutură din cap.

— În clipa asta n-am de ales, să ştii.

Wilson rămase tăcut, era ca şi când vederea unor copii adevăraţi l-ar fi doborât, mai ales într-un context în care se discuta despre chestiuni de viaţă şi de moarte.

— Ai vorbit cu Zofia?

— Nu.

— Trebuie să vorbeşti cu ea.

Nu-i răspunse.

— Piet, poţi să taci cât vrei. Dar ştii bine că trebuie. Ce Dumnezeu, chiar nu vrei să-i spui nimic?

Îşi aduse aminte de reacţiile ei, cele pe care nu le putea controla.

— Diseară. Când dorm copiii. O să vorbesc cu ea atunci.

— Ştii că poţi să ieşi din asta chiar şi acum.

Erik Wilson dădu din cap şi privi geanta frigorifică pe care Piet o puse acum pe masă.

— Lalele. Cincizeci de fire. O să aibă flori galbene.

Wilson cercetă cu privirea tijele şi bobocii verzi aşezaţi peste pastilele de răcire pătrăţoase.

— Le pun în frigiderul ăsta de aici. Trebuie să stea la două grade. Vreau să ai grijă de ele. Şi în ziua în care intru pe poarta închisorii Aspsås, le trimiţi unde vreau eu.

Wilson căută prin geanta frigorifică şi întoarse una dintre felicitările ataşate de un buchet.

— *Vă mulţumim pentru colaborare, Asociaţia Antreprenorilor din Aspsås.*

— Da.

— Şi unde vrei să le trimit?

— La închisoarea din Aspsås. Directorului închisorii.

Erik Wilson nu mai puse nicio întrebare. Era mai bine dacă nu ştia mai multe.

— Mai trebuie să aşteptăm mult?

Hugo se plictisise să se joace cu nailonul de pe canapea şi de scârţâitul provocat de degetele lui pe suprafaţa de plastic.

— Încă puţin. Du-te la Rasmus. Vin imediat.

Wilson aşteptă până când picioruşele lui dispărură în întunericul de pe hol.

— Mâine o să fii reţinut, Piet. Şi după asta n-o să mai putem lua deloc legătura unul cu celălalt. N-o să poţi comunica nici cu mine, nici cu colegii mei de la Poliţia Capitalei. Abia după ce-ţi termini treaba şi ne dai de înţeles că vrei să ieşi. Dacă se prinde cineva că lucrezi pentru noi... eşti terminat.

*

Erik Wilson traversă coridorul departamentului de investigaţii. Nu se simţea deloc liniştit şi încetini pasul în faţa biroului lui Ewert Grens, cum făcuse de fiecare dată în ultimele câteva zile, aruncând o privire curioasă

în încăperea goală, neînsufleţită de muzică. Se întrebă ce făcea comisarul care investiga o crimă de pe Västmannagatan, ce ştia şi cât avea să mai dureze până când avea să pună nişte întrebări la care nu-i putea răspunde nimeni.

Wilson oftă. Nu-i plăcuse deloc să-i vadă pe copiii ăia acolo. Erau atât de mici. Era treaba lui să încurajeze un informator să-şi asume nişte riscuri enorme pentru nişte informaţii de care poliţia era dependentă, dar nu era convins că Piet îşi dădea seama ce ar fi putut pierde. Deveniseră mult prea apropiaţi şi acum îi păsa de el pe bune.

Dacă se întâmplă ceva neprevăzut, întrerupi misiunea.

Dacă cineva află cine eşti, consideră că ai o misiune nouă.

Să supravieţuieşti.

Wilson închise uşa biroului său şi porni calculatorul care din motive de securitate nu se cupla niciodată la internet. Îi explicase lui Piet, în timp ce băieţii îşi trăgeau tatăl de mânecă, că, în răstimpul cât n-or să ţină legătura, o să se întoarcă în Georgia de Sud ca să-şi termine treaba pe care fusese nevoit s-o întrerupă cu câteva zile în urmă. Nu era convins că bărbatul din faţa lui îl asculta cu adevărat, dăduse din cap şi spusese „da" de câteva ori, e drept, dar cu gândul era deja în drum spre casă, spre ultima seară petrecută în libertate. Monitorul afişă un document gol şi Wilson începu să scrie raportul de investigaţie pe care şeful lui, Göransson, avea să-l trimită superiorului său de la Länskrim şi pe care apoi avea să-l şteargă de pe hard disk: un raport referitor la antecedentele reţinerii unui infractor căutat şi extrem de violent, asupra căruia au fost găsite trei kilograme de amfetamină poloneză, ascunse într-un portbagaj, un raport pe care

avea să-l predea abia în ziua următoare pentru că întâmplările descrise acolo nu avuseseră loc încă.

*

O aştepta de două ore la masa de bucătărie.

Îşi luase o bere, un sendviş şi o integramă, dar nu băuse, nu mâncase şi nu scrisese nimic.

Hugo şi Rasmus dormeau deja de mult la etaj, mâncaseră clătite cu dulceaţă de căpşuni şi mult prea multă frişcă şi apoi le făcuse paturile, deschisese geamul din camerele lor şi-i urmărise cum adormiră în doar câteva minute.

În sfârşit, îi auzi. Paşii pe care-i cunoştea atât de bine.

Traversară grădina, urcară scările de afară, apoi uşa se deschise cu un scârţâit şi Piet simţi că i se strânge stomacul.

— Salut.

Era atât de frumoasă.

— Salut.

— Ce fac, dorm?

— Da, de vreo două ore.

— Şi febra?

— O să dispară de tot mâine.

Îl sărută uşor pe obraz şi-i zâmbi, nu-şi dădea seama că lumea era pe cale să se prăbuşească.

Încă un sărut pe obrazul celălalt, de două ori, cum făcea de obicei.

Nu-şi dădea seama că podeaua aia nenorocită se legăna sub ei.

— Trebuie să vorbim.

— Acum?

— Acum.

Zofia oftă încet.

— Nu poate să aştepte?

— Nu.

— Nici până mâine? Sunt aşa de obosită.

— Mâine e prea târziu.

Zofia urcă să se schimbe în pantalonii de casă moi şi puloverul gros cu mâneci prea lungi, era tot ce-şi dorise Hoffmann vreodată, şi îl privi tăcută în timp ce se ghemui în colţul canapelei şi aşteptă ca el să înceapă să vorbească. Avusese de gând să gătească ceva care să miroasă puternic a mâncare indiană sau thailandeză, să deschidă o sticlă de vin roşu scump şi să-i povestească precaut după un timp. Dar îşi dăduse seama că minciuna pe care trebuia să i-o spună ar fi devenit şi mai stridentă dacă era ambalată în gesturi prietenoase şi intime. Se aplecă înainte şi o îmbrăţişă. Mirosea bine, a Zofia.

— Te iubesc. Îl iubesc pe Hugo. Îl iubesc pe Rasmus. Iubesc casa asta. Iubesc faptul că există cineva care îmi spune „soţul meu" şi cineva care îmi spune „tata". Nu ştiam că poate exista o viaţă ca asta. M-am obişnuit cu ea, am devenit complet dependent.

Zofia se făcu şi mai mică, îndepărtându-se şi mai mult pe canapea. Îşi dăduse seama că-i spunea nişte replici exersate în prealabil.

— Vreau să mă asculţi, Zofia. Dar, mai ales, vreau să nu te ridici de aici până nu termin.

Întotdeauna ştia mai multe despre fiecare situaţie decât cei cu care o împărtăşea mai târziu. Dacă era bine pregătit, deţinea şi controlul, iar cel care deţinea controlul era tot timpul cel care lua hotărârile.

Dar nu şi acum.

Sentimentele ei, reacțiile ei îl speriau.

— Şi după aceea... poți să faci ce vrei, Zofia. Ascultă-mă şi apoi fă cum crezi de cuviință.

Stătu în fața ei şi-i povesti pe o voce joasă despre o condamnare la închisoare veche de zece ani, despre un polițist care-l recrutase pe post de cârtiță şi infractor, în timp ce un altul se uita în altă parte, despre mafia poloneză care se numea Wojtek, despre întâlniri secrete în apartamente aflate în curs de renovare, despre toți anii aceia în care s-a despărțit şi s-a întâlnit cu soțul ei în fața unei firme fantomă pe care o botezase Hoffmann Security AB, despre un registru de infracțiuni, un registru de infractori suspectați c-ar fi săvârşit diverse crime şi unul care conținea informații despre deținuții din închisori, care îl clasaseră drept „un psihopat extrem de violent", despre felul în care un personaj-fantomă, „unul dintre cei mai periculoşi bărbați din Suedia", avea să fie prins în ziua următoare, la ora 06:30, într-o sală de biliard din centrul Stockholmului, despre procesul care-l aştepta şi sentința de ani buni de închisoare, despre o viață trăită între ziduri înalte care avea să înceapă peste zece zile şi avea să dureze două luni, despre cum e să-ți priveşti în ochi nevasta şi copiii ştiind că încrederea lor fusese câştigată printr-o minciună.

vineri

Stătuseră în pat unul lângă celălalt şi avuseseră grijă să nu se atingă.

Ea nu scosese niciun cuvânt.

El îşi oprise din când în când respiraţia, de teamă că n-o să audă cele nespuse de ea.

Stătea pe marginea patului şi ştia că ea era trează, că zăcea şi se uita la spatele lui mincinos. Continuase să-i povestească în timp ce-au împărţit o sticlă de vin ieftin şi când a terminat, ea s-a ridicat pur şi simplu, a dispărut în direcţia dormitorului şi a stins luminile. Nu-i vorbise, nu ţipase la el, tăcerea fusese singurul ei răspuns.

Piet Hoffmann se îmbrăcă, fiind cuprins brusc de nevoia de-a pleca de acolo, simţind că nu mai poate să rămână locului, oricare ar fi fost acela. Se întoarse şi se priviră în ochi tăcuţi, apoi el îi înmână cheia unei casete de valori, aflată la sediul Băncii Comerciale de pe Kungsträdgårdsgatan, spunându-i că dacă mai voia să aibă de-a face cu el, putea să folosească cheiţa aceea, dacă el avea să ia legătura cu ea ca să-i spună că operaţiunea eşuase. În cazul acesta, trebuia să deschidă caseta de valori unde avea să găsească un plic maro şi unul alb şi trebuia să urmărească întocmai instrucţiunile din scrisoarea scrisă de mână. Nu era sigur că-l ascultase, privirea ei părea absentă şi atunci el se refugiase la capetele mici care dormeau pe două perne micuţe şi le inhală mirosul,

le mângâie obrajii şi apoi părăsi casa din cartierul de vile adormit.

*

Mai avea două ore şi jumătate. Îşi zări chipul în oglinda retrovizoare a maşinii închiriate. Barba întunecată avea din loc în loc smocuri de păr încărunţit, dar şi mai evident era pe obraji — fusese foarte tânăr când renunţase la bărbierit pentru prima oară. Îl mâncase pielea un pic, aşa se întâmpla de fiecare dată la început, şi după aceea îi creştea câte un fir pe ici, pe colo, prea subţire şi prea rar ca să merite să-şi lase barbă.

Avea să fie prins în curând şi transportat cu o dubă a poliţiei la Kronobergshäktet şi îmbrăcat în salopeta lălâie a penitenciarelor suedeze.

Mersese cu maşina prin lumina slabă a dimineţii, cu gândul să mai viziteze o dată comuna aflată la nord de Stockholm, cu o biserică şi o bibliotecă pe unde trecuse cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă. Lumina cenuşie şi vântul rătăcitor erau singurii lui tovarăşi până la piaţa din Aspsås, nici măcar coţofenele şi porumbeii, sau tipul care obişnuia să doarmă pe una dintre bănci nu era acolo. Piet Hoffmann deschise cutia poştală din dreapta uşii bibliotecii şi aruncă cele şase cărţi care nu erau suficient de solicitate ca să merite un loc pe rafturile din faţă. Apoi îşi continuă drumul spre biserica a cărei clădire ocupa aproape tot orizontul cu faţada sa văruită în alb, intră în cimitirul scufundat în plapuma moale a ceţii şi se uită la turnul bisericii cu vedere spre una dintre cele mai sigure închisori din ţară. Deschise cu şperaclul poarta grea din lemn şi apoi uşa cu mult mai mică de

după ea şi o luă spre uşa încuiată a unui pod, aflată sub un clopot din fier forjat ce cântărea câteva sute de kilograme, urcând nişte scări ce se legănau şi o scăriţă de aluminiu.

Cele nouă clădiri de beton pătrăţoase de după zidul impunător păreau nişte piese lego izolate, făcând parte dintr-un univers al lor.

Privi spre fereastra pe care o alesese şi asupra căreia aţintise un pistol imaginar, apoi ridică un receptor argintiu din buzunar, un buton identic care fusese montat într-un colţ al *Marionetelor,* aruncat în cutia poştală pentru cărţi ce trebuiau returnate la bibliotecă. Se aplecă peste balustradă şi, preţ de o secundă, i se păru că o să se prăbuşească, aşa că se ţinu cu o mână de ea, în timp ce cu cealaltă verifică dacă cele două emiţătoare, cablul negru şi bateria solară erau fixate cum trebuie. Plasă receptorul în ureche şi puse un deget pe un emiţător, plimbându-l uşor înainte şi înapoi. Se auziră nişte păcănituri, semn că emiţătorul funcţiona.

Coborî din nou la mormintele aflate unul lângă altul, dar nu prea aproape, la ceaţa în care prezenţa morţii era mai puţin stridentă.

Un comerciant şi nevasta lui. Un cârmaci şi nevasta lui. Un meşter zidar şi nevasta lui. Bărbaţi care, atunci când au murit, au fost reduşi la nişte titulaturi, şi nevestele lor, tovarăşe de viaţă ale titulaturilor.

Se opri în faţa unei pietre funerare mici şi cenuşii, ridicată pentru căpitanul unui vas. Piet Hoffmann îl văzu pe tatăl lui, aşa cum trăise în amintirile sale, cu ambarcaţiunea simplă cu care naviga pe lângă Kaliningrad şi zona graniţei, dispărând cu plasele lui prin golful Danzig şi Marea Baltică mai multe săptămâni la rând, şi pe mama lui, care stătea şi-l

aştepta să se întoarcă din drumul acela lung şi alerga spre port, spre braţele deschise ale tatălui lui. Realitatea arătase altfel, desigur, mama lui îi povestise deseori despre plase goale şi aşteptarea cea lungă, dar niciodată despre faptul c-ar fi alergat sau că s-ar fi aruncat în braţele lui. Aşa şi-i imaginase el, însă, când îi întreba, copil fiind, despre cum arăta viaţa lor într-o perioadă apusă, şi asta era imaginea pe care hotărâse s-o păstreze în amintiri.

Era un mormânt neîngrijit, abandonat cu mulţi ani în urmă. Pe marginile pietrei funerare crescuse muşchi şi pătratul din mijloc, umplut cu pământ, fusese năpădit de buruieni. Pe ăsta avea să-l folosească. Căpitan de vas Stein Vidar Olsson şi soţia. Născut pe 3 martie, 1888. Decedat pe 18 mai, 1958. Trăise şaptezeci de ani. Fusese cineva. Iar acum, nu mai era nici măcar o piatră funerară, nimeni nu-i vizita mormântul. Piet Hoffmann îşi scoase telefonul mobil, singura cale de comunicare cu Erik, care avea să fie anulată în mai puţin de două ore. Îl închise, îl înfăşură în nişte folie de nailon, apoi se lăsă în genunchi şi începu să sape cu mâinile pe lângă marginea din dreapta a pietrei de mormânt până când gaura i se păru suficient de adâncă. Privi în jur, dar nimeni nu vizita cimitirul în primele ore ale dimineţii, aşa că aşeză telefonul în adâncitură, îl acoperi cu pământ şi se întoarse repede la maşină.

*

Ceaţa persista în jurul bisericii Aspsås; data următoare avea s-o vadă de la geamul unei celule dintr-o clădire de beton.

Apucase să facă tot ce îşi propusese. Terminase pregătirile. În curând avea să fie complet singur.

Să n-ai încredere în nimeni în afară de tine însuţi.

Îi ducea deja dorul, îi povestise totul, dar ea nu-i spusese nimic, ca şi când ar fi înşelat-o într-un fel, deşi n-ar fi atins niciodată o altă femeie, dar asta era senzaţia cu care rămăsese.

O minciună nu se termina niciodată. El o ştia cel mai bine. O minciună îşi schimba doar forma şi conţinutul, se adapta la următoarea situaţie şi cerea o nouă minciună ca s-o poată elimina pe cea de dinainte. Îi minţise atât de des pe Zofia, Hugo şi Rasmus şi pe alţii din jurul lui, încât după ce termina cu misiunea asta, n-avea să mai poată deosebi niciodată o minciună de adevăr. Asta era, n-avea ce să mai facă, nu mai ştia unde se termină o minciună şi când se transformă în adevăr, nu mai ştia nici cine e.

Se hotărî dintr-odată. Conduse mai încet câţiva kilometri şi realiză încet, încet că era chiar ultima oară când mai făcea munca asta. Era un presentiment care nu-i dăduse pace tot anul şi care acum îl ajunse din urmă, iar acum îl recunoscu şi reuşi să-l şi interpreteze. Aşa era firea lui, de când se ştia. Mai întâi, simţea ceva nedefinit în tot corpul, apoi urma o perioadă de nelinişte când încerca să înţeleagă ce însemna acel sentiment, după care avea o revelaţie, dintr-odată şi extrem de intens, după o zăbovire îndelungă. Avea să ispăşească pedeapsa asta în penitenciarul din Aspsås şi avea să-şi termine treaba acolo, după care, gata, niciodată, nimic. Îşi plătise datoriile faţă de poliţia suedeză, fără a primi nimic în schimb, în afară de prietenia lui Erik şi zece mii de coroane pe lună plătite dintr-un fond de ponturi, ca să rămână incognito. Avea

să trăiască altfel după aceea — după ce își dădea seama cum arăta o viață fără minciuni.

*

Cinci și jumătate. Stockholmul nu se trezise încă pe deplin. Pe străzi circulau doar câteva mașini și oamenii se îndreptau grăbiți, unul câte unul, spre metrou sau spre autobuze. Parcă pe Norrtullsgatan, vizavi de Matteusskolan și deschise ușa cafenelei care servea terci de ovăz, cremă de mere, chifle cu caşcaval, ouă și cafea tare pe tăvi roșii de plastic, pentru treizeci și nouă de coroane. Îl zări pe Erik de îndată ce intră, ascunzându-și fața după un număr din Dagens Nyheter ca să evite contactul vizual. Piet Hoffmann comandă un mic dejun și alese colțul din celălalt capăt al încăperii, cât mai departe de el. În cafenea mai erau șase clienți, doi tineri în veste fosforescente, de la un șantier, și patru bărbați mult mai în vârstă, îmbrăcați toți în costum și cu părul pieptănat cu peria udă — singurul lucru pe care se puteau baza în fiecare zi. Cafenelele deschise dimineața arătau deseori la fel, bărbații fără familie nu suportau singurătatea și fugeau de la o masă de bucătărie pustie, spre deosebire de femei, care ori îi făceau față mai bine, ori le era ruşine și nu voiau să se expună așa în public.

Cafeaua era tare și terciul un pic cam gros, dar avea să treacă mult timp până când avea să mai mănânce când și ce și unde voia. În închisoarea Österåker evitase să ia micul dejun cu ceilalți, i se păruse prea devreme să mănânce împreună cu niște oameni deznădăjduiți, care împărtășeau un singur lucru, și anume, faptul că tânjeau după narcotice, genul de care-i fusese tot timpul frică,

dar cu care nevoia îl obligase să se poarte agresiv, ironic, distant, orice, numai să nu pară slab.

Erik Wilson trecu pe lângă masa lui în drum spre ieşire, aproape ciocnindu-se de ea. Hoffmann aşteptă cinci minute, apoi îl urmă. Era un drum de câteva minute până la Vanadisvägen. Deschise portiera unui Volvo argintiu şi se aşeză pe scaunul din dreapta şoferului.

— Ai venit cu Golful ăla roşu, parcat vizavi de Matteusskolan?

— Da.

— Îl laşi la benzinăria OK din Slussen, ca de obicei?

— Da.

— O să-l returnez în seara asta. Ţie ţi-ar fi un pic mai greu să ajungi.

Părăsiră Vanadisvägen, o luară încet pe Sankt Eriksgatan, tăcând în continuare între două stopuri de pe Drottningholmsvägen.

— Te-ai ocupat de tot?

— De tot.

— Şi Zofia?

Piet Hoffmann nu-i răspunse. Wilson opri maşina într-o staţie de autobuz din Fridhemsplan, observând că nu are de gând să continue.

— Şi Zofia?

— Ştie.

Rămaseră nemişcaţi, ora de vârf a dimineţii începuse, oamenii se deplasau acum în grupuri sau şiruri lungi.

— Te-am „făcut" şi mai periculos în ASPEN. Patrula care o să te prindă o să fie plină de idei preconcepute şi de adrenalină. O să fie destul de violent, Piet. N-ai voie să porţi armă pentru că nu vreau să se ducă naibii totul. Dar nimeni, nimeni din cei care o să audă sau o să citească

despre asta n-o să se îndoiască de un lucru: că lucrezi pentru un grup de infractori. Şi, apropo. Eşti căutat de poliție.

Piet Hoffmann tresări.

— Căutat?

— De câteva ore.

*

Se mai simțea şi acum un miros slab de țigară. Sau poate că îşi imagina doar. Dar deasupra stofei verzi plutea tot timpul o ceață deasă şi Piet Hoffmann se aplecă asupra ei şi-o mirosi. Da, era miros de țigară, ceva ce în mintea lui se lega automat cu urmele de cretă albastră lăsate pe degete şi scrumierele aşezate pe fiecare colț al meselor de biliard, ba mai mult, i se păru că le aude şi râsetele ironice când cineva greşea sau când bila grea sărea unde nu trebuia. Bău jumătate din cafeaua fără zahăr din paharul de carton de la magazinul 7-Eleven de pe Fleminggatan şi îşi verifică ceasul. Era timpul. Se asigură că briceagul pe care-l purta de obicei în buzunarul de la spate nu mai era acolo şi apoi se duse la fereastra care dădea spre Sankt Eriksgatan. Stătu nemişcat, prefăcându-se că vorbeşte la telefonul mobil până când se convinse că fusese văzut de bărbatul şi femeia de pe locurile din față ale maşinii de poliție.

*

Poliția primise un apel anonim de la un număr imposibil de depistat, conform căruia un infractor căutat şi cu un cazier extrem de încărcat se afla în dimineața aceea la Biljardpalatset.

Brusc, se ivi la fereastra localului.

Numele îl cunoşteau deja şi, cu un singur clic pe monitorul calculatorului din maşină, dobândiseră acces şi la viaţa lui.

NOTORIU VIOLENT ARMĂ

Erau tineri, se angajaseră recent amândoi şi nu mai văzuseră niciodată codul acela specific folosit în registrul de criminali urmăriţi care apăru pe monitor, un cod aplicat doar câtorva infractori.

Nume: *Piet Hoffmann*
Cod numeric personal: *721018-0010* Număr articole: *75*

Citiră repede dosarul şi căpătară o imagine clară despre o persoană extrem de periculoasă care *fusese observată cu cincisprezece minute înainte de uciderea lui Östling în compania suspectului Marcović,* cu tendinţe agresive, *suspectul a fost observat lângă clădirea cu pricina; suspectul este bănuit de trafic cu arme* şi care în trecut a ameninţat, a tras şi a rănit nişte poliţişti, şi care acum era probabil înarmat.

*

— Dispeceratul, aici patrula numărul 9027. Recepţie.
— Dispecer. Comunicaţi.
— Solicit întăriri pentru reţinere imediată.

*

Auzi sirenele apropiindu-se printre clădirile din centru şi bănui că se vor opri, împreună cu girofarul albastru, pe undeva pe Fleminggatan.

Două dube de poliție albastru-închis se opriră peste cincisprezece secunde în fața ferestrei.

Se simțea pregătit.

*

— Aici maşina 9027. Recepție.

— Descrieți-ne suspectul.

— Piet Hoffmann. Extrem de violent cu ocazia unor rețineri precedente.

— Unde l-ați văzut ultima oară?

— La intrarea în Biljardpalatset. Sankt Eriksgatan numărul 52.

— Semnalmente?

— Poartă un hanorac gri, cu glugă. Păr castaniu. Neras. Înălțime: aproximativ un metru optzeci.

— Altceva?

— Probabil că e înarmat.

*

Nu încercă să fugă.

Când cele două uşi ale localului pustiu se trântiră de perete (*Poliția*!) şi în încăpere năvăliră mai mulți polițişti (*Culcat! La pământ!*), Piet Hoffmann se întoarse calm dinspre masa de biliard şi avu grijă ca în tot acest răstimp să-şi țină mâinile la vedere. Nu se culcă (*La pământ, am zis! Ce dracu'!)* la pământ de bunăvoie, dar se prăbuşi sub două lovituri puternice aplicate la cap şi apoi încă una,

după ce ridică degetul mijlociu în aer (*Gabori împuțiți!*), şi-apoi nu-şi mai aminti prea multe în afara unor cătuşe care se închiseră în jurul încheieturilor lui, a unui şut în coaste şi a durerii din ceafă când totul încetă să existe.

Erik Wilson stătea în maşină în faţa garajului secţiei de poliţie, în timp ce două dube albastru-închis ale poliţiei trecură pe lângă el în viteză şi coborâră mai departe, pe Sankt Eriksgatan. Aşteptă până când opriră sirenele, apoi merse până la bariera de lângă ghereta simplă a paznicului, se legitimă şi se opri în faţa uşilor automate ale garajului aflat sub Kronobergsparken. Parcă maşina în cuşca de oţel din faţa liftului care ducea spre camera de arest şi urmări de pe scaunul şoferului fluxul constant al maşinilor de poliţie care intrau şi ieşeau.

Aşteptă o jumătate de oră, apoi coborî geamurile din faţă ca să audă mai bine; neliniştea îi cuprinsese corpul şi încercă să scape de senzaţia aceea neplăcută, dar nu prea reuşi. Inhală aerul umed şi vaporii de benzină şi auzi cum o maşină se opri în capătul opus al garajului şi cineva coborî obosit, târându-şi picioarele pe beton. O a doua persoană se dădu jos pe partea cealaltă. Părea la fel de obosită.

În clipa următoare, uşa laterală fu trasă într-o parte.

Opt poliţişti antrenaţi special pentru intervenţii de genul acesta avuseseră nevoie de treizeci şi cinci de minute ca să localizeze şi să reţină unul dintre cei mai periculoşi infractori ai ţării.

Duba albastru-închis se apropie şi Wilson o urmări cu privirea preţ de câteva sute de metri, până când intră în cuşca de oţel şi parcă la nici trei metri de el.

Dacă se duce naibii, te oferi voluntar, le ceri să te trimită la izolator. Dacă vrei să supraviețuiești.

Mai întâi coborâră doi colegi în uniformă. Fură urmați de un bărbat cu fața umflată, într-un hanorac gri cu glugă, jeanși albaștri și cu cătușe la mâini.

Cei doi polițiști care primiseră drept sarcină arestarea unui infractor periculos și posibil înarmat îl luaseră în primire în singurul fel care „funcționa", după părerea lor.

Prin violență.

— Auzi... nu-mi place să fiu atins de gabori futencuriști.

Erik Wilson văzu cum Piet Hoffmann se întoarse brusc spre polițistul care stătea mai aproape de el și-l scuipă în față. Bărbatul în uniformă nu spuse nimic și nu schiță niciun gest, așa că Piet îl mai scuipă o dată. Polițistul aruncă o privire scurtă spre colegii lui care chiar atunci păreau a se uita în altă parte, făcu un pas înapoi și îi trase un genunchi în vintre.

Doar un infractor.

Acesta gemu de durere după lovitură, apoi se îndreptă și păși printre cele patru uniforme, cu mâinile aduse la spate. Se îndreptă spre lift și camera de arest și Erik Wilson îl auzi când îi vorbi cu voce tare celui pe care-l scuipase cu câteva secunde în urmă:

— Ai grijă, gabore. O să-ți sparg fața aia. Mai devreme sau mai târziu o să ne întâlnim noi. Și atunci o să-ți trag două gloanțe, cum i-am tras și dobitocului ăluia din Södermalm.

Doar un infractor poate intra cu adevărat în pielea unui infractor.

PARTEA A TREIA

luni

Stăteau aproape de el.

Doi inşi se loveau de spatele lui de câte ori făcea un pas înapoi în încăperea strâmtă, iar alţi doi se holbau la el de pe partea cealaltă, la ochii, urechile şi nările lui, astfel încât de fiecare dată când scoteau aer pe gură, îi abureau pielea de pe faţă.

Fuseseră avertizaţi în prealabil.

Gardienii penitenciarului Kronoberg din Stockholm citiseră dosarul unuia dintre cei mai periculoşi deţinuţi ai Suediei şi, în plus, îi ascultaseră şi pe colegii lor conform cărora, individul căutat de poliţie şi reţinut într-o sală de biliard de pe Sankt Eriksgatan îl scuipase în faţă şi-l ameninţase cu două gloanţe pe unul dintre ei, cu zece zile în urmă, în drum spre liftul camerei de arest.

De data asta avea să fie luat de acolo. Urma să fie dus cu liftul îngust până la cuşca de oţel din garajul de sub Kronobergsparken şi apoi transportat cu autobuzul poliţiei până la penitenciarul din Aspsås. Erau patru, deci cu doi oameni mai mulţi decât de obicei, iar deţinutul fusese legat cu cătuşe la mâini şi la picioare. Se gândiseră să-l lege cu lanţuri şi de mijloc, dar se abţinură.

Era unul dintre ăia care-şi foloseau puţinul creier pe care-l aveau în cap ca să-şi bată joc de toţi şi de toate, unul dintre cei care urau tot, cunoscuseră destui de teapa lui de-a lungul anilor, criminali periculoşi, îndreptându-se

spre acelaşi deznodământ, şi anume, o moarte prematură. Gardienii nu se scăpau din ochi nici între ei, nici în ceea ce privea prizonierul, bucata aceea scurtă dintre lift şi autobuz era tocmai locul în care îl scuipase pe unul dintre ei şi în care primise un şut în coaie când ceilalţi nu se uitau.

Aşteptară, pregătiţi, ştiind că avea să sară la ei în secunda următoare.

Dar Hoffmann nu scoase nicio vorbă până la autobuz. Se urcă fără să spună nimic şi se aşeză pe unul dintre scaunele din spate. Deţinutul care ura totul şi necesita o supraveghere atentă nu deschise gura până când nu porniră maşina. Dar în clipa în care trecură prin garajul subteran şi se îndreptară spre ieşire şi ghereta paznicului de pe Drottningholmsvägen, începu să turuie.

— Pe tine unde dracu' te duc?

Deţinutul pe nume Hoffmann descoperise un tovarăş de drum încă din clipa în care fusese înghiontit în autobuz. Acesta purta nişte haine la fel de lălâi, însemnate cu sigla Penitenciarelor Suedeze pe piept. Îi căutase privirea şi aşteptase până când reuşise să-i atragă atenţia.

— La Österåker.

Unul dintre penitenciarele aflate la câteva mile de Stockholm, spre nord. Camera de arest servea drept punct de distribuţie pentru mulţi deţinuţi care urmau să-şi ispăşească pedepsele în diferite închisori.

— Şi de ce dracu' te-au săltat?

Deţinutul pe nume Hoffmann nu primi niciun răspuns.

— Te mai întreb o dată. De ce dracu' te-au arestat?

— Pentru abuz.

— Cât ţi-au dat?

— Zece luni.

Gardienii se uitară unii la alții. Chestia asta nu mirosea bine deloc.

— Zece luni. Mă gândeam eu. Arăți ca unul din ăia. Mai mult nu iei dacă-ți mai atingi muierea din când în când.

Hoffmann coborâse tonul și încercă să se mute mai aproape de celălalt, în timp ce autobuzul trecu pe lângă paznic și barieră și se îndreptă spre nord pe Sankt Eriksgatan.

— Cum adică? Ce vrei să spui?

Deținutul care urma să fie plasat la Österåker percepuse tonul schimbat al lui Hoffmann și agresivitatea lui și se dădu instinctiv mai în spate.

— Că ești unul din ăia care se ia doar de femei. Genul pe care noi, ăștialalții, nu-l prea înghițim.

— De unde... de unde dracu' știi?

Piet Hoffmann zâmbi discret. Intuise corect. Și știa că gaborii îl ascultau, dar asta și voia, voia să-l audă și să le povestească tuturor despre deținutul care amenința și era violent și trebuia păzit mai bine decât restul.

— Pe pișăcioșii ăștia lași îi recunoști ușor tot timpul.

Îl ascultau și Piet Hoffmann era sigur că știau ce urmărea. Doar mai fuseseră martori la genul ăsta de discuții. Era periculos să transporți infractori care au comis abuzuri sexuale sau împotriva femeilor, alături de alți deținuți. Se uită spre scaunele din față și spuse pe un ton calm:

— Începând din secunda asta, aveți cinci minute. Dar numai cinci.

Amândoi se întoarseră spre el și polițaiul de pe scaunul din dreapta șoferului se pregătea să-i răspundă când Hoffmann îl întrerupse.

— Cinci minute ca să-l dați afară pe căcănarul ăsta. Altfel... altfel o să ne cam păruim pe aici.

Aveau să vorbească în curând și cu alți polițai.

Zvonul o să se răspândească și printre ziduri.

Prin toată șarada asta urmărea să câștige respect.

Polițaiul de pe scaunul din față oftă zgomotos, apoi îi explică unui coleg prin stație că avea un deținut care trebuia transportat cu o mașină privată la Österåker și ceru o mașină de poliție care urma să-l escorteze, timp în care autobuzul penitenciarului avea să-i aștepte lângă Norrtull.

*

Piet Hoffmann nu mai fusese niciodată dincolo de zidurile înalte ale penitenciarului Aspsås. Stabilise poziția fiecărei clădiri de beton de pe balconul unei biserici și studiase fiecare fereastră, cu gratii cu tot, dobândise informații prin Erik despre colegii lui de celulă și personalul din corpul G, dar când porțile de fier se deschiseră și autobuzul se apropie de clădire, își dădu seama că era prima oară când se afla într-unul dintre penitenciarele cele mai sigure din țară. Se mișca greu cu cătușele strâmte și grele de la picioare, fiecare pas devenea tot mai scurt și metalul tăios îi intra în piele, patru gabori îl escortau îndeaproape, doi în față și doi în spate, apoi arătară spre ușa din stânga celei prin care intrau majoritatea vizitatorilor, cea care ducea spre sala de recepție, plină cu alți gabori din trupele speciale. Îi desfăcură cătușele și în sfârșit putu să-și miște brațele și picioarele, în timp ce o mână înmănușată îi verifică anusul, o alta își trecu degetele de nailon prin părul lui în timp ce a treia îi pipăi subsuorii.

*

Primise haine noi, la fel de lălâi şi de urâte precum cele de dinainte şi fusese apoi condus în sala sterilă de aşteptare, unde se aşezase pe un scaun şi nu scoase nicio vorbă.

Trecuseră zece zile.

Zăcuse pe un prici douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, în spatele unei uşi metalice cu vizor ce putea fi deschis doar de pe coridor. Cinci metri pătraţi şi niciun vizitator, nici ziare, nici televizor, nici radio. Timp menit să-l doboare şi să uşureze colaborarea cu ei.

Acum, când se obişnuise să aibă pe cineva lângă el. Acum, când uitase cum era să fii singur şi să tânjeşti după cineva.

Îi era atât de dor de ea.

Se întreba ce făcea în clipa aceea, cum era îmbrăcată, cum mirosea, dacă paşii ei erau lungi şi calmi, sau scurţi şi nervoşi.

Zofia poate nici nu mai exista pentru el.

I-a oferit adevărul şi ea a făcut ce-a vrut cu el şi el se temea acum că n-o să mai aibă după cine tânji, că peste câteva luni avea să se transforme din nou într-un nimeni.

*

Se holbase la peretele alb al sălii de aşteptare vreo patru ore când doi gabori dintre cei din tura de zi deschiseră uşa şi îi descriseră o celulă din corpul G2 *stânga,* care avea să fie domiciliul lui în prima perioadă a unei pedepse foarte lungi. Unul păşi în faţa şi celălalt în spatele lui, escortându-l printr-un coridor subteran lat, care

trecea pe sub curtea închisorii, traversând câteva sute de metri de podea şi pereţi de beton. Se opriră în faţa unei uşi metalice încuiate, supravegheată cu o cameră video şi apoi urmă un nou coridor şi scările abrupte care făceau legătura cu corpul G.

Lăsase în urmă zilele de detenţie din închisoarea Kronoberg şi procesul înscenat, în timpul căruia a procedat exact cum le-a povestit c-avea să facă lui Henryk şi Vicelui.

Recunoscuse că are trei kilograme de amfetamină în portbagajul unei maşini închiriate.

L-a lăsat pe procuror să constate că săvârşise infracţiunea singur.

S-a declarat mulţumit cu sentinţa, s-a dus direct la masa judecătorului şi a semnat documentul ca să nu fie nevoit să aştepte până ce intra în vigoare.

În ziua următoare se ducea în celula lui, trecând printr-unul dintre culoarele subterane ale penitenciarului Aspsås.

— Aş vrea să împrumut şase cărţi.

Gardianul din faţa lui se opri.

— Poftim?

— Aş vrea să împrumut...

— Am auzit ce-ai spus. Doar că speram c-am auzit greşit. Nici n-ai ajuns bine şi deja vorbeşti despre cărţi.

— Ştii bine că am dreptul.

— Ne ocupăm de asta mai încolo.

— Am nevoie de ele. E important. Fără cărţi nu rezist aici.

— Mai încolo.

*

Nu înțelegi.

Nu sunt aici ca să ispășesc o pedeapsă pentru o infracțiune minoră.

Sunt aici ca să distrug tot traficul cu droguri din toate departamentele voastre avariate şi să preiau controlul. În câteva zile doar. Singur.

O să continui apoi să muncesc şi să cercetez terenul până când aflu tot ce trebuie şi pot să anihilez activitatea organizației poloneze, folosindu-mă de noile cunoştințe, în numele poliției suedeze.

Nu cred c-ai înțeles cum stau lucrurile.

*

Secția era complet goală când sosi, înghesuit între doi polițai tineri şi destul de agitați.

Trecuseră zece ani şi se afla într-o închisoare cu totul diferită, dar nu conta, părea aceeaşi secție ca şi atunci, se întorsese pe coridorul cu câte opt celule într-o parte şi alta, o bucătărie bine echipată, un colț amenajat pentru televizor şi partide de cărți, reviste răsfoite până când se destrămau, o masă de ping-pong amplasată într-un spațiu de depozitare strâmt, cu o paletă ruptă, aruncată peste plasa zdrențuită şi o masă de biliard cu stofa murdară, cu bilele încuiate undeva — până şi mirosul era acelaşi, de transpirație, praf, anxietate şi adrenalină, şi poate un pic de decoct de malț.

— Nume?

— Hoffmann.

Inspectorul penitenciarului era un bărbat pe cât de scund, pe atât de rotund. Dădu din cap spre cei doi polițai de după geam şi le făcu semn că, începând din clipa aceea, prelua răspunderea pentru acel deținut.

— Nu ne-am mai văzut?

— Nu cred.

Avea ochi mici, care păreau să străpungă totul, şi era greu de imaginat că în spatele lor se afla un om adevărat.

— Am înţeles că... Hoffmann, parcă, nu... în fine, că ştii cum funcţionează lucrurile pe-aci, pe la noi.

Piet Hoffmann dădu din cap spre inspectorul penitenciarului, fără a scoate vreun cuvânt. Nu se afla acolo ca să-i spună unui inspector încrezut că merita un pumn în gură.

— Da, ştiu bine cum funcţionează.

Avea să fie pustiu pe acolo încă vreo trei ore, până când ceilalţi urmau să se întoarcă de la atelier sau din sala de lectură. Între timp, inspectorul penitenciarului avea să facă pe ghidul prin secţie şi să-l instruiască unde şi cum să se pişe şi să-i explice de ce îl încuiau în celulă la şapte jumate şi nu la şapte şi treizeci şi cinci. Şi avea să apuce să stea şi în celula lui, să stea şi să-şi dea seama că de acum înainte, acolo era casa lui.

*

Piet Hoffmann se aşează în colţul cu televizorul cu câteva minute înainte de sosirea celorlalţi deţinuţi. Văzuse deja fotografiile celorlalţi cincisprezece deţinuţi din secţie şi primise şi informaţii despre trecutul lor şi ştia că, dacă stă în locul acela, o să-i vadă cum intră, dar mai ales, o să fie văzut, trebuia să fie clar că în celula numărul 4 sosise unul nou, unul căruia nu-i era frică, unul care nu se ascundea şi nu aştepta să i se dea permisiunea să se furişeze afară şi să-şi arate documentele ca să fie aprobat de ceilalţi; unul care ocupase deja fotoliul preferat al cuiva,

luase cărțile însemnate ale cuiva și începuse să le aşeze pe masa cuiva ca să joace o partidă de pasienţă, fără a se gândi măcar să întrebe dacă se poate.

Îl interesau mai ales două fețe.

Una grosolană, aproape pătrățoasă, palidă şi cu ochi mici, mult prea apropiați. Şi una mai slabă, alungită, cu un nas care fusese spart şi se sudase aiurea, şi cu o bărbie şi un obraz ce fuseseră cusute de cineva care nu era medic.

Stefan Lygás şi Karol Tomasz Penderecki.

Doi dintre cei patru membri ai Wojtek care ispăşeau o pedeapsă lungă în penitenciarul Aspsås, ajutoarele lui în distrugerea concurenței şi preluarea în întregime a traficului de narcotice şi călăii lui în clipa în care se afla că e Paula.

*

Primele întrebări apărură deja la masa de seară. Doi dintre deținuții mai în vârstă, cu nişte lanțuri masive de aur în jurul gâturilor groase, se aşezară unul în stânga şi celălalt în dreapta lui, cu farfuriile lor fierbinți şi cu coatele lor ascuțite. Stefan şi Karol Tomasz se ridicară, dar el le făcu semn să aştepte, să-i lase pe cei doi să-i pună întrebările pe care le pusese şi el bărbatului din autobuzul poliției cu câteva ore în urmă, doar era vorba despre acelaşi lucru, despre respect construit pe ura comună împotriva violatorilor.

— Vrem să-ți vedem documentele.

— Nu mai spune.

— De ce, e vreo problemă?

Stefan şi Karol Tomasz pregătiseră deja terenul. În decursul ultimelor zile, i-au informat pe toți că un anume

Piet Hoffmann avea să le fie coleg, le-au spus pentru ce era condamnat, cu cine colabora, ce statut avea în cadrul mafiei din est. Făcuseră nişte copii xerox prin avocatul lui Stefan care scosese dosarul lui 721018-0010 din registrul de caziere ale poliţiei, din registrul de infractori urmăriţi, din cel al Penitenciarelor Suedeze şi copiase şi ultima sentinţă pe care o primise.

— Nu, am probleme doar cu cei care stau prea aproape de mine.

— Scoate dracu' documentele alea!

Avea să-i invite în celula lui şi avea să le arate documentele şi după aceea nu mai era nevoit să le răspundă la întrebări, noul deţinut din celula numărul 4 nu era nici infractor vinovat de crime sexuale, nici unul care dădea în femei, ci exact persoana care pretindea a fi, ba s-ar putea să primească şi nişte zâmbete şi o bătaie aprobatoare pe umăr. Deţinuţii care trăseseră în poliţişti şi fuseseră condamnaţi pentru omor şi acte de violenţă deosebit de grave împotriva organelor de poliţie erau printre cei care nu trebuiau să mai lupte niciodată pentru statutul lor.

— O să vi le arăt. Dacă vă ţineţi gura. Şi dacă mă lăsaţi să termin de mâncat.

*

După aceea au jucat *stud poker* pe beţe de chibrit care costau o mie de coroane bucata şi el rămase pe locul cuiva care nu mai îndrăznise să-l ceară înapoi şi se lăudă cu căcăciosul ăla de poliţai din Söderhamn care îl implorase să-i cruţe viaţa când a îndreptat pistolul spre fruntea lui şi fumă ţigări rulate pentru prima oară după mulţi ani şi le vorbi despre o femeie pe care avea s-o fută

să-i sară capacele, de îndată ce iese în permisie şi ceilalţi râseră zgomotos, iar el se lăsă pe spate şi privi în jur într-o încăpere şi un coridor plin de oameni care tânjiseră atâta timp după ceva, încât nici nu-şi mai aminteau după ce anume.

marți

Conduse încet prin întunericul din Stockholm, care se destrăma treptat, era iarăşi o noapte din aceea cu ore lungi de neliniște şi agitație. Evitase locul acela timp de mai bine de două săptămâni, dar acum, la trei jumătate, era din nou aici, în mijlocul podului Lidingö, privind apa şi cerul (*nu mai vreau să vă văd aici*), în drum spre sanatoriul pe care n-avea voie să-l mai viziteze (*lucrul de care vă temeați s-a petrecut deja oricum*), dar în clipa următoare făcuse stânga-mprejur şi se întorsese din nou la oameni şi clădirile din jur, la capitala imensă şi mică în acelaşi timp, unde trăise şi muncise toată viața.

Ewert Grens coborî din maşină.

Nu mai fusese niciodată acolo. De fapt, nici nu-şi dăduse seama că se îndreptase spre cimitir.

Se gândise, îşi făcuse planuri şi chiar pornise într-acolo de multe ori, fără a ajunge însă vreodată la destinație. Acum stătea în fața intrării dinspre sud care se numea Poarta 1 şi simți că picioarele i se înmoaie şi nu vor să-l ducă mai departe şi ceva îi apăsa pieptul, ceva dinspre stomac, sau poate inimă.

Înaintă câțiva paşi şi se opri.

Nu mergea, n-avea niciun pic de forță în picioare şi presiunea din piept se transformă în zvâcniri regulate.

Lumina zorilor era plăcută şi soarele mângâia atât de frumos mormintele, iarba şi copacii şi totuşi, Ewert Grens nu

putea să continue. Cel puțin, nu în dimineața asta. O să se ducă înapoi la mașină și o să se întoarcă în centru, în timp ce Cimitirul de Nord o să dispară încet în oglinda retrovizoare.

Poate data viitoare.

Poate atunci o să afle unde e piatra ei de mormânt și poate că atunci va îndrăzni să se ducă până acolo.

Data viitoare.

*

Palierul secției de investigații era pustiu și întunecat când se duse în bucătărie și scoase din coșul cu pâine o felie uitată acolo, destul de uscată, și își luă două pahare de cafea de la automat. Își continuă drumul spre biroul în care n-avea să mai audă niciodată muzică, își termină micul dejun sărăcăcios și luă de pe masă un dosar subțire cu o anchetă în curs de desfășurare, momentan complet blocată. Nu trecuseră nici douăzeci și patru de ore și reușiseră să identifice victima, un agent sub acoperire care lucra pentru poliția daneză, analizaseră urmele de amfetamină lăsate de cărăuși, stabiliseră că la locul crimei se aflase și o persoană vorbitoare de suedeză, vocea care făcuse apelul și pe care o ascultase până când devenise o parte din el.

Se apropiaseră de o ramură a mafiei poloneze numită Wojtek, cu sediul principal aflat, probabil, în Varșovia, și apoi se treziră într-o fundătură.

Ewert Grens molfăi bucata de pâine uscată și sorbi și ultima picătură de cafea din paharul de plastic. Nu era genul care ajungea într-o fundătură. Dar asta era adâncă rău și oricât ar fi încercat să iasă de acolo sau să urle de neputință în ultimele două săptămâni, nu reușea s-o ocolească sau să avanseze nicicum.

Urmărise indiciile date de pata de sânge de pe cămaşa găsită într-un container, dar nimerise într-un registru care nu conţinea nimic care să se potrivească cu datele găsite.

Se duse apoi în Polonia, însoţit de Sven, ca să afle ceva despre petele galbene descoperite de Krantz pe aceeaşi bucată de material, într-un oraş numit Siedlce şi se trezi, la propriu, în mijlocul ruinelor unei fabrici de amfetamină aruncate în aer. Timp de câteva zile, muncise alături de câţiva dintre cei trei mii de poliţişti polonezi, membri ai unor trupe speciale, convocate la faţa locului ca să combată crima organizată, şi fusese doborât de neputinţă, de sentimentul că vâna ceva ce n-avea să ajungă niciodată din urmă. Se afla într-o ţară cu cinci sute de organizaţii criminale care operau peste hotare, în care poliţia lua parte la confruntări armate în mod regulat şi populaţia n-avea niciun cuvânt de spus privind fabricarea drogurilor sintetice ce însumau peste cinci sute de miliarde de coroane anual.

Ewert Grens îşi aducea aminte mai ales de parfumul de lalele.

Fabrica de amfetamine care avea legătură cu petele de pe cămaşa ucigaşului se aflase la subsolul unei clădiri închiriate, în mijlocul unei suburbii banale şi murdare, la câţiva kilometri spre vest de centrul oraşului, plin de clădiri conice, construite cândva cu miile pentru a rezolva criza temporară de locuinţe. Ewert Grens şi Sven Sundkvist stătuseră într-o maşină şi urmăriseră o intervenţie care se termină cu nişte schimburi de focuri şi moartea unui poliţist tânăr. Cele şase persoane care se aflaseră în camerele de la subsol nu mărturisiseră nimic în timpul audierilor, nici anchetatorului polonez, nici celui

suedez, tăcuseră mâlc, zâmbiseră ironic, sau se holbaseră la podea, căci ştiau prea bine că cel care ciripea nu apuca niciodată prea multe zile.

Grens înjură cu voce tare în camera goală, deschise fereastra şi strigă ceva unui poliţist îmbrăcat în haine civile care se plimba prin curtea interioară a secţiei Kronoberg. Dădu uşa de perete şi se plimbă târându-şi picioarele în sus şi-n jos pe coridorul cel lung până când transpiraţia îi curgea pe spate şi pe frunte, apoi se aşeză pe scaunul de birou pentru a-şi trage sufletul.

Nu se mai simţise aşa niciodată.

Se obişnuise să fie furios, era aproape dependent de furie. Întotdeauna căuta să stârnească conflicte, dar, de fapt, se ascundea după ele.

Însă de data asta era altceva.

Era ca şi când adevărul s-ar fi aflat sub nasul lui şi s-ar fi uitat la el şi i-ar fi râs în faţă, avea senzaţia ciudată că era aproape de o soluţie, fără a o vedea însă limpede.

Ewert Grens luă dosarul în mână şi se aşeză pe podea, cu picioarele întinse în spatele canapelei reiate. Începu să răsfoiască documentul care descria un apel referitor la un bărbat mort pe Västmannagatan şi apoi două săptămâni de acces la echipaje, resurse tehnice şi tot atâtea deplasări pentru anchetări, atât la Copanhaga, cât şi la Siedlce.

Înjură şi strigă la cineva din nou.

Da, au bătut pasul pe loc.

Tocmai de aceea, avea să zacă acolo pe podea până când o să-şi dea seama cui îi aparţinea vocea aceea pe care o ascultase de atâtea ori, ce anume nu înţelegea şi de unde venea senzaţia că se afla aproape de un adevăr care îi râdea în faţă fără să se sinchisească de el.

Auzi zdrăngănitul cheilor.

Doi poliţai descuiară şi deschiseră uşile ultimelor celule din capătul culoarului, cu vedere spre curtea cea mare acoperită cu pietriş, numărul 8 şi, cea de vizavi, numărul 16.

Se încordă şi se pregăti pentru cele douăzeci de minute care, în fiecare zi, ar putea să însemne moartea pentru el.

Fusese o noapte a dracului de grea.

Zăcuse şi aşteptase să i se facă somn, cu toate că nu dormise câteva zile în şir. Se gândise la ei, la Zofia, la Hugo şi Rasmus, îşi imaginase că stăteau în faţa ferestrei, pe marginea patului său sau că se întinseseră lângă el şi fusese nevoit să alunge imaginile. Ei nu mai existau pentru el, cât timp era închis acolo trebuia să înceteze să mai simtă, avea o misiune de îndeplinit şi nu-i prea rămânea putere să tânjească după ei, trebuia să-şi reprime sentimentele, să uite — cel care tânjea după ceva sau cineva într-o închisoare nu rezista prea mult.

Paşii se apropiau acum. Cheile zdrăngăniră din nou, celulele 7 şi 15 fuseseră descuiate şi Piet Hoffmann auzi pe cineva spunând „'neaţa", la care celălalt îl trimise la dracu'.

Se dăduse deja jos din pat când Zofia dispăruse şi întunericul de dincolo de fereastră părea mai compact ca

oricând, şi ţinuse neliniştea la distanţă prin nişte abdomene, tracţiuni şi sărituri cu ambele picioare pe şi de pe pat. Era o celulă îngustă şi se lovise de perete de câteva ori, dar i-a făcut bine să transpire şi să-şi simtă inima bătând în coşul pieptului.

Misiunea lui începuse deja.

Dobândise respectul colegilor lui în primele ore de dinainte de masă, în prima zi, aşa că putea să-şi continue treaba. Aflase între timp cine se ocupa de livrări şi de vânzări şi în care secţie şi celulă fuseseră repartizaţi. Unul din ei, numit Grecul, era aici, în celula numărul 2, iar ceilalţi doi, pe etaje diferite, în corpul H. Peste puţin timp, Piet Hoffmann urma să facă rost de primele grame, ceea ce făcea parte din responsabilităţile lui, şi avea să le folosească pentru eliminarea concurenţei.

Copoii se apropiau, deschiseseră deja celulele 6 şi 16. Mai avea doar două, trei minute la dispoziţie.

Cele douăzeci de minute dintre deschiderea celulelor care se desfăşura zilnic între 07:00 şi 07:20 — asta era şansa lui. Dacă supravieţuia acum, avea să supravieţuiască tot restul zilei.

Se pregătise în felul în care avea să se pregătească de acum încolo înainte de fiecare dimineaţă. Pentru a supravieţui, trebuia să excludă faptul că cineva aflase de cealaltă identitate a lui în seara sau noaptea precedentă, de faptul că mai avea un nume, că exista o Paula care lucra pentru autorităţi, un turnător pe care trebuiau să-l nimicească. Se afla în siguranţă atâta timp cât uşa celulei era încuiată, o uşă încuiată nu te ataca niciodată, dar primele douăzeci de minute după ce descuiau şi spuneau „bună dimineaţa" puteau să facă diferenţa dintre viaţă şi moarte, un atac bine planificat se efectua întotdeauna

când gaborii dispăreau în boxa lor ca să-şi facă nişte cafea şi să ia o pauză. În ultimii ani, cele mai multe crime de pe teritoriul închisorilor erau comise în aceste douăzeci de minute în care personalul nu era prezent.

— 'Neaţa.

Gaborul descuie uşa şi aruncă o privire înăuntru. Piet Hoffmann stătea pe marginea patului şi se uita la el, dar nu-i răspunse la salut. Ştia că nu-l salutase pentru că aşa voia el, ci pentru că aşa pretindea regulamentul.

— 'Neaţa.

Gaborul naibii nu voia să cedeze deloc, avea de gând să stea acolo şi să aştepte până când îi dădea un răspuns. Voia să ştie cu certitudine că deţinutul trăieşte şi că toate erau cum trebuie.

— 'Neaţa. Şi acum lasă-mă dracu' în pace.

Copoiul dădu din cap şi merse mai departe, mai avea câteva celule. Acum trebuia să acţioneze. Nu putea să aştepte să deschidă şi ultima uşă. Ar fi fost prea târziu.

*

Înfăşură un ciorap în jurul clanţei şi trase de el, uşa care în mod normal nu putea fi încuiată sau închisă de tot de pe dinăuntru se bloca acum într-o poziţie în care nu se putea deschide în clipa în care îndesă ciorapul între cadru şi uşă.

O secundă.

Scaunul simplu de lemn se afla de obicei lângă şifonier, dar acum îl aşeză în faţa pragului, atent să acopere gaura cheii.

O secundă.

Aranjă pernele, pătura şi pantalonii în aşa fel încât să pară că cineva doarme sub plapumă şi o mânecă albastră

a bluzei de trening arăta ca prelungirea corpului. Nu putea să păcălească pe nimeni. Dar putea să creeze o iluzie în caz că cineva arunca o privire rapidă.

O jumătate de secundă.

*

Cei doi polițai dispărură la capătul coridorului. Fiecare celulă era descuiată şi uşile deschise şi Piet Hoffmann se postă în stânga uşii, cu spatele lipit de perete. Puteau să apară în orice moment. Dacă aflaseră, dacă fusese demascat avea să moară într-o secundă.

Se uită la ciorapul înfăşurat în jurul clanței, la scaunul aşezat în fața găurii cheii, la pernele de sub plapumă.

Două secunde şi jumătate.

Atât avea la dispoziție să dea o ripostă.

*

Respiră sacadat.

Avea să stea acolo şi să aştepte douăzeci de minute.

Era prima lui dimineață în penitenciarul Aspsås.

Cineva se oprise în fața lui. Două picioare subțiri îmbrăcate în pantaloni de stofă care spuseseră ceva şi acum aşteptau să le răspundă. Dar n-o făcu.

— Grens? Ce faci acolo?

Ewert Grens adormise pe podea, în spatele canapelei, cu dosarul anchetei pe burtă.

— Era vorba să ne întâlnim. Tu ai zis să vin devreme. Bănuiesc c-ai dormit aici azi-noapte...

Îl durea un pic spatele. De data asta, podeaua fusese mai tare.

— Asta nu te priveşte.

Se întoarse pe partea cealaltă şi se ridică, apoi se sprijini cu mâinile de brațul canapelei şi lumea se învârti puțin în jurul lui.

— Cum te simți?

— Nici asta nu te priveşte.

Lars Ågestam se aşează pe canapea şi aşteptă în timp ce Ewert Grens se duse la biroul lui. Nu se înghițeau deloc. De fapt, se disprețuiau adânc. Procurorul tânăr şi comisarul mai în vârstă de la Criminalistică proveneau din lumi complet diferite şi niciunul din ei n-avea chef să viziteze lumea celuilalt. Ågestam încercase, cel puțin în primii ani, stătuse la taclale, îl ascultase şi-l observase pe celălalt, dar s-a prins că n-avea niciun rost: Grens se hotărâse să-l disprețuiască şi nimic nu-i putea schimba atitudinea.

— Västmannagatan 79. Mi-ai cerut un raport.

Lars Ågestam dădu din cap.

— Am senzația că nu prea avansați cu cazul ăsta.

Nu avansau deloc. Dar n-avea de gând să recunoască. Nu încă.

Ewert Grens avea de gând să-şi păstreze resursele.

— Lucrăm cu mai multe indicii.

— Care?

— Deocamdată nu sunt pregătit să vorbesc despre asta.

— Habar n-am ce indicii ai. Dac-ai fi avut ceva, mi-ai fi dat raportul de mult şi mi-ai fi zis să mă duc dracului. Nu cred că ai nimic. E timpul să dăm prioritate cazurilor care merită.

— Ce vorbeşti!

Lars Ågestam şterse cu braţul lui subţire masa de scris şi mormanul de dosare aflate în curs de anchetare.

— N-o să ajungi nicăieri. Ancheta preliminară bate pasul pe loc. Ştii bine, Grens, şi o ştiu şi eu, că nu e normal să iroseşti atâtea resurse când ancheta e pe punctul de a eşua.

— Eu nu mă dau bătut niciodată când e vorba de un caz de omor.

Cei doi se priviră. Da, proveneau din lumi diferite.

— Bine, dar... ce indicii ai, mă rog?

— Noi nu ignorăm niciodată un caz de omor, Ågestam, ca să ştii. Ci le rezolvăm.

— Ştii bine că...

— Lucru pe care-l fac de treizeci şi cinci de ani. De când învăţai să mergi şi te pişai în pantaloni.

Procurorul nu-l mai auzi. Dacă te hotărăşti să-ţi astupi urechile în faţa anumitor replici, reuşeşti, fără să-ţi foloseşti mâinile. Ewert Grens nu mai reuşea să-l rănească de mult.

— Am citit ce-ai scris până acum despre ancheta preliminară. Ce să-ți zic... a mers destul de repede. Dar există câteva nume trecute pe chenar, în dosar, nume care n-au fost verificate. Fă asta mai întâi. Verifică fiecare nume şi pune naibii punct. Ai trei zile la dispoziție. După asta ne vedem iar. Dacă n-ai mai multe informații nici atunci, poți să dai din gură cât vrei că n-o să mai acord prioritate cazului.

Ewert Grens văzu cum un spate îmbrăcat în sacou părăsi biroul lui şi probabil c-ar fi țipat după el dacă cealaltă voce n-ar fi fost deja acolo, vocea pe care o auzise în fiecare oră timp de două săptămâni şi care acum se strecura în mintea lui şoptind, mormăind insistent cele câteva cuvinte până când îl scotea din sărite.

— *Un bărbat mort. Västmannagatan 79. Etajul cinci.*

Avea trei zile la dispoziție.

Cine eşti?

Şi unde te pot găsi?

*

Stătuse aşa, cu spatele strâns lipit de peretele celulei preț de douăzeci de minute, cu fiecare mușchi încordat şi fiecare sunet neaşteptat i se păru o amenințare nouă.

Nu se întâmplase nimic.

Cei cincisprezece deținuți din secție se îndreptaseră spre toalete şi camera de duş şi apoi spre bucătărie unde au luat un mic dejun timpuriu, dar niciunul din ei nu se oprise în fața uşii lui, nimeni n-a încercat s-o deschidă. Numele lui era în continuare Piet Hoffmann, membru Wojtek, condamnat pentru trei kilograme de amfetamină poloneză găsite în portbagajul lui şi pentru o infracțiune

veche, pentru că trăsese de două ori asupra unui căcănar de polițist.

Dispărură apoi unul câte unul, câțiva în direcția spălătoriei și a atelierului, dar majoritatea înspre sala de clasă, în timp ce doi, trei o luară spre infirmerie. Niciunul nu făcea pe grozavul și nu rămase în celulă, lucru care se întâmpla de altfel destul de des, întotdeauna se găsea câte unul care zâmbea când îl amenințau că n-o să-i reducă perioada de detenție și refuza să muncească, deoarece acele câteva luni în plus față de cei doisprezece ani pe care-i primiseră se regăseau doar în documentele lor oficiale.

— Hoffmann.

Inspectorul penitenciarului care-l luase în primire în ziua precedentă îl străpungea cu privirea-i înghețată.

— Da?

— E timpul să ieși din celulă.

— Serios?

— Ai niște sarcini, să știi. O să faci curat. În clădirea administrativă și în atelier. Dar nu azi. Azi o să vii cu mine și o să încerci să pricepi cum și unde trebuie să dai cu mătura, periile și detergenții.

Păşiră unul lângă celălalt pe coridorul secției și coborâră scările spre pasajul subteran.

— *Când Paula ajunge la Aspsås, trebuie să fie integrat imediat. Vreau să-l prezentați încă din prima după-amiază drept om de serviciu care răspunde de clădirea administrativă și de atelier.*

Stofa salopetei monocrome îi irita pielea de pe pulpe și umeri în timp ce se îndreptau spre etajul trei al corpului B.

— *Genul ăsta de activitate e considerată o recompensă de către conducerea penitenciarului.*

Se opriră în fața toaletei aflate lângă ușa atelierului.

— *Păi, atunci, recompensați-l.*

Piet Hoffmann dădu din cap. Urma să-și înceapă runda în locul acela, cu o chiuvetă crăpată și un vas de toaletă plin de pișat, într-o încăpere cât un șifonier mirosind a mucegai. Intrară în atelierul imens și inhalară aburii de motorină.

— Toaleta de afară, biroul de după geamul ăla și apoi tot atelierul. Ai înțeles?

Rămase în cadrul ușii și cercetă încăperea. Zări mese de lucru cu ceea ce păreau niște țevi lucioase, rafturi cu role de scotch pentru ambalat, mașini de perforat, stivuitoare, paleți pe jumătate încărcați și la fiecare stație de lucru, un deținut care câștiga zece coroane pe oră. Atelierele din închisori fabricau piese simple care se vindeau mai departe producătorilor comerciali, chiar și el decupase cuburi de lemn pentru un fabricant de jucării cât fusese la Österåker, iar cei de aici făceau piese pentru stâlpi de felinar, țevi lungi de câteva zeci de centimetri, care urmau să fie montate aproape de pământ și aveau să protejeze cablurile și întrerupătoarele, genul pe care-l vedem la fiecare metru de-a lungul drumurilor, o piesă care nu interesează pe nimeni, dar care e fabricată totuși, undeva. Inspectorul intră în atelier și îi arătă stratul de praf și coșurile de hârtie pline, în timp ce Hoffmann dădu din cap către deținuții pe care nu-i cunoștea: un tip în jur de douăzeci de ani care stătea lângă mașina de perforat și îndoia marginile țevii alungite, unul care vorbea finlandeză și făcea găuri pentru șuruburi și un bărbat din capătul sălii, de lângă fereastră, cu o cicatrice mare pe gât și obraz, aplecat peste rezervorul cu motorină, care își curăța instrumentele.

— Vezi podeaua, da? Trebuie să fii al dracului de migălos, Hoffmann, să freci până-ți sar capacele, altfel pute ca naiba, ai înțeles?

Piet Hoffmann nu auzi ce-i spuse nenorocitul ăla de inspector. Rămăsese lângă rezervorul de motorină şi fereastră. Locul spre care ațintise atunci cu arma invizibilă. Zăcuse pe jos pe balconul lipit de turnul bisericii şi țintise, apoi trase cu pistolul imaginar în geamul pe care-l alesese de la o distanță de exact o mie cinci sute trei metri. Era o biserică frumoasă şi turnul se vedea cu ochiul liber de aici, la fel de bine cum se vedea fereastra de acolo.

Se întoarse cu spatele spre fereastră, memoră fiecare colț al camerei dreptunghiulare împărțită de trei stâlpi groşi din beton, văruiți în alb, destul de mari ca să te poți ascunde după ei, fără a fi văzut. Merse câțiva paşi spre stâlpul care se afla cel mai aproape de fereastră, se postă după el şi constată că era cum credea, suficient de gros ca să se poată ascunde după el. Se duse înapoi în mijlocul sălii, cercetând parcă terenul, şi se opri abia lângă spațiul delimitat cu un perete de sticlă, care servea drept birou pentru gardianul care-i supraveghea.

— Foarte bine, Hoffmann, te-ai prins, camera aia... trebuie să strălucească de curățenie.

Un birou mic, câteva rafturi, un covor murdar. În suportul pentru creioane se afla o foarfecă, pe perete era montat un telefon şi mai văzu şi două sertare goale, dar neîncuiate.

Totul avea să se rezume la timp.

Dacă totul se ducea dracului, dacă Paula avea să fie dată de gol, cu cât avea mai mult timp, cu atât avea şanse mai mari să supraviețuiască.

Inspectorul mergea în fața lui prin tunelul de sub curtea închisorii până când ajunseră la clădirea administrativă, ascunsă după patru uși încuiate și patru camere de luat vederi, ridicară ochii spre fiecare și dădură din cap spre obiectiv, așteptând ca gardianul principal să apese pe unul dintre butoanele sale și să deschidă cu un clic ușa aflată la câteva sute de metri sub pământ. Le luă mai mult de zece minute să ajungă la ea.

Etajul doi al clădirii administrative se rezuma la un coridor îngust cu vedere către sala de unde se preluau toți deținuții care erau aduși aici cu microbuzul poliției. Toți cei care treceau pe la gardianul de la intrare și ajungeau în camera de recepție puteau fi studiați de cei aflați în cele șase birouri sau în sala de consiliu neîncăpătoare. Directorul penitenciarului și personalul administrativ îl văzuseră, așadar, escortat aici în ziua precedentă, un deținut mai important, cu cătușe și la mâini și la picioare, în salopeta închisorii de la Kronoberg, cu părul șaten și lins și o barbă căruntă de două săptămâni.

— M-ai auzit, Hoffmann? O să vii aici în fiecare zi. Și când pleci de aici, nu lași niciun gunoi în urmă, ai auzit? Ai o grămadă de podele de frecat. Și birouri de șters și coșuri de gunoi de golit și ferestre de spălat. Ai vreo problemă cu asta?

Era o încăpere cu pereți, tavan și podea gri, de instituție de stat, ca și cum toată deznădejdea și tristețea de pe coridoarele cu celule s-ar fi prelungit până aici, cu două, trei ghivece cu flori și un soi de ramă circulară cu niște bucăți de ceramică, agățată pe un perete, restul era mort, mobila, culorile, totul sugera abandonul speranței.

— Poate ar trebui să salutăm. Stai drept.

Inspectorul penitenciarului bătu la singura uşă închisă din toată clădirea.

— Da?

Directorul penitenciarului avea în jur de cincizeci de ani şi pe uşa lui la fel de cenuşie ca pereţii din jur scria „Oscarsson".

— Vi-l prezint pe Hoffmann. De mâine se ocupă de curăţenie aici, în clădirea asta.

Directorul penitenciarului întinse mâna-i moale, dar fermă.

— Lennart Oscarsson. Vreau să goleşti ambele coşuri de hârtie în fiecare zi. Ăsta de sub birou şi ăla de acolo, din colţul pentru vizitatori. Şi dacă vezi pahare nespălate, le iei cu tine.

Era o încăpere mare, a cărei fereastră dădea spre poarta închisorii şi curte. Dar îţi lăsa aceeaşi impresie, de instituţie serioasă, unde detaliile private n-aveau ce căuta, nici măcar o poză cu familia într-o ramă argintie sau o diplomă de la absolvirea vreunui curs. Exista o singură excepţie. Două buchete de flori într-o vază de cristal, aşezată pe birou.

— Lalele, da?

Inspectorul penitenciarului se apropie de birou şi de lujerii verzi cu boboci de aceeaşi culoare. Ţinu în mână felicitările albe în timp ce citi cu voce tare acelaşi rând:

— *Vă mulţumim pentru colaborare, Asociaţia Antreprenorilor din Aspsås.*

Şeful penitenciarului aranjă unul dintre buchetele de pe masa lui de scris, compus din douăzeci de fire de lalele neînflorite.

— Cred că da, cel puţin, aşa arată. Mai nou primim o grămadă de flori. Doar ştii cum e, toată comuna lucrează

aici. Sau ne livrează ceva marfă. Şi toate vizitele astea de studiu. Cu patru, cinci ani în urmă, oamenii se pişau pe munca noastră. Şi acum, mamă, mamă, se agită toată lumea la fiecare incident şi imediat te vezi la ştiri sau pe prima pagină a ziarelor.

Aruncă o privire mândră spre florile de care se plânsese, într-un fel.

— Probabil c-or să înflorească în scurt timp. De obicei le ia vreo două zile, cam aşa.

Piet Hoffmann dădu din cap şi plecă, însoţit de inspectorul penitenciarului care mergea în faţa lui, la câţiva metri distanţă, ca mai devreme.

Mâine.

Or să înflorească mâine.

*

Ewert Grens luă cele două pahare de plastic goale şi jumătatea de prăjitură cu migdale de pe măsuţa de lemn de lângă canapeaua reiată. Se trânti în mijlocul ei şi se afundă în moliciunea pernelor, aşteptând ca Sven şi Hermansson să se aşeze în stânga şi în dreapta lui.

Era o hârtie simplă, scrisă de mână, ruptă dintr-un caiet studenţesc, care nimerise într-un colţ, într-o băltoacă de cafea şi apoi fusese pătată de prăjitura cu migdale în două locuri.

O listă cu şapte nume.

Persoanele ale căror nume fuseseră amintite în legătură cu ancheta preliminară şi care trebuiau cercetate în decursul celor trei zile cât aveau la dispoziţie să rezolve cazul — dacă asta nu se va întâmpla, avea să fie abandonat cu titlul de „caz de omor neelucidat".

Le scrisese în trei coloane, sub trei titluri.

Narcotice, ucigaşi plătiţi, Wojtek.

Sven urma să se ocupe de prima coloană care conţinea numele unor traficanţi de droguri cunoscuţi care locuiau sau acţionau în zona Västmannagatan 79. Un anume Jorge Hernandez locuia la etajul trei, la aceeaşi scară. Un altul, pe nume Jorma Rantala, stătea în blocul în ghena căruia fusese găsită ascunsă într-o pungă de plastic o cămaşă pătată de sânge.

Hermansson alese următoarea rubrică, cea cu ucigaşii plătiţi, un anume Jan du Tobit şi un Nicholas Barlow, doi racheţi cu reputaţie internaţională care, conform SÄPO, se aflau în Stockholm sau în apropiere la momentul comiterii crimei.

Ewert Grens avea să se concentreze asupra ultimelor trei nume, trei bărbaţi care au mai colaborat cu Wojtek International AB. Un anume Maciej Bosacki, Piet Hoffmann şi unul pe nume Karl Lager. Fiecare deţinea o firmă de securitate suedeză, fiind parteneri — cu totul legal — ai firmei Wojtek, prestând servicii pentru aceasta cu ocazia unor vizite diplomatice efectuate în Suedia de politicieni polonezi. Activitatea oficială a acestor firme era ca un scut eficient care ascundea o organizaţie mafiotă impenetrabilă, ce funcţiona perfect. Grens era unul dintre poliţiştii din Stockholm care ştia cel mai mult despre crima organizată de pe malul celălalt al Mării Baltice, era singurul din încăperea aceea care avea destule cunoştinţe încât să-şi dea seama dacă vreunul din ei putea fi asociat şi cu celălalt Wojtek, cel neoficial, adevăratul Wojtek, capabil să execute oameni în apartamente suedeze.

*

Nu-l mai întreba nimeni nimic.

Niciun dobitoc nu mai stătea prea aproape de el, nimeni nu se holba la el în timp ce-şi mânca friptura şi cartofii. Ceilalţi îl considerau „cineva" încă din a doua zi, de la prânz, şi habar n-aveau că, în curând, el avea să ia toate deciziile pe acolo, drogurile însemnau putere şi în două zile avea să controleze livrările şi vânzările şi avea să urce în propria ierarhie a închisorii, depăşindu-i pe adevăraţii criminali. Deţinuţii îl respectau cel mai mult pe cel care curmase viaţa cuiva, după care urmau infractorii care fuseseră implicaţi în traficul de narcotice şi jefuitorii de bănci, iar cel mai jos se situau pedofilii şi violatorii. Dar până şi ucigaşii se înclinau în faţa celui care deţinea controlul asupra traficului de droguri şi împărţea seringile pe acolo.

Piet Hoffmann îl urmase pe inspectorul închisorii ca să înveţe locurile pe unde trebuia să cureţe şi apoi aşteptase pe priciul din celula lui până când ceilalţi deţinuţi se întoarseră de la atelier şi de la băncile şcolare la mâncarea care n-avea niciun gust. Făcuse schimb de priviri şi cu Stefan, şi cu Karol Tomasz, amândoi nerăbdători să primească instrucţiuni, dar Hoffmann mimă *jutro* şi cei doi părură mulţumiţi.

În seara asta.

În seara asta avea să-i scoată din ring pe cei trei furnizori principali.

Se oferi să adune vasele murdare şi să le spele, pe când ceilalţi fumau ţigări rulate, fără filtru, în curte sau jucau Stud poker pe chibrituri noi, în valoare de mii de coroane. Fiind singur în bucătărie, nimeni nu-l văzu când ascunse două linguri şi un cuţit în buzunarele din faţă ale pantalonilor, în timp ce şterse blatul de lucru şi suportul pentru vase.

Se duse apoi la acvariu, ghereta de sticlă a sticleților, bătu la geam și primi drept răspuns un gest iritat. Bătu din nou, puțin mai tare și mai prelung, semnalând că n-avea de gând să plece de acolo.

— Ce dracu' vrei? Suntem în pauza de masă. Nu tu trebuia să te ocupi de bucătărie?

— Ai impresia c-am mai lăsat ceva pe acolo?

— Asta nu înseamnă că poți să ne deranjezi.

Hoffmann ridică din umeri, n-avea cum să se înțeleagă cu ei.

— Cărțile mele.

— Așa?

— Am comandat ieri niște cărți. Șase.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Poate dacă ai verifica, ai ști despre ce vorbesc. Ce zici?

Era un gardian mai în vârstă, nu cel care-l preluase în ziua precedentă. Își flutură brațele iritat de câteva ori, dar după un timp, se duse spre capătul gheretei și căută pe masa de scris.

— Astea?

Coperți tari, exemplare de bibliotecă. Și pe fiecare primă pagină, un bilețel lipit cu scotch, pe care scria MAG cu litere dactilografiate, albastre.

— Da, astea sunt.

Polițaiul mai în vârstă citi pe fugă descrierile de pe coperțile din spate, frunzări cărțile cu un aer distrat și apoi i le întinse lui Hoffmann.

— *Din adâncurile inimii suedeze. Din viața marionetelor.* Ce dracu'-i asta?

— Poezie.

— Ce tâmpenie.

— Păi, poate ar trebui să le citeşti.

— Auzi, frăţică, eu nu citesc cărţi pentru poponari.

Piet Hoffmann trase uşa celulei cât să nu-l vadă nimeni, dar n-o închise de tot ca să nu trezească bănuielile celor din jur. Aşeză cele şase cărţi pe noptiera îngustă, titluri ce nu erau solicitate decât foarte rar, astfel încât bibliotecara în jur de cincizeci de ani fusese nevoită să le caute din nou în depozitul de la subsol al bibliotecii Aspsås, şi i le înmână şoferului autobuzului cu cărţi, respirând greu.

Scoase cuţitul furat şi-i verifică vârful cu degetul. Era suficient de ascuţit.

Îl trase peste cotorul cărţii, despărţind coperta din faţă de prima filă a cărţii *Don Juan*, scrisă de Lordul Byron. Cusătura se desfăcu, fir cu fir şi în curând, coperţile şi paginile dintre ele atârnară la fel ca atunci, cu treisprezece zile în urmă, când le-a desfăcut pe o masă de scris, pe Vasagatan. Răsfoi până la pagina 90, prinse foile cu o mână şi le smulse din loc. Pe marginea din stânga a paginii 91 se vedea un şanţ cu o lungime de cincisprezece centimetri şi o lăţime de un centimetru, căptuşit cu nişte foiţe subţiri pentru rulat ţigări, săpat în următoarele trei sute de pagini. Conţinutul era neatins, exact cum îl lăsase.

Alb-gălbui, puţin lipicios, cântărind exact cincisprezece grame.

Cu zece ani în urmă folosise o mare parte din ce furase pentru uz propriu, uneori, dacă avea prea mult, mai vindea şi la alţii şi de câteva ori, când era presat de datorii, putea să şi le plătească astfel, cel puţin, parţial. De data asta, amfetamina avea o destinaţie cu totul diferită. Cele patru cărţi cu patruzeci şi două de grame de

amfetamină de treizeci la sută, fabricată în Polonia, erau instrumentul lui prin care avea să elimine tot traficul din închisoare şi avea să-l preia chiar el.

Cărţi, flori.

Nu era o cantitate mare, dar deocamdată n-avea nevoie de mai mult, metodele pe care le învăţase de-a lungul anilor erau sută la sută sigure şi nu se agăţau de rutinele din închisoare.

La Österåker l-au prins deja după ce s-a întors din prima permisie supravegheată, cineva le vânduse poliţiştilor pontul că unii transportau droguri în stomac sau în fund, şi atunci l-au pus pe veceul de la vamă, într-o celulă cu pereţi de sticlă, cu un prici pe care să se întindă şi un scaun de toaletă care făcea parte dintr-un sistem de canalizare închis, asta era tot, îl ţinuseră acolo o săptămână, dezbrăcat douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, cu trei copoi care se uitau la el în timp ce se căca şi apoi îi verificau fecalele şi aruncau un ochi prin geam chiar şi când dormea, întotdeauna fără pătură pentru că n-avea voie să-şi acopere fundul niciodată.

Atunci n-a avut de ales, cu toate ameninţările şi datoriile pe care le avea, aşa că s-a făcut un cărăuş, un rezervor, nimic mai mult. Dar acum putea să aleagă.

Tot timpul cât era treaz, în fiecare oră, în fiecare zi petrecută la închisoare, oricare ar fi fost aceasta, se gândea la droguri, la cum ar putea să se drogheze fără să se dea de gol la probele regulate de urină. Dacă-l vizita vreo rudă sau prieten, îi forţa să aducă probe de urină curate, care ar fi apărut drept negative. O dată, într-una din primele săptămâni petrecute la Österås, una dintre prietenele iugoslavilor ălora gălăgioşi a umplut câteva pahare de hârtie la comandă şi probele fuseseră vândute

pe bani frumoşi. Niciunul din ei nu ieşise pozitiv la test, deşi peste jumătate erau făcuţi, în schimb, testul indică altceva, şi anume, că toţi deţinuţii din secţie erau „însărcinaţi".

Don Juan, Odiseea, Scrieri despre viaţa mea, Peisajul francez.

Le goli pe toate, una după alta, oprindu-se doar când auzea paşi în faţa uşii celulei sau sunete neobişnuite. Patruzeci şi două de grame de amfetamină ascunse în patru cărţi pe care nimeni nu prea mai voia să le citească.

Mai avea două volume. *Din adâncurile inimii suedeze* şi *Din viaţa marionetelor.* Le lăsă pe noptieră, sperând că n-o să fie nevoit să le citească niciodată.

Privi substanţa alb-gălbuie pentru care oamenii erau gata să omoare.

Aici fiecare gram costa mai mult decât afară.

Asta fiindcă aici cererea era mai mare decât oferta. Pentru că riscul de a fi descoperit era mai mare într-o celulă încuiată, decât în libertate. Pentru că sentinţa era mai gravă după gratii, decât dincolo de ele, aici aceeaşi cantitate însemna o pedeapsă mai mare decât afară.

Piet Hoffmann împărţi cele patruzeci şi două de grame de amfetamină. Avea să păstreze jumătate într-o pungă, pentru Grecul din celula 2, în timp ce două aveau să fie livrate în corpul H unde se aflau ceilalţi doi livranţi principali. Trei pungi de plastic cu paisprezece grame care aveau să elimine toată concurenţa simultan.

Lingurile de la bucătărie erau în continuare într-unul din buzunarele pantalonilor.

Le pipăi, apoi le apăsă ferm de marginea priciului de oţel până când ambele se îndoiră aproape nouăzeci de grade. Le verifică şi constată că arătau exact cum trebuia,

ca două cârlige. Pantalonii de trening albaştri cu emblema Direcţiei Penitenciarelor zăceau pe pat. Desfăcu, ajutându-se de cuţitul de bucătărie furat, elasticul cusut de pantaloni, apoi îl tăie în două bucăţi egale.

Lăsase uşa celulei întredeschisă. Coridorul era pustiu.

Camera de duş se afla la cincisprezece paşi de el.

Închise uşa după el, se duse la ultima toaletă de pe dreapta şi se asigură că zăvorul era tras.

*

Ewert Grens îşi mai luase un pahar cu cafea şi cumpărase încă o prăjitură cu migdale fărâmicioasă, cu miez lipicios şi dulce. Bileţelul scris de mână cu cele şapte nume se pătase, dar era încă lizibil şi avea să stea pe masa de lângă canapeaua pentru vizitatori până când avea să cerceteze şi să elimine rând pe rând fiecare nume.

Aveau trei zile la dispoziţie.

Ancheta asupra unui omor care avusese loc în timpul zilei într-un apartament închiriat din centrul Stockholmului avea să supravieţuiască datorită unuia dintre numele pătate, scrise de mână. Sau avea să fie scoasă de pe lista de priorităţi în trei zile şi uitată într-unul din cele treizeci şi şapte de dosare subţiri cu anchete preliminare, care adunau praful pe biroul lui.

Studie numele de care trebuia să se ocupe. Maciej Bosacki, Piet Hoffmann, Karl Lager. Proprietari ai unor firme de securitate care, ca şi celelalte, instalau alarme, vindeau veste antiglonţ, ofereau cursuri pentru protecţia persoanelor şi gărzi de corp care puteau fi închiriate de client. Dar cei trei colaboraseră şi cu Wojtek International AB, cu ocazia vizitei în Suedia a unor delegaţi oficiali

polonezi. Sarcini oficiale cu facturi oficiale. Nimic ciudat, de fapt. Dar ceva îi atrăsese atenția. Fațada oficială ascundea partea neoficială și Grens căuta ceea ce nu putea fi descoperit cu ochiul liber, legătura cu un alt Wojtek, adevăratul actor principal, cel care cumpăra și vindea narcotice, arme și oameni.

Ewert Grens se ridică și ieși pe hol.

Senzația că adevărul îi râde în față apăru din nou, având impresia că i se scurgea printre degete când dădea să-l prindă.

Verifica trei coduri numerice personale din baza de date a Poliției de două ore, deschizând pagină după pagină, DATE INFRACTORI URMĂRIȚI, DATE IDENTIFICARE, DATE CAZIER JURIDIC, DATE FILAJE, DATE PERMISE și găsise mai multe rezultate. Toți trei fuseseră condamnați în trecut la închisoare și numele lor apăreau în ASPEN și în registrul cu infractori suspectați c-ar fi încălcat legea din nou, li se luaseră amprentele și probe ADN, fuseseră urmăriți de poliție și cel puțin unul dintre ei fusese identificat ca făcând parte din organizație. Grens nu fusese prea surprins, erau din ce în ce mai mulți recidiviști care se mișcau în zona gri a criminalității, unde cunoștințele despre o activitate criminală erau o condiție primară pentru o activitate în domeniul apărării și al siguranței.

Își continuă drumul pe coridor, trecu pe lângă câteva uși, cu senzația c-ar trebui să bată în ele, chiar dacă o făcea mult prea rar.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Era o cameră mult mai mare decât a lui, pe care n-o vizita prea des.

— Nu, zău?

Nu vorbiseră niciodată deschis despre asta. Dar, într-un fel, ajunseseră la o înțelegere. Erau atenți să nu se întâlnească deloc, altfel nu s-ar fi putut tolera.

— Västmannagatan.

Inspectorul de poliție Göransson n-are teancuri de hârtie pe biroul lui, nici pahare de hârtie goale, nici firimituri de la prăjituri cu gust artificial, cumpărate de la automat.

— Västmannagatan?

Deci nu știe de unde provine.

Sentimentul ăsta neplăcut, senzația asta de claustrofobie.

— Nu-mi spune nimic.

— Execuția. Verificam ultimele nume și voiam să văd dacă găsesc ceva în registrul de arme.

Göransson dădu din cap, se întoarse spre calculator și se logă în registrul care, din motive de securitate, era accesibil doar pentru câțiva angajați.

— Stai prea aproape, Ewert.

Senzația neplăcută.

— Ce vrei să spui?

Cea care vine dinăuntru.

— Poți să te dai câțiva pași mai încolo?

Cea care ocupă din ce în ce mai mult loc.

Göransson se uită la omul antipatic care-l considera, la rândul lui, antipatic pe el, așa că nu-i prea ieșea în cale și constată că n-are ce să facă — așa stăteau lucrurile.

— Cod numeric personal?

— 721018-0010. 660531-2559. 580219-3672.

Trei coduri numerice personale. Trei nume pe un monitor.

— Ce vrei să știi?

— Tot.

Västmannagatan.

Uite că mă înțelege, brusc.

— Göransson? M-ai auzit? Vreau să știu tot.

Numele ăla.

— Unul dintre ei are permis. Pentru armele de serviciu și patru puști de vânătoare.

— Arme de serviciu?

— Pistoale.

— Marca?

— Radom.

— Calibru?

— De nouă milimetri.

Numele ăla care rămâne afișat pe ecran.

— Să fiu al dracului, Göransson! Să fiu al dracului!

Comisarul de la Criminalistică se ridicase brusc și se îndreptase deja spre ușă.

— Dar sunt la noi deja, Ewert.

Grens se opri în mijlocul încăperii.

— Cum adică?

— Văd că au făcut o notă aici. Armele au fost confiscate. Sunt la Krantz, presupun.

— Cum așa?

— Asta nu reiese din notă. Vorbește cu el.

Sunetul monoton scos de un corp masiv, târându-se pe niște picioare bolnave dispăru în capătul coridorului secției de anchete. Inspectorul de poliție Göransson nu mai avea putere să reprime senzația neplăcută, sentimentul că fusese înghesuit într-un colț, și rămase un timp cu privirea ațintită asupra numelui de pe monitor.

Piet Hoffmann.

După câteva clicuri și două, trei telefoane, Ewert Grens avea să găsească adresa actuală a posesorului armei și avea să se deplaseze patruzeci de kilometri până

la micuța comună din nordul capitalei cu închisoarea aceea imensă, şi avea să-l interogheze până când primea răspunsurile pe care n-avea voie să le primească.

Ceea ce nu trebuia să se întâmple tocmai s-a întâmplat.

*

Piet Hoffmann aşteptă în spatele uşii cabinei de toaletă până când se asigură că era singur.

Elastic, lingură, pungă de plastic.

O metodă veche de a ascunde narcotice şi seringi, pe care o folosise deja şi în Österåker. Lorentz confirmase că funcționa şi acum. Deşi era al naibii de simplu. Sau poate tocmai de aceea. Niciun gardian nu verifica în vasul de toaletă.

Rezervorul de apă, scurgerea, țeava de sub chiuvetă, toate astea erau nişte ascunzători ridicole, nici măcar nu mai merita să încerci. Dar de vasul toaletei habar n-aveau, nici măcar după atâția ani.

Aşeză elasticul, lingura îndoită şi punga de plastic plină cu amfetamină pe dalele de gresie murdare ale toaletei. Întinse bine banda elastică, legă punga de un capăt şi lingura de celălalt capăt şi îngenunche lângă vasul de toaletă, ținu punga de plastic într-o mână şi o vârî cât putu de adânc pe țeava de scurgere. Se udă până la umăr când trase apa, punga de plastic dispăru şi mai adânc în vârtejul de apă şi lingura îndoită rămase agățată de marginea țevii. Aşteptă, apoi mai trase o dată apa, elasticul trebuia întins bine ca punga să atârne cât mai adânc, la capătul celălalt al benzii.

Lingura care se agățase de marginea țevii şi care ținea punga de plastic în loc nu se vedea.

Dar putea fi scoasă uşor în caz de nevoie.

Trebuia doar să te laşi în genunchi, să-ţi strecori mâna în ţeava plină cu apă şi s-o tragi cu grijă în sus.

*

Ewert Grens îl lăsase în urmă pe Göransson şi coridorul departamentului de investigaţii şi adevărul ce se încăpăţâna să nu iasă la iveală nu-i mai râdea în faţă la fel de zgomotos. *Radom*. Avea un nume, pentru prima oară de când se ocupa de ancheta asta preliminară. *Nouă milimetri*. Numele cuiva care ar putea fi veriga lipsă în rezolvarea unei crime.

Piet Hoffmann.

Un nume pe care nu-l mai auzise niciodată.

Care, însă, deţinea o firmă de securitate şi colabora legal cu Wojtek International cu ocazia unor vizite de stat poloneze. Şi care, în ciuda faptului că fusese condamnat la închisoare pentru cinci ani, avea licenţă de port armă pentru arme de serviciu de fabricaţie poloneză. Arme care, conform registrului, se aflau deja în posesia poliţiei. Fuseseră confiscate cu două săptămâni în urmă.

Ewert Grens ieşi din lift şi intră în clădirea departamentului tehnic.

Avea un nume.

În curând, avea să afle şi mai multe.

*

Lui Piet Hoffmann îi amorţiseră genunchii când se ridică de pe podeaua toaletei şi ascultă liniştea. Mai trase apa de două ori, ascultă din nou, dar nu se auzi nimic.

Trase zăvorul şi ieşi pe coridor; trebuia să pară că stătuse acolo o grămadă de timp, că îl supăra stomacul sau ceva de genul ăsta. Se duse spre colţul cu televizorul, amestecă distrat un pachet de cărţi, încercând să se comporte ca şi când n-ar fi avut nimic de făcut şi voia să-şi omoare timpul, în timp ce se uita pe furiş spre ghereta pazniculuişi bucătărie pentru a-i localiza pe poliţaii care alergau de colo-colo în secţia lui.

Văzu feţe întoarse şi câte un spate în uniformă ocupat cu ceva la care lucra. Ridică degetul mijlociu, ştiind că asta le atrăgea atenţia imediat.

Nimic. Nu reacţionă nimeni, nu-l văzuse nimeni.

Ceilalţi mai aveau o oră de stat la şcoală şi la atelier, coridorul era gol, poliţaii plecaseră la treburile lor.

Acum.

O luă spre şirul de celule. Aruncă o privire rapidă în jur. Nimeni. Deschise uşa celulei numărul 2.

Celula Grecului.

Arătau toate la fel, cu acelaşi pat nenorocit şi acelaşi şifonier, scaun şi noptieră. Aceasta mirosea însă diferit, a închis, sau poate a transpiraţie acră, dar era la fel de încinsă şi la fel de plină de praf. Pe perete se vedea fotografia unui copil, o fetiţă cu părul negru şi lung, şi încă una, cu o femeie, Hoffmann era convins că era mama copilei.

Dacă cineva ar fi deschis uşa acum...

Dacă cineva şi-ar fi dat seama ce ţinea în mână, ce voia să facă în curând...

Nu erau prea multe seringi sau doze de prizat, doar treisprezece, paisprezece grame, dar era de ajuns ca posesorul lor să fie condamnat din nou şi mutat imediat într-o închisoare nouă.

Treisprezece, paisprezece grame care trebuiau plasate undeva sus de tot.

Pipăi şina pentru perdele, o împinse uşor şi constată că se putea desprinde încă din prima încercare. Înfăşură o bucată de scotch în jurul pungii de plastic şi o lipi de perete, apoi puse la loc şina pentru perdele.

Deschise uşa, aruncă o ultimă privire spre celulă şi se opri la fotografia de pe perete. Fetiţa avea în jur de cinci ani şi stătea pe o peluză, iar pe fundal, nişte copii făceau cu mâna râzând, se duceau cu toţii undeva, într-o excursie cu grădiniţa, poate. Aveau cu toţii rucsăcele în mână şi purtau pe cap şepci roşii şi galbene.

Tatăl ei n-avea să mai fie acolo la următoarea ei vizită.

*

Ewert Grens se aplecă peste banca de lucru joasă şi cele şapte arme înşiruite.

Trei pistoale Radom fabricate în Polonia şi patru puşti de vânătoare.

— Le-aţi găsit într-un cabinet cu arme?

— În două. Toate au fost aprobate.

— Sunt alea pentru care are permis?

— Da, exact alea. Pentru care au emis permis cei de la Poliţia Capitalei.

Grens stătea lângă Nils Krantz într-una dintre încăperile departamentului tehnic care arăta ca un laborator mai mic, plin de hote de laborator, microscoape şi recipiente cu preparate chimice. Ridică un pistol, ţinu arma înfăşurată în nailon în mână şi o cântări în faţa lui în aer. Era sută la sută sigur că mortul găsit pe podeaua camerei de zi avea în mână o armă exact la fel.

— Acum două săptămâni?

— Da. Are un apartament transformat în birou pe Vasagatan. Trafic de droguri de mare risc.

— Şi, nimic?

— Am tras de probă cu toate. Niciuna nu se potriveşte cu probele din anchetele pe care le investigăm momentan.

— Şi Västmannagatan 79?

— Ştiu c-ai sperat să auzi altceva. Dar n-am ce să-ţi zic mai mult. Niciuna dintre armele astea n-are de-a face cu crima aceea.

Ewert Grens dădu cu palma în cea mai apropiată piesă de mobilier.

Un cabinet metalic care se scutură atât de tare, încât cărţile şi dosarele din el se împrăştiară pe jos.

— Nu înţeleg.

Era pe cale să dea din nou în el, dar Krantz se postă în faţa cabinetului, încercând să-l protejeze.

Grens alese peretele. Acesta nu se cutremură la fel de tare, plesnitura, în schimb, se auzi la fel de puternic.

— Nils, să mor eu dacă înţeleg. Ancheta asta... am impresia că stau undeva pe afară şi mă uit ca bou'. Zici că i-ai confiscat armele? Acum douăzeci de zile? La dracu', Nils, ceva nu se leagă. Nu înţelegi, nenorocitul ăsta nici n-ar trebui să aibă voie să poarte armă şi, cu atât mai puţin, un permis eliberat de noi. E drept c-au trecut zece ani de când... dar cu o sentinţă ca aia... şi... în orice caz, eu unul n-am mai auzit să i se elibereze permis de port armă unui recidivist atât de periculos.

Nils Krantz rămase în faţa cabinetului metalic. Niciodată nu ştiai dacă a terminat. Dacă s-a săturat să dea în obiecte neînsufleţite.

— Trebuie să vorbeşti cu el.

— Păi, o s-o fac. Când aflu unde e.

— La Aspsås.

Ewert Grens se uită la inspectorul judiciar, unul dintre puținii colegi de-ai lui care lucrau acolo de tot atâta timp ca și el.

— La Aspsås?

— Da, e închis la Aspsås. Cred c-a primit niște ani buni.

*

Stătuse pe locul lui din colțul cu televizorul și așteptase și în după-amiaza aceea. Colegii lui din celulele vecine se întoarseră de la atelier și de la cursuri. Au mai jucat niște partide de Stud poker și câteva de casino și au discutat despre copoii care lucrau în tura de dimineață și despre jaful de la banca din Täby care se dusese dracului, după care se blocară la o discuție aprinsă despre de câte ori puteai să faci laba pe un gram de amfetamină. Au râs zgomotos la câteva descrieri reușite despre „puli ca picamerul", și atât Stefan, cât și Karol Tomasz, și câțiva dintre finlandezi s-au lăudat cu zile în șir de futut și erecții eterne, atâta timp cât aveau la îndemână niște marfă suficient de tare. După un timp, Piet Hoffmann dădu din cap discret și spre Grec și-i oferi un scaun, dar nu primi niciun răspuns. Cel care vindea și controla traficul de droguri și era în vârful ierarhiei nu era încă pregătit să stea de vorbă cu tipul cel nou.

Trebuia să mai aștepte doar câteva ore.

Punga de plastic avea să mai rămână în spatele șinei pentru perdea și îngâmfatul ăla n-avea să înțeleagă nimic în clipa în care aveau să-l ia pe sus.

*

Ewert Grens stătea în picioare lângă masa lui de scris şi strângea puternic receptorul telefonului, cu toate că terminase de mult de vorbit. În cealaltă mână ţinea un bileţel cu pete de cafea şi de grăsime de la o prăjitură cu migdale.

Nils Krantz avusese dreptate.

Numele de la sfârşitul listei sale scurte îi aparţinea unui infractor care era *deja* la închisoare.

Fusese prins cu trei kilograme de amfetamină în portbagaj şi arestat, condamnat şi transportat la penitenciarul Aspsås în timp record.

Amfetamina mirosea puternic a flori.

Degaja un parfum distinct de lalele.

*

Zăcea pe priciul tare şi fuma o ţigară. Trecuseră mulţi ani de când îşi rulase singur ţigările, de când au apărut copiii au renunţat la fumat amândoi, şi el, şi Zofia, văzând licărul de viaţă de câţiva centimetri pe un monitor, o vietate aproape de nedistins, dar care era afectată de fiecare gură de aer inhalat. Era neliniştit, termină ţigara repede şi îşi aprinse încă una imediat, era un iad să zaci doar acolo şi să aştepţi.

Se ridică şi ascultă cu urechea lipită de uşa dură a celulei.

Nimic.

Sunetele pe care le auzise existau doar în imaginaţia lui. Poate erau bătăile slabe, regulate dinspre tavan. Sau poate vreun televizor din vreo celulă. El nu avea propriul lui televizor, dar fusese alegerea lui, n-a vrut să aibă de-a face cu lumea de afară.

Dacă avea dreptate, urmau să vină în curând.

Se întinse din nou pe pat şi-şi aprinse a treia ţigară. Era o senzaţie plăcută să ţii ceva între degete. Opt fără un sfert. Trecuseră doar cincisprezece minute de când încuiaseră, de obicei le lua încă vreo jumătate de oră, preferau să aştepte până când se linişteau toţi.

Totul era pregătit, exact cum a vrut, i se dăduse undă verde la duş, în timpul serii, cât gaborii aşteptau ca deţinuţii ceilalţi să se întoarcă în celulele lor. Ambele pungi de plastic pe care le agăţase de curând cu o bandă de elastic într-una din ţevile vasului de toaletă se aflau acum în corpul H, ascunse după două şine de perdea.

Acum.

Era sută la sută sigur.

Câinii lătrau neliniştiţi şi nişte pantofi negri păşeau apăsat pe betonul de pe coridor.

— O să vă dau numele şi datele mele. Ca să mă plasaţi unde trebuie, să-mi daţi de lucru şi să aveţi grijă ca la exact două zile de la sosirea mea să se efectueze o percheziţie generală şi neanunţată în fiecare celulă din închisoare.

Primele uşi fură trântite de perete, undeva departe, în capătul coridorului.

Vocile se războiau, unul dintre finlandezi începu să ţipe şi un poliţist se răsti la el.

Le luă douăzeci şi cinci de minute şi opt celule ca să ajungă la el şi o mână deschise, smulgând, parcă, uşa din loc.

— Percheziţie.

— Sugi pula, gabor prost.

— Hai, gata, afară, Hoffmann. Înainte să ţi se îndeplinească dorinţa.

Piet Hoffmann scuipă când îl târâseră afară pe coridor. *Infractor.* Continuă să scuipe şi când îi controlară toate orificiile. *Doar un infractor poate intra cu adevărat în pielea unui infractor.* Rămase în faţa uşii în chiloţi albi, diformi, în timp ce doi gardieni intrară în celula lui şi căutară prin toate ascunzişurile posibile ceea ce nu putea fi găsit.

Două celule erau percheziţionate în acelaşi timp, întotdeauna două celule care se aflau faţă-n faţă. Coridorul părea şi mai îngust când se deschideau două uşi simultan.

Doi gardieni intrară în fiecare şi doi aşteptau afară pentru a supraveghea deţinuţii care înjurau, ameninţau şi ţipau.

Piet Hoffmann se uită la poliţiştii care spintecară şi scuturară lenjeria de pat, dărâmară şifonierele, goliră fiecare pantof şi întoarseră pe dos fiecare ciorap, frunzăriră cele şase cărţi împrumutate aflate pe noptieră şi sparseră câteva scânduri din podea, desfăcură buzunarele şi cusăturile pantalonilor, gecilor şi bluzelor şi îi dădură drumul câinelui chelălăind în celulă, în mijlocul haosului, ridicându-l spre tavan, lampă şi galerie.

— De ce dracu'...

— Cu câini. E important.

— Cu câini? Şi după ce am găsit ce ai plasat tu cine ştie pe unde? Pe colegul pe care l-ai atras în capcană cu drogurile tale?

Încă o scândură, cea de sub chiuvetă.

Şi în spatele veiozei de citit, în gaura mică din perete, destinată şurubului pentru beton.

— Vă descurcați, băieți? Ați găsit ceva interesant? Nimic? Ce păcat. N-aveți decât să vă faceți laba altundeva. Sau vreți să vă ajut?

Cel din celula de vizavi râse zgomotos. Cel din celula alăturată dădu cu palma peste uşă şi şuieră *aşa, fute-i în cur, Hoffmann.*

Îl auziră.

Piet Hoffmann stătea pe marginea priciului când încuiară uşa şi merseră la următoarea celulă. Pe noptieră, sub o pereche de chiloți găsi o jumătate de țigară pe care o aprinse şi o fumă culcat.

Încă zece minute.

Fumă şi cercetă tavanul. Câinele începuse să zgârie ceva.

— *Ce dracu', astea nu-s ale mele!*

Grecul din celula numărul 2 avea o voce stridentă, genul care pătrundea şi prin uşile încuiate.

— *Ce mama dracu', voi ați... voi ați pus alea acolo, gabori împuțiți, las' că...*

Unul dintre gardienii din grupul operativ ridicase câinele negru care marcă terenul nerăbdător lângă fereastră, în spatele şinei pentru perdea. Punga de plastic fusese lipită cu scotch de perete şi conținea paisprezece grame de amfetamină de calitate. Grecul scuipa şi se zbătea în timp ce-l escortau afară din secție. Deja în ziua următoare avea să fie transferat la Kumla sau la Hall pentru a ispăşi restul dintr-o perioadă de detenție care acum avea să fie şi mai lungă. Cam în acelaşi timp fuseseră găsite încă două pungi de plastic cu aceeaşi cantitate de amfetamină în două celule de la parterul şi primul etaj al corpului H. În noaptea aceea, trei deținuți aveau să doarmă pentru ultima oară în penitenciarul Aspsås.

Piet Hoffmann rămase întins în pat şi reuşi să zâmbească pentru prima oară de când intrase pe poarta închisorii.

Chiar acum, în clipa asta.

În clipa asta am preluat afacerea.

miercuri

Dormise buştean aproape patru ore, exact în perioada când în afara gratiilor de la fereastră era beznă totală. Finlandezul aflat cu două celule mai încolo se calmase, în sfârşit, dar zdrăngănitul legăturilor de chei se auzi încă mult timp, nenorociţii ăia s-au tot foit pe acolo, alertaţi de bărbatul care voia să fie băgat în seamă, astfel încât secţia nu se liniştise până când câţiva deţinuţi nu-l ameninţară cu bătaia dacă mai avea să apese pe alarmă.

Piet Hoffmann îşi lipi spatele de perete. Aruncă o privire neliniştită spre perna de sub plapumă şi scaunul din faţa pragului şi ciorapul dintre uşă şi cadru. Asta era protecţia lui, exact ca şi în ziua precedentă şi în ziua care urma, cele două secunde şi jumătate în care cel care a aflat ceva ar fi putut să tabere peste el. Singurul interval în care gardienii nu vedeau şi nu auzeau nimic.

Tocmai trecuse de şapte. Mai avea de îndurat nouăsprezece minute. Apoi avea să iasă, să facă un duş şi să ia micul dejun ca toţi ceilalţi.

Făcuse primul pas. Îi eliminase pe principalii furnizori din penitenciarul Aspsås cu patruzeci şi două de grame de amfetamină de treizeci la sută. Varşovia şi Vicele primiseră deja raportul, iar acum tocmai deschideau o sticlă de Żubrówka şi ciocneau pentru primul succes.

Mai avea opt minute.

Respiră încet, cu fiecare mușchi încordat. Moartea nu bătea niciodată la ușă.

În ziua aceea avea să facă pasul următor. Atât pentru Wojtek, prin primele grame vândute primilor clienți care aveau să afle că într-una dintre cele mai dure închisori din Suedia opera un furnizor nou, cât și pentru Poliția Suedeză, care trebuia să primească informații noi despre furnizori, datele de livrare, canalele de distribuție și așa mai departe, până când traficul era suficient de bine pus la punct încât să poată fi anihilat. Zile și săptămâni în care organizația avea să dețină controlul, fără să se fi extins peste tot, când cunoștințele unui agent sub acoperire erau suficiente pentru a pătrunde în miezul organizației, cu sediul pe strada Ludwika Idzikowskiego, în Varșovia.

Hoffmann se uită la ceasul deșteptător care ticăia prea tare. Era șapte și douăzeci. Mută scaunul, făcu patul și după un timp, deschise ușa ce dădea spre palierul somnoros. Stefan și Karol Tomasz îi zâmbiră când trecu pe lângă bucătărie și pe lângă masa cu micul dejun, autobuzul poliției pleca pe la ora aia și de data asta transporta un tip pe nume Grecul care fu îmbrâncit pe bancheta urât mirositoare, undeva aproape, la câțiva metri de corpul H. Probabil că nimeni nu prea avea chef de vorbă; toată lumea se uita pe geam și încerca să-și dea seama ce se întâmplă.

Făcu un duș cald, alungând toată tensiunea acumulată în cele douăzeci de minute cât stătuse ascuns după ușă, gata să lupte sau să evadeze. Chipul din oglinda parțial aburită era neras și avea părul cam lung. Nu se atinse de aparatul de ras din buzunarul pantalonilor, nici de perii cărunți.

Căruciorul cu detergenți se afla în fața ușii principale a secției.

Un suport metalic cu un sac de plastic negru, nişte role tari cu pungi de gunoi albe, mai mici, o mătură mică, cu un făraş îndoit, o găleată urât mirositoare, două cârpe mici pe care presupunea că trebuia să le folosească la spălat geamuri şi, pe raftul de jos, un detergent neparfumat, anonim.

— Hoffmann.

Inspectorul penitenciarului cu ochii pătrunzători stătea lângă ceilalţi gardieni când trecu pe lângă geamurile mari ale acvariului.

— E prima zi?

— Prima.

— Aştepţi în faţa fiecărei uşi încuiate. Ridici faţa spre fiecare cameră de luat vederi. Iar când şi dacă gardianul central are chef să te lase să treci, te mişti cât poţi de repede. Uşile stau deschise doar câteva secunde, ca să ştii.

— Altceva?

— Am aruncat un ochi peste hârtiile tale. Cum era... da, păi, ai de stat aici vreo zece ani. Nu ştiu, Hoffmann, dar zic că dacă ai baftă, o să ai timp să înveţi cum să faci curat ca lumea pe aici.

Primele uşi încuiate se aflau deja la gura tunelului. Opri căruciorul, se uită spre cameră, aşteptă clicul şi îşi continuă drumul spre corpul celălalt al penitenciarului. Aerul era umed şi Hoffmann tremură puţin când traversă curtea închisorii. Cât a fost la Österåker, s-a perindat de mai multe ori printr-un tunel de beton asemănător, spre infirmerie sau spre sala de fitness, sau spre chioşc, unde fiecare coroană câştigată putea fi schimbată pentru spumă de bărbierit şi săpun. Se opri în faţa fiecărei uşi, dădu din cap spre camerele îndreptate spre el şi se grăbi să treacă în cele câteva secunde cât uşa era descuiată. Voia să atragă cât mai puţin atenţia.

— Auzi?

Un drogat. Slab ca dracu', cu privirea agitată şi picioare care nu reuşeau să stea locului.

— Am auzit... vreau să cumpăr şi eu. Opt grame.

Stefan şi Karol Tomasz făcuseră o treabă bună.

O închisoare mare devenise dintr-odată o cloacă mică, din cauza mesajelor care circulau liber prin uşile încuiate.

— Două.

— Două?

— Îţi dau două. După masă. În unghiul mort.

— Două? Ce mă-sa, băi, am nevoie de cel puţin...

— Atâta primeşti. Cel puţin de data asta.

Slăbănogul îşi flutură braţele-i lungi, în timp ce Hoffmann îi întoarse spatele şi îşi continuă drumul spre tunelul lat.

Tipul rămase pe loc. Corpul lui începu să tremure şi să numere invers până când avea să primească drogul care-l ajuta să reziste. Avea să cumpere cele două grame şi avea să şi le injecteze cu o seringă murdară în prima toaletă liberă.

Piet Hoffmann păşi încet şi încercă să nu râdă.

Mai avea doar câteva ore.

După aceea, avea să preia controlul asupra traficului cu droguri din închisoarea Aspsås.

*

Pe coridorul departamentului de investigaţii fuseseră montate nişte lămpi puternice care clipeau când şi când. Cele două tuburi de neon de deasupra automatului de cafea şi de snacksuri emiteau o lumină orbitoare şi

zumzăiau iritant. Fredrik Göransson simți aceeași senzație neplăcută în corp de sâmbătă. Se gândise la asta toată după-amiaza și seara și adormi cu același gând, își dădu seama că vizita lui Grens nu-i dădea pace, n-o putea uita oricât s-ar fi străduit. Nu fusese deloc o soluție bună să dea prioritate infiltrării unui agent într-o închisoare în detrimentul rezolvării unui caz de omucidere. Dar stătuse la masă în Rosenbad și hotărâse, împreună cu ceilalți, că dizolvarea mafiei poloneze și limitarea expansiunii unei organizații criminale erau, totuși, prioritatea lor numărul unu.

— Göransson.

Vocea aia iritantă.

— Vreau să stau de vorbă cu tine, Göransson.

Niciodată nu-i plăcuse vocea lui.

— 'Neața, Ewert.

Ewert Grens șchiopăta mai tare decât înainte, sau poate că doar pereții coridorului amplificau sunetul pașilor lui, când piciorul sănătos atingea betonul.

— Registrul de arme.

Iar ocupă prea mult loc.

Fredrik Göransson evită mâinile neîndemânatice care căutau pe lângă el un pahar de plastic și butoanele automatului de cafea.

Iar n-am loc de el.

— Stai prea aproape de mine.

— Nu mă mut iar.

— Ba da, dacă vrei să-ți răspund.

Ewert Grens rămase pe loc.

— 721018-0010. Trei pistoale Radom și patru puști de vânătoare.

Numele ăla care rămâne agățat pe monitor.

— Aşa?

— Vreau să ştiu cum se poate ca unul cu cazierul lui să primească permis de port armă pentru arme de serviciu.

— Nu prea ştiu despre ce vorbeşti.

— Act de violenţă deosebit de grav împotriva unui organ de poliţie. Tentativă de omor.

Paharul de plastic se umpluse şi Grens gustă lichidul cald, dădu din cap mulţumit ca pentru sine şi-şi mai luă unul.

— Nu înţeleg, Göransson.

Eu înţeleg, Grens.

Are permis de port armă fiindcă nu are porniri violente, nu e clasat drept psihopat, nu necesită o evaluare în privinţa gradului de periculozitate şi nu e condamnat pentru tentativă de omor.

Asta pentru că extrasul tău din registru e un instrument de lucru, un *fake*.

— Pot să verific. Dacă e important.

Grens gustă şi cafeaua din cel de-al doilea pahar, păru la fel de mulţumit şi dădu să plece, de data asta cu paşi mai lenţi.

— E *foarte* important. Vreau să ştiu cine a emis permisul ăla de port armă. Şi de ce.

Eu l-am emis.

— Să văd ce pot să fac.

— Am nevoie de un răspuns azi. Mâine-dimineaţă, la prima oră trebuie să-l interoghez.

Inspectorul de poliţie Göransson rămase pe loc sub neoanele care clipeau, în timp ce Grens îşi văzu de drum.

Strigă după anchetatorul care pretindea un răspuns urgent.

— Şi ceilalţi?

Grens se opri, dar nu se întoarse.

— Care ceilalți?

— Ieri când ai intrat la mine, ziceai ceva de trei nume.

— A, pe ceilalți îi controlez azi. Dar nenorocitul ăsta e închis, așa că-l găsesc și mâine, sigur.

Prea aproape.

Corpul greoi șchiopătă pe coridor și dispăru în biroul său, ținând câte un pahar de plastic în ambele mâini.

Grens stătuse prea aproape.

*

Vasul toaletei era galben de pișat și chiuveta era plină de *snus*[10] umed și mucuri de țigară fără filtru. Detergentul neparfumat nu înlătură nici măcar primul strat de murdărie, degeaba frecă atât cu peria de spălat vase și apoi cu un burete de sârmă, că nu reuși decât să zgârie și mai tare dalele de faianță vechi. Toaleta de lângă ușa atelierului era strâmtă și era folosită doar de cei care mai făceau câte o pauză scurtă în munca pe care o urau, câteva minute de evadare dintr-o pedeapsă care devenea și mai evidentă când stăteau lângă o bormașină cu care făceau găuri pentru șuruburi mici de la stâlpii de felinar.

Piet Hoffmann intră în sala mare și salută fețele pe care le salutase și în ziua precedentă. Șterse băncile de lucru și rafturile, frecă podeaua din jurul rezervorului de motorină, goli coșurile de hârtie și curăță geamul mare care dădea spre biserică. Între timp, aruncă un ochi spre biroul mic de după peretele de sticlă și spre cei doi gardieni care stăteau acolo, așteptă să se ridice și să-și facă

10 Tutun de mestecat produs doar în Suedia.

plimbarea obligatorie prin sală, din jumătate în jumătate de oră.

— Tu eşti ăla?

Era un tip înalt, cu părul lung strâns în coadă şi cu o barbă care-l făcea să pară că are mai mult de douăzeci de ani, cât i-ar fi dat Hoffmann.

— Da.

Lucra la maşina de perforat, îndoind metalul cu mâinile-i mari, făcea câteva piese pe minut, dacă nu se uita pe fereastră.

— Vreau un gram. Pentru azi. Pentru fiecare zi.

— După-masă.

— În corpul H.

— Avem un colaborator acolo.

— Cine, Michal?

— Da. Plăteşti şi iei marfa de la el.

Hoffmann nu se grăbea deloc, şterse peste tot şi frecă podeaua încă vreo oră, ceea ce îl ajută să cunoască toate cotloanele sălii şi să estimeze distanţa dintre geam şi stâlpi, să memoreze amplasarea camerelor de supraveghere — era o chestiune de viaţă şi de moarte să ştie mai mult decât ceilalţi. Gardienii se ridicară de pe scaune şi ieşiră din birou, aşa că se grăbi să intre şi să şteargă masa goală şi să golească coşul la fel de gol, având grijă tot timpul să stea cu spatele la peretele de sticlă şi la atelier. N-avea nevoie de mai mult de două secunde. Scoase aparatul de ras din buzunarul pantalonilor şi-l puse în sertarul de sus al mesei de scris, într-un compartiment gol dintre creioane şi agrafele pentru hârtie. Puse o pungă nouă în coşul pentru hârtii, cu spatele în continuare întors spre geam, apoi ieşi, coborî cu liftul până la tunel şi cele patru uşi din clădirea administrativă.

*

Îl mânca toată pielea şi costumul îl strângea pe piept. Slăbi puţin nodul cravatei şi alergă şi mai repede pe coridor şi prin uşa deschisă spre clădirea mare care se contopise cu cele de lângă ea şi devenise o parte importantă a cvartalului în care se desfăşura activitatea Poliţiei.

Lui Fredrik Göransson îi curgea transpiraţia pe bărbie, gât şi spate.

Piet Hoffmann. Paula.

Ewert Grens se pregătea să plece spre penitenciarul Aspsås, ceruse deja o programare şi rezervase o cameră de vizită. Interogarea n-avea să dureze decât câteva minute, nu mai mult, Hoffmann avea să se aplece înainte şi să-l roage calm pe Grens să închidă reportofonul, izbucnind în râs şi explicându-i că „poţi să te duci acasă, suntem în aceeaşi echipă, ce dracu', nu vezi că sunt aici în numele colegilor tăi şi şefii tăi au fost cei care au ales să uite o crimă dintr-un apartament din centru, ca să pot să-mi continui misiunea aici şi să mă infiltrez printre cei închişi aici".

Göransson coborî din lift şi intră în cameră fără a bate la uşă şi fără a băga în seamă mâna cu receptorul telefonului şi braţul care-i făcu semn să aştepte afară până când termina convorbirea. Se scufundă într-una din canapelele pentru vizitatori şi îşi masă cu un aer absent gâtul care devenea din ce în ce mai roşu. Şeful Poliţiei Suedeze încheie conversaţia şi o rugă pe persoana respectivă să revină, apoi îl privi pe omul din faţa lui. Nu-l mai văzuse niciodată aşa.

— Ewert Grens.

Fruntea îi era transpirată şi ochii i se zbăteau neliniştiţi.

Şeful poliţiei se îndepărtă de lângă masa de scris şi se duse la căruciorul cu pahare mari şi sticle mici de apă minerală, deschise una şi turnă într-un pahar, peste două cuburi de gheaţă, sperând că era suficient de rece ca să-l calmeze pe interlocutorul său.

— Se duce acolo. Vrea să-l interogheze. Asta nu e bine deloc... asta... trebuie să-l anihilăm.

— Fredrik?

— Trebuie să...

— Fredrik, uită-te la mine. Despre ce vorbeşti... mai exact?

— Despre Grens. O să-l audieze pe Hoffmann mâine. Într-una din camerele pentru vizitatori.

— Poftim. Ia paharul ăsta şi mai bea puţin.

— Nu înţelegi? Trebuie să-l prăjim.

*

În clădirea administrativă stătea o persoană la fiecare masă de scris. Piet Hoffmann începu cu holul îngust din afară, măturând şi frecă pe jos până când linoleumul aproape că străluci. Aşteptă apoi până când fiecare îi făcu semn să intre să golească coşurile de hârtie şi să şteargă rafturile şi birourile. Erau nişte încăperi mici şi anonime, toate cu vederea spre curte. Hoffmann văzu grupuri de deţinuţi pe care nu-i cunoştea, cu ţigara în mână, stând la soare şi visând la cine ştie ce, în timp ce alţii jucau fotbal şi câţiva se plimbau pe pista de alergare de lângă zidul interior. Doar o uşă era închisă şi Hoffmann trecu prin faţa ei în repetate rânduri, sperând că cineva avea s-o deschidă suficient de larg încât să poată arunca o privire înăuntru. După câteva ore, rămase singura cameră în care nu făcuse curat.

Bătu la uşă şi aşteptă.

— Da?

Directorul penitenciarului nu-l recunoscu, chiar dacă trecuse doar o zi de când s-au văzut.

— Hoffmann. Eu sunt ăla cu curăţenia, mă gândeam că...

— Aşteaptă afară. Până când termin. Du-te şi fă curat în celelalte camere până atunci.

— Dar am făcut...

Lennart Oscarsson închisese uşa deja. Dar Piet Hoffmann văzuse ce voia, peste umărul lui. Masa de scris şi vaza şi lalelele. Şi bobocii care începuseră să se deschidă.

Se aşeză pe un scaun puţin mai încolo, cu o mână pe căruciorul cu detergenţi. Privi spre uşa închisă din minut în minut, începând să-şi piardă răbdarea. Ştia că trebuia să facă pasul următor acum.

Să-i elimine pe jucătorii existenţi.

Să preia toată povestea.

— Auzi?

Uşa era deschisă. Oscarsson se uita la el.

— Poţi să intri.

Directorul penitenciarului se îndrepta spre camera următoare, spre femeia care, conform tăbliţei de pe uşă, era economist. Piet Hoffmann dădu din cap şi intră, plasă căruciorul lângă birou şi aşteptă. Un minut, două minute. Oscarsson nu se întorsese încă, vocea lui amestecându-se cu a femeii, râdeau amândoi.

Piet Hoffmann se aplecă spre cele două buchete. Bobocii se deschiseseră suficient, nu de tot, dar destul cât să-şi vâre degetul şi să scoată din ei prezervativele tăiate şi legate cu un nod, fiecare cu câte trei grame de

amfetamină pe bază de îngrăşăminte pentru flori, în loc de acetonă, preparată într-o fabrică din Siedlce, de unde şi mirosul distinct de lalele.

Piet Hoffmann goli cinci deodată, aruncă prezervativele în sacul negru pentru gunoi, agăţat de cărucior şi ascultă vocile din biroul de alături.

Zâmbi.

Avea să efectueze prima livrare pentru Wojtek către o piaţă cu circuit închis.

*

Göransson băuse două pahare de apă minerală şi ronţăise meticulos fiecare bucăţică de gheaţă, scoţând un sunet extrem de neplăcut.

— Nu înţeleg, Fredrik. Pe cine vrei să prăjim?

— Pe Hoffmann.

Şeful Poliţiei Suedeze nu reuşea să stea locului. Nu înţelegea de ce, dar de când colegul lui dăduse buzna peste el, îl cuprinsese o senzaţie greu de definit, dar cât se poate de perceptibilă.

— Vrei o cafea?

— O ţigară.

— Nu ziceai că fumezi doar seara?

— Nu şi azi.

Pachetul de ţigări era nedesfăcut şi se afla în cel mai de jos sertar al mesei de scris.

— Cred că zace acolo de doi ani. Nu ştiu dacă merge să le mai fumezi, oricum, ideea nu era să servesc musafirii cu ele, ci să stea acolo şi să-mi arate că m-am lăsat de fumat, de fiecare dată când îmi beau cafeaua şi simt nevoia de nicotină în tot corpul.

Deschise fereastra când primul val de fum ajunsese până la masa de scris.

— Mai bine o închizi, zic eu.

Şeful poliţiei îl privi pe bărbatul care trăgea adânc fumul în piept şi avea dreptate, apoi închise fereastra şi inhală mirosul cunoscut.

— Nu ştiu dacă-ţi dai seama, dar trebuie să ne grăbim. Grens o să stea faţă-n faţă cu el şi o să asculte concluziile întrevederii ăleia la care nici n-ar fi trebuit să participăm. Şi o să-l...

— Fredrik?

— Da?

— Eşti aici. Şi eu te ascult. Dar numai dacă te linişteşti şi-mi dai o privire de ansamblu.

Fredrik Göransson fumă până când nu mai avu ce să fumeze; aruncă mucul de ţigară şi îşi aprinse una nouă pe care o fumă până la jumătate. Se întoarse la automatul de cafea şi la senzaţia neplăcută, la un comisar de la Criminalistică, pe care-l apucase hărnicia să verifice câteva nume care apărură cu ocazia unei investigaţii, printre care şi numele unui bărbat care lucra pentru Wojtek, versiunea oficială, şi care, conform registrului autorităţilor, fusese condamnat la închisoare pentru acte de violenţă deosebit de grave şi cu toate astea, primise permis de port armă, un nume ce ispăşea o pedeapsă lungă pentru trafic cu narcotice şi care mâine înainte de masă avea să fie audiat în legătură cu o crimă ce avusese loc pe Västmannagatan 79.

— Ewert Grens, zici.

— Da.

— Ăla cu Siw Malmkvist?

— El e.

— Genul care nu se dă bătut.

Genul care nu se dă bătut.

— O să se ducă dracului tot. M-auzi, Kristian? O s-o ia dracu'.

— În niciun caz.

— Grens n-o să se lase. După interogarea lui Hoffmann... noi suntem alibiul lui, cei care-l protejează.

Şeful Poliţiei nu tremura şi nu transpira, dar înţelesese ce fel de nelinişte se strecurase în cameră, genul pe care trebuia să-l alungi ca să nu capete proporţii.

— Stai aşa puţin.

Se ridică de pe canapea, se duse la telefon, căută numărul într-o agendă cu coperţi negre şi-l formă când îl găsi.

Tonul de după semnal era mai strident decât de obicei şi se auzi şi de pe canapeaua pe care stătea Göransson, de trei, patru, cinci ori, până când, la capătul celălalt răspunse o voce profundă de bărbat şi şeful Poliţiei duse receptorul mai aproape de gură.

— Pål? Sunt Kristian. Eşti singur?

Vocea adâncă se auzi de departe, ca un murmur, dar şeful Poliţiei păru mulţumit şi dădu uşor din cap.

— Am nevoie de ajutorul tău. Avem o problemă comună.

*

Piet Hoffmann stătea în faţa primei uşi securizate încuiate din tunelul dintre clădirea administrativă şi corpul G. Camera de supraveghere se deplasă puţin, gardianul central schimbă unghiul şi micşoră distanţa focală, cercetând pe monitor faţa bărboasă a deţinutului în jur de treizeci şi cinci de ani şi comparând-o, poate, cu o fotografie din actul Direcţiei Penitenciarelor. Bărbatul

care sosise cu doar două zile în urmă era deocamdată o față anonimă printre cei condamnați la perioade lungi de detenție pentru diverse infracțiuni.

Fusese meticulos, aranjase conținutul coșurilor de hârtie în așa fel încât să nimerească în vârful gunoaielor din punga de plastic neagră — în caz că ar fi trecut cineva pe lângă el și ar fi aruncat un ochi peste căruciorul lui, să nu vadă altceva decât plicuri mototolite, pahare de plastic golite și nu cincizeci de prezervative cu o sută cincizeci de grame de amfetamină. Folosise patruzeci și două de grame ascunse în patru cărți de la bibliotecă și îi eliminase pe furnizorii principali din închisoare, iar acum urma să folosească marfa ascunsă în bobocii celor cincizeci de fire de lalele pentru a efectua primele vânzări, în funcție de noul furnizor. Deținuții din fiecare secție aveau să afle peste câteva ore că era posibil să evadezi din nou cu un drog chimic, vândut și distribuit de un prizonier nou, pe nume Piet Hoffmann, închis în corpul G. Prima oară n-avea să vândă mai mult de două grame niciunuia din ei, oricât s-ar fi gudurat pe lângă el sau l-ar fi amenințat, prima injecție livrată de Wojtek trebuia să ajungă pentru șaptezeci și cinci de narcomani închiși și trebuia să genereze prima datorie la un șef care avea să ceară totul înapoi. Avea să vândă mai mult peste câteva zile, după ce-i va fi recrutat și pe cei doi gardieni din corpul F, care-i livrau regulat cantități mari Grecului și se aflau pe lista lui de plăți.

Se auzi un clic, gardianul central terminase de verificat imaginile și deschise ușa preț de câteva secunde. Hoffmann traversă, o luă la dreapta în prima trecere din tunel și se opri după două scări lungi, la o adâncime de doi metri și jumătate. Stefan și Karol Tomasz îi confirmaseră că

era aici. Un perimetru de vreo cinci metri cu un unghi mort între cele două camere de supraveghere. Piet Hoffmann aruncă o privire în jur, constată că nici din clădirea administrativă, nici dinspre corpul H nu venea nimeni.

Cotrobăi prin sacul de gunoi agățat pe cărucior și pescui din el cincizeci de prezervative, le goli pe un sac de nailon nefolosit, pe podeaua tare. Luase o linguriță mai mică din ceașca cu ceai a șefului penitenciarului, cea în care încăpeau exact două grame, în caz că era vorba de o linguriță rasă, și împărți drogul sintetic în șaptezeci și cinci de mormane mici.

Munci repede, dar atent, rupse pungile de nailon mici, albe în fâșii și înfășură praful în ele, făcând șaptezeci și cinci de doze a câte două grame, pe care le ascunse pe fundul cărucior ului și umplu punga cu hârtiile aruncate de către personalul administrativ.

— Am zis opt grame, da?

Îl auzise venind, era mersul tipic al drogaților, picioarele târâte pe beton. Știa că avea să stea acolo legănându-se.

— Opt? Parcă opt. Opt am zis, nu?

Hoffmann scutură din cap iritat.

— E chiar așa al dracului de greu? Ți-am zis că-ți dau două.

Fiecare client nou trebuia să poată cumpăra măcar o doză, o călătorie într-o lume artificială în care era mult mai ușor de trăit. Nimeni n-avea voie să se plimbe pe acolo cu cantități pe care le puteau împărți și vinde mai departe, n-avea nevoie de alți traficanți, de concurență, toate drogurile urmau a fi controlate dintr-o celulă de pe coridorul G2, stânga.

— Ce dracu', am zis că...

— Ține-ți gura. Dacă vrei să-ți dau măcar atât.

Narcomanul slab ca un țâr dârdâia mai tare decât înainte de masă, picioarele îi tremurau neîntrerupt, privirea îi rătăcea peste tot, neputându-se opri asupra chipului interlocutorului său. Tăcu, ținu brațul întins până când primi o bilă mică de nailon alb şi dădu să plece, înainte s-o fi vârât în buzunar.

— Cred c-ai uitat ceva.

Slăbănogului i se zbătură ochii, i se măriră, şi începură să-i zvâcnească necontrolat şi mușchii pometilor.

— Fac rost de lovele.

— E cincizeci gramul.

Zvâcnirile se opriră aproape instantaneu.

— Cincizeci?

Hoffmann zâmbi, văzându-l atât de confuz. Ar fi putut că ceară între trei sute şi patru sute cincizeci. Sau poate chiar şi şase sute, mai ales acum, când nu mai existau furnizori. Dar voia să răspândească mesajul prin toate celulele şi avea să salte prețul mai încolo, când toți clienții aveau să fie pe aceeaşi listă, cea care-i aparținea singurului furnizor din închisoare.

— Cincizeci.

— Mamă, frate... păi, atunci vreau douăzeci.

— Două.

— Sau treizeci, ce dracu', poate chiar şi...

— Deja îmi eşti dator.

— Rezolv eu.

— Vezi că noi nu uităm de datorii.

— Calmează-te, frate, eu nu, eu niciodată...

— E OK. Găsim noi o soluție.

Pe coridorul dinspre corpul H se auzeau paşi, la început încet, apoi din ce în ce mai clar, îi auzeau amândoi şi narcomanul dădu iar să plece.

— Lucrezi?
— Sunt la şcoală.
— Unde?
Slăbănogul transpira şi obrajii îi zvâcneau neîncetat.
— Frate, dar o să...
— Unde?
— În sala din F3.
— Atunci o să dai comanda la Stefan. Şi preiei marfa tot de la el.

Trecu prin două uşi, luă liftul până la corpul G, împinse căruciorul în debaraua cu detergenţi care mirosea a cârpe umede, ascunse unsprezece bile de nailon în buzunare şi lăsă restul sub hârtiile mototolite. Peste o oră, bilele aveau să ajungă în alte mâini, aveau să se răspândească prin toate corpurile penitenciarului, şi în fiecare secţie avea să se găsească un cumpărător care urma să vorbească despre noul furnizor, despre raportul preţ–calitate mult mai bun, după care el şi Wojtek aveau să preia traficul de acolo în întregime.

Îl aşteptau.

Unul pe coridor, câţiva în colţul cu televizorul, toţi cu aceeaşi privire rătăcitoare, jinduitoare.

Avea unsprezece doze în buzunarele din faţă care fuseseră comandate de o secţie ca şi celelalte, cinci aveau să-i plătească cu bani gheaţă, adunaţi după o activitate criminală îndelungată, ceilalţi şase care n-aveau bani nici de şosete aveau să-i fie datori şi aveau să lucreze pentru Wojtek când ieşeau, până când îi înapoiau fiecare bănuţ; reprezentau doar capital şi forţă de lucru, iar el era cel care avea controlul asupra lor.

*

Fredrik Göransson stătea pe una din canapelele pentru vizitatori din biroul şefului Poliţiei şi auzi cum vocea din receptor vorbea undeva departe, murmurând pe o tonalitate profundă, rostind cuvinte şi propoziţii scurte, din ce în ce mai uşor de distins.

— *O problemă comună?*

— Da.

— *La ora asta, în zori?*

Vocea adâncă de bărbat oftă şi şeful poliţiei continuă.

— E vorba de Hoffmann.

— *Aşa?*

— O să fie convocat într-una din camerele de vizită din Aspsås ca să fie interogat. În dimineaţa asta. Un comisar de la Poliţia Capitalei care anchetează cazul Västmannagatan 79.

Aşteptă un răspuns, o reacţie, ceva. Dar în zadar.

— Interogatoriul ăsta n-o să aibă loc, Pål. Hoffmann nu poate fi lăsat să se întâlnească cu un poliţist sub nicio formă şi cu atât mai puţin să discute despre adresa respectivă.

Linişte din nou şi când vocea se auzi iar, nu mai putea fi distinsă de la doi metri, era doar un murmur scăzut şi atât.

— Nu pot să-ţi dau mai multe explicaţii. Nu aici, nu acum. Pot să-ţi zic doar că trebuie să faci cumva şi să rezolvi.

Şeful poliţiei stătea pe marginea biroului şi începu să se foiască, îşi îndreptă spatele şi încercă să-şi dezmorţească şoldul.

— Pål, n-am nevoie decât de vreo două zile. Poate de o săptămână. Vreau să-mi zici că e OK.

Puse receptorul în furcă şi rămase aplecat înainte. Îl deranja un punct în zona lombară.

— Gata, avem câteva zile la dispoziţie. Trebuie să acţionăm acum. Ca să nu ne mai confruntăm cu aceeaşi situaţie şi peste şaptezeci şi două sau nouăzeci şi şase de ore.

Împărţiră restul de cafea din bol şi Göransson îşi mai aprinse o ţigară.

Întâlnirea din camera frumoasă, cu vedere spre Stockholm, care avusese loc cu două săptămâni în urmă tocmai se transformase în altceva. Cod „Paula" nu mai era doar o operaţiune la care poliţia suedeză a muncit şi aşteptat o grămadă, ci şi o informaţie aflată în posesia unui partener cu cazier încărcat, despre care nu ştiau, de fapt, prea multe, şi care, dacă ajungea la urechile cui nu trebuia, ar fi atras după sine nişte urmări mult mai grave decât şi-ar fi imaginat atunci, la masa de conferinţă.

— Şi zici că Erik Wilson e în străinătate?

Göransson dădu din cap.

— Şi ştim care sunt colegii lui Hoffmann de la Wojtek?

Inspectorul Göransson dădu din nou din cap şi se lăsă pe spate, canapeaua i se păru aproape comodă pentru prima oară de când se aşezase.

Şeful poliţiei privi faţa aparent mai liniştită.

— Ai dreptate.

Legănă bolul de cafea gol, îi era sete, de fapt, niciodată nu pricepuse cum putea cineva să-şi stingă setea cu apa aia cu bule, dar goli ultima sticlă şi constată că avea un efect răcoritor în camera cu aer înecăcios, plin de fum de ţigară.

— Dacă-i informăm cine e Hoffmann? Dacă unul dintre membrii organizaţiei află că printre ei se află un

infiltrator? După aia, ce fac cu informația asta, e treaba lor, nu a noastră. N-avem cum şi nici nu vom interveni în acțiunile altora.

Încă un pahar, cu şi mai multe bule.

— Facem cum zici. Îl prăjim.

joi

Visase hăul. Patru nopți la rând, marginile drepte ale pătratului format în praful de pe raftul din spatele biroului se transformaseră într-o prăpastie crescândă, fără fund, şi oriunde ar fi fost sau oricât ar fi încercat să scape de ea, gaura îl trăgea în jos, spre întuneric, şi când începu să se prăbuşească, se trezi cu respirația întretăiată pe podea, în spatele canapelei, şi alunecă de colo-colo cu spatele ud.

Ceasul arăta patru jumătate şi în curtea interioară din Kronoberg era deja cald şi lumină. Ewert Grens ieşi pe coridor şi se duse la chicineta mică, umezi laveta albastră care atârna pe robinet şi intră în birou. Gaura nu părea atât de mare în realitate. Câte ore din viața lui, câte zile din cei treizeci şi cinci de ani de când lucra nu se învârtiseră în jurul timpului pierdut... Şterse cu laveta umedă dungile drepte ce marcau locul unde fusese combina muzicală pe care o primise cadou după douăzeci şi cinci de ani de serviciu, apoi şi urmele mai mici unde se aflaseră casetele, boxele şi fotografia, aproape frumoase în simetria lor.

Măcar să nu mai existe nici măcar praful.

Aduse un cactus de pe pervaz, adună dosarele de pe jos, conținând anchete preliminare care trebuiau arhivate, şi umplu fiecare centimetru liber de pe raftul abandonat şi ştia că n-o să se mai prăbuşească, gaura dispăruse şi, odată cu ea, şi prăpastia fără fund.

Bău o ceaşcă de cafea fără zahăr, aerul era încărcat cu particule de praf care încercau să găsească un loc unde să se aşeze, dar de data asta nu i se păru la fel de bună, de parcă praful s-ar fi amestecat cu lichidul negru şi l-ar fi dizolvat puţin.

Porni la drum dis-de-dimineaţă, voia să primească nişte răspunsuri clare şi deţinuţii care abia se treziseră erau, de obicei, mai puţin nesimţiţi şi rânjeau mai puţin ca să-i facă în ciudă. O audiere putea fi o luptă pentru putere sau o încercare de a câştiga încrederea celui audiat, iar el n-avea timp pentru aşa ceva. Părăsi oraşul conducând mult prea repede şi chiar şi pe E4, apoi încetini brusc când trecu pe lângă Haga şi cimitirul mare de pe partea stângă, ezită, dar apoi îşi continuă drumul, acceleră din nou, cu gândul că o s-o ia încolo când se întoarce şi o să conducă încet pe lângă oamenii cu flori într-o mână şi cu o stropitoare în cealaltă.

Mai avea treizeci de kilometri până la închisoarea pe care o vizitase de câteva ori pe an în ultimii peste treizeci de ani, era un poliţist care urmărea regulat investigaţiile care indicau în direcţia aceasta, audierile, transporturile de deţinuţi, întotdeauna se găsea cineva care a văzut sau care ştia mai mult decât aflai din dosar, dar dispreţul arătat celor cu uniformă era mai mare decât oriunde altundeva şi toţi se temeau de consecinţele mărturiilor lor — unul care ciripea nu supravieţuia niciodată prea mult între cei patru pereţi, prin urmare, cel mai obişnuit răspuns în faţa unui reportofon pornit era un zâmbet ironic sau tăcerea goală.

Ewert Grens se întâlnise cu o zi înainte cu ceilalţi doi proprietari de firme de securitate care colaborau cu Wojtek şi apucase să-i şteargă deja de pe listă. Băuse o

cafea cu Maciej Bosacki în Odensala, în afara cartierului Märsta, şi încă una, în Södertälje, cu un anume Karl Lager, şi îşi dăduse seama, după doar câteva minute, că nu se ocupau cu execuţii în apartamente din centru.

Departe de tot se ridica zidul atotputernic.

S-a mai întâmplat să se plimbe pe sub curtea imensă a închisorii, într-unul dintre tuneluri, şi să se întâlnească cu cei pe care-i scosese din viaţa adevărată, cei care stăteau acolo din cauza lui, şi înţelesese de ce scuipau după el, ba chiar îi respecta pentru asta, dar nu se simţea afectat deloc, toţi îşi bătuseră joc de alţi oameni şi în lumea lui Ewert Grens, cei care îşi permiseseră să rănească pe cineva trebuiau să aibă decenţa şi curajul să-şi asume responsabilitatea pentru faptele lor.

Betonul gri devenise între timp mai lung, mai înalt.

În buzunarul lui se ascundea o bucată de hârtie cu pete maro, cu un singur nume. Un anume Piet Hoffmann, unul care fusese condamnat pentru că a tras într-un poliţist şi care, în ciuda acestor antecedente, primise permis de port armă, semn că ceva nu era în regulă.

Ewert Grens parcă maşina şi se îndreptă spre poarta închisorii şi spre deţinutul care avea să stea în curând în faţa lui.

*

Avea o presimţire sumbră.

Nu ştia de ce. Poate din cauza liniştii. Sau poate pentru că ajunsese să se simtă prizonier pe bune, şi în capul lui.

Alungase gândurile despre Zofia, care-l sâcâiau cel mai mult pe la două noaptea, chiar înainte de-a se fi luminat de ziuă, apoi se dăduse jos din pat şi făcuse

tracțiuni și sărituri pe ambele picioare, ca de obicei, până când îi curgea transpirația pe frunte și pe piept.

N-avea de ce să nu fie calm. Wojtek primise raportul, timp de trei zile, nu numai că eliminase concurența, ci chiar preluase deja comanda pe acolo. Începând cu după-amiaza aceea, avea să ia în primire câteva livrări mai mari și avea să vândă cantități mai însemnate.

— 'Neața, Hoffmann.

— 'Neața.

Dar nu reușea să se relaxeze. Ceva îl hărțuia, ceva ce începuse să capete proporții și nu se putea alunga prin rațiune.

Îi era frică.

Paznicii descuiaseră celulele, vecinii săi de celulă se mișcau deja pe afară, chiar dacă nu-i vedea, strigau și șopteau. Puse ciorapul între ușă și cadru, sprijini scaunul de ea și așeză perna sub pătură.

Ceasul arăta șapte și două minute. Avea de îndurat optsprezece minute.

Se lipi de perete.

*

Bărbatul între două vârste din ghereta gardianului central îi verifică legitimația de polițist, căută ceva în calculator și oftă.

— Audiere, ziceți?

— Da.

— Grens?

— Da.

— Piet Hoffmann?

— Am rezervat deja camera de vizită. Aşa că ar fi bine să mă lăsaţi să intru. Ca să pot să ajung acolo.

Bărbatul între două vârste nu se grăbea deloc. Ridică receptorul şi formă un număr interior.

— Trebuie să aşteptaţi puţin. Trebuie să verific ceva.

*

Rezistă doar paisprezece minute.

Şi iadul se dezlănţui.

Uşa se trânti de perete. *O secundă.* Scaunul se răsturnă. *O secundă.* Stefan trecu pe lângă el prin partea dreaptă, cu o şurubelniţă în pumnul strâns.

A mai rămas o clipă, poate cât să tragă aer în piept — oamenii percep mereu diferit o jumătate de secundă.

Erau, probabil, patru.

Doar văzuse aşa ceva de multe ori, luase chiar el parte la câteva revolte din astea.

Unul dintre ei se năpustise înăuntru cu şurubelniţa, piciorul mesei şi o bucată de tablă şlefuită, urmat de încă unul, pregătit să zdrobească tot sau să ucidă. Pe coridor mai erau doi, ca de obicei, stăteau un pic mai încolo şi ţineau de şase.

Perna şi bluza de trening sunt sub pătură. Cele două secunde şi jumătate au trecut, nu-l mai protejează nimeni, trebuie să fugă.

O lovitură.

Nu apucă să facă mai mult de atât.

O singură lovitură cu cotul drept în partea stângă a gâtului şi în receptorii arterei, o lovitură puternică şi corpul lui Stefan semnalează „tensiune ridicată", se prăbuşeşte şi leşină.

Corpul masiv se prăbuşi la pământ şi blocă uşa în faţa următorului pumn care strângea o bucată tăioasă de tablă de la atelier. Karol Tomasz lovi cu pumnul în gol ca să-şi păstreze echilibrul. Piet Hoffmann se strecură printre cadrul uşii şi un umăr aparţinând cuiva care nu îşi dăduse încă seama unde s-a ascuns cel care trebuia să moară, se năpusti pe coridor şi ţâşni pe lângă cei doi care supravegheau de acolo şi alergă spre uşa închisă a gheretei paznicului.

Au aflat.

Alergă şi se uită în jur. Nu-l urmăreau.

Au aflat.

Deschise uşa şi intră în camera gardienilor, pe când cineva strigă *stukatj* în spatele lui şi inspectorul penitenciarului ţipă la el *să iasă dracului* de acolo, dar el nu ţipă deloc, de fapt, nu era sigur, dar aşa i se părea, rămase pe loc după uşa închisă şi şopti *vreau la izolator* şi când n-au reacţionat, a spus puţin mai tare *vreau un P18* şi, văzând că niciunul dintre gardienii ăia tâmpiţi nu se clintea din loc, probabil că începu totuşi să ţipe *acum, gardieni proşti*, probabil că da, *trebuie să mă duceţi la izolator, acum.*

*

Ewert Grens stătea pe un scaun în camera de vizită şi se uita la o rolă de hârtie igienică de pe podea, lângă patul cu o saltea care atârna în afară la capătul lui, înfăşurată în nailon, şi percepu anxietatea şi dorinţa care, o dată pe lună, timp de o oră, îi cuprindea pe cei care se îmbrăţişau aici, goi. Se duse la fereastră, dar vederea nu era deloc pitorească, un gard urât, cu sârmă ghimpată, şi puţin mai încolo, o bucată de beton groasă şi cenuşie.

Se aşează din nou, ca de obicei, neliniştit, jucându-se cu un casetofon negru aflat în mijlocul mesei, pe care-l găsea de fiecare dată în acelaşi loc când audia pe cineva care nu văzuse şi nu auzise nimic, îşi amintea de feţele care uneori se luminau şi coborau tonul, ca apoi să fixeze podeaua şi să-l deteste până când apăsa pe buton, probabil că nu se apropiase niciodată de o soluţie acolo, ca urmare a unei audieri.

Cineva bătu la uşă, apoi intră. Conform dosarului, Hoffmann avea treizeci şi cinci de ani, dar bărbatul din faţa lui era mult mai în vârstă şi purta uniforma închisorii.

— Lennart Oskarsson. Sunt directorul penitenciarului Aspsås.

Grens strânse mâna întinsă zâmbind.

— Să fiu al naibii. Ultima oară când ne-am văzut, erai doar inspector la zdup. Văd c-ai avansat. Ai mai reuşit să eliberezi vreunul?

Câţiva ani în câteva secunde.

Îşi aminteau amândoi. Inspectorul penitenciarului, Lennart Oscarsson, aprobase vizita medicală cu escortă a unui pedofil recidivist, care a evadat în drum spre spital şi a ucis o fetiţă de cinci ani.

— Data trecută când ne-am văzut, erai *doar* comisar la Criminalistică. Dar... parcă tot asta eşti şi acum?

— Da. Ca să urci pe scara ierarhică, trebuie să fi comis o greşeală mare de tot.

Grens stătea de cealaltă parte a mesei şi se pregăti pentru o nouă replică sarcastică, i se părea de-a dreptul amuzant, dar replica nu sosi. Îl citise de când a intrat, părea absent, distrat, cu gândurile aiurea.

— Ai venit să vorbeşti cu Hoffmann.

— Da.

— Tocmai de acolo vin. Am fost la infirmerie. N-ai cum să-l vezi.

— Am sunat ieri şi am anunţat că vin. Părea al naibii de sănătos.

— S-au îmbolnăvit ieri.

— Cine?

— Până acum sunt trei. Au temperatură. Nu ştim încă ce e. Dar medicul penitenciarului a decis să-i bage în carantină. Nu pot să te las să te întâlneşti cu nimeni, înainte de-a afla ce se întâmplă.

Ewert Grens oftă zgomotos.

— Cât durează?

— Trei, patru zile. Nu pot să-ţi spun acum.

Cei doi se priviră, nu prea mai aveau ce să-şi spună, aşa că se pregătiră să plece. În clipa următoare însă, camera fu zguduită de un sunet strident. Bucata de plastic neagră, pătrăţoasă ataşată de şoldul lui Oscarsson începu să clipească cu o lumină roşie. Clipi o dată la fiecare semnal.

Şeful penitenciarului ridică alarma care atârna de brâul lui şi citi display-ul, expresia de pe chipul lui trecu de la surpriză la agitaţie şi apoi panică.

— Trebuie să plec, spuse ieşind deja pe uşă. E clar că s-a întâmplat ceva grav. Te superi dacă nu te conduc?

Lennart Oscarsson alergă spre scările ce dădeau spre pasajul subteran şi coridorul din capăt, care făcea legătura între diferitele secţii ale închisorii. Aruncă încă o privire pe display-ul alarmei.

G2.

Corpul G, etajul doi.

Era secţia în care fusese repartizat el.

Deţinutul despre care tocmai minţise, la ordinul direct al şefului tuturor penitenciarelor.

Țipase la ei şi apoi se aşezase pe jos.

După un timp, se mobilizaseră, unul dintre gardieni a încuiat uşa şi a rămas lângă geam ca să-i supravegheze pe cei care se plimbau pe palierul secției, în timp ce colegul lui sună la gardianul central şi solicită întăriri pentru transportul unui deținut la izolator, după ce acesta fusese amenințat de vecinii lui.

Se mutase pe un scaun, în afara câmpului vizual al celor care treceau pe acolo şi şopteau *stukatj*, suficient de tare ca să-i audă.

Stukatj.

Turnătorule.

*

Uşa biroului şefului Poliției Suedeze era larg deschisă.

Göransson bătu discret şi intră. Era aşteptat, pe masa dintre canapelele pentru vizitatori fusese plasat deja un termos mare, argintiu, alături de câteva sendvişuri învelite în pungi de hârtie mototolite, cumpărate de la cafeneaua care servea micul dejun, cea de pe Bergsgatan. Se aşează, turnă cafea în două ceşti şi înfulecă feliile de pâine cu înghițituri mari — îi era foame din cauza nervozității. Trecuse pe lângă biroul lui Grens, singurul în care, la ora asta, de obicei era lumină şi se auzea o şansonetă banală.

Dar acum era gol, la fel de gol ca sufletul lui Göransson. Ewert Grens, care obişnuia să doarmă la birou şi să se aşeze la masa de scris de îndată ce se lumina de ziuă, nu era acolo, plecase deja la penitenciarul Aspsås, devreme, cum îi spusese în ziua precedentă. *Grens nu trebuia să vorbească cu Hoffmann.* Bucata mare de pâine i se opri în gât şi crescu, până când fu nevoit s-o scuipe pe farfuria de hârtie. *Hoffmann nu trebuia să vorbească cu Grens.* Mai sorbi puţin din cafea şi clăti restul de firimituri.

— Fredrik?

Şeful poliţiei se întorsese şi se aşeză lângă colegul lui.

— Care mai e treaba, Fredrik? Te simţi bine?

Göransson încercă să schiţeze un zâmbet, dar gura nu voia să-l asculte.

— Nu.

— O să rezolvăm noi treaba asta, stai liniştit.

Îşi mâncă sendvişul, apoi, după un timp, înlătură caşcavalul de pe bucăţica de ardei sau castravete, ce-o fi fost.

— Tocmai am vorbit la telefon. Grens e în drum spre noi, a plecat de la Aspsås. A fost înştiinţat că deţinutul pe nume Piet Hoffmann nu poate fi contactat timp de trei, poate chiar patru zile.

Göransson se uită la bucata de pâine, corpul i se mai relaxase puţin, aşa că luă dumicatul şi încercă să umple golul din el.

— Tulburat.

— Poftim?

— M-ai întrebat cum mă simt. Mă simt tulburat. Nu pot s-o zic altfel. Al dracului de tulburat.

Puse felia de caşcaval pe farfurie şi o aruncă în coşul pentru hârtii. Nu reuşise. Gâtlejul, gura, erau uscate în întregime pe dinăuntru.

— Pentru că Hoffmann o să vorbească. Pentru că nu știu ce sunt în stare să fac ca să-i închid gura.

O mai făcuseră în trecut. *Nu știm cine e.* Și-au renegat agenții sub acoperire când au apărut prea multe întrebări. *Nu colaborăm cu infractori.* S-au uitat în altă direcție când vânătoarea a început și organizația mafiotă în care se infiltrase agentul a rezolvat „problema" în stilul lor.

Dar niciodată n-au avut de-a face cu cineva care se afla la închisoare, fără nicio cale de evadare. Era o chestiune de viață și de moarte.

Dintr-odată, totul deveni cât se poate de clar.

— Ce te deranjează mai mult?

Șeful poliției se aplecă înainte.

— Trebuie să afli, Fredrik. Trebuie să știi ce te deranjează mai tare. Ce se întâmplă dacă Hoffmann vorbește? Sau ce se întâmplă dacă intervenim?

Göransson nu scoase nicio vorbă.

— Ai de ales, Fredrik?

— Nu știu.

— Dar eu am de ales?

— Nu știu!

Termosul argintiu căzu de pe masă când Göransson flutură mâna nerăbdător. Șeful Poliției așteptă, apoi ridică termosul și se uită la omul învins.

— Asta-i situația, Fredrik.

Se așeză mai aproape de colegul lui.

— Nu procedăm deloc aiurea, să știi. N-avem încotro. *Nu facem nimic rău.* Singurul lucru pe care o să-l *facem*, pe care l-am *făcut* deja, e să vorbim cu avocatul care-i reprezintă pe membrii Wojtek ce își ispășesc pedeapsa la închisoarea din Aspsås. Și dacă *el* le-a transmis informația clienților lui, dacă a *hotărât* s-o facă deja aseară, asta chiar

nu mai ține de noi. Iar dacă *clienții lui* hotărăsc să acționeze, pentru că așa fac deținuții când aud de un turnător, ți-am zis, asta deja nu mai ține de noi.

Nu se apropiase decât puțin.

— Nu putem fi trași la răspundere decât pentru *propriile* noastre acțiuni.

Fereastra din biroul lui dădea spre Kronobergsparken. Câțiva copii mici se jucau într-un nisipar, doi câini alergau liber și refuzau să se supună stăpânilor lor, cu lesele în mână. Era un parc mic și frumos din Kungsholmen, Göransson îl privi îndelung și se întrebă de ce nu se plimba niciodată acolo.

— Ce se întâmplă dacă vorbește?

— Ce?

Göransson rămase lângă fereastră, inhalând aerul plăcut care pătrundea prin gaura de ventilație dreptunghiulară.

— Apropo de ce m-ai întrebat. Ce mă deranjează cel mai tare. Mă deranjează ce se întâmplă dacă vorbește.

*

Mută scaunul puțin spre stânga. Acum vedea tot coridorul secției prin ferestruică, masa de biliard unde cei patru care tăbărâseră pe el de curând se prefăceau că se joacă, în timp ce îl urmăreau, era clar că voiau să-i transmită un mesaj prin asta, trebuia să știe că un șobolan mic ca el nu avea unde să fugă, o închisoare era un sistem cu circuit închis, cu pereți care nu te slăbeau din strânsoare și dacă fugeai, te ciocneai de ei și n-aveai cum să pătrunzi prin ei sau să-i ocolești. Karol Tomasz stătea cel mai aproape, ridică brațul, arătă spre gură și formă cuvântul *stukatj*, iar și iar.

Paula murise.

Piet Hoffmann încercă să găsească un loc în adâncul lui unde era liniște. Trebuia să înțeleagă că misiunea lui se schimbase între timp. Că trebuia să supraviețuiască.

Cei de afară știau asta.

Probabil că aflaseră în seara sau noaptea aceea. La stingere totul era încă în regulă, dar cineva avusese acces la niște căi de comunicare care deschideau uși încuiate cu lacătul.

— *Dacă se întâmplă să te dai de gol. Într-o închisoare nu prea ai unde să fugi. Dar poți să le ceri să te trimită la izolator.*

Ceilalți erau zece, echipați cu căști, scuturi și bastoane de cauciuc ca să-i calmeze. Trupele speciale din penitenciarul Aspsås au traversat curtea în fugă, au urcat scările corpului G, șase din ei aveau să rămână acolo, ca să prevină și să riposteze în caz de o nouă revoltă, iar ceilalți patru urmau să-l escorteze prin tunel pe cel amenințat, până la corpul C și secția pentru deținuții care voiau să fie izolați de bunăvoie, doi în fața și doi în spatele lui.

— *Da, e o condamnare la moarte. Dar n-o să mori.*

IzolVoluntar avea tot șaisprezece celule și arăta la fel ca o secție obișnuită, dintr-o închisoare oarecare — cu ghereta paznicului, un colț pentru televizor, un duș, cantină, masă de ping-pong — cei care voiau să fie transferați aici puteau să se miște nestingheriți, dar nu riscau să se întâlnească cu deținuți din alte secții. Fețele pe care le vedea erau singurele pe care urma să le întâlnească.

O săptămână.

Trebuia să aștepte, să evite conflictele, să trăiască aici, să supraviețuiască, în afara ușilor ăstora era mort,

fiecare secție a închisorii era o șurubelniță în gât sau un picior de scaun izbit de capul lui până când se sfărâma. Într-o săptămână, Erik și Poliția Capitalei or să-l scoată de aici. Nu o să moară, nu încă, nu acum când îi are pe Hugo și Rasmus, pe Zofia, n-o să

n-o să
n-o să
n-o să
nu

— Ce dracu' faci?

Se prăbușise pe burtă și se lovise la bărbie și obraz și preț de câteva secunde, nu mai era acolo, se simțea pus la pământ, înconjurat de polițiștii din acvariu, de gurile care formau cuvântul *stukatj*, de vestele negre ale trupelor speciale, dintr-odată, simțea că nu are aer și picioarele îi cedară când dădu să se ridice.

Nu înțelesese până atunci că frica de moarte elimină toată puterea din corp.

— Nu știu. Toaleta. Vreau să-mi clătesc fața, am transpirat rău.

Chiuveta din mijloc părea aproape curată, deschise robinetul și lăsă apa să curgă până când se răci bine, apoi își vârî capul sub el și apa îi răcori ceafa, spatele, apoi umplu căușul palmelor și se stropi de câteva ori pe față, era ca și când s-ar fi trezit și nici măcar nu mai era amețit.

Lovitura îl nimeri într-o parte.

O durere intensă îi iradie prin tot șoldul.

Piet Hoffmann nu văzuse și nu auzise nimic când tânărul în jur de douăzeci de ani, masiv și cu părul lung, a intrat și s-a năpustit asupra lui, dar nu putea să continue din cauza paznicilor de pe hol, nu acum, așa că se mulțumi să-l scuipe și să-i șoptească *stukatj*, ieși și închise ușa după el.

Condamnarea la moarte. Era deja aici.

Se ridică, tuşi când îşi pipăi şoldul, lovitura fusese aplicată mai sus decât îşi închipuise, frângându-i câteva coaste. Trebuia să scape de aici. Spre pasul următor. IzolIntens. La izolarea completă, unde avea contact doar cu gardienii, unde n-avea să dea peste colegi de celulă, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru petrecuți într-o celulă încuiată, fără posibilitatea de-a intra sau de-a ieşi.

Stukatj.

Trebuia să evadeze din nou. Nu voia să moară.

*

Ewert Grens se oprise la jumătatea drumului la benzinăria OK din Täby şi se aşezase pe unul dintre cele două scaune de la fereastră, cu un suc de portocale şi un sendviş cu caşcaval. *Febră mare. Carantină. Trei, poate patru zile.* Stătuse în camera pentru vizite între role de hârtie igienică şi saltele acoperite cu nailon şi ar fi vrut să-i tragă un pumn peretelui, dar n-ar fi avut niciun rost să se certe cu medicul închisorii legat de o boală infecțioasă despre care nu auzise niciodată până atunci. Îşi mai cumpără un sendviş cu gust artificial, parcurse restul drumului până la Stockholm, dar de data asta nu mai reuşi să amâne, ieşi de pe E4 pe la Haga-sud şi trecu pe lângă spital, apoi se opri puțin mai încolo, pe Solna Kyrkväg, pe drumul de acces care se numea Poarta 1, adică în acelaşi loc unde parcase şi prima oară.

Nu era singur.

Vizitatorii se înghesuiau pe lângă grădinari şi stropitoare, toți în drum spre pajiştea cu şirurile de morminte. Ewert Grens coborî geamul, era prea cald în maşină, aerul închis i se lipi de spate.

— Lucrați aici?

Unul dintre bărbații în salopetă albastră trecu prin fața lui cu mopedul și două lopeți. Paznicul cimitirului, sau poate că era paracliserul, se opri lângă persoana protejată de tabla mașinii fără a îndrăzni să deschidă ușa.

— De șaisprezece ani.

Grens se mișcă agitat, mută folia în care fusese înfășurat sendvișul care foșnea pe scaun, urmări cu privirea o femeie în vârstă, aplecată peste o piatră mică și cenușie, cu flori într-o mână și cu un ghiveci gol în cealaltă.

— Cunoașteți... locul?

— Da, să zicem că da.

Femeia începu să sape și plantă cu grijă florile în pământ. Încăpuseră perfect în fâșia îngustă dintre iarbă și piatră.

— Mă gândeam...

— Da, spuneți.

— Mă întrebam... dacă aș vrea să aflu unde... unde se află un anume mormânt... cum procedez?

*

Lennart Oscarsson stătea la fereastră, în capătul încăperii la care visase toată viața lui. Biroul șefului închisorii din Aspsås. După douăzeci și unu de ani ca gardian, inspector și director adjunct al închisorii, fusese numit, cu patru luni în urmă, director cu drepturi depline, și-și mutase dosarele pe rafturile puțin mai lungi, montate pe un perete lângă canapelele puțin mai moi. Își dorise atât de mult slujba aceea încât atunci când visul i se îndeplini, nu mai știu ce să facă cu el. Ce face un om când nu mai are la ce să aspire? Își dorește să fi fost altundeva?

Oscarsson oftă şi privi curtea cu deţinuţii care ieşiseră în pauză, la grupurile de oameni care omorâseră, abuzaseră şi furaseră şi care, ca să îndure timpul petrecut acolo, ori se scufundau în meditaţii, ori încercau să nu se mai gândească la nimic. Ridică privirea deasupra zidului, spre comuna cu locuinţe adorsate albe şi roşii, zăbovi la fereastra care cândva îi aparţinuse dormitorului unei familii, dar acum locuia singur acolo, alesese altceva şi alesese prost, iar uneori e prea târziu să-ţi îndrepţi greşelile.

Oftă din nou. Seara şi noaptea precedentă simţise o furie crescândă, genul care se strecoară în mintea ta şi îşi face cuib acolo şi apoi se transformă în frustrare. La început era ca o senzaţie iritantă pe la tâmple, o simţise de când a auzit vocea aceea pe care o recunoscuse, dar cu care nu mai vorbise niciodată. Stătuse la masa de bucătărie şi îşi mâncase cina, ca de obicei, cu toate că masa era pusă doar pentru el, aproape că terminase când brusc, a sunat telefonul. Directorul general îi vorbise pe un ton amabil, dar ferm când îi dădu de înţeles că Poliţia Capitalei avea să trimită un comisar de la Criminalistică, ce urma să sosească înainte de masă, a doua zi, ca să audieze un deţinut din G2, un anume Piet Hoffmann, şi că, de fapt, n-avea voie s-o facă, trebuia să nu se întâlnească deloc, nici în ziua aceea şi nici în următoarele două, trei zile.

O minciună.

O minciună care se îmbogăţise cu încă una de curând.

Îl rugase pe Ewert Grens să plece şi a plecat şi el când alarma umplu camera îngustă, folosită pentru vizite. Cineva ameninţase un deţinut care fusese transportat de urgenţă din G2 la secţia cu prizonierii care voiau să stea izolaţi de bunăvoie.

Piet Hoffmann.

Numele în legătură cu care a mințit la comandă.

Oscarsson își muşcă buza inferioară până când îi dădu sângele, roase rana cu dinții până când îl ustură, ca să se pedepsească, poate pentru a uita măcar o secundă furia care îl îndemna să deschidă geamul, să sară afară şi să alerge spre comunitatea din Aspsås şi oamenii care nu ştiau nimic.

Atacul şi apelul telefonic prin care i se dădea de înțeles că trebuie să împiedice întâlnirea dintre polițist şi deținut se legau în mod sigur. Dar mai era ceva, mai primise un ordin, şi anume că, în aceeaşi seară, trebuia să-i permită unui avocat să-şi viziteze clientul, chiar dacă era foarte târziu. Nu-i prea vedea des pe acolo, mai venea câte unul când urma un proces sau când o sentință recentă trebuia comunicată în prezența unui jurist, dar altfel nu-l vizitau niciodată în urma unui ordin şi foarte rar după ce încuiau celulele. Avocatul acesta îl vizitase pe unul dintre polonezii din G2 şi era unul din cei care plasau informații şi funcționau ca mesageri plătiți, Oscarsson era convins de acest lucru.

O vizită târzie în aceeaşi secție în care, dis-de-dimineață, a doua zi, se raportase un atac asupra unui deținut.

Lennart Oscarsson îşi muşcă din nou buza inferioară, sângele avea gust de fier şi încă ceva. Nu ştia la ce se aşteptase, poate că fusese naiv în toate acele zile în care se uita pe furiş spre camera aceea în care se afla acum şi se gândise la uniforma pe care o purta. În orice caz, nu s-a gândit c-avea să fie ca acum.

*

Era o celulă fără obiecte personale, cu un prici, un scaun, un şifonier fără culoare şi fără suflet. N-o părăsise de când l-au adus aici, dar nu putea să rămână, cei de aici ştiau şi ei cine e, condamnarea la moarte ajunsese aici înaintea lui, au stat la pândă la duş şi l-au aşteptat cu un şut în şold şi acelaşi refren, *stukatj*, ameninţându-l că asta n-a fost totul. Dacă voia să supravieţuiască încă o săptămână, trebuia să se mute altundeva, la IzolIntens, unde deţinuţii erau izolaţi nu doar de celelalte secţii, ci şi unul de altul, fiind încuiaţi în celulă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Se ridică pe vârfuri şi se uşură în chiuveta montată un pic cam prea sus, dar nu ieşi de acolo, nu voia să meargă până la toaletă.

Apăsă apoi pe butonul de lângă uşă şi sună la gardianul de serviciu.

— Ce vrei?

— Vreau să dau un telefon.

— Ai un telefon pe coridor.

— Nu vreau să ies.

Gardianul făcu un pas înainte şi se aplecă peste chiuvetă.

— Aici pute rău.

— Am dreptul să dau un telefon.

— Băăăi, tu te-ai pişat în chiuvetă?

— Am dreptul să-mi sun avocatul, un ofiţer supraveghetor, poliţia sau alea cinci numere pe care mi le-aţi aprobat. Şi vreau s-o fac acum.

— În secţia asta, pe care tu însuţi ai ales-o, toată lumea foloseşte toaletele de pe coridor. Şi n-am primit nicio listă cu numere, aşa că scuteşte-mă.

— Poliția. Vreau să sun la un număr de interior de la Poliția Capitalei. E dreptul meu și nu poți să mi-l interzici.

— Telefonul e pe...

— Nu, vreau să sun de aici. Am dreptul să sun la un număr de la poliție fără să fiu deranjat.

Telefonul sună de douăsprezece ori.

Piet Hoffmann ținu telefonul portabil în mână. Erik Wilson nu era la birou, oricum, știa că nu e, era la un curs de specializare în estul Statelor Unite, în perioada în care n-aveau să ia legătura unul cu celălalt. Dar sunase totuși acolo, la biroul lui, trebuia să înceapă de acolo.

I se făcu din nou legătura.

— După ce ajungi în izolator, iei legătura cu noi și aștepți o săptămână. Cam de atâta e nevoie ca să rezolvăm cu transportul și să te putem scoate de acolo.

Semnalul se auzi de paisprezece ori.

Erik n-avea să răspundă, oricât le-ar fi numărat.

— Vreau să sun direct la centrală.

Sunt singur.

Semnalul monoton al unei centrale, înfundat și fără putere.

Nimeni n-a aflat încă.

— Bună ziua, Poliția Capitalei.

— Cu Göransson.

— Care dintre ei?

— Șeful departamentului de investigații.

Vocea de femeie îi făcu legătura. Apoi se auzi iar melodia aia leșinată și monoton. *Sunt singur. Nimeni n-a aflat încă.* Așteptă cu receptorul lipit de ureche și melodia

repetitivă deveni din ce în ce mai stridentă, fiecare notă mai înaltă se auzea mai clar, mai pătrunzător, până când îi străpunse creierul, amestecându-se cu vocea de la duş care trecu prin faţa uşii lui şi strigă *stukatj* o dată, de două, de trei ori.

*

Ewert Grens zăcea pe canapea şi se uita la raftul din spatele mesei de scris şi la spaţiul gol pe care-l umpluse dis-de-dimineaţă, la şirul de mape şi la cactusul singuratic care însufleţea locul. *Nu mai era nici praf.* Se întoarse, cercetă tavanul, găsi câteva crăpături noi care-şi întindeau tentaculele în direcţii opuse şi apoi se întâlniră ca să se despartă din nou. Rămăsese în maşină. Grădinarul a arătat spre pajiştea verde şi copacii care crescuseră atât de des, încât păreau o pădure mai mică şi i-a spus că mormintele mai noi se aflau în spate de tot, spre Haga. Ba chiar s-a oferit să-l şi conducă, ca să-i arate drumul, văzând că nu mai fusese niciodată acolo. Grens i-a mulţumit, dar a scuturat din cap şi i-a spus c-o să revină în altă zi.

— Sunetul?

Cineva se oprise în cadrul uşii.

— Ce vrei?

— Sunetul.

— Ce dracu' sunet?

— Sunetul ăla. Muzica aia... Disonantă.

Lars Ågestam păşi peste prag.

— De obicei o aud de afară. Siw Malmkvist. Veneam spre tine şi mi-am dat seama că am trecut pe lângă uşă. Că era... linişte.

Procurorul făcu câțiva pași spre mijlocul camerei care acum arăta schimbată, de parcă ar fi căpătat proporții noi și obiectele din mijloc ar fi dispărut.

— Ai schimbat mobila?

În clipa următoare zări raftul. Dosarele, anchetele preliminare, o plantă de cameră moartă. Și o bucată de perete care mai demult era ascunsă după ceva, probabil, chestia aia din mijloc.

— Ce... ai făcut?

Grens nu răspunse. Lars Ågestam ascultă muzica mereu prezentă, pe care o urâse și care ți se strecura în urechi.

— Grens? De ce...?

— Nu te privește.

— Ai...

— Nu vreau să discut despre asta.

Procurorul înghiți în sec. Atinsese un subiect sensibil, ceva ce n-avea de-a face cu legislația, încercase să fie prietenos și apoi îi păruse rău, ca de obicei.

— Västmannagatan.

— Ce-i cu el?

— Dacă tot n-ați avansat... Grens, de data asta trebuie să închid cazul.

Ewert Grens stătuse întins până atunci. Se ridică repede și lăsă o urmă mare în canapeaua moale.

— Vezi să nu! Am făcut exact ce ne-ai sugerat. Am sunat și am cercetat mai multe nume. I-am căutat, i-am audiat și i-am tăiat de pe listă. Pe toți, în afară de unul. Un anume Piet Hoffmann care e deja închis și nu poate fi contactat pentru că-i bolnav.

— Nu poate fi contactat?

— Timp de trei, patru zile.

— Şi tu ce crezi?

— Cred că e un personaj interesant. Ceva nu e... tipul ăsta e dubios.

Tânărul procuror privi dosarele şi floarea din ghiveci care stăteau în calea trecutului. N-ar fi crezut niciodată că Grens i-ar fi putut da drumul unei persoane pe care o iubea de la distanţă.

— Patru zile. Ca să-l audiezi şi pe ultimul. Păi, asta e, ori încerci să faci legătura dintre el şi cazul Västmannagatan în astea patru zile, ori îl închidem.

Comisarul de la Criminalistică dădu din cap şi Lars Ågestam dădu să iasă din camera în care nu-şi amintea să fi râs vreodată, nici măcar n-a zâmbit, fiecare vizită a lui era încărcată de tensiunea de dinaintea unei certe şi o strategie de a-şi ignora şi răni colegul. Merse repede ca să scape de comentariile răutăcioase şi nu auzi când cel din spatele lui îşi drese vocea şi nu observă nici bucata de hârtie pe care acesta o scoase din buzunarul interior al hainei.

— Auzi?

Procurorul se opri, se întrebă dacă auzise bine, fusese vocea lui Grens, dar îi vorbise pe un ton aproape prietenos, poate chiar rugător.

— Ştii cumva ce-i asta?

Ewert Grens despături hârtia şi o puse pe masa din faţa canapelei.

Era o hartă.

— Cimitirul de Nord.

— Ai fost vreodată pe-acolo?

— Cum adică?

— Ai fost? Acolo?

Ce întrebări ciudate. Şi totuşi, primele care semănau a conversaţie.

— Am două rude apropiate îngropate acolo.

Ågestam nu-l mai văzuse niciodată atât de... mic pe nenorocitul ăla arogant. Grens mototoli harta unuia dintre cele mai mari cimitire ale Suediei şi căută cuvântul potrivit.

— Atunci ştii şi dacă... mă gândeam... e frumos acolo?

*

Uşa celulei din capătul coridorului secţiei pentru deţinuţi izolaţi de bunăvoie era deschisă. Prizonierul din G2 fusese condus acolo prin pasajul subteran, păzit de patru membri ai forţelor speciale, după care a cerut permisiunea să sune la poliţie. Şi în clipa aceea a izbucnit iadul. A sunat şi a cerut să fie plasat altundeva, a ţipat că vrea la IzolIntens, a dat cu pumnul în pereţi, a răsturnat şifonierul, a spart scaunul şi s-a pişat pe podea de s-a prelins pe sub uşă şi a ajuns pe coridor. Părea cu totul paranoic, dar şi raţional, în acelaşi timp, speriat, dar stăpân pe sine, ştia ce zice şi de ce şi n-avea să cedeze psihic, şi nici să tacă decât după ce se făcea auzit. Lennart Oscarsson stătea în biroul lui şi se uita în curtea închisorii şi la casele adorsate din zona cu vile a micii comunităţi când a fost anunţat că ceva nu era în regulă cu un deţinut aflat la secţia de izolare voluntară din corpul C şi a decis să se ducă acolo personal, pentru a face cunoştinţă cu bărbatul care-l bântuia din seara precedentă, de când primise acel telefon.

— E acolo?

Şeful secţiei dădu din cap spre uşa deschisă a celulei şi cei patru gardieni din faţa ei.

— Da.

Îl mai văzuse înainte. Era omul de serviciu din clădirea administrativă. Părea mai înalt atunci, cu spatele mai drept, cu ochi curioşi şi prezenţi. Omul care stătea pe prici cu genunchii sub bărbie şi cu spatele sprijinit de perete părea altcineva.

Doar moartea sau fuga din faţa ei putea să schimbe un om atât de repede.

— E vreo problemă, Hoffmann?

Deţinutul care n-avea voie să fie audiat încercă să pară mai stăpân pe sine decât era de fapt.

— Nu ştiu. Tu ce crezi? Sau ai venit aici ca să-ţi golesc coşul de hârtie?

— Aşa pare. Şi am impresia că tu eşti cel care creează problemele.

Ai primit ordin să aprobi vizita avocatului în secţia ta.

— Ai cerut să fii izolat. N-ai vrut să zici de ce. Dar ai primit ce ai vrut.

Ai primit ordin să nu-l laşi să fie interogat.

— Aşa că... nu înţeleg care-i problema ta.

— Vreau să mă ducă în Pivniţă.

— Ce vrei?

— În Pivniţă. La IzolIntens.

Mă uit la tine.

Eşti îmbrăcat în hainele pe care le-ai primit de la noi.

Dar nu ştiu cine eşti.

— La IzolIntens? Hoffmann... ce naiba vrei să zici, de fapt?

— Că nu vreau să am contact cu ceilalţi deţinuţi.

— Te-a ameninţat careva?

— Niciun fel de contact. Atâta am de spus.

Piet Hoffmann se uită prin uşa deschisă a celulei. Deţinuţii de aici se plimbau liberi şi puteau să-l omoare

la fel de uşor precum cei dintr-o altă secţie. Cei de aici fugiseră de alţii, dar nu şi de vecinii lor.

— Nu merge chiar aşa de simplu. Ca să fii transferat la izolator, trebuie să primeşti o decizie de la directorul închisorii. Ai citat paragraful 18 şi de asta te-am plasat aici. Ţinea de obligaţia noastră. Dacă invoci paragraful 18, suntem obligaţi să-ţi îndeplinim dorinţa. Dar cu Pivniţa, izolatorul, sau cum i-o zice, sunt valabile alte reguli, alte condiţii. Paragraful 50 nu e ceva ce poţi să invoci singur, nu poţi cere să fii plasat acolo pentru că aşa vrei tu. E vorba de o executare silită. Pe care n-o poate face decât un inspector responsabil pentru secţia ta. Sau eu.

Cei de afară ştiau asta. Aici nu putea să supravieţuiască nici măcar o săptămână.

— O executare silită?

— Da.

— Şi cum dracu' se obţine aşa ceva?

— Dacă eşti periculos. Pentru ceilalţi. Sau pentru tine. Cu pereţii ăia în jurul lui n-avea unde să fugă.

— Periculos?

— Da.

— Cum adică... periculos?

— Adică, violent. Dacă îţi agresezi colegii de detenţie. Sau pe cineva din personalul penitenciarului.

*

Îl aşteptau.

Îi şopteau *stukatj*.

Se apropie de directorul închisorii şi privi faţa care se schimonosi de durere în urma loviturii puternice.

Stătea în mijlocul celulei, pe betonul tare. Auzise poveşti despre celulele pe care toţi le numeau „Pivniţa" sau „Cuşca pentru urşi" sau IzolIntens, ascultase descrierile celor care excelaseră în violenţă în lumea de afară, dar care, după câteva zile petrecute aici, au cedat nervos şi au fost duşi la infirmerie în poziţie de fetus, sau s-au spânzurat în tăcere cu un cearşaf ca să scape de toţi, mai departe de aici nu puteai să ajungi, nici de viaţă, nici de tot ce era real.

Stătea pe jos pentru că nu avea niciun scaun. Doar un pat cu cadru metalic greu şi un vas de toaletă montat direct în podeaua de beton. Asta era tot.

Îl nimerise din plin cu pumnul strâns pe directorul închisorii. Peste obraz, ochi şi nas. Oscarsson căzuse de pe scaun şi se prăbuşise la podea sângerând puternic, dar conştient. Gardienii au năvălit în celulă, directorul îşi acoperea faţa cu mâinile ca să evite mai multe lovituri şi Piet Hoffmann îşi întinse braţele şi picioarele de bunăvoie, după care a fost luat de acolo şi tras în toate direcţiile de cei patru gardieni, în timp ce deţinuţii din celule s-au aliniat pe coridor şi i-au privit.

Supravieţuise atacului. Supravieţuise izolării de bunăvoie. Şi a ajuns aici, în singurul loc unde putea fi în siguranţă într-o închisoare, dar se ghemui la fel ca înainte, *sunt singur, nimeni n-a aflat încă,* se culcă pe suprafaţa tare

şi tremură, transpiră şi tremură din nou. Rămase întins chiar şi când gardienii au deschis vizorul dreptunghiular din uşă şi l-au întrebat dacă vrea să profite de ora aia la care avea drept ca să iasă la aer liber, o oră pe zi într-o cuşcă în formă de felie de tort, cu cerul albastru deasupra capului şi o plasă metalică, Hoffmann scutură din cap. Nu voia să părăsească celula asta, nu voia să se expună în faţa nimănui.

*

Lennart Oscarsson închise uşa de la secţia de izolare de bunăvoie şi coborî încet, păşind cu grijă pe fiecare treaptă până când ajunse la parterul din corpul C. Duse mâna la obraz şi pipăi cu vârful degetelor locul în care-l ustura pielea. Era amorţit şi umflat, mai ales în jurul osului zigomatic şi gura i se umpluse de sângele care i se scurgea pe gât. În aproximativ o oră, zona din jurul ochilor avea să se coloreze treptat în albastru. Durerea fizică era perceptibilă în fiecare secundă, rana de pe faţă avea să se vindece, probabil, destul de greu, dar asta nu era nimic în comparaţie cu senzaţia de dinăuntru. Îşi trăise toată viaţa lângă oamenii ăştia care n-aveau loc în societate şi se mândrea cu talentul lui de a-i citi puţin mai bine decât colegii lui, de a-i înţelege pe oamenii ăştia distruşi, cunoştinţele lui în domeniul ăsta erau singurul lucru care mai însemna ceva pentru el.

Dar lovitura asta n-a anticipat-o.

N-a înţeles cât de disperat era omul ăla, câtă putere avea frica lui Hoffmann.

Gardienii l-au târât pe nenorocit acolo unde merita, în cea mai cumplită celulă dintre toate. Lennart Oscarsson

avea să facă şi o reclamaţie la poliţie în după-amiaza aceea, şi pedeapsa lungă avea să fie prelungită şi mai mult. Dar nu se simţea mai bine. Îşi trecu degetele peste obrazul umflat. Toate astea nu schimbau nimic, nu alungau frustrarea de a fi citit atât de greşit un deţinut.

*

Pat metalic, toaletă de ciment. Celula lui nu se îmbogăţea cu nimic, oricât ar fi aşteptat. Pereţii murdari, care cândva au fost albi, tavanul care n-a fost niciodată vopsit, podeaua care era atât de rece. Apăsase butonul de curând şi-l ţinu apăsat sufient de mult timp încât să irite pe careva, unul din gardieni avea să se sature în curând şi avea să alerge până aici ca să-l avertizeze că-l aşteaptă zile în chingi dacă nu termină cu sunatul.

Începu din nou să tremure de frig.

Ceilalţi ştiau. Era un turnător şi purta pecetea morţii. Aveau să pătrundă chiar şi până aici. Era o chestiune de timp şi apoi n-avea să fie în siguranţă nici măcar în spatele unei uşi încuiate tot timpul. Wojtek avea destule resurse şi toţi puteau fi cumpăraţi când îi păştea moartea.

Vizorul dreptunghiular se afla în partea de sus a uşii. Se deschise scârţâind şi pocnind.

Nişte ochi care se holbau la el.

— Vrei ceva?

Cine eşti?

— Vreau să dau un telefon.

Un gardian?

— Şi de ce te-am lăsa?

Sau unul din ei?

— Vreau să sun la poliţie.

Ochii se apropiară, părând că râd.

— Vrei să suni la poliție? Ca să ce? Să raportezi că tocmai ai atacat un director de închisoare? Noi ăştia care lucrăm aici nu prea ne dăm în vânt după aşa ceva.

— Nu te interesează pe tine de ce. Şi ştii bine că nu poți să-mi refuzi dreptul de a suna la poliție.

Ochii tăcură. Vizorul se închise. Paşii se îndepărtară.

Piet Hoffmann se ridică de pe pardoseala rece şi se repezi la butonul de pe perete, îl apăsă şi ținu degetul pe el timp de vreo cinci minute.

Dintr-odată, uşa fu împinsă în lături. Trei uniforme albastre. Ochii care se holbaseră la el îi aparțineau unui gardian, era convins acum. Lângă el se afla încă unul. Şi în spatele lor, un al treilea, cu grade de inspector, un bărbat mai în vârstă, în jur de şaizeci de ani.

El era cel care-i vorbise.

— Mă numesc Martin Jacobsson. Sunt inspector aici. Şeful secției. E vreo problemă?

— Am cerut să sun la poliție. E dreptul meu, la dracu'.

Inspectorul îl cercetă din priviri pe deținutul îmbrăcat în haine prea mari care transpira şi nu putea sta într-un loc, apoi se uită la gardianul care se holbase la el.

— Adu telefonul.

— Dar...

— Puțin îmi pasă de ce e închis aici. Lăsați-l să sune.

*

Se aşeză pe marginea patului metalic şi strânse receptorul în mână.

Ceruse să i se facă legătura cu centrala de la Poliția Capitalei de fiecare dată când se întrerupse. De data asta

sună de mai multe ori, numără douăzeci de semnale, atât pentru Erik Wilson, cât şi pentru Göransson.

Niciunul din ei nu-i răspunse.

Era captiv în celula cu doar un pat de metal şi un vas de toaletă turnat din ciment. Nu avea niciun contact cu lumea înconjurătoare sau cu ceilalţi deţinuţi. Nici gardienii din faţa uşii nu ştiau că era aici în numele poliţiei suedeze.

Era prins aici. Nu putea să scape. Era singur într-o închisoare, condamnat la moarte de colegii lui.

*

Se dezbrăcă şi tremură de frig. Făcu tracţiuni şi transpiră. Îşi ţinu respiraţia până când presiunea din piept deveni insuportabilă.

Stătu întins cu faţa spre podea şi voia să simtă ceva, orice, altceva decât frică.

*

Piet Hoffmann ştia deja când uşa din capătul coridorului se deschise şi se închise.

Nu trebuia să-i vadă. Ştia că sunt aici.

Paşii grei de afară avansau încet. Se repezi la uşa celulei, lipi urechea de metalul rece şi ascultă. Un nou deţinut fu escortat la o celulă de câţiva gardieni.

Apoi o auzi, era vocea binecunoscută.

— *Stukatj*.

Vocea lui Stefan. În drum spre o celulă din capătul coridorului.

— Ce-ai spus?

Gardianul cu ochii curioşi. Piet Hoffmann apăsă urechea şi mai tare de uşa celulei, voind să prindă fiecare cuvânt.

— *Stukatj. E în rusă.*

— Aici nu vorbim rusă.

— *Ba e unul aici care vorbeşte.*

— Hai, lasă vrăjeala şi intră odată în celulă!

Erau aici. În curând aveau să fie şi mai mulţi, fiecare deţinut de la IzolIntens avea să ştie de acum încolo că aveau un vecin turnător într-una din celulele alea.

Vocea lui Stefan fusese plină de ură.

*

Apăsă pe butonul roşu şi nu avea de gând să-şi ia degetul până când nu veneau gardienii.

Îi dăduseră de înţeles că erau acolo. Era o chestiune de unde şi când. Ore, zile, săptămâni, cei care-l vânau şi-l urau ştiau că avea să vină momentul când nu mai trebuiau să aştepte.

Vizorul dreptunghiular se deschise, dar în deschizătură apărură alţi ochi, cei ai inspectorului mai în vârstă.

— Vreau să...

— Îţi tremură mâinile.

— La dracu'...

— Transpiri ca naiba.

— Telefonul, vreau să...

— Ţi se zbate un ochi.

Continua să apese butonul. Sunetul strident răsună pe întreg coridorul.

— Lasă butonul ăla, Hoffmann. Trebuie să te calmezi. Şi înainte să fac ceva... vreau să ştiu cum te simţi.

Piet Hoffmann își luă degetul de pe buton. În jurul lor se lăsă o tăcere stranie.

— Trebuie să sun iar.

— Tocmai ai sunat.

— La același număr. Până când răspunde.

Căruciorul cu telefonul fusese împins înăuntru și inspectorul cărunt formă numărul. Îl știa oricum pe de rost. În tot acest timp, nu slăbi din ochi expresia de pe chipul deținutului, mușchii ce se zbăteau în jurul ochilor, fruntea și linia părului, de pe care se prelingeau broboane mari de sudoare, omul care se lupta cu propria frică, în timp ce aștepta în zadar să i se răspundă.

— Nu te simți bine deloc.

— Vreau să sun din nou.

— Poți să suni mai târziu.

— Trebuie să...

— Nu ți-a răspuns nimeni. Poți să suni mai târziu.

Piet Hoffmann nu-i dădu drumul receptorului. Îl ținu cu ambele mâini tremurânde în timp ce căută privirea inspectorului.

— Vreau cărțile mele.

— Care cărți?

— Cele din celula mea. Din G2. Am dreptul la cinci cărți. Vreau două dintre ele. Nu pot să stau aici să mă uit la pereți. Sunt pe noptieră. *Din adâncurile inimii suedeze* și *Din viața marionetelor*. Vreau să mi le aduceți, acum.

Deținutul nu mai tremura așa de tare, păru că se calmase vorbind despre cărțile lui.

— Poezie?

— E vreo problemă?

— Cei de aici nu prea citesc poezii.

— Am nevoie de ele. Mă ajută să cred în viitor.

Fața lui încinsă căpătă o nuanță mai deschisă.

— *Tocmai mi-am dat seama că tavanul, tavanul meu, e podeaua unui alt om.*

— Ce?

— Ferlin[11]. *Copii desculți.* Dacă îți plac poeziile, ai putea să...

— Dați-mi cărțile şi atât.

Bătrânul gardian nu spuse nimic, scoase cărucio-rul din celulă şi închise uşa metalică grea. Era din nou linişte. Piet Hoffmann rămase pe pardoseala rece şi îşi pipăi fruntea asudată. Trupul îi tremura, muşchii îi zvâc-neau şi transpira. Nu fusese conştient că groaza se vedea cu ochiul liber.

11 Nils Ferlin (1898–1961), poet suedez.

Se mutase de pe podea pe pat şi zăcuse pe salteaua subţire fără cearşaf şi pătură, dârdâind şi se ghemuise în salopeta aspră şi prea mare şi apoi adormise. O visă pe Zofia alergând în faţa lui, iar el nu reuşea s-o ajungă din urmă, oricât ar fi încercat, mâna ei se destrăma când o atingea şi îl striga, dar când îi răspundea, nu-l auzea, vocea lui se pierdea în vânt şi Zofia se făcea din ce în ce mai mică şi se îndepărta din ce în ce mai mult şi apoi a dispărut.

Se trezi din cauza gălăgiei de pe coridor.

Cineva fusese escortat la duş sau la cuşca în aer liber şi spusese ceva. Se duse la uşă, lipi urechea de vizorul dreptunghiular şi auzi o voce necunoscută, care vorbi într-o suedeză fără accent:

— *Paula, unde eşti?*

Era convins că auzise bine.

— *Paula, sper că nu te ascunzi!*

Gardianul cu ochii curioşi îi spuse vocii să tacă.

Cel de afară strigase chiar în faţa celulei lui, dar fără să ştie exact unde e, însă mesajul lui avea un destinatar clar.

Piet Hoffmann se prăbuşi lângă uşă, cu genunchii lipiţi de piept şi de bărbie, dar nu reuşi să se liniştească.

Cineva îl dăduse de gol în noaptea precedentă, devenise un *stukatj* şi fusese condamnat la moarte. Dar...

Paula... nu înțelesese decât acum, acest cineva îi știa și numele de cod. Paula. Dumnezeule... doar patru persoane cunoșteau numele de cod Paula. Erik Wilson, care îl inventase. Inspectorul Göransson, care îl aprobase. Doar ei doi cunoșteau numele ăsta până de curând. Dar după întâlnirea de la Rosenbad, li s-au mai alăturat doi. Șeful Poliției. Și secretarul de stat. Atât.

Paula.

Fusese unul dintre cei patru.

Unul dintre cei care ar fi trebuit să-l protejeze, să-l ajute să evadeze de acolo, unul din ei îl lăsase baltă.

— *Paulaaa, auzi, ne-ar plăcea tare mult să te vedem.*

Aceeași voce, de data asta puțin mai de departe, dinspre dușuri, urmată de același „ține-ți gura", din partea gardianului obosit, care nu înțelegea nimic.

Piet Hoffmann își strânse și mai tare picioarele, apăsându-și trunchiul de ele.

Era prada tuturor. Era un turnător într-o închisoare unde turnătorii erau la fel de disprețuiți ca și cei care au comis infracțiuni sexuale.

Cineva bătu la ușa celulei.

Cineva țipă *stukatj* de pe partea cealaltă.

Și se ajunse la situația obișnuită, atunci când toți se raliau împotriva unei uși de celulă încuiate, doi dădeau cu pumnul în ușă, apoi trei, patru, și tot așa, din ce în ce mai mulți, minut cu minut, până când ura lor se canaliză spre el și pumnii se înmulțeau și băteau din ce în ce mai tare, iar el se ținea de urechi, dar bătăile pătrundeau în capul lui până când nu mai putu și atunci apăsă pe buton și nu-i dădu drumul, sunetul soneriei amestecându-se cu ritmul monoton al bătăilor.

Ochii inspectorului apărură în vizor.

— Da?

— Vreau să sun. Şi vreau să-mi aduceţi cărţile. Trebuie să sun şi am nevoie de cărţile mele.

Uşa se deschise. Inspectorul între două vârste intră şi, trecându-şi mâna prin părul cărunt şi des, arătă spre coridor.

— Bătăile astea... au vreo legătură cu tine?

— Nu.

— Să ştii că lucrez aici de ani buni. Şi recunosc o criză de spasmofilie, văd când cineva tremură şi transpiră. Eşti îngrozit. Şi cred că de asta vrei să suni.

Închise uşa meticulos, atent să-l vadă şi deţinutul.

— Am dreptate?

Piet Hoffmann cercetă uniforma albastră din faţa lui. Părea prietenos. Îi vorbise pe un ton prietenos.

Să n-ai încredere în nimeni.

— Nu. N-am de-a face cu ele. Aş vrea să sun acum.

Inspectorul penitenciarului oftă. Căruciorul cu telefonul se afla în capătul opus al coridorului, aşa că de data asta scoase telefonul mobil, formă numărul centralei de la Poliţia Capitalei şi i-l întinse deţinutului care refuza să admită că-i era frică şi că bătăile de afară aveau de-a face cu el.

Primul număr. Sună de mai multe ori, dar nu răspunse nimeni.

Tremurul spasmodic se intensifică.

— Hoffmann.

— Înc-o dată. La celălalt număr.

— Nu te simţi bine. Aş vrea să chem medicul. Ar trebui să te duci la in...

— Sună dracului la numărul ăla. Nu vreau să mă mutaţi nicăieri.

Semnalul se auzi din nou. De trei ori. Şi apoi o voce de bărbat.

— Göransson.

I-a răspuns.

Îşi simţea din nou picioarele.

I-a răspuns.

În curând aveau să afle totul, aveau să înceapă procedurile administrative care urmau să-l elibereze într-o săptămână.

— Doamne, în sfârşit, vă sun de nu ştiu de când... am nevoie de ajutorul vostru. Acum.

— Cu cine vorbesc?

— Cu Paula.

— Cu cine?

— Cu Piet Hoffmann.

Tăcerea care se lăsase n-a fost foarte lungă, dar i s-a părut că s-a întrerupt, ecoul acela electronic ţiuia a gol, a mort.

— Alo? Ce mama dracu'... alooo, unde...

— Sunt aici. Cum ziceaţi că vă cheamă?

— Hoffmann. Piet Hoffman. Ne-am...

— Îmi pare rău, dar habar nu am cine sunteţi.

— Ce naiba... ba da... ştiţi foarte bine cine sunt, ne-am întâlnit de curând în biroul secretarului de stat... am...

— Nu. Nu ne-am întâlnit deloc. Şi acum mă scuzaţi. Sunt puţin ocupat.

Fiecare muşchi era încordat, stomacul îi ardea şi la fel şi pieptul şi gâtul şi când arde, trebuie să ţipi sau să fugi sau să te ascunzi sau...

— Gata, în clipa asta sun la infirmerie.

Dar cel din faţa lui refuză să dea drumul telefonului.

— Nu mă duc nicăieri până nu-mi aduceţi cărţile.

— Dă-mi telefonul.

— Cărțile. Am dreptul la cinci cărți la IzolIntens!

Îi dădu drumul telefonului şi-l lăsă să-i alunece din mână.

Aparatul se sfărâmă când atinse podeaua, bucățelele de plastic se împrăştiară care încotro, şi Piet Hoffmann se întinse lângă ele, strângându-şi stomacul, pieptul şi gâtul cu brațele, îl ardeau în continuare şi când arde, trebuie să fugi sau să te ascunzi.

— Ți s-a părut disperat?
— Da.
— Presat?
— Da.
— Îngrozit?
— Foarte.

Se priviră. *Dacă-i informăm cine e Hoffmann.* Mai băură nişte cafea. *După aceea, ce face organizația cu informația asta... asta deja nu mai ține de noi.* Mutară teancul de hârtii de pe masă dintr-un loc în celălalt. *Nu ne vom asuma şi nu ne putem asuma răspunderea pentru faptele altora.*

Ar fi trebuit să se termine până acum.

Aranjaseră o întâlnire târzie pentru un avocat care discutase cu clienții lui. Îl prăjiseră.

Şi cu toate astea, de curând, îi sunase dintr-o celulă, din închisoare.

— Eşti sigur?
— Da.
— Nu poate să...
— Ba da, el era, îți spun.

Şeful poliției se duse după pachetul de țigări ascunse în sertarul biroului ca să nu poată fi fumate. Întinse pachetul desfăcut spre colegul lui, chibiriturile se aflau pe masă şi încăperea fu în curând înecată într-o ceață albă.

— Dă-mi şi mie una.

Göransson scutură din cap.

— Nu vreau să te corup după doi ani de nefumat.

— Nu vreau s-o fumez. Doar s-o ţin.

Pipăi ţigara cu degetele, era gestul binecunoscut care-i lipsise şi care acum îl linişti.

— Avem timp destul.

— Am avut patru zile. Din care una a trecut deja. Dacă Grens şi Hoffmann se întâlnesc... Dacă Hoffman deschide gura. Dacă...

Göransson se întrerupse. Nu era nevoie să spună mai multe. Amândoi şi-l închipuiră pe comisarul de la Criminalistică şchiopătând, bătrân şi încăpăţânat, genul care nu se dădea niciodată bătut şi care avea să caute adevărul până în pânzele albe şi care avea să-l caute şi mai mult după ce-şi dădea seama că se află la propriii lui colegi şi n-avea să se oprească până când nu ajungea la cei care protejaseră şi ascunseseră secretul.

— E o chestiune de timp, Fredrik. O organizaţie care a primit nişte informaţii şi vrea să le folosească o s-o facă sigur, de asta poţi fi convins. O să le ia puţin mai mult acum că n-are contact cu ceilalţi deţinuţi, dar ocazia o să se ivească sigur.

Şeful poliţiei pipăi ţigara neaprinsă.

Era un gest atât de cunoscut. Mai încolo avea să-şi miroasă degetele, avea să zăbovească lângă parfumul interzis.

— Dar dacă vrei, putem să... vreau să zic că e ca dracu' să stea acolo, izolat. Fără niciun contact uman. Ar trebui trimis înapoi la cei cu care a făcut cunoştinţă, dacă nu se simte bine acolo, jos... ar trebui să fie... ar trebui să fie printre colegii lui. Din... motive umanitare.

Stătea în locul lui obişnuit de lângă geam, în biroul de şef şi cuprinse cu privirea întregul lui univers, închisoarea cea mare şi comunitatea mică, nu fusese niciodată prea curios ce se afla dincolo de ele, locul acesta care se vedea de aici era singurul după care tânjise toată viaţa. Soarele transformă fereastra într-o oglindă şi îi simţi căldura pe bărbie, nas, frunte, era amorţit, nu prea reuşea să distingă nimic prin bucata de sticlă întunecată, dar părea că nuanţa albăstruie din jurul ochiului se transformase într-alta.

Îl citise greşit, nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de disperat.

— Da?

Telefonul de pe birou întrerupse senzaţia de durere, de piele întinsă.

— Lennart?

Recunoscu vocea directorului general.

— La telefon.

Se auzi un soi de gâjâit, interlocutorul său vorbea de la un telefon mobil de undeva de afară şi afară bătea un vânt destul de puternic.

— E în legătură cu Hoffman.

— Aşa?

— Trebuie trimis înapoi. La secţia de unde l-aţi luat.

Gâjâitul se transformase într-un scârţâit asurzitor.

— Lennart?

— Ce dracu' vrei să zici?

— Trebuie dus înapoi. Mâine-dimineață, cel târziu.

— Există un pericol clar. E amenințat.

— Din motive umanitare.

— Nu trebuie dus înapoi la nicio secție. De fapt, nici n-ar mai avea ce căuta aici. În caz că vrei să-l trimiți undeva, transferă-l la Kumla sau Hall, cât de curând.

— Nu-l trimit nicăieri. *Trebuie dus înapoi.*

— Un deținut amenințat nu trebuie dus *niciodată* înapoi la aceeași secție.

— E un ordin.

Cele două buchete de pe masa lui începuseră să înflorească, petalele galbene arătau ca niște lămpi aprinse în fața lui.

— Am primit ordinul să aprob o vizită târzie și am aprobat-o. Am primit ordinul să împiedic un comisar de la Criminalistică să audieze un martor și l-am împiedicat. Dar chestia asta... nu, nu sunt de acord. Dacă 0913 Hoffman se întoarce acolo unde l-au amenințat...

— E un ordin. Nu stau la negocieri.

Lennart Oscarsson se aplecă spre petalele galbene. Voia să miroasă ceva real. Obrazul atinse puțin corola galbenă și rana îl ustură din nou, fusese o lovitură puternică.

— Eu unul n-am nimic împotrivă, pot să-l trimit și-n iad. Am eu motivele mele. Dar atâta timp cât sunt șeful închisorii ăsteia, așa ceva n-o să se întâmple, ar fi ca și când l-aș trimite să-l execute și deocamdată n-am avut parte de crime în închisori suedeze în ultimii ani, unde nimeni n-a văzut și n-a auzit nimic, și n-am avut nici cadavre pe care le ascundem după un timp, pentru că oricum nu interesează pe nimeni.

Gâjâitul se auzi din nou, ori bătea vântul, ori cel care-i vorbea suflase direct în microfonul performant.

— Lennart?

Suflase.

— Execuți ordinul. Sau îți părăsești postul. Ai la dispoziție o oră.

*

Zăcu pe patul de metal și închise ochii. *Îmi pare rău, dar habar nu am cine ești.* Cel care ar fi trebuit să deschidă ușa și să-l aducă înapoi în lumea reală a declarat că nu există.

Fusese condamnat oficial la zece ani de închisoare.

Dacă cei care știau cine e refuzau să admită că-l cunosc, dacă cei care aranjaseră un proces de formă și îi fabricaseră un cazier fals negau că știu cine e, atunci nu mai exista nimeni care să dea explicații.

Nu putea să iasă de acolo. Îl vânau ca să-l omoare și oricât ar fi fugit și s-ar fi ascuns, nu exista nimeni de partea cealaltă a zidului care să-i deschidă ușa și să-l ajute să scape de acolo.

*

În curtea închisorii bătea vântul, aerul cald se lovea de zidul de beton și oxigenul părea a fi din ce în ce mai puțin. Șeful închisorii pășea repede și-și ștergea fruntea transpirată cu mâneca. Ușa exterioară de la IzolIntens era încuiată și fu nevoit să caute printre chei, nu se întâmpla să viziteze prea des coridoarele acelea întunecate care le serveau drept domiciliu temporar celor care atrăseseră asupra lor pedeapsa cu izolarea.

— Martin.

Ghereta paznicului se afla chiar în fața uşii. Intră la cei trei angajați ai lui, Martin Jacobson şi cei doi colegi mai tineri, angajați de probă, nu le reținuse numele.

— Martin, aş vrea să discut ceva cu tine.

Cei doi gardieni tineri dădură din cap, pricepuseră mesajul nerostit, aşa că ieşiră pe coridor şi închiseseră uşa după ei.

— Hoffman.

— E în celula 9. Nu se simte grozav, să ştii. E...

— Trebuie dus înapoi. La G2. Mâine, înainte de masă, cel târziu.

Inspectorul de secție aruncă o privire spre coridorul pustiu, auzi ticăitul ceasului mare şi urât de pe perete, secundarul care făcea prea mult zgomot.

— Lennart?

— Da, ai auzit bine.

Martin Jacobson se ridică de pe scaunul de lângă măsuța îngustă care servea mai mult ca suport pentru ceştile de cafea, şi se uită la prietenul, colegul şi şeful său.

— Suntem colegi de... aproape douăzeci de ani. Şi vecini cam tot de atât. Eşti unul dintre puținii mei prieteni şi aici, înăuntru, şi acolo afară, un prieten pe care-l invit la un coniac duminica.

Îl căută cu privirea pe cel care dispăruse.

— Uită-te la mine, Lennart.

— Nu-mi pune întrebări.

— Uită-te la mine!

— Te rog, Martin, de data asta lasă dracului întrebările.

Bărbatul cărunt înghiți cu greu, era uimit şi furios.

— Despre ce este vorba?

— Nu-mi pune întrebări, la dracu'!

— O să moară.

— Martin...

— E împotriva tuturor principiilor pe care le cunoaştem, în care credem şi pe care le urmăm.

— Eu am plecat. Ai primit un ordin. Execută-l.

Lennart Oscarsson deschise uşa şi dădu să plece.

— Ia să-ţi văd faţa.

Se opri şi se întoarse.

— Te-a lovit. Lennart... e o răzbunare personală sau ce?

Pielea îl ustura după fiecare mişcare, durerea iradia dinspre pomeţi în jos.

— Aşa e? E din motive personale?

— Fă ce ţi-am cerut.

— Nu.

— În cazul ăsta, Martin, execută ordinul!

— N-o fac. Pentru că nu e corect. Dacă îl mutăm înapoi... n-ai decât s-o faci singur.

*

Lennart Oscarsson se îndreptă spre celula numărul 9 cu două găuri mari în spate. Simţi privirea sfredelitoare a prietenului său cel mai bun, cum se holba la el şi ar fi vrut să se întoarcă şi să-i explice ce era cu ordinul ăla pe care îl ignorase şi el de curând. Martin era un prieten deştept, un coleg deştept, genul care nu se sfia să-şi spună părerea când cineva care ar fi trebuit să ştie ce face greşea sau vorbea prostii.

Duse mâna inconştient spre spate când se apropie de celula încuiată, spre găurile, ochii sfredelitori, mângâie materialul hainei, încercând să scape de ei. Colegii lui angajaţi temporar se apropiară de el şi se opriră în faţa

uşii, legătura de chei zornăi în timp ce o căutară pe cea potrivită.

Deţinutul stătea întins pe patul metalic, dezbrăcat la chiloţi şi tremura cu ochii închişi, pieptul lui păru la fel de alb ca faţa lui.

— Te duci înapoi.

Corpul palid nu păru cine ştie ce vânjos, cu toate că îl lovise puternic peste faţă cu doar câteva ore în urmă.

— Mâine. La ora opt.

Cel din faţa lui nu se clinti.

— În aceeaşi secţie şi celulă.

Părea că nu aude şi nu vede.

— Ai înţeles ce am spus?

Directorul închisorii aşteptă, apoi dădu din cap spre colegii lui mai tineri şi spre uşă.

— Cărţile.

— Poftim?

— *Am nevoie de cărţi.* E dreptul meu, conform legii.

— Care cărţi?

— Am cerut să mi se aducă două din cele cinci cărţi la care am dreptul aici. O fac din nou. *Din adâncurile inimii suedeze* şi *Din viaţa marionetelor*. Sunt în celulă.

— Vrei să citeşti?

— Nopţile de aici sunt lungi.

Lennart Oscarsson dădu din nou din cap spre gardieni să închidă, să încuie şi să părăsească celula.

*

Se ridică în capul oaselor. *Înapoi.* O să moară. *Înapoi.* O să moară în secunda în care o să pună piciorul pe coridorul secţiei, urât şi vânat, ca unul care a încălcat prima

regulă a oricărei închisori, era un turnător şi turnătorii erau omorâți.

Se puse în genunchi pe podeaua din fața toaletei de ciment, vârî două degete pe gât şi le ținu acolo până când începu să vomite.

Trebuia să scape de teama care l-a atras în vârtejul ei, trebuia să se golească de tot ce fusese şi ce era şi acum în el, era singur acum, şi cei care abandonaseră în trecut şi alți agenți aveau să-l abandoneze şi pe el.

Apăsă pe buton.

Nu avea să moară, nu încă.

*

Îl ținuse apăsat timp de paisprezece minute până când vizorul de pe uşă se deschise şi gardianul cu ochii mirați strigă la el să înceteze dracului.

Nu se întoarse, ci apăsă şi mai tare butonul de pe perete.

— Cărțile.

— Le primeşti.

— Cărțile!

— Le am la mine. Am primit ordine de la şeful închisorii. Dacă vrei să intru, trebuie să iei degetul de pe buton.

Piet Hoffmann le văzu deja când uşa se deschise. Cărțile lui. În mâna gaborului. Pieptul i se relaxă, tensiunea aia care îl apăsase atât şi-l făcuse să tremure îl slăbi şi voia să se ghemuiască, să plângă, asta voia să facă, voia doar să plângă.

— Aici miroase a vomă.

Gaborul se uită în gaura de ciment, îi veni să verse şi făcu câțiva paşi înapoi.

— Problema ta. Ştii că aici nu face curat nimeni. N-ai decât să te obişnuieşti cu mirosul.

Mâinile gardianului se agăţau de cărţi, le scuturã, le răsfoi şi le mai scuturã o datã. Hoffman stătea în faţa lui, dar nu simţea nimic, ştia cã n-avea sã cadă nimic.

*

Stătuse mult timp pe patul metalic cu cele două cărţi de la biblioteca din Aspsås în faţă, foarte aproape de el. Erau complet intacte. Cu câteva minute în urmă se lăsase în genunchi şi se golise şi acum era calm, corpul îi devenise oarecum moale, putea să se aplece din nou dacă se odihnea puţin, avea să poată să-l umple din nou cu putere şi n-avea să moară, nu încă.

vineri

Se trezise leoarcă de transpirație, adormise la loc, avusese tot felul de vise incoerente și incolore, genul de somn superficial, alb-negru, de undeva de departe, apoi s-a trezit din nou și s-a ridicat în capul oaselor, a stat nemișcat pe pat mult timp și apoi pe jos, uitându-se la cărțile care zăceau acolo, neputând să se mai culce la loc înc-o dată, corpul lui îl implora să se odihnească, dar știind că somnul ăla mai mult l-ar seca de energie decât l-ar înviora, a ales să rămână treaz și să aștepte până când se lumina de ziuă.

Era liniște și întuneric.

Coridorul de pe IzolIntens avea să mai fie pustiu câteva ore.

Se golise în ziua precedentă, frica era doar în drum și trebuia eliminată, mirosul persista și acum, mai ales în jurul găurii din beton. Se golise și acum n-avea decât un lucru de făcut: să supraviețuiască.

Piet Hoffmann ridică de pe jos cele două cărți și le așează în fața lui, pe pat. *Din adâncurile inimii suedeze. Din viața marionetelor.* Legate în coperți tari, într-o singură culoare, comandate de la bibliotecă, marcate cu MAG, scris cu albastru și BIBLIOTECA ASPSÅS cu roșu. Deschise la prima pagină, strânse tare coperta și o smulse din loc cu un gest ferm. Repetă mișcarea și coperta din spate se desprinse și ea, împreună cu cotorul. Se uită spre ușa încuiată a celulei.

Afară era în continuare liniște. Nimeni nu se plimba pe coridor, nimeni nu-l auzise și nu se repezise să arunce o privire prin vizorul aflat în partea de sus a ușii. Își schimbă poziția, se așeză cu spatele la ușă. În caz că cineva s-ar fi uitat, n-ar fi văzut decât un deținut agitat, condamnat la o perioadă de detenție lungă, care nu putea să doarmă.

Mângâie cu grijă cartea sfâșiată. Își trecu degetele peste marginea din stânga și descoperi scobitura dreptunghiulară.

Era acolo. Demontat în unsprezece bucăți.

*

Întoarse cartea în sus și-n jos și scoase piesele metalice care în curând aveau să compună un revolver în miniatură, lung de cinci centimetri. Grupă mai întâi piesele mai mari, carcasa cu țeava, mecanismul de alimentare cu trăgaciul, lovi ușor șurubul de un milimetru dintre ele cu mânerul șurubelniței mici pentru mașini de cusut, culata cu primul șurub, patul armei cu cel de-al doilea și stabilizatorul cu cel de-al treilea șurub.

Se întoarse spre ușă, având impresia că a auzit pași, dar se înșelase din nou.

Roti butoiașul revolverului mic, îl goli, verifică cele șase gloanțe lungi cât o jumătate de unghie de la degetul mic, înșiruite pe cadrul metalic al patului, cântărind împreună mai puțin de un gram.

*

Văzuse un om murind în toaleta aia mizerabilă din terminalul feribotului din Świnoujście, țeava scurtă,

lipită de ochiul căscat — revolverul în miniatură îi curmase viața cu un singur glonț.

*

Piet Hoffmann îl apucă, îl ridică şi ţinti spre peretele murdar. Apăsă uşor pe trăgaci cu degetul arătător stâng care încăpea perfect după ce tăiase garda trăgaciului, îl trase încet în spate, urmărind cocoşul care se deplasă odată cu mişcarea degetului, mai apăsă o dată şi acesta sări în faţă scoţând un zgomot discret, semn că funcţiona.

*

Dezmembră şi cealaltă carte în acelaşi fel, dezvelind scobitura din marginea stângă, cu detonatorul cât un cui mai gros şi un receptor cât o monedă de cincizeci de öre. Trecu cu şurubelniţa peste marginea de jos a coperţilor din faţă şi din spate, desprinse cusătura lipită şi scoase de acolo cele două bucăţi subţiri de cordon detonant, lungi de câte nouă metri şi un poşet de plastic subţire, cu patru centilitri de nitroglicerină.

*

Ceasul arăta şapte şi câteva minute.

Auzi când se făcu schimbul de gardă pe coridor, în spatele uşii încuiate, cei din tura de noapte fură schimbaţi de cei din tura de zi. Mai avea o oră şi apoi aveau să-l scoată de acolo şi să-l ducă înapoi.

G2, stânga. *Înapoi*. Era condamnat să moară acolo.

Apăsă butonul de pe perete.

— Da?

— Tre' să mă cac.

— Ai o gaură lângă pat.

— E înfundată. Am vomat acolo ieri.

Difuzorul simplu gâjâi.

— E grav?

— Da.

— Ajung în cinci minute.

Piet Hoffmann se postă lângă uşă. Se auziră paşi, din ce în ce mai aproape, doi poliţişti escortară pe cineva, *intră-n celulă,* apoi descuiară şi încuiară uşa, *are nevoie la toaletă,* doi deţinuţi nu puteau ieşi niciodată simultan, *intră-n celulă, în mă-ta.* Revolverul se odihnea în mijlocul palmei, deschise butoiaşul şi numără şase gloanţe, vârî revolverul într-unul din buzunarele adânci ale pantalonilor şi materialul moale îl camuflă, ca şi celălalt, în care strecură detonatorul şi receptorul. Cordoanele detonante şi poşetul de plastic umplut cu nitroglicerină le îndesă în chiloţi.

— Deschide-i deţinutului de la nouă.

Gardianul care strigase se afla chiar în faţa uşii lui. Hoffmann se repezi la patul metalic, se întinse şi văzu cum vizorul dreptunghiular se deschide şi gardianul aruncă un ochi înăuntru, cercetând suficient de mult încăperea ca să-şi dea seama dacă deţinutul se afla unde trebuie.

Cheile zornăiră.

— Ziceai că vrei la toaletă. Ridică-te şi du-te.

Un gardian stătea lângă uşă şi un altul, puţin mai departe, pe coridor. Doi îl aşteptau în curtea de recreaţie.

Hoffmann se uită spre ghereta paznicilor. Al cincilea stătea acolo, cu spatele la coridor. Era cel în vârstă, Jacobson, inspectorul, cu părul cărunt şi rar.

Sunt prea departe unul de celălalt.

Se duse încet spre duşuri şi toaletă, gândindu-se la cei trei gardieni dinăuntru, *nu, sunt prea departe unul de celălalt.*

Se aşeză pe capacul de plastic murdar şi trase apa, lăsă robinetul să curgă şi respiră adânc, urmări fiecare gură de aer care se ducea în stomac şi îl calma, avea nevoie de asta, nu voia să moară — nu încă.

— Am terminat. Poţi să deschizi.

Gardianul descuie şi Piet Hoffmann se năpusti asupra lui, lipi revolverul micuţ de pleoapa nenorocitului care se holbase la el prin vizorul de pe uşa celulei.

— Colegul tău.

Îi şopti.

— Zi-i colegului tău să vină aici.

Gardianul nu se mişcă. Ori nu-l auzise. Ori îi era frică.

— *Acum.* Zi-i să vină *acum.*

Hoffmann supraveghe alarma care atârna de cureaua gardianului şi apăsă şi mai tare ţeava revolverului de pleoapa închisă.

— Erik?

Îl auzise. Rosti numele pe o voce slabă şi îi făcu semn cu mâna discret.

— Erik? Vrei să vii puţin?

Piet Hoffmann îl zări pe celălalt gardian care se apropie din ce în ce mai mult. Brusc, se opri, văzându-l pe colegul lui înmărmurit şi cu o bucată de metal aţintită spre capul lui.

— Treci aici.

Gardianul pe nume Erik ezită, apoi începu să păşească spre ei, cu un ochi la cameră, sperând că cineva din biroul central de supraveghere îi vede.

— Mai fă asta o dată şi te omor. Te omor. *Te o-mor.*

Apăsă revolverul şi mai tare de pleoapa gardianului şi smulse cele două bucăţi de plastic de la curelele gardienilor, singurul instrument prin care ar fi putut da alarma.

Cei doi aşteptară. Şi făcură exact ce le spuse. Ştiau că n-are nimic de pierdut. Astfel de oameni sunt uşor de mirosit.

Mai avea unul.

Singurul care se putea mişca liber pe coridor. Hoffmann se uită spre ghereta paznicilor. Inspectorul stătea în continuare cu spatele la ei, cu capul aplecat, ca şi când ar fi citit.

— Ridică-te!

Bărbatul cărunt se întoarse. Nu erau decât vreo douăzeci de metri între ei, aşa că ştia exact ce văzuse. Un deţinut care ţinea ceva lipit de capul cuiva. Un coleg care stătea nemişcat lângă el şi aştepta.

— Fără alarme! Şi să nu cumva să încui!

Martin Jacobson înghiţi în sec.

Întotdeauna se întrebase oare cum s-ar simţi într-o situaţie ca asta. Acum ştia.

În toţi aceşti ani se temuse de un atac şi o situaţie ca asta.

Calm.

Se simţea calm.

— Fără alarme! Şi să nu cumva să încui că te omor!

Inspectorul de penitenciare Jacobson ştia pe de rost instrucţiunile de securitate privitoare la închisoarea

Aspsås. *În caz de atac: Încuie. Dă alarma.* Cu câțiva ani în urmă fusese printre cei care au formulat procedurile de bază ale unui sistem penitenciar în care personalul nu purta arme și acum trebuia să le pună în practică pentru prima oară.

Mai întâi trebuia să încuie ușa pe dinăuntru.

Apoi trebuia să-l alerteze pe gardianul central.

Dar ascultase vocea și urmărise corpul celui din fața lui și-n plus, știa cât de agresiv putea fi Hoffmann, știa că deținutul care țipa și avea o armă în mână era violent și capabil de orice. Citise dosarul depus la penitenciar și investigațiile referitoare la un infractor clasat drept psihopat și viața colegilor lui, viața unor oameni, în general, era mult mai importantă decât instrucțiunile legate de siguranța în penitenciar. Așa că nu rămase în gheretă și nici nu încuie ușile. Nu apăsă nici pe butonul de pe perete, nici pe cel al dispozitivului de la brâu. Înaintă încet, exact cum îi arătă Hoffmann. Trecu pe lângă prima celulă și cineva începu să dea cu pumnii în ușă de dinăuntru, sunetul monoton și înfundat umplând coridorul. Un deținut reacționă la ceva ce se întâmpla afară și făcu ce făceau cu toții dacă erau nervoși, sau încercau să atragă atenția sau dacă se bucurau că mai scapă de plictiseala de acolo. Ceilalți îi urmară exemplul, fără a avea habar ce se întâmplă. Oricum, era mai bine decât să nu facă nimic.

— Hoffmann, eu...

— Taci.

— Am putea să...

— Taci! Că *vă omor.*

Trei gardieni. Toți suficient de aproape acum. Afară, cei din curtea de recreație aveau să mai aștepte câteva minute.

Începu să strige pe coridorul pustiu.

— Stefan!

Încă o dată.

— Stefan, Stefan!

Celula numărul 3.

— *Turnătorul pulii.*

Vocea era încinsă, sfâşie cuvintele şi dărâmă pereţii.

Stefan.

La doar doi metri de el, uşa celulei, singurul lucru care-i despărţea.

— *O să mori, turnătorul pulii.*

Ţeava revolverului alunecă puţin când Piet Hoffmann o apăsă şi mai tare de pleoapa gardianului tânăr.

Ceva lichid, lacrimi, plângea.

— Faceţi schimb. Intră acolo. În celula 3.

Bărbatul nu se mişcă. Ca şi când nu l-ar fi auzit.

— Deschide şi intră acolo! Nu trebuie să faci nimic mai mult. Deschide dracului odată!

Gardianul se mişcă mecanic, apucă legătura cu chei, le scăpă pe jos, încercă din nou, se întoarse ceremonios şi se dădu într-o parte când uşa se deschise încet.

— *Turnătorul pulii. Ce, ţi-ai făcut pretenari noi?*

— Faceţi schimb. Acum!

— *Turnătorul pulii. Dar ce dracu'... ce dracu' ai în mână?*

Stefan era cu mult mai înalt şi mai vânjos decât Piet Hoffmann.

Umbra lui întunecată şi rânjită umplu cadrul uşii când ieşi.

— Ieşi!

Nu ezită deloc. Păşi zâmbind ironic, prea repede, prea aproape de el.

— Stai!

— Da' de ce aş face-o? Pentru că un căcănar turnător ameninţă un gabor cu pistolul?

Stefan continuă să meargă spre el, gura lui deschisă, buzele-i uscate, respiraţia caldă, faţa lui erau prea aproape de el, îl înghesuia într-un colţ, îl ataca.

— Hai, trage, ce aştepţi? Măcar mai scăpăm de un gabor.

Piet Hoffmann nu se gândi, probabil, la nimic rău când corpul greoi se apropie de el. Voia doar să schimbe ostaticul, prefera să-l ameninţe pe cel din Wojtek decât pe gardianul de la penitenciar, dar îi subestimase ura. Când Stefan se năpusti spre el pe ultimii câţiva metri, capul i se goli, nu mai simţi decât teamă, îl îmbrânci într-o parte pe gardian, îndreptă pistolul spre ochiul care îl ameninţa, şi trase. Glonţul trecu prin pupilă, cornee şi umoarea apoasă şi se opri, probabil, undeva în creierul moale.

Stefan mai făcu un pas înainte, rânjind şi părând teafăr, dar în clipa următoare se prăbuşi la pământ şi Hoffmann se feri ca să nu fie zdrobit, apoi se aplecă înainte, lipi ţeava de celălalt ochi şi mai trase o dată.

Pe jos zăcea un om mort.

După bătăile persistente şi împuşcătura care răsunase cu ecou se făcu brusc linişte.

O linişte stranie, nu respira nimeni.

— Acum poţi să intri.

Arătă spre unul dintre gardienii mai tineri, dar îi răspunse cel bătrân, Jacobson.

— Hoffmann, pe bune, acum trebuie să...

— Încă nu vreau să mor.

Îi cercetă pe cei trei gardieni de care avea nevoie şi care-i stăteau în drum. Doi, mai tineri şi mai agitaţi, în pragul unei crize. Şi unul, mai bătrân, destul de calm,

genul care avea să continue cu sâcâielile, dar care n-avea să cedeze nervos.

— Intră în celulă.

Țeava metalică se lipi de pleoapa celui care plângea, speriat de moartea ascunsă după trăgaci.

— Intră!

Gardianul tânăr intră în celula goală şi se aşeză pe marginea patului de fier.

— Închide! Şi tu să încui!

Hoffmann aruncă legătura de chei spre Jacobson, care de data asta nu mai comentă şi nu mai încercă să comunice cu el, cu gândul să-l păcălească, să-l încurce şi să se apropie de el.

— Cadavrul.

Trase un şut în el, trebuia să pară stăpân pe situație, să păstreze distanța.

— Vreau să-l duci în fața celulei numărul 6. Dar nu prea aproape. Ca să pot să deschid uşa.

Jacobson scutură din cap.

— E prea greu.

— *Acum.* În fața celulei numărul 6. *S-a înțeles?*

Plimbă revolverul de la frunte la ochi şi înapoi.

— Unde vrei să-l pun când apăs trăgaciul?

Jacobson apucă brațele moi, fără reflexe şi trase cu muşchii lui îmbătrâniți moartea ce cântărea o sută douăzeci de kilograme, o târî pe linoleumul dur şi Hoffmann dădu din cap când ajunse suficient de aproape de uşa celulei 6.

— Deschide.

Nu-l recunoscu pe cel dinăuntru, nu-l mai văzuse niciodată, dar îl auzise, era cel care vorbise în ziua precedentă în fața celulei lui, cel care-l numise Paula, unul din lacheii celor de la Wojtek.

— *Trădătorul dracului.*

Aceeaşi voce ascuţită. Cel din celulă dădu să se năpustească spre el, dar în secunda următoare înmărmuri.

— *Ce dracu'...*

Îl zărise pe cel care zăcea la picioarele lui, complet nemişcat, fără să respire.

— *În pizda mă-tii de nenoro...*

— În genunchi!

Hoffmann arătă spre el cu revolverul în miniatură.

— Treci!

Piet Hoffmann se aşteptase la ameninţări şi vorbe pline de dispreţ.

Dar bărbatul din faţa lui nu spuse nimic când se prăbuşi lângă corpul înmărmurit şi, preţ de o clipă, Hoffmann rămase nemişcat, neştiind ce să facă. Fusese pregătit să ucidă din nou, dar se trezi în faţa unui om care i se supuse.

— Cum te cheamă?

Gardianul tânăr stătea cu ochii închişi şi plângea sub ţeava revolverului.

— Jan. Janne.

— Intră acolo, Janne.

Încă un om îmbrăcat în uniforma penitenciarului se aşeză pe marginea patului gol când Jacobson încuie uşa celulei numărul 6.

Cei de alături începură să dea din nou cu pumnii în uşă.

În spatele fiecărei uşi, deţinuţii izolaţi încercau să comunice, fără a şti ce se petrecea afară, chiar dacă auziseră că era ceva în neregulă, împuşcătura clară şi schimbul de replici aprins, şi apoi liniştea bruscă. Băteau mai tare acum, neliniştiţi, băteau neîncetat de partea cealaltă a uşilor.

Piet Hoffmann numără repede. I se păru că trecuse mult timp, dar de-abia începuse. Trecuseră opt, poate nouă minute de când deschisese uşa de la toaletă şi ridicase arma, nu mai mult. Doi dintre gardieni erau închişi, al treilea stătea în faţa lui, iar cel de-al patrulea şi al cincilea aveau să mai rămână un timp în curte. Dar gardianului central putea să-i treacă prin cap să arunce un ochi pe monitoarele conectate la camerele din secţie în orice clipă, la fel de bine cum şi alţi gardieni ar fi putut alege ruta aceea ca să ajungă la departamentele lor. N-avea timp de pierdut. Ştia încotro trebuia s-o ia. Pornise într-acolo de când şi-a dat seama că e singur deja, condamnat la moarte, prăjit de unul dintre puţinii oameni care aveau cunoştinţe despre misiunea lui şi numele lui de cod, spre locul pe care-l alesese cu mult timp în urmă drept adăpost în faţa morţii, în caz că se întâmpla ceea ce nu trebuia să se întâmple.

Stăteau aproape de el. Exact atât de aproape cât era nevoie. Destul de departe cât să-i poată controla şi, în acelaşi timp, grupaţi în aşa fel încât să nu-l poată copleşi numeric. Deţinutul, deocamdată necunoscut, era periculos, l-ar fi omorât dacă i s-ar fi dat ocazia.

— Du-te şi adu-mi lampadarul ăla.

Ţinu braţul întins spre un lampadar simplu care stătea aprins într-un colţ al gheretei paznicilor şi aşteptă până când Jacobson îl aşeză pe podea în faţa lui.

— Leagă-l. Cu cablul prelungitorului.

Jacobson duse la spate mâinile deţinutului şi strânse cablul alb până când intră în pielea acestuia. Hoffmann verifică legăturile, apoi făcu un nod şi petrecu capătul cablului în jurul mijlocului gardianului şi cei trei o luară spre casa scărilor agitată, spre departamentele izolate

între uşi ferecate, animate de discuţii aprinse între deţinuţi nervoşi, zornăitul tacâmurilor şi al farfuriilor din timpul unei mese şi vocile iritate ale unor jucători de cărţi, amestecate cu monologul unui televizor dat prea tare şi abandonat undeva într-un capăt de coridor. Un singur ţipăt, un singur pumn într-o uşă şi ar fi fost dat în vileag. Aţinti revolverul când asupra deţinutului, când asupra ochilor gardianului ca să-i avertizeze.

Urcară la ultimul etaj şi se opriră pe holul îngust din faţa atelierului.

Uşa era deschisă. Luminile nu fuseseră încă aprinse nicăieri.

Deţinuţii care lucrau aici se aflau încă în sala de mese şi-şi luau micul dejun. Mai aveau o oră până la primul schimb al zilei.

— Şi mai jos.

Îi ordonase deţinutului să îngenuncheze abia când ajunseră în mijlocul sălii.

— Lasă-te mai jos! Şi apleacă-te înainte!

— *De ce?*

— Apleacă-te înainte!

— *Poţi să mă omori. Poţi să-l omori şi pe gabor. Dar, Paula, parcă aşa îţi ziceau prietenii tăi gabori, Paula dragă, să ştii că şi tu o să mori. Aici, înăuntru. Mai târziu. Nu contează când. Ştim cine eşti. Şi nu te lăsăm să scapi de aici. Oricum, ştii legile de la pârnaie.*

Hoffmann îl lovi puternic peste ceafă cu mâna liberă. Nu ştia de ce reacţionase aşa la nervi când îşi dăduse seama că nu poate să-i răspundă. Doar avea dreptate. Lacheul celor de la Wojtek ştia ce vorbeşte.

— Dă-mi banda izolatoare! Leagă-i mâinile şi taie cablul!

Jacobson se ridică pe vârfuri ca să ajungă la rola de bandă izolatoare gri aflată pe raftul de deasupra maşinii de perforat cu care sigilau cutiile de carton. Avea să taie două bucăţi a câte jumătate de metru şi avea să le petreacă în jurul braţelor deţinutului până când îi tăia pielea şi începea să sângereze, apoi avea să-l dezbrace pe cel îngenuncheat şi avea să se dezbrace şi el, avea să aşeze hainele în două grămăjoare frumoase şi avea să se întoarcă, cu spatele gol la Hoffmann, cu bandă izolatoare în jurul propriilor încheieturi.

Piet Hoffmann reţinuse fiecare cotlon al sălii care mirosea a ulei, motorină şi praf. Localizase camerele de supraveghere de deasupra bormaşinii şi stivuitoarele mici, măsurase distanţa dintre băncile de lucru lungi şi cele trei coloane care susţineau tavanul, ştia exact unde se afla rezervorul cu motorină şi ce unelte se găseau în fiecare dulap.

Deţinutul fără nume şi gardianul cărunt stăteau în genunchi, cu mâinile la spate, dezbrăcaţi. Hoffmann le verifică din nou legăturile, apoi ridică cele două mormane de haine şi le duse la un banc de lucru aflat lângă perete şi o fereastră mare ce dădea spre biserică. Receptorul zăcea într-unul din buzunarele lui din faţă. Îl vârî în ureche, ascultă şi zâmbi, aruncă o privire spre biserică şi ascultă vântul care sufla discret spre un receptor. Funcţiona.

Apoi vântul fu acoperit de un sunet strident şi repetitiv.

Alarma.

Se repezi spre grămada de haine, smulse bucata de plastic care licărea pe cureaua uniformei albastre şi citi mesajul electronic.

B1.

IzolIntens. Departamentul pe care-l părăsise de curând. Dăduseră alarma mai repede decât se aştepta.

Privi pe fereastră.

Spre biserică. Spre turnul bisericii.

Mai avea cincisprezece minute până când cei dintâi aveau să ajungă la zid. Şi câteva ore până când aveau să plaseze un profesionist în locul potrivit, cu arma potrivită.

*

Alarma fusese dată de unul dintre inspectorii penitenciarului care trecuse prin faţa uşii încuiate de pe casa scărilor, în drum spre curte, şi vru să le dea *bună dimineaţa* şi să se asigure că totul era în regulă. Primele valuri de gardieni care se năpustiseră pe coridorul iluminat se opriră deodată, întâmpinaţi de aceeaşi privelişte.

Cea a unui bărbat mort, întins pe podea.

Uşile încuiate încasau în continuare lovituri regulate din partea unor deţinuţi confuzi şi agresivi.

Un coleg palid şi transpirat fusese scos din celula 6.

Acesta arătă înfuriat spre uşa celulei 3.

Un al doilea coleg închis fusese scos din celulă, un tânăr care plângea cu ochii în pământ şi bâiguia ceva de genul *l-a împuşcat*, apoi din nou, de data asta inteligibil, poate ca să acopere bătăile sau pentru că voia să reformuleze, *l-a împuşcat în ochi*.

*

Îi auzi alergând în casa scărilor şi văzu întăririle care soseau traversând curtea. Cele două corpuri goale de pe

jos se mişcară neliniştite. Aţinti revolverul asupra lor, asupra ochilor lor drept avertisment; mai avea nevoie de puţin timp înainte de-a fi descoperit.

— Ce se întâmplă, de fapt?

Gardianul în vârstă, ghemuit şi cu membrele zvâcnind de durere nu se plânse, dar începu să se legene înainte şi înapoi ca să împartă greutatea.

Piet Hoffmann îl auzise, dar nu spuse nimic.

— Hoffmann. Uită-te la mine. Ce se întâmplă aici?

— Ţi-am răspuns deja.

— N-am înţeles răspunsul.

— Ţi-am zis, nu vreau să mor încă.

Cel din faţa lui ridică privirea spre el şi văzu revolverul cu un ochi şi pe Hoffmann cu un altul.

— De aici n-o să scapi viu.

Se uită la el, voia să audă un răspuns.

— Ai o familie.

Dacă vorbea, se transforma în altcineva, din obiect în subiect, un om comunicând cu un alt om.

— Ai nevastă şi copil.

— Ştiu ce ai de gând.

Piet Hoffmann se urni din loc şi se duse în spatele corpurilor goale, poate pentru a controla legătura din jurul încheieturilor, poate pentru a evita privirea supraveghetoare care pretindea un răspuns.

— Să ştii că şi eu. Am o nevastă. Şi trei copii. Sunt mari cu toţii de acum. E...

— Jacobson? Parcă aşa te chema, nu? Taci din gură! Ţi-am explicat pe un ton destul de amabil că ştiu ce urmăreşti. N-am nicio familie. Cel puţin, nu acum.

Trase de banda izolatoare care intră şi mai tare în piele şi sângele începu să curgă încet.

— Şi n-o să mor. N-o să mor încă. Dacă asta înseamnă c-o să mori în locul meu, puțin îmi pasă. Eşti doar scutul meu, Jacobson, şi n-ai să fii mai mult de atât. Cu sau fără nevastă şi copii.

*

Inspectorul penitenciarului din corpul B2 încercă să comunice cumva cu colegul său pe care tocmai îl scosese din celula 3. Era tânăr, nu cu mult mai în vârstă decât fiul lui, angajat temporar pe perioada verii — lucra la ei mai puțin de o lună. Aşa se întâmplă. Unii lucrează toată viața lor şi aşteaptă şi se tem de o dimineață ca asta. Alții dau pieptul cu ea deja după douăzeci şi patru de zile.

O singură propoziție.

O repetase de fiecare dată când l-a întrebat ceva.

L-a împuşcat, l-a împuşcat în ochi.

Gardianul tânăr era în stare de şoc, văzuse un om murind şi fusese amenințat cu o armă, urma rotundă de pe pielea moale din jurul ochilor lucea albă şi clară, stătuse şi aşteptase alături de moarte, încuiat într-o celulă de la izolator. N-avea să fie în stare să scoată mai multe de la el. Cel puțin, nu în clipa aceea. Inspectorul îl instrui pe următorul gardian să se ocupe de el şi se duse să-l elibereze pe celălalt, cel închis în celula 6, palid şi transpirat şi el, dar şoptind suficient de tare încât să fie auzit.

— Dar Jacobson unde e?

Inspectorul penitenciarului puse mâna pe umărul lui slab şi tremurând.

— Cum adică, de ce?

— Eram trei. Jacobson... era şi el cu noi.

*

Convorbirea se încheiase de mult.

Cuvintele răsunau şi acum în capul lui şi-l iritau şi spera să mai audă câteva replici, ceva care să-l calmeze, să-l aline, să-l asigure că totul avea să fie în regulă. Dar nu mai urmase nimic. Inspectorul penitenciarului din B2 îi explicase ce era de explicat.

Doi gardieni închişi. Şi un deţinut mort.

Şi o posibilă luare de ostatici.

Directorul penitenciarului dădu cu receptorul în masa de scris şi o vază cu lalele galbene ateriză pe jos. Un al treilea gardian, Martin Jacobson, fusese luat ostatic de un deţinut înarmat, condamnat la o perioadă lungă de detenţie, plasat într-o celulă de la IzolIntens, un anume Hoffmann, 0913.

Se aşeză pe podea şi pipăi distrat petalele galbene care pluteau în apa vărsată.

Protestase, desigur. La fel ca Martin, cu câteva ore în urmă.

Am minţit în faţă un comisar de la Criminalistică. Am minţit pentru că aşa mi-ai ordonat. Gata, s-a terminat, eu aşa ceva nu mai fac.

Rupse petalele galbene, una după alta, le mărunţi în fâşii mici şi poroase şi le lăsă să aterizeze pe podeaua umedă. Se întinse apoi după receptorul telefonului, atârnând în continuare, formă numărul şi nu se opri din vorbit până când nu se asigură că directorul general înţelesese fiecare cuvânt, fiecare aluzie rostită.

— Mie să-mi dai o explicaţie.

Cel de la capătul celălalt al firului îşi drese vocea. Atât, nimic mai mult.

— Păl! O explicație, am zis!

Celălalt își drese iar vocea în loc de răspuns.

— Mă suni seara târziu pe numărul de acasă și îmi ordoni să mut un deținut în secția în care a fost amenințat cu moartea. Îmi zici să execut ordinele până mâine-dimineață, cel târziu. În clipa asta, deținutul respectiv îl amenință cu arma pe unul dintre angajații mei. Explică-mi ce legătură e între ordinul tău și faptul c-a luat ostatici. Sau fă-mă să pun întrebările astea altcuiva.

*

În ghereta paznicului de lângă intrarea principală, numită și punct de observație central, era cald. Toate penitenciarele aveau un astfel de punct de observație, nu doar cel din Aspsås. Gardianul pe nume Bergh, îmbrăcat într-o uniformă albastră, șifonată, transpira, în ciuda ventilatorului de pe masă, așezat chiar în spatele lui. Curentul de aer mișcă foile și bretonul rar al bărbatului. Acesta se întoarse și căută prosopul dintre panoul de control cu butoane roșii și verzi și unul dintre cele șaizeci de monitoare.

Corpuri goale.

Imaginea alb-negru avea o rezoluție proastă și se zbătea puțin, dar gardianul fu sigur că văzuse bine.

Pe monitorul cel mai apropiat de prosop se vedeau două corpuri goale întinse pe podea și un bărbat îmbrăcat în salopeta penitenciarului, care ținea ceva aproape de capetele lor.

*

Ridică ochii spre cerul de un albastru imaculat. Câțiva nori pufoşi, în rest, soare călduț şi un vânt plăcut. Era o zi de primăvară târzie minunată. Asta dacă făceai abstracție de sirena maşinii aceleia de poliție, cu doi polițişti în uniformă pe scaunele din față, ambii din circumscripția Aspsås.

— Oscarsson...?

Şeful penitenciarului Aspsås stătea lângă poarta principală din parcarea asfaltată, cu spatele la zidul de beton cenuşiu, nevăruit.

— Ce naiba fa...

— A mai tras o dată.

— Oscarsson?

— Şi amenință că o s-o facă din nou.

Stăteau pe scaunele din față, cu geamurile lăsate, o agentă tânără pe care Lennart Oscarsson n-o mai văzuse până atunci şi un inspector de poliție de vârsta lui, Rydén, pe care-l cunoştea din vedere, era un polițist care lucra în Aspsås cam de tot atâția ani cât el în penitenciar.

Opriră girofarul şi coborâră din maşină.

— Cum îl cheamă?

Tocmai de acolo vin. De la infirmerie. N-ai cum să-l vezi.

— Piet Hoffmann. Treizeci şi şase de ani. Zece ani, trafic de droguri. Conform dosarului, extrem de periculos, clasat drept psihopat, cu porniri violente.

Inspectorul de poliție din circumscripția Aspsås vizitase închisoarea suficient de des încât să-i cunoască fiecare cotlon.

— Nu înțeleg. Era în aripa B. La IzolIntens. Şi e înarmat?

Trebuie mutat înapoi. În G2. Mâine-dimineață, cel târziu.

— Nici noi nu înțelegem.

— Dar arma? Ce dracu', Oscarsson... cum? De unde nai...

— Nu ştiu. *Nu* ştiu.

Rydén se uită spre zidul de beton, deasupra lui, şi spre locul în care ştia că se afla etajul trei şi acoperişul aripei B.

— Trebuie să aflu mai multe. Despre ce armă vorbim?

Lennart Oscarsson oftă.

— Gardianul pe care l-a ameninţat zice că... dar e confuz şi şocat, în fine, zică că e un fel de pistol... în miniatură.

— Pistol? Sau revolver?

— Care-i diferenţa?

— Cu magazie? Sau butoiaş?

— Nu ştiu.

Privirea lui Rydén zăbovi asupra acoperişului corpului B.

— Luare de ostatici. Un infractor violent.

Scutură din cap.

— Avem nevoie de alt tip de arme. De mai multe informaţii. Avem nevoie de agenţi special antrenaţi pentru o astfel de situaţie.

Se duse la maşină, întinse mâna prin geamul lăsat şi apucă microfonul staţiei de emisie-recepţie.

— Îl contactez pe ofiţerul de serviciu de la LKC. Le zic să trimită un grup operativ.

*

Podeaua murdară era tare şi rece sub picioarele lui goale.

Martin Jacobson se mişcă cu grijă, încercă să se legene spre spate, să-şi dezmorţească membrele chinuite.

Stătuseră aşa în genunchi unul lângă altul, prăbuşiţi, aplecaţi înainte şi cu mâinile legate la spate, de când intraseră în sala mare a atelierului. Jacobson se uită pe furiş la deţinutul de lângă el, îi simţea respiraţia, dar nu-şi amintea cum îl chema, rar se întâmpla ca vreunul de pe coridorul de la IzolIntens să se contureze clar în mintea lui, ştia că era de undeva din Europa Centrală, de asta era sigur, şi că era bine făcut, dar cel mai clar se simţea ura lui, încărcătura nervoasă dintre ei, ceva vechi, când privirile li se întâlniră, era ca şi când ar fi rămas blocaţi, şi bărbatul legat de el scuipă, îl inundă cu vorbe de ocară, şi Hoffmann îşi pierdu răbdarea când începu să ţipe într-o limbă pe care Jacobson n-o înţelegea, şi-i trase un şut în faţă, după care îl legă cu scotch şi la picioare.

Martin Jacobson începuse să simtă treptat ceea ce nu avusese puterea să simtă în mijlocul haosului, când încercase din răsputeri să comunice cu cel care-l luase ostatic.

O frică-i dădea târcoale lent, o frică nenorocită, băgăreaţă.

Chestia asta se întâmpla cu adevărat, era pe bune, Hoffmann se afla la înghesuială şi ştia ce vrea, în timp ce un om zăcea pe podea undeva, incapabil să mai gândească, vorbească sau să râdă vreodată.

Jacobson se legănă din nou, respiră adânc şi simţi ceva mai mult decât teamă, ceva ce nu mai simţise niciodată până atunci, teama de moarte.

— Nu te mai mişca atât.

Piet Hoffmann îi trăsese un şut în umăr, nu tare, dar suficient cât să-i înroşească pielea dezgolită, apoi începu să se plimbe printre mesele lungi de lucru din atelier, se opri în faţa fiecărei camere de supraveghere, se ridică pe vârfuri, o întoarse pe prima spre perete, apoi şi pe a

doua, pe a treia, dar se opri puțin în fața celei de-a patra, o prinse cu ambele mâini, își apropie fața de obiectiv, se uită drept în el, se lipi și mai mult cu fața de el până când acoperi toată imaginea și țipă, țipă și o întoarse apoi și pe aceea spre perete.

*

Bergh transpira în continuare. Dar nu observase. Mutase scaunul din ghereta de sticlă a postului de supraveghere central și stătea acum aplecat peste șirul de monitoare, patru din ele arătând imagini din atelierul aflat în corpul B. Șeful penitenciarului i se alăturase cu câteva minute în urmă, stătea chiar în spatele lui și urmărea aceleași imagini alb-negru ca și el, concentrându-se asupra secvențelor din fața lor, aproape paralizat. Dintr-odată, ceva se schimbă. Unul dintre monitoare, cuplat la camera poziționată cel mai aproape de fereastră, se înnegri. Dar nu era un negru electronic, monitorul funcționa în continuare, doar că părea acoperit de ceva sau cineva. Cei doi se întoarseră spre următorul. Camera fusese întoarsă cu un gest rapid, poate spre un perete, și întunericul din obiectiv putea fi betonul gri, aflat la o distanță de câțiva centimetri. Cea de-a treia — de data aceasta erau pregătiți — apucă să filmeze o mână chiar înainte de-a fi sucită spre perete, o mână aparținând unui om care întoarse și camera, și stativul.

Mai rămăsese una singură. Fixară monitorul și așteptară, apoi tresăriră la unison.

O față.

Aproape, mult prea aproape, un nas și o gură, și asta fu tot. O gură care strigase ceva înainte de a dispărea.

Hoffmann.
Rostise ceva.

*

Tremura.

Nu din cauza frigului de pe podeaua rece, ci de frică, din cauza neputinței de-a accepta propria moarte.

Deținutul de lângă el începuse să amenințe din nou, aruncând vorbe pline de ură, de batjocură, până când Hoffmann luă o cârpă de pe o masă de lucru şi-o îndesă în gura lui, amuțindu-l.

Zăceau amândoi fără să scoată un sunet, nici măcar când îi părăsi pentru câtva timp, făcând câțiva paşi hotărâți spre peretele din fundal, acoperit cu sticlă, reprezentând fereastra unui birou. Martin Jacobson întoarse capul şi-l zări intrând în încăperea cea mică, unde ridică ceva ce semăna cu receptorul unui telefon.

*

Gura se mişca încet. Buzele subțiri, încordate păreau crăpate, aproape pline de răni.

Îi...

Cei doi făcură un schimb de priviri, apoi dădură din cap.

Reuşiseră să decodeze amândoi primul cuvânt după mişcările buzelor.

— Mai departe.

Oscarsson stătea lângă Bergh în ghereta îngustă şi apăsă cu degetele agitate butonul pentru playback, vrând să vizioneze câte o secvență separată. Gura umplu

întregul ecran al monitorului. Cei doi identificară două vocale. Buzele păreau aproape lipite.

— Ai văzut?

— Da.

— Încă o dată.

De data asta era clar.

Două cuvinte, un mesaj rostit cu atâta agresivitate încât păru un atac la adresa lor.

...îi omor.

*

Îi tresări mâna, totul se întâmplase atât de repede încât fusese nevoit să dea drumul receptorului.

Oare îi răspunde.

Oare nu-i răspunde.

Aruncă o privire prin fereastra biroului spre cei doi ostatici dezbrăcați care zăceau în continuare nemișcați pe podeaua atelierului. Pe birou se afla o cană pe jumătate plină cu cafea veche de o zi și Piet Hoffmann o goli, era rece și amară, dar cofeina avea să-l mai țină alert un timp.

Formă numărul din nou. Sună o dată, apoi încă o dată, Hoffmann aşteptă, se întrebă dacă se mai putea baza pe ea, dacă avea acelaşi număr, nu ştia, spera că poate...

Vocea ei.

— Auzi?

Trecuse atâta timp.

— Vreau să faci exact cum am vorbit.

— Piet, eu...

— *Exact* cum am vorbit. *Acum.*

Puse receptorul în furcă. Îi era dor de ea. Îi era atât de dor de ea.

Şi se întrebă dacă se mai putea baza pe ea, dacă mai exista pentru el.

*

Lumina albastră intermitentă deveni din ce în ce mai puternică şi mai vizibilă şi în curând avea să pătrundă printre copacii care despărţeau drumul de ţară de calea de acces din faţa penitenciarului Aspsås. Lennart Oscarsson stătea lângă inspectorul de poliţie Rydén în parcarea din faţa porţii principale, în timp ce două maşini negre, pătrăţoase şi masive se apropiară de ei. Trupele speciale părăsiseră sediul principal din Sörentorp şi Solna cu douăzeci şi cinci de minute în urmă şi — în timp ce vehiculul greoi continua să ruleze — nouă bărbaţi îmbrăcaţi identic, purtând bocanci negri, salopete bleumarin, glugi care le acopereau tot capul, cu tot cu faţă, ochelari de protecţie, căşti, mănuşi rezistente la foc şi veste antiglonţ. Rydén alergă spre el şi îl salută pe bărbatul înalt şi slab care sări de pe scaunul din faţă al primei maşini. Era şeful trupei, John Edvardson.

— Acolo. Prin acoperişul ăla negru. La ultimul etaj.

În apropierea zidului exterior se vedeau patru ferestre. Edvardson dădu din cap şi porni deja în direcţia indicată, urmat de Oscarsson şi de Rydén care fuseseră nevoiţi să grăbească pasul ca să-l ajungă din urmă. Aruncară o privire în jur şi ceilalţi opt li se alăturară şi ei, cu arme automate în mână, doi dintre ei fiind înarmaţi cu puşti cu lunetă folosite pentru ţinte aflate la mare distanţă.

Trecură prin faţa postului central de control şi a clădirii administrative, intrară prin poarta deschisă din zidul următor, puţin mai joasă decât cea principală şi care

împărțea închisoarea în sectoare diferite, pătrate identice cu clădiri în formă de L, fiecare având câte trei etaje.

— Corpurile G și H.

Lennart Oscarsson încercă să se apropie de marginea zidului interior de unde vedeau toată clădirea și unde, în același timp, se aflau la adăpost.

Arătă cu degetul pe rând spre locul în care trăiau niște oameni condamnați la perioade lungi de detenție.

— Corpurile C și D.

Șaizeci și patru de celule și șaizeci și patru de deținuți în fiecare clădire.

— Infractori obișnuiți. Secția specială pentru violatori se află într-un alt corp al penitenciarului. Acum câțiva ani am avut niște probleme cu ei. Nu e bine să-i lași să se întâlnească cu alți deținuți.

Se deplasară cu pași repezi de-a lungul zidului gros de beton și se apropiară de ultima clădire în formă de L. Oscarsson își trase sufletul, apoi alergă mai departe.

— Corpurile A și B. Sunt împărțite în două jumătăți. Corpul B are fațada pe partea cealaltă. A fost văzut de câteva ori la fereastra cea mare, cea care dă spre câmpia aia cu biserica, biserica Aspsås. Am fost informat de către doi gardieni, care par convinși că e el.

Un buncăr cenușiu de beton, o piesă lego, o clădire urâtă și mută.

— Jos, la secția de izolare intensă. Izolare pe motive disciplinare. B1. Acolo a luat ostaticii. De acolo a evadat.

Se opriră pentru prima oară de când grupul părăsise mașinile, cu câteva minute în urmă.

— Cu un etaj mai sus, în B2. Stânga și dreapta. Sunt câte șaisprezece celule pe fiecare parte. Infractori obișnuiți. Treizeci și doi la număr.

Lennart Oscarsson aşteptă câteva secunde. Nu reuşise să-şi tragă sufletul, vorbea rostind propoziţii scurte, terminate abrupt.

Continuă pe un ton uşor mai coborât.

— Acolo. Sus de tot. În B3. Atelierul. Unul dintre locurile de muncă ale deţinuţilor. Vezi geamul. Ăla care dă spre curte.

Amuţi la vederea ferestrei aceleia mari în spatele căreia se ascundea moartea, în ciuda vremii frumoase de afară, a soarelui şi a câmpiilor înverzite şi a cerului azuriu.

— E înarmat?

Edvardson trimise şase oameni aflaţi în subordinea lui lângă cele trei uşi ale corpului B şi le ordonă celor doi lunetişti să cerceteze acoperişul clădirii din apropiere, în timp ce aşteptă răspunsul lui Rydén.

— Am încercat să vorbesc de două ori cu gardienii care i-au văzut arma. Sunt ameţiţi şi acum, sunt în stare de şoc, dar ziceau ceva de un revolver în miniatură, încărcat cu şase gloanţe. O singură dată am văzut modelul respectiv, se cheamă SwissMiniGun, un revolver elveţian, cel mai mic din lume, conform fabricanţilor.

— Şase gloanţe, zici?

— Gardienii zic că a tras deja de două ori, cel puţin.

John Edvardsson se uită la şeful penitenciarului.

— Oscarsson... cum dracu' pune un deţinut mâna pe o armă mortală acolo jos, în Pivniţă, într-una din cele mai sigure închisori din Suedia?

Lennart Oscarsson nu avu putere să răspundă, cel puţin nu în clipa aceea, aşa că dădu doar din cap, resemnat. Şeful trupei de intervenţie i se adresă lui Rydén.

— Un revolver în miniatură. Nu cunosc modelul. Dar zici că e suficient de puternic ca să ucidă?

— A făcut-o deja o dată.

John Edvardson privi fereastra ce dădea spre biserica frumoasă, unde fusese văzut deținutul care luase ostatici, un infractor condamnat la ani buni, care avusese nişte contacte suficient de bine puse la punct încât să poată introduce o armă încărcată între nişte ziduri ferecate.

— Tendințe de psihopat?

— Da.

O fereastră cu geam securizat.

Doi ostatici zăceau pe jos, dezbrăcați.

— Şi a fost diagnosticat drept extrem de violent?

— Da.

Cel de acolo, de dinăuntru, a ştiut tot timpul ce face, acționase calm şi conştient, conform gardienilor, şi nici faptul că alesese atelierul drept refugiu n-a fost o coincidență.

— Atunci e de belea.

Edvardson se uită spre fațada clădirii. Trebuiau să se grăbească să găsească o cale de acces, cel care luase ostaticii începuse să amenințe c-o să-i omoare pentru a doua oară.

— A fost văzut la fereastră, dar din cauza poziției, niciunul dintre lunetiştii mei nu poate să-l doboare din interior. Şi având în vedere descrierea pe care mi-ai făcut-o... mă refer la personalitatea lui şi mai e şi dosarul... n-avem cum să ne aventurăm într-un atac-surpriză. Putem să spargem uşa sau vreo fereastră de mansardă, sigur, dar când ai de-a face cu un deținut atât de pregătit şi de bolnav la cap... când o să ne năpustim pe uşă, n-o să se întoarcă spre noi, o să rămână pe loc şi-o să tragă în ostatici, indiferent cât de amenințat s-ar simți. Şi-o să facă exact ce-a promis. O să-i omoare.

John Edvardson porni înapoi spre poartă şi zid.

— O să-l doborâm. Dar nu de aici. Mă duc să plasez lunetiştii. Undeva *în afara* clădirii.

*

Se îndepărtă de fereastră.

Cei doi zăceau în pielea goală în faţa lui.

Nu se mişcaseră şi nu încercaseră să comunice cu el.

Le verifică braţele, picioarele, trase de banda izolatoare, cu toate că deja le intrase în piele, dar trebuia să le arate cine e şeful, trebuia să se asigure că forţa lui e suficient de ameninţătoare pentru cei din afară, care-l ameninţau la rândul lor.

Auzise sirenele pentru a doua oară. Primele răsunaseră cu o jumătate de oră în urmă, erau poliţiştii din districtele locale, singurii care reuşiseră să ajungă la faţa locului atât de repede. Cei din urmă aveau o sirenă diferită, mai stridentă, mai puternică, şi făcuseră până aici exact atât cât dura să ajungi de la sediul central al trupelor de intervenţie din Sörentorp.

Traversă sala, numărându-şi paşii, cercetă uşa principală, cealaltă fereastră, zăbovi asupra tavanului din plăci din fibră de sticlă montate prost, menite să absoarbă hărmălaia dintr-un atelier zgomotos. Ridică o ţeavă lungă şi subţire care zăcea pe una dintre mesele de lucru şi începu să lovească puternic plăcile din fibră de sticlă care căzură una câte una ca nişte pătrate identice şi dezveliră adevăratul tavan din interior.

*

Maşina neagră, masivă părăsi parcarea din faţa porţii mari a penitenciarului Aspsås şi se opri peste aproximativ un minut şi la un kilometru în faţa unei porţi mult mai mici, îndărătul căreia se vedea o potecă cu pietriş şi o biserică albă, somptuoasă. John Edvardson porni pe poteca greblată de curând, însoţit de Rydén şi de cei doi lunetişti. Câţiva vizitatori se plimbau în curtea îngrijită a bisericii, bucurându-se de soare, dar la vederea uniformelor, măştilor şi armelor tresăriră. Prea era strident contrastul dintre pacea de acolo şi violenţa copleşitoare. Uşa bisericii era larg deschisă şi cei patru priviră înăuntru spre sala imensă, dar aleseră uşa din dreapta şi scara abruptă, trecură prin uşa următoare ce părea să fi fost spartă recent, apoi urcară scara uşoară de aluminiu care se termina sub o trapă din tavan prin care se ajungea în turnul bisericii. Se lăsară pe vine încercând să treacă pe sub clopotul din fier forjat şi nu se ridicară decât după ce ajunseră pe balconul îngust. Vântul bătea mai tare acolo şi închisoarea părea un colos pătrăţos şi cenuşiu când vederea nu era blocată. Cei patru se agăţară de balustrada joasă şi studiară clădirea cea mai apropiată de zid şi fereastra aceea de la etajul trei la care fusese văzut deţinutul care luase doi ostatici. Presupuneau că se afla în continuare acolo.

*

Piet Hoffmann tocmai scosese jumătate din plăcile de fibră de sticlă montate pe tavan când fu întrerupt de ceva. Un sunet. Îi ţiui ceva în ureche. Îl auzise perfect. Murmurul slab al vântului se transformă într-o pufnitură, apoi în nişte paşi şi un gâjâit. Cineva se plimba pe acolo,

o persoană sau poate mai multe, se auzeau mai multe picioare. Alergă la fereastră, îi vedea de acolo, stăteau lângă turnul bisericii, erau patru, stăteau acolo şi se uitau la el.

*

O umbră la colţul ferestrei ce se zări preţ de o clipă şi apoi dispăru.

Stătuse acolo, îi privise şi dispăruse.

— E un loc bun ăsta. Cel mai bun, de aici poţi să ţinteşti fără probleme. O să operăm de aici.

John Edvardson apucă balustrada de fier a balconului. Vântul bătea mai tare acum şi o cădere ar fi fost fatală.

— O să am nevoie de ajutorul tău, Rydén. Din clipa asta o să demarez operaţiunea de aici, din turnul bisericii, dar vreau să plasez pe cineva mai aproape de închisoare, cineva care cunoaşte clădirea, ca tine, şi împrejurimile.

Rydén îi urmări pe vizitatorii din cimitir care se uitaseră neliniştiţi în sus, spre turn, apoi plecară. Renunţaseră, conştienţi că în ziua aceea n-or să mai găsească liniştea pe care o împărtăşeau cu cei dispăruţi.

Dădu din cap încet, îl auzise şi-l înţelesese pe colegul lui, dar se gândise deja la o soluţie alternativă.

— Sigur că da, te ajut. Dar mai e cineva, un poliţist, un comisar, care cunoaşte clădirea şi mai bine, unul care a lucrat aici în comitatul ăsta când s-a construit închisoarea şi a audiat o grămadă de deţinuţi. Un anchetator priceput.

— Cum îl cheamă?

— E un comisar de la Poliţia Capitalei. Ewert Grens.

Fiecare cuvânt se auzise perfect, receptorul argintiu funcționa exact cum se așteptase.

— Cum îl cheamă?

Îl mai potrivi puțin, apăsând ușor cu degetul arătător plăcuța metalică și apropiindu-l de urechea interioară.

— E un comisar de la Poliția Capitalei. Ewert Grens.

Vocile se distingeau cu uşurinţă, de parcă ar fi apropiat emiţătorul de gură şi s-ar fi străduit să vorbească în el.

Piet Hoffmann aştepta lângă fereastră.

Stăteau lângă balustrada joasă, aplecaţi, poate, puţin înainte.

Apoi se întâmplă ceva.

Se auzi un gâjâit clar, mai întâi o armă din metal care se atinsese de o suprafaţă de lemn, apoi un corp greoi care se întinse pe jos.

— O mie cinci sute trei metri.

— O mie cinci sute trei metri. Am auzit bine?

— Da.

— E prea departe. Nici măcar n-avem arma care ne trebuie pentru o asemenea distanţă. De văzut, îl putem vedea. Dar nu-l putem atinge.

Maşina abia se mişca din loc.

Traficul dimineţii se târa obosit pe cele două benzi ale străzii Klarastrandsleden.

Un pasager iritat se dădu jos din autobuzul din faţă şi începu să meargă singur pe marginea căii de acces aglomerate şi trecu mulţumit pe lângă maşinile încinse, convins că va ajunge la ieşirea spre E4 cu mult înaintea foştilor săi tovarăşi de drum blocaţi în trafic. Ewert Grens se gândi să-l claxoneze pe bărbatul care se deplasa exact în zona interzisă, ba mai mult, să scoată pe geam un distanţier cu un gest furios, dar se abţinu. Îl înţelegea şi se gândea că dacă o plimbare agitată în aerul poluat, între maşinile alipite avea să-l împiedice să-i tragă una tabloului de bord, atunci n-avea decât să se plimbe pe unde voia.

Pipăi harta mototolită de pe scaunul de alături.

Se hotărâse. Era în drum spre ea.

Avea să se oprească după câţiva kilometri în faţa porţilor mereu deschise ale Cimitirului de Nord şi avea să coboare din maşină, să caute mormântul ei şi să-i spună ceva, avea să-şi ia rămas-bun.

Mobilul zăcea sub hartă.

Îl lăsă să sune de trei ori fără să-l scoată de acolo, dar, dându-şi seama că persoana care-l suna n-avea de gând să se dea bătută, răspunse.

Era agentul de serviciu.

— Ewert?

— Da.

— Unde eşti?

Era tonul cunoscut şi Grens încercă să iasă deja din coada care nu se mişca deloc, ştiind că vocea aceea avea nevoie de ajutor imediat.

— Pe Klarastrandsleden. Înspre nord.

— Ai primit un ordin.

— Când?

— E vorba de o urgenţă, Ewert.

Lui Ewert Grens nu-i plăcea să-şi schimbe planurile.

Îi plăcea rutina şi să termine un lucru început. Îi venea greu să schimbe direcţia când sufleteşte se îndrepta deja într-o direcţie opusă.

Probabil că în mod normal ar fi oftat şi protestat puţin, dar de data asta se simţi uşurat.

Nu trebuia să se ducă acolo. Nu încă.

— Stai aşa.

Grens semnalizã, ieşi cu botul maşinii pe contrasens şi se întoarse brusc peste linia continuă, acompaniat de un cor de claxoane isterice, până când se sătură şi scoase pe geam un girofar albastru cu lumină intermitentă, pe care-l plasă pe acoperişul maşinii.

Maşinile amuţiră pe rând. Şoferii tresăriră.

— Ewert?

— Sunt aici.

— E vorba de penitenciarul Aspsås. Îl cunoşti mai bine pe dinăuntru decât oricare comisar din comitat. Avem nevoie de tine acolo. Pe post de comandant al trupelor de intervenţie.

— Da?

— Situaţia este critică.

*

John Edvardson stătea în mijlocul cimitirului îngrijit din jurul bisericii Aspsås. Părăsise turnul cu douăzeci de minute în urmă, lăsându-i în urmă pe lunetiştii care-i văzuseră de două ori pe Hoffmann şi pe ostatici. Se puteau hotărî să intre în orice clipă, n-aveau nevoie de mai mult de câteva secunde ca să spargă uşa sau să coboare de pe acoperiş şi să tabere peste cel care luase ostatici, dar atâta timp cât aceştia erau încă în viaţă, nevătămaţi, nu puteau să rişte.

Edvardson privi în jur.

Cimitirul era supravegheat de o patrulă trimisă de către Uppsalapolisen care încercuise zona, nepermiţând trecerea membrilor de familie îndoliaţi, preotului sau paracliserului în cercul delimitat de banda de nailon alb-albastră. Din Arlanda mai sosiseră două maşini şi din Stockholm la fel şi Edvardson trimisese câte una la fiecare colţ al zidului de beton care împrejmuia clădirea închisorii. Avea la dispoziţie patru poliţişti din districtul Aspsås şi tot atâţia din Uppsala, Arlanda şi Stockholm, iar când sosiră şi ceilalţi doisprezece membri ai trupelor speciale naţionale, aveau să fie în total treizeci şi şapte, toţi gata să supravegheze, să protejeze şi să atace.

John Edvardson era încordat. Stătea într-un cimitir şi privea un zid cenuşiu şi simţea că neliniştea îl roade şi-l sâcâie şi mai era şi senzaţia asta că... ceva nu era în regulă.

Hoffmann.

Cel care stătea acolo sus şi ameninţa c-o să omoare pe cineva. Ceva nu era în regulă cu el.

În decursul ultimilor zece ani avuseseră loc vreo două, poate trei luări de ostatici în închisorile din Suedia, din câte îşi mai amintea. Trupele de intervenţie sosiseră

la fața locului de fiecare dată și scenariul fusese întotdeauna la fel de previzibil. Un deținut care reușea cumva să producă în închisoare vreo băutură alcoolică, ceva, și se îmbăta bine, după care îi veneau tot felul de idei, cum că ar fi fost tratat incorect de către cei din personal, mai ales dacă erau femei, și reacționase cu un oarecare exces de zel, devenind puternic, imposibil de abordat, și luase ostatic o femeie-gardian, o suplinitoare de vreo douăzeci și nouă de ani, amenințând-o cu o șurubelniță ruginită. Apoi se dădea alarma și câteva zeci de polițiști specializați pe asemenea cazuri interveneau imediat, înarmați cu puști cu lunetă, după care era doar o chestiune de timp ca bețivul să se dezmeticească și să-și dea seama cam ce șanse avea împotriva grupului de polițiști și să renunțe, cu mâinile ridicate, obținând un singur lucru: încă vreo șase ani de detenție și niște restricții aspre în ceea ce privea numărul de permisii.

Dar cazul lui Hoffmann era diferit.

Conform gardienilor pe care-i închisese în celule, nu era beat, dimpotrivă, părea că acționează după un plan, fiecare pas părea analizat în prealabil și era clar că nu acționa impulsiv, ci consecvent.

John Edvardson dădu volumul mai tare la stația de emisie-recepție și le transmise celor doisprezece polițiști sosiți de curând că patru din ei trebuie să se ducă la intrarea atelierului din corpul B ca să monteze microfoane, cinci trebuiau să urce pe scările montate pe fațadă spre acoperiș și ceilalți trei trebuiau să-i ajute pe cei care supravegheau casa scărilor.

Se apropiase de atelier. Blocase accesul în cimitir.

Făcuse tot ce putea și trebuia să facă în clipa aceea.

Următoarea mișcare îi aparținea infractorului.

*

Uşa masivă de oţel de la etajul patru al clădirii Poliţiei era deschisă. Ewert Grens trase cardul de acces prin aparatul de citit, formă codul din patru cifre şi aşteptă până când poarta metalică se dădu în lături. Intră în spaţiul strâmt şi se apropie de vestiarul numerotat, deschise uşiţa cu cheia şi scoase arma din dotare pe care o folosea foarte rar. Încărcătorul era plin cu gloanţe şi Grens îl montă la loc. Muniţia era înlocuită cu nişte gloanţe transparente ca nişte cioburi de sticlă, genul care sfâşia totul în calea sa. Se grăbi apoi spre departamentul de investigaţii şi încetini pasul doar când ajunse în faţa uşii lui Sven Sundkvist, *avem treabă, Sven, vreau să fiţi în garaj cu Hermansson în cincişpe' minute şi dă-mi tot ce găseşti despre 721018-0010*, apoi îşi continuă drumul, fără să mai audă răspunsul lui Sven.

*

Pe acoperiş era cineva.

Se auziră bufnituri şi un hârşâit.

Piet Hoffmann stătea lângă maldărul de plăci din fibră de sticlă. Luase decizia corectă. Dacă le-ar fi lăsat să atârne acolo sub tavan, sigur n-ar fi auzit mişcările discrete de deasupra capului său.

Hârşâitul se auzi din nou.

De data asta în faţa uşii.

Erau peste tot, în turnul bisericii, pe acoperiş şi la uşa principală. Îi restrângeau din ce în ce mai mult spaţiul de desfăşurare. Erau suficient de mulţi ca să supravegheze închisoarea şi să pregătească simultan un atac în forţă din mai multe direcţii.

Adună plăcile pătrate şi le aruncă una după alta spre uşă, ca să se audă, n-aveau decât să stea acolo, afară cu microfoanele lor şi să-şi dea seama că din clipa aceea avea să fie şi mai greu să pătrundă înăuntru, că începând de atunci piedica aceea avea să-i mai încetinească o secundă în plus, timpul de care aveai nevoie ca să-ţi împuşti ostaticii dacă aveai deja arma la îndemână.

*

Mariana Hermansson conducea destul de repede, cu sirena urlând isteric şi cu lumina albastră clipind. Înaintaseră vreo zece kilometri şi ieşiseră înspre nord din Stockholm, iar acum stăteau cu toţii liniştiţi, în mod ciudat, poate din cauză că se gândeau la un caz similar de mai demult, sau la o vizită anterioară la penitenciar, lucru care făcea parte din sarcinile lor zi de zi. După un timp, Sven începu să cotrobăie în torpedou şi dădu peste cele două casete cu piese amestecate de Siwan şi şlagăre din anii '60 şi vârî una în casetofonul maşinii, cum făcea de obicei, asculta ceva ce aparţinea trecutului lui Grens ca să scape de vorbărie, de sentimentul că, de fapt, nu prea au subiecte comune.

— Scoate-o!

Ewert se răstise la el şi Sven nu prea înţelegea de ce.

— Credeam că...

— Scoate-o odată, Sven! Port doliu şi aş vrea să respecţi asta.

— Adică, ce vrei să...

— Respect, am zis. Doliu.

Sven scoase caseta şi o puse înapoi în torpedou, închizându-l la loc cu grijă ca să-l vadă şi Ewert. Se întâmpla

des să rămână surprins de comportamentul şefului său şi se învăţase să nu-l mai întrebe nimic. De cele mai multe ori, lucrurile se linişteau cel mai bine când trăsăturile oamenilor rămâneau exact asta, doar nişte trăsături, nu de alta, dar nici el nu era mai breaz, toţi îl considerau un plicticos, genul care încerca să evite conflictele, care nu căuta să urce pe scara ierarhică pentru că-şi dăduse seama de mult că asta era o îndeletnicire a oamenilor nesiguri şi timoraţi.

— Şi tipul care a luat ostaticii?

Se întoarse spre scaunul din spate.

— Da?

— Ai construit profilul?

— Stai o secundă.

Sven Sundkvist scoase cinci documente dintr-un plic şi îşi puse ochelarii de citit. Primul era extras din registrul infractorilor urmăriţi şi purta un cod special, folosit doar în cazul câtorva infractori. Lui Grens i-a fost de ajuns să-l vadă.

— E *din ăla,* ştii.

Ewert Grens oftă. Unul din ăia care nu puteau fi dezarmaţi decât cu un detaşament de la trupele speciale, instruite pentru astfel de cazuri. Unul din ăia care nu cunoşteau nicio limită.

— Şi altceva?

— Cazierul. Zece ani pentru amfetamine. Dar pe noi ne interesează o condamnare mai veche.

— Aşa?

— Cinci ani. Pentru tentativă de omor. Şi act de violenţă deosebit de grav împotriva unui organ de poliţie.

Sven Sundkvist răsfoi printre documentele următoare.

— Am primit hotărârea instanței de judecată. În momentul în care a fost reținut, infractorul i-a aplicat lovituri multiple cu patul pistolului polițistului, după care a tras două focuri de armă țintind spre un altul și nimerindu-l în pulpă și în partea superioară a brațului stâng.

Ewert Grens ridică o mână în aer.

Avea fața ușor stacojie, se dădu pe spate și își trecu degetele prin părul rar cu un aer pierdut.

— Piet Hoffmann.

Sven Sundkvist tresări.

— De unde știi?

— El e.

— Încă nu ți-am zis cum îl cheamă. Dar... da, așa-l cheamă. Ewert... de unde ai știut?

Grens se înroși și mai mult și începu să respire sacadat.

— Am citit sentința, Sven, *sentința aia nenorocită pe care o citezi,* cu nici douăzeci și patru de ore în urmă. La Piet Hoffmann mă duceam atunci când am plecat la penitenciarul Aspsås. Am zis să-l interoghez în legătură cu crima de pe Västmannagatan 79.

— Nu înțeleg.

Ewert Grens își scutură capul încet.

— Era unul dintre cei trei pe care m-au pus să-i cercetez, apropo de execuția de pe Västmannagatan. *Piet Hoffmann.* Nu pricep cum și de ce, dar era unul dintre ei, Sven.

*

Era un cimitir care ar fi trebuit să fie frumos. Cu soarele pătrunzând printre arțarii înalți și înfrunziți, potecile

pietruite şi drepte, greblate de curând şi peluza tunsă frumos din jurul mormintelor care stăteau tăcute şi-l aşteptau pe următorul vizitator. Dar frumuseţea asta era doar o iluzie, o suprafaţă sub care, dacă te apropiai mai mult, descopereai ameninţarea, neliniştea şi frământarea, şi vizitatorii schimbaseră stropitorile şi florile cu arme automate şi măşti negre. John Edvardson îi întâmpină deja la poartă şi cei patru se grăbiră spre o biserică albă cu trepte abrupte în faţa unei uşi de lemn închise. Edvardson îi întinse un binoclu lui Ewert Grens şi nu scoase nicio vorbă până când comisarul de la Criminalistică nu găsi fereastra potrivită.

— E în partea aia a atelierului.

Ewert Grens îi înmână binoclul lui Hermansson.

— Partea asta a atelierului are doar o intrare şi o ieşire. Dacă vrei să iei ostatici... e cel mai nepotrivit loc în care te-ai putea ascunde.

— I-am auzit vorbind.

— Pe amândoi?

— Da. Sunt în viaţă. Aşa că nu putem să intrăm.

Camera care se afla în dreapta, imediat după intrarea în biserică, nu era foarte încăpătoare, dar era singura care putea fi transformată într-un centru de criză. Era o cameră unde apropiaţii persoanei decedate se adunau înainte de înmormântare şi unde mirii aşteptau înainte să intre în capelă. Sven şi Hermansson mutară scaunele lângă perete, în timp ce Edvardson se duse la micul altar din lemn şi desfăşură un plan al întregii închisori şi o schiţă detaliată a atelierului.

— Nu l-aţi scăpat din ochi... deloc?

— Le-aş putea ordona să-l împuşte oricând. Dar e prea departe. E la o mie cinci sute trei metri. Armele noastre sunt garantate până la şase sute.

Ewert Grens îşi odihni degetul pe desen şi fereastra care era singurul lor punct de contact cu omul care omorâse cu doar câteva ore în urmă.

— Ştie că nu putem să-l nimerim de aici... şi se simte în siguranţă în spatele gratiilor... şi al geamului securizat.

— Asta o *crede* el.

Grens se uită la Edvardson.

— Crede?

— Noi n-avem cum. Cu echipamentul *nostru.* Dar se poate face.

*

Pe masa mare de conferinţă din camera aflată pe colţ a clădirii Guvernului se afla o schiţă. Încăperea era luminată bine, lumina candelabrelor amestecându-se cu razele soarelui ce pătrundeau prin ferestrele înalte cu vedere spre Norrström şi Riddarfjärden. Fredrik Göransson atinse teancul de hârtii groase şi îl mută apoi mai încolo ca să-l ascundă de şeful Poliţiei şi de secretarul de stat.

— Clădirea asta de aici, de lângă zid, e corpul B. Şi acolo, sus, la ultimul etaj e atelierul.

Trei capete se aplecară asupra mesei şi cercetară planul unui loc pe care nu-l văzuseră niciodată.

— Aşadar, Hoffmann e aici. Şi lângă el, întinşi pe podea, sunt ostaticii. Un deţinut şi un paznic. Complet dezbrăcaţi.

Era greu să-ţi dai seama dintr-un desen cu linii drepte că unul care ameninţa c-o să omoare se afla chiar acolo.

— Edvardson zice că de când au ajuns băieţii de la trupele speciale, a stat numai în geam.

Göransson luă mapele şi dosarul gros ce conţinea actul emis de penitenciarele statului de pe masă şi le puse

pe scaune ca să facă loc şi, văzând că nu-i de ajuns, luă şi termosul şi cele trei ceşti goale. Desfăşură apoi harta comunei Aspsås şi trase cu o cariocă o linie dreaptă de la nişte pătrate mari care reprezentau corpurile diferite ale închisorii până la un dreptunghi marcat cu o cruce, aflat lângă o suprafaţă colorată cu verde.

— Biserica. Se află la exact o mie cinci sute trei metri de închisoare. E singurul loc de unde am putea să-l nimerim cu o armă cu lunetă. Lucru ştiut şi de Hoffmann, de altfel. Edvardson e sigur de asta. Zice că echipamentul din dotarea poliţiei nu ţinteşte până acolo şi asta vrea să ne transmită şi Hoffmann, de asta stă în geam.

Cafeaua din termos se terminase şi secretarul de stat îşi luă ceaşca de pe masă şi o umplu pe jumătate. Se ridică apoi şi făcu câţiva paşi prin cameră, îşi privi vizitatorii şi le vorbi pe un ton scăzut.

— Ar fi trebuit să mă anunţaţi de ieri.

Nu se aştepta la niciun răspuns.

— Ne-aţi băgat în bucluc.

Tremura de furie, îl privi pe fiecare în parte, apoi scăzu tonul şi mai mult.

— L-aţi obligat să facă primul pas. Şi din cauza asta, n-am încotro, trebuie să reacţionez.

Se uita în continuare la ei în timp ce se ducea spre uşă.

— Mă întorc în cincisprezece minute.

*

Fiecare treaptă era un chin şi când Ewert Grens zări scara de aluminiu care ducea spre o trapă de unde se ajungea în turnul bisericii, piciorul bolnav îl săgetă ascuţit, alungându-i toate gândurile. Nu scoase niciun cuvânt

când alunecă deja după primele trepte şi nici când îşi simţi stomacul în gât, după încă vreo două–trei. Fruntea îi strălucea de transpiraţie şi braţele îi amorţiră când se strecură prin gaura din tavan şi îşi izbi capul de marginea clopotului greu, de îi dădu sângele. Se întinse pe jos şi parcurse ultimii metri târându-se până la uşa balconului spre vântul slab şi răcoritor.

În clipa aceea, la faţa locului se aflau în total patruzeci şi şase de poliţişti, unii în faţa închisorii, alţii în clădire, doi în turnul bisericii şi alţi câţiva în faţa ei. Cei doi lunetişti urmăreau cu binoclul fereastra de la etajul trei al corpului B.

— Păi, am avea două puncte strategice. Podul de pe calea ferată e cu vreo câteva sute de metri mai aproape de închisoare, dar de acolo am avea un unghi de tragere mult mai prost, suprafaţa de impact ar fi mult mai mică. În schimb, de aici, e perfectă. Îl vedem bine. Dar avem o problemă. Lunetiştii noştri folosesc o armă numită PSG 90 cu care putem trage până la şase sute de metri. Pentru asta îi şi instruim. Dar distanţa asta e mult mai mare, Ewert.

Ewert Grens se ridicase şi se postase în capătul celălalt al balconului îngust, cu degetele încleştate în jurul balustradei. Zări din nou umbra lui Hoffmann.

— Şi ce înseamnă asta?

— Că e prea departe. Pentru noi. Şi că e imposibil de doborât.

— Imposibil?

— Din câte ştim, distanţa maximă de la care un lunetist a doborât vreodată o ţintă a fost de două mii trei sute şaptezeci şi cinci de metri. E vorba de un lunetist din Canada.

— Aşa, şi?

— Şi ce?

— Păi, asta înseamnă că nu e imposibil.

— Ba da. Pentru noi.

— Dar e cu nouă sute de metri mai mult! Care dracu'-i problema?!

— Problema e că n-avem niciun specialist pe o astfel de distanţă. *Noi* nu avem experienţă. *Nu* avem echipamentul necesar.

Grens se întoarse spre Edvardson şi balconul se cutremură, era greu şi a tras prea brusc de balustradă.

— Păi, şi cine...

— Cine ce?

— Cine are? Experienţa. Echipamentul.

— Ministerul Apărării. Ei îi instruiesc şi pe lunetiştii noştri. Ei au experienţă. Şi, mai ales, echipamentul care ne trebuie.

— Atunci cheamă-i aici. *Chiar acum.*

Balconul se clătină din nou, Ewert Grens se înfuriase şi corpul cel mare se mişca înainte şi înapoi, dădea din cap şi bătea din picioare. John Edvardson aşteptă până când termină. Nu-i prea păsa de comisarul de la Criminalistică atunci când îl vedea atât de periculos.

— Nu merge chiar aşa. Nu putem apela la forţele militare pentru scopurile noastre.

— E vorba de viaţa unor oameni!

— Ordonanţa SFS 2002:375. *Ordonanţa privind sprijinul Ministerului Apărării acordat în caz de intervenţii civile.* Pot să ţi-o citesc dacă vrei. Paragraful şapte.

— Mă piş pe ea!

— Asta e legea, Ewert.

*

Îi ascultase cum se mişcau pe acoperiş, făcând câte un zgomot discret, au stat tot timpul la pândă, dar păreau precauţi.

Apoi în receptor se auzi o răsuflare precipitată.

— Ministerul Apărării. Ei îi instruiesc şi pe lunetiştii noştri. Ei au experienţă. Şi, mai ales, echipamentul care ne trebuie.

Piet Hoffmann zâmbi.

— Atunci cheamă-i aici. *Chiar acum.*

Zâmbi din nou, însă doar în sinea lui, apoi se grăbi să se posteze lângă geam, cu umărul spre el, afişându-se doar din profil.

Echipament, experienţă, cunoştinţe.

Un lunetist. Un lunetist de la *Ministerul Apărării.*

*

Harta comunei Aspsås se afla în continuare pe masa de consiliu când secretarul de stat se întoarse din biroul său şi închise uşa cu grijă.

— Gata, putem continua.

Părea încordată şi avea faţa stacojie când a plecat, cu cincisprezece minute în urmă, şi nu se ştia cu cine a vorbit sau ce a făcut, dar a funcţionat, acum arăta mai calmă, părea hotărâtă şi concentrată în timp ce-şi sorbea cafeaua.

— Unde-i jurnalul?

Dădu din cap spre una dintre mapele care fuseseră luate de pe masă.

— Aici.

— Dă-mi-l.

Göransson îi întinse mapa groasă, neagră şi ea începu s-o frunzărească încet, observând că fiecare pagină era scrisă de mână, când cu un pix albastru, când cu unul negru.

— Există vreo întâlnire înregistrată aici? Între omul vostru de legătură şi Hoffmann?

— Da.

— Şi ăsta e singurul exemplar?

— E exemplarul pe care îl păstrez, în calitate de controlor al autorităţilor. Singurul.

— Distruge-l.

Puse mapa pe masă şi o împinse uşor spre Göransson.

— Mai există vreo legătură formală între Poliţie şi Hoffmann?

Göransson scutură din cap.

— Nu. În cazul lui, nu. Şi nici în ceea ce priveşte ceilalţi agenţi sub acoperire. Noi nu lucrăm aşa.

Părea mai relaxat.

— Hoffmann şi-a primit salariul de la noi timp de nouă ani. Dar de pe un cont anonim, aşa că nu trebuie să trimitem niciun raport către Fisc. Adică nu se regăseşte pe nicio listă de plăţi. De fapt, oficial, el nici nu există pentru noi.

Mapa cu actul privind funcţionarea penitenciarelor zăcea în continuare pe un scaun.

— Şi aia? E a lui?

— E doar despre el, da.

Femeia deschise mapa, căută prin teancul de caziere judiciare şi rapoarte privind starea mentală a lui Hoffmann.

— Asta-i tot?

— E imaginea noastră despre el.

— Cum adică, imaginea noastră?

— Imaginea pe care am creat-o noi despre el.

— Şi imaginea generală... constituie un motiv plauzibil... nici nu ştiu cum să formulez... pentru agentul de

poliție care va lua o decizie referitoare la... cum să zic... la deznodământul poveștii cu ostaticii?

Camera se lumină și mai tare, razele soarelui pătrunseră în încăpere și bolta albă reflectă lumina puternică, amplificând-o.

— A fost o imagine suficient de negativă încât să fie acceptată de grupul mafiot în care s-a infiltrat. Și după asta, noi am mai înflorit-o puțin ca să-l facem credibil și în rândul colegilor lui de la închisoare, pe perioada cât ar fi stat la Aspsås.

Secretarul de stat lăsă mapa deoparte și îl privi pe Göransson care putea fi foarte bine șeful operațiunii de anihilare având în vedere gradul său.

— Ai putea lua... având în vedere situația de la Aspsås... și faptul că ostaticii sunt în pericol... ai putea lua o decizie din care să reiasă că Hoffmann e periculos și capabil să omoare?

Inspectorul de poliție dădu din cap.

— Categoric.

— Și ceilalți inspectori de poliție care ar putea fi detașați la fața locului ar lua aceeași decizie, având în vedere imaginea asta?

— Niciun polițist aflat la fața locului nu s-ar îndoi de faptul că Hoffmann e în stare să omoare un gardian dacă-i citește cazierul.

Soarele se plictisi de norii pufoși din fața ferestrei Guvernului și razele puternice dispărură. Era plăcut să poți privi în jur în lumina slabă.

— Deci... dacă șeful operațiunii de la Aspsås e convins că Hoffmann e gata să-i omoare pe ostatici... dacă trebuie să ia o decizie chiar acum... ce face?

— Dacă şeful operaţiunii consideră că ostaticii se află în pericol de moarte şi că Piet Hoffmann e la un pas de a-i ucide, o să dea ordin de incursiune pentru a-i pune în siguranţă pe ostatici.

Göransson se apropie mai mult de masă şi de hartă şi trase o linie imaginară cu vârful degetului de la dreptunghiul care reprezenta corpul B până la cel aflat la o jumătate de kilometru, reprezentând biserica.

— Dar în cazul de faţă nu e posibil.

Desenă un cerc în aer deasupra clădirii marcate cu o cruce, încet, tot mai încet, cu mâna zăbovind deasupra hărţii.

— Dacă o să fie nevoit, şeful operaţiunii o să ceară ajutorul unui lunetist din trupele de intervenţie naţionale ca să-l anihileze pe Hoffmann.

— Ca să-l anihileze?

— Ca să-l împuşte.

— Să-l împuşte?

— Ca să-l neutralizeze.

— Să-l neutralizeze?

— Da, ca să-l ucidă.

Camera cu micul altar din lemn fusese deja transformată în centru de criză. Planurile penitenciarului Aspsås zăceau în continuare pe suprafața destinată oficierii slujbei, înconjurate de pahare de unică folosință provenind de la cea mai apropiată benzinărie, goale sau pline pe jumătate de cafea, iar fereastra îngustă se clătina ușor în bătaia vântului, deschisă larg pentru a permite aerisirea încăperii din care vocile stresate și chinuite consumaseră tot oxigenul. Ewert Grens se plimbă agitat printre Edvardson, Sundkvist și Hermansson, vociferând din plin, dar fără a fi agresiv sau furios măcar. Preluase comanda cu puțin timp în urmă și era perfect conștient de ceea ce avea de făcut, știa că el avea să fie cel care urma să ia hotărârea decisivă și tot el avea să poarte răspunderea pentru viețile mai multor oameni. Părăsi încăperea îmbâcsită și se plimbă printre mormintele și florile plantate de curând din cimitirul pustiu și văzu un altul, un loc pe care nu îndrăznise să-l viziteze încă și în care avea de gând să se plimbe după ce se sfârșea toată povestea asta. Se opri între o piatră de mormânt cenușie, foarte frumoasă și un copac care semăna cu un arțar, ridică binoclul care-i atârna la piept și cercetă clădirea din spatele zidului închisorii Aspsås și pe bărbatul care se întrezărea la o fereastră, tipul ăsta pe nume Piet Hoffmann pe care Grens ar fi trebuit să-l audieze cu o zi în urmă, ceva nu era în

regulă, îi putea a treabă murdară, ştia că un om care se îmbolnăvea dintr-odată nu se întrema aşa de repede şi, mai ales, nu împuşca pe cineva între ochi cu sânge rece.

— Hermansson?

Se duse la fereastra deschisă şi strigă.

— Vreau să-l cauţi pe medicul penitenciarului. Vreau să aflu cum se face că un deţinut care ieri era încă în carantină, azi la prânz s-a fâţâit pe aici cum a vrut şi a putut să ia şi ostatici.

Ewert Grens mai zăbovi un timp în faţa ferestrei deschise şi privi spre clădirea închisorii. De data asta ştia de unde provine puterea aceea lăuntrică pe care o simţea tot timpul mânându-l până când îşi atingea scopul. Gardianul bătrân. Dacă cei doi pe care Hoffmann îi luase ostatici ar fi fost doi colegi de celulă, n-ar fi fost la fel de înverşunat, nu s-ar fi simţit la fel de neliniştit. Asta era, n-avea ce să facă. De unul dintre corpurile goale întinse pe jos, în atelier, nu-i păsa mai deloc, mai ales că ar fi putut fi chiar complicele secret al celuilalt deţinut. Nu că s-ar fi mândrit cu nepăsarea asta, dar mai mult de atât nu se putea forţa să simtă. În schimb, gardianul care purta uniformă şi lucra acolo *ca reprezentant al publicului într-un loc pe care publicul îl disprețuia*, un om între două vârste care-şi irosise zilele în locul ăsta nenorocit n-ar fi trebuit să accepte o astfel de jignire profundă din partea cuiva care credea că are dreptul să-i curme viaţa cu un revolver.

Grens înghiţi în sec.

Despre el era vorba aici, despre gardianul acela bătrân.

Coborî binoclul şi scoase telefonul mobil. Încercă să-şi aducă aminte dacă îi mai ceruse vreodată ajutorul superiorului său două zile la rând. Încheiaseră cândva o

înțelegere tacită cum că n-o să se amestece niciodată în treaba celuilalt şi c-o să evite conflictul cu o persoană care displăcea ambelor părți. Dar de data asta n-avea încotro. Formă numărul biroului aflat la doar câteva uşi de al lui. Nu-i răspunse nimeni. Sună din nou la centrală şi ceru să i se facă legătura cu numărul de mobil al şefului său. Inspectorul-şef Göransson răspunse după primul semnal pe un ton scăzut, de parcă s-ar fi aflat într-o şedință.

— Auzi, Ewert... să ştii că nu prea am timp de taclale acum. Încerc să rezolv o problemă urgentă.

— Păi, şi asta e urgentă.

— Am...

— Mă aflu la exact o mie cinci sute trei metri de penitenciarul Aspsås. Trebuie să mă ocup de o luare de ostatici. Un gardian de la închisoare riscă să-şi piardă viața dacă iau o decizie greşită. Vreau să fac tot posibilul să evit acest lucru. Dar am nevoie de un pic de ajutor administrativ. Ştii tu, că doar cu asta te ocupi.

Inspectorul-şef Göransson îşi trecu mâna peste față şi prin păr.

— Eşti la Aspsås?

— Da.

— Şi tu eşti şeful operațiunii?

— Tocmai l-am schimbat pe Edvardson. El e ocupat cu băieții de la trupele de intervenție.

Göransson ridică telefonul mobil deasupra capului şi începu să gesticuleze, încercând să atragă atenția secretarului de stat şi a şefului poliției şi dădu din cap înverşunat până când aceştia s-au prins.

— Te ascult.

— Am nevoie de un lunetist priceput.

— Păi, şi trupele de intervenţie? Bănuiesc că sunt la faţa locului, sau nu?

— Ba da.

— Şi atunci?

— Am nevoie de un om instruit care să fie echipat cu armamentul potrivit pentru o distanţă de o mie cinci sute de metri. Se pare că poliţia n-are aşa ceva. Prin urmare, solicit un lunetist de la forţele *militare.*

Secretarul de stat şi şeful poliţiei îl auziră şi ei. Stăteau aproape de Göransson şi începuseră să înţeleagă ce se petrece.

— Ştii prea bine că forţele militare nu pot interveni împotriva unui civil.

— Tu eşti un birocrat, Göransson. Nu ştiu dacă mai e ceva la care să te pricepi mai bine decât la birocraţie. Vreau să găseşti o soluţie.

— Ewert...

— Înainte să *moară* ostaticii.

*

Göransson ţinea telefonul în mână.

Senzaţia neplăcută.

Apăru din nou.

— Era Ewert Grens. Comisarul de la Criminalistică, cel care investighează cazul Västmannagatan 79. E aici acum.

Le arătă un punct de pe hartă, o dungă subţire care simboliza un loc care exista şi în realitate. Ewert Grens stătea acolo, chiar acum. El era cel care în curând avea să ia o decizie, pe baza informaţiei adunate din registrele şi dosarele aflate la dispoziţia lui, care conţinea date

născocite de propriii lui colegi şi care ar fi obligat orice agent de poliție cu grad superior să tragă.

Să tragă.

— Uitați, aici... stă chiar aici. A fost numit şeful operațiunii. El coordonează întreaga operațiune de la fața locului, el e responsabilul, el o să decidă *în ce fel* o să decurgă totul.

Mâna lui Göransson tremura, chiar dacă o lipi tare de marginea hărții. Nu prea i se întâmpla aşa ceva. Să-i tremure mâinile.

— E la o mie cinci sute trei metri de fereastra la care l-au văzut pe Hoffmann şi are la dispoziție nişte lunetişti de la poliție, care nu sunt nici instruiți pentru o astfel de distanță şi n-au nici armamentul corespunzător. Aşa că a cerut un lunetist de la forțele militare. Şi o armă mai puternică, cu muniție mai bună, unul care să poată trage de la o distanță atât de mare.

Să tragă şi să-l ucidă.

— O soluție se găseşte oricând. Dacă ne străduim, o să găsim cu siguranță una potrivită. Şi e în interesul nostru să găsim o soluție şi să punem punct la toată povestea asta.

Vocea secretarului de stat fusese calmă şi clară.

— Doar suntem datori să salvăm viața ostaticilor.

Ewert Grens a cerut un lunetist profesionist şi echipat corespunzător.

Având în vedere informațiile care circulă pe coridoarele închisorii, Hoffmann n-o să renunțe la ostaticii lui.

Dacă îi dăm un lunetist de la forțele militare, Grens o să-l pună la treabă, mai mult ca sigur.

— Adică, ce vrei să spui?

Göransson se ridicase în picioare. O privi pe femeia încordată din fața lui.

N-o să apese ei pe trăgaci.

O s-o facă cel care o să dea ordinul. O s-o facă lunetistul care o să tragă.

N-au luat nicio decizie.

Le-au dat altora posibilitatea de-a lua o decizie.

— Dar... Dumnezeule...

Göransson îşi ţinea în continuare degetul pe hartă, apoi o trase brusc spre el şi o mototoli cu ambele mâini.

— ... ce dracu' facem noi aici?

Se ridică agitat, cu faţa împietrită şi îmbujorată.

— Vrem să-l facem ucigaş pe Ewert Grens!

— Linişteşte-te puţin.

— Legitimăm un caz de omor!

Azvârli mingea de hârtie care se izbi de fereastră şi ateriză apoi pe biroul secretarului de stat.

— Dacă îi dăm celui responsabil soluţia pe care o cere! Dacă ia o decizie pe baza informaţiilor pe care le-a primit despre Hoffmann! Îl strângem pe Ewert Grens cu uşa ca să dea un ordin greşit şi să omoare un om care n-a comis în viaţa lui un act de violenţă, dar despre care se presupune că e violent, incontrolabil şi capabil să ucidă!

Secretarul de stat se aplecă înainte şi ridică harta mototolită, o strânse în pumn şi privi îndelung chipul interlocutorului ei, care mai avea puţin şi exploda.

— Dacă o să se ajungă aici, dacă cel responsabil o să aibă la dispoziţie un lunetist de la forţele militare şi o să fie nevoit să ia decizia de-a trage... o s-o facă doar ca să-i salveze pe ostatici.

Vorbi pe un ton controlat şi atât de coborât, încât cei care o ascultau au fost nevoiţi să-şi oprească respiraţia ca s-o audă.

— Hoffmann e singurul care a omorât. Şi singurul care ameninţă să omoare din nou.

*

Curtea dreptunghiulară a penitenciarului Aspsås era acoperită cu un strat de pietriş uscat şi prăfuit. Nici urmă de om sau vreun sunet, câţiva deţinuţi stăteau de câteva ore în celulele lor, în spatele unor uşi care n-aveau să fie descuiate decât după ce situaţia cu ostaticii avea să fie rezolvată. Grens se plimba cu Edvardson, fiind precedat de doi membri ai trupelor de intervenţie. Hermansson îi urma la un pas în spatele lor. Îl aşteptase în faţa porţii închisorii şi îi povestise pe scurt despre întâlnirea cu medicul penitenciarului care n-a auzit de nicio epidemie şi de când lucra la Aspsås n-a trimis în carantină pe nimeni.

— O minciună cretină... şi se leagă... se leagă cu ce se întâmplă aici. Vreau să te duci să-l cauţi pe directorul închisorii şi să-i ceri un răspuns.

Hermansson încuviinţă dând din cap şi făcu stânga împrejur. Grens îi urmări spatele şi umerii slabi prin pâclele de ceaţă. Nu stătuseră de vorbă prea mult în ultimul timp, nici măcar în ultimul an, de fapt, nu prea vorbise cu nimeni. O să se apropie din nou de ea după ce a vizitat mormântul, el care nu mai voia să abordeze nicio poliţistă ajunsese s-o placă din ce în ce mai mult, chiar dacă nici acum nu ştia ce să creadă când îi râdea sau se enerva, dar ştia că e competentă şi inteligentă şi că-l priveşte într-un mod intransigent, aşa cum puţini colegi îndrăzneau. O să vorbească din nou cu ea şi poate c-o s-o roage să facă o pauză şi o s-o invite la o cafea şi o prăjitură cu migdale la cafeneaua de pe Bergsgatan. Era un gând îmbucurător,

îi plăcea să se gândească la asta, la o cafea cu fiica pe care n-au avut-o.

Ewert Grens deschise uşa de la izolator şi coridorul unde începuse totul cu câteva ore în urmă. Corpul prăbuşit, cu capul sângerând, fusese deja evacuat de acolo şi întins pe o targă de la morgă, fiind în drum spre medicul legist, iar cei doi gardieni care fuseseră ameninţaţi cu arma şi închişi în câte o celulă se aflau în sala de recepţie cu un grup de criză şi discutau cu psihologul şi cu preotul închisorii.

De fapt, primul lucru pe care-l remarcă fu corul de izbituri.

În celulele de la etajul întâi, toţi deţinuţii bătea cu pumnii în uşa închisă. Era un sunet regulat care-ţi făcea inima să bată aiurea. Ştia că aşa făceau de obicei şi se hotărâse să-i ignore, dar sunetul îi pătrunse în creier şi se simţi uşurat când o luă spre casa scărilor în urma lui Edvardson şi trecu pe lângă poliţiştii înarmaţi care păzeau fiecare palier.

Se opriră la etajul trei, dădură tăcuţi din cap spre cei opt membri ai trupelor de intervenţie care stăteau în faţa atelierului, pregătiţi să spargă uşa la ordin, să arunce înăuntru o grenadă incendiară şi să preia controlul asupra situaţiei în zece secunde.

— E prea mult.

Ewert Grens vorbi pe un ton scăzut şi John Edvardson se aplecă înainte ca să-i poată răspunde la fel de încet.

— Atunci în opt secunde. Cu trupa asta pot să reduc la opt, Ewert.

— Tot nu-i de ajuns. Ca să ţintească şi să mute ţeava armei de la un cap la celălalt şi să tragă... Hoffmann n-are nevoie de mai mult de o jumătate de secundă. Şi

cu starea lui mentală... nu vreau să risc să-mi omoare un ostatic.

John Edvardson dădu din cap spre tavan şi spre târşâitul înfundat al celor care îşi schimbau poziţia din când în când.

Grens scutură din cap.

— Nu contează, tot nu-i de ajuns. Ostaticii ăia mor de zece ori până când pătrundem... nu contează pe unde, de pe acoperiş, pe uşă...

Nu mai suporta bubuitul ăla prea mult, nu mai reuşea să se concentreze şi la tâmpiţii de jos, şi la ăsta de aici. Pornise spre casa scărilor şi spre sunetul nimicitor şi iritant, dar se întoarse când Edvardson îl apucă de umăr.

— Ewert...

— Mulţumesc.

Stătuseră aşa, fără să spună nimic, cu respiraţia poliţiştilor în ceafă.

— În cazul ăsta, Ewert, dacă Hoffmann nu se predă de bunăvoie şi apreciem că ameninţările lui nu mai sunt doar vorbe goale... avem o singură soluţie. Lunetistul de la forţele militare. Cu o armă suficient de performantă ca să-l ucidă.

*

Senzaţia neplăcută îl urmări peste tot şi îl făcu să se mişte agitat şi să-şi dreagă vocea de mai multe ori. Fredrik Göransson făcea ture între fereastră şi birou de vreo zece minute într-o cameră din clădirea Guvernului, dar n-avea unde să se refugieze.

— *Noi* am avut grijă ca deţinuţii să afle de un turnător.

Harta mototolită zăcea în coşul de gunoi. Göransson o scoase de acolo şi o netezi.

— *Noi* l-am obligat să acționeze.

— Avea o misiune.

Șeful Poliției nu intervenise până atunci. Acum se uită la colegul lui.

— Dar nu trebuia să amenințe cu moartea niște oameni.

— Ne-am descotorosit de el.

— Ai mai scăpat tu și înainte de agenți sub acoperire.

— Am negat că am fi colaborat vreodată cu agenți infiltrați. Am stat cu brațele în sân și nu i-am oferit protecție niciunui agent demascat atunci când organizația s-a ocupat de el. Dar de data asta... nu-i același lucru. Aici nu e vorba de descotorosit. E vorba de omor.

— N-ai înțeles nici acum. Nu noi luăm deciziile. Doar îi oferim o soluție polițistului care *trebuie* să ia o decizie.

Bărbatul agitat și gesticulând nu mai putea să stea locului. Se repezi spre ușa închisă, trecând pe lângă masa de consiliu, cu senzația sâcâitoare după el.

— Eu în chestia asta nu mă bag.

*

Nu mai tremura de frig. Podeaua care mirosea a motorină era la fel de tare și de rece, dar nu mai simțea frigul, nici durerea din încheieturile genunchilor, nici nu se mai gândea la faptul că era dezbrăcat și legat fedeleș, la faptul că în curând avea să mai primească un șut în șold de la un om care-i șoptea că o să-l omoare. Martin Jacobson nu mai avea putere să vorbească, să gândească, zăcea doar fără să se miște. Nu era sigur dacă Hoffmann chiar se îndreptase spre cea mai mare masă de lucru și scosese din căptușeala pantalonilor o pungă cu un soi de lichid, dacă o tăiase în douăzeci și patru de pătrățele egale și le

lipise cu nişte bandă adezivă de pe raft de capul, braţele, spatele, abdomenul, pieptul, pulpele, gambele şi picioarele deţinutului fără nume, dacă a mai scos după aceea tot de acolo ceva ce semăna cu un cordon detonant de câţiva metri şi l-a înfăşurat în jurul corpului deţinutului, nu era sigur că toate astea s-au întâmplat, dacă ceea ce-a văzut s-a întâmplat cu adevărat, nu mai putea, aşa că-şi feri privirea ca să nu mai vadă nimic, mintea lui nu mai putea să proceseze ceva atât de absurd.

*

Unul dintre cele trei scaune trase, aflate lângă masa de conferinţă, rămăsese gol şi proprietarul biroului, secretarul de stat din cadrul Ministerului Justiţiei netezea o hartă mototolită, de parcă ar fi încercat, fără a fi conştientă, să corecteze un detaliu supărător.

— Putem să facem asta?

Bărbatul din faţa ei, şeful poliţiei, auzise întrebarea ei, dar ştia că nu însemna doar atât, dacă erau sau nu capabili de un lucru, de asta nu se îndoia oricum nimeni, nu Göransson era cel care trebuia să rezolve situaţia, posibilitatea asta nu dispăruse odată cu el. Ceea ce voia să le spună, de fapt, era *avem suficientă încredere unii în alţii*, sau poate chiar *avem suficientă încredere unii în alţii încât să rezolvăm asta şi apoi să ne asumăm răspunderea şi să îndurăm cu demnitate consecinţele faptelor noastre?*

Dădu din cap.

— Da. Putem s-o facem.

Secretarul de stat se dusese la biblioteca din spatele mesei de scris şi scoase un dosar din şirul lung de mape cu cotor negru. Îl răsfoi şi găsi ordonanţa pe care o căuta.

SFS 2002:375. Se loga apoi pe calculatorul ei, căută documentul complet şi îl printă în două exemplare.

— Poftim. Luaţi câte unul.

SFS 2002:375.

Ordonanţa privind sprijinul Ministerului Apărării acordat în caz de intervenţii civile.

Puse degetul pe paragraful şapte.

— Despre ăsta este vorba. E cel pe care trebuie să-l dejucăm cumva.

În cazul sprijinului acordat pe baza ordonanţei de faţă, personalul Ministerului Apărării Naţionale nu poate fi folosit în situaţii în care acesta ar putea apela la violenţă sau constrângere împotriva unei singure persoane.

O cunoşteau cu toţii foarte bine. Era exclus să folosească forţe militare pentru misiunile poliţiei. Ţara asta evitase să apeleze la astfel de soluţii timp de aproape optzeci de ani, interzicându-le forţelor militare să tragă în civili.

Şi totuşi, exact asta trebuiau să facă acum.

— Eşti de acord? Cu comisarul de la Criminalistică aflat la faţa locului? Că singurul fel în care poţi rezolva problema asta... să nimereşti... ţinta... e să apelezi la un lunetist profesionist?

Secretarul de stat netezise harta suficient cât s-o poată urmări cu degetele.

— Da, sunt de acord. Are nevoie de o armă mai puternică, muniţie mai performantă şi un om instruit. Exact ce am cerut şi eu toţi anii ăştia.

Zâmbi obosită, se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

— Deci, cu alte cuvinte, poliţia n-are voie să folosească lunetiştii aflaţi în serviciul Ministerului Apărării.

Se opri.

— În schimb, poliția are voie să folosească lunetiștii aflați în serviciul Poliției. Nu-i așa?

Îl privi și bărbatul dădu din cap precaut și ridică mâinile în aer, nu înțelegea unde voia să ajungă colega lui. Se duse din nou la calculator, căută ceva pe monitor și se întoarse cu câteva documente noi în dublu exemplar.

— SFS 1999:740.

Așteptă până când cel din fața ei găsi pagina.

— Ordonanța privind formarea agenților de poliție. Paragraful nouă.

— Așa...

— Plecăm de la premisa asta. Și găsim o soluție.

Începu să citească cu voce tare.

În caz de o situație specială, Conducerea Poliției poate accepta o abatere de la ceea ce prezenta ordonanță definește drept formare.

Șeful Poliției ridică din umeri.

— Cunosc paragraful ăsta, chiar foarte bine. Dar nu văd ce legătură are.

— Angajăm un lunetist de la forțele militare. Pentru o sarcină a Poliției.

— Asta nu înseamnă că nu e de la forțele militare și că are o formare de polițist.

Secretarul de stat zâmbi.

— Tu ești jurist, ca și mine, nu-i așa?

— Da.

— Și ești șeful poliției. Și acționezi în calitate de polițist. Sau nu?

— Ba da.

— Chiar dacă n-ai făcut Academia de Poliție?

— Da.

— Păi, atunci, asta-i premisa noastră. Și soluția.

Bărbatul nu înțelesese mai mult nici de data asta, habar n-avea în continuare unde voia să ajungă.

— Îl găsim pe lunetistul ăsta profesionist, echipat corespunzător și aparținând forțelor militare. Îl eliberăm din funcția lui de la Ministerul Apărării, cu aprobarea șefilor lui, bineînțeles, și îi oferim o... da, hai să-i zicem... îl angajăm temporar, pentru șase ore, ca polițist. Ca inspector sau comandant. Mă rog, îi alegi tu un grad și o titulatură.

Bărbatul nu zâmbea, nu încă.

— Așadar, îl angajăm pentru șase ore ca polițist. El își face treaba, după care, după astea șase ore, poate să-și reclame postul de la Ministerul Apărării, pe care nu apucă să-l ocupe nimeni.

Dar începea să se prindă.

— Și oricum, Poliția nu face niciodată publice numele lunetiștilor săi, nici înainte, nici în timpul și nici după executarea unei sarcini.

Exact unde voia să ajungă.

— Așa că nimeni n-o să știe cine a tras, de fapt.

O clădire goală, curată.

O podea pe care n-a călcat niciun picior, o fereastră prin care nu s-a uitat nicio pereche de ochi visători.

Întreaga clădire era scufundată în tăcere şi întuneric, doar clanţele nefolosite ale uşilor străluceau. Lennart Oscarsson fusese prezent la inaugurarea corpului K, construit recent, cu şi mai multe celule şi cu o capacitate de cazare şi mai mare decât celelalte, un adevărat simbol al ambiţiilor şi al puterii noului şef. Dar n-a fost să fie. Acum se plimba pe coridoarele pustii şi prin faţa celulelor cu uşile larg deschise. În scurt timp, urma să activeze iluminatul puternic şi alarma cea nouă, iar mirosul de vopsea şi de mobilă din lemn de brad abia scoasă din ambalaj avea să se amestece încet-încet cu cel al fricii şi al dinţilor nespălaţi. Celulele nelocuite urmau să fie inaugurate în doar câteva minute de către deţinuţii evacuaţi în grabă din corpul B, a căror siguranţă era periclitată de armele puternice ale trupelor de intervenţie, aţintite asupra uşilor şi ferestrelor din clădire, şi de bărbatul care luase doi ostatici şi se afla acum la etajul trei, despre care nu aflaseră încă nimic, nici despre intenţiile, scopul sau pretenţiile lui.

Încă o zi de rahat.

Minţise un coleg care ancheta un caz şi îşi rosese toată ziua buza inferioară. Întorsese cu forţa un deţinut

în secția unde colegii lui l-au amenințat cu moartea și, când acesta a luat doi ostatici, făcuse fâșiuțe niște petale de lalea și le împrăștiase pe podeaua umedă. Tonul de apel al telefonului răsună prin clădirea abandonată. Lennart Oscarsson intră într-o celulă goală și se prăbuși epuizat pe un pat de campanie fără saltea.

— Oscarsson?

Recunoscu imediat vocea directorului general și își dezmorți membrele pe suprafața tare.

— Da.

— Care-s cerințele?

— Am...

— Ce vrea?

— Nimic.

— Au trecut trei ore și cincizeci și patru de minute. Și n-a cerut nimic?

— N-a comunicat cu noi deloc.

Văzuse de curând o gură umplând un ecran de televizor, niște buze încordate care formaseră încet cuvântul „omor". Dar nu putea să vorbească despre asta acum.

— Dacă vrea ceva... În caz că exprimă vreo cerință, Lennart. În niciun caz să nu-l lăsați să părăsească închisoarea.

— Nu înțeleg.

— Dacă vrea să-i deschideți poarta. Să nu aprobi așa ceva. Sub nicio formă.

Patul de campanie era tare. Dar nu-l simțea.

— Adică, am înțeles bine? Vrei să... vrei să ignor acordul formulat chiar de tine? Și semnat de către noi toți, cei din conducere? Nu ziceai că dacă viața cuiva, a oricui, e în pericol, dacă ni se pare că cel care a luat ostatici e gata să-și pună în practică amenințările dacă nu-l lăsăm

să plece... nu ziceai să deschidem poarta? Vrei să trecem peste acordul ăsta?

— Ştiu bine ce reguli am semnat. Dar... Lennart, dacă ţii în continuare la postul ăsta al tău, atunci o să faci ce te-am rugat.

Nu reuşea să se clintească din loc. Nu putea, pur şi simplu.

— Ce *m*-ai rugat? *Tu*?

Pentru fiecare om există o limită, un punct critic, după care nu mai poţi negocia cu el.

Aceasta era limita pentru el.

— Sau ce *te*-a rugat altcineva *pe tine*?

*

— Ridică-te.

Piet Hoffmann stătea între cele două trupuri goale, aplecat peste unul dintre ele şi le vorbea ochilor obosiţi şi îmbătrâniţi până când posesorul lor a înţeles ce spune şi a încercat să se ridice. Gardianul pe nume Jacobson se strâmbă de durere când îşi îndreptă genunchii şi spatele şi păşi în direcţia indicată de cel care-l luase ostatic, trecu pe lângă cei trei stâlpi masivi de beton şi dispăru după un perete de lângă intrare, un fel de separeu folosit, se pare, ca depozit, plin de cutii din carton stivuite, cu etichete de la furnizori de unelte şi piese mecanice. Hoffmann îi spuse să se aşeze şi, văzând că nu se mişcă destul de repede, îl îmbrânci iritat pe podea, indicându-i să stea cu spatele sprijinit de perete şi să-şi întindă picioarele, ca să le poată lega mai uşor. Bărbatul între două vârste încercă să comunice cu el cumva de-a dreptul disperat, îl întrebă de ce şi cum şi când, dar nu primi niciun răspuns. Urmări

spatele tăcut al lui Piet Hoffmann până când acesta dispăru pe după o masă de lucru şi o bormaşină.

*

Bocănitul naibii. Ewert Grens scutură din cap. Părea că urmează un anumit sistem. Descreierații băteau în uşile celulelor timp de două minute, făceau o pauză de un minut şi o luau de la capăt. Aşa că Grens se îndreptă spre cabina gardianului, urmat de Edvardson, şi avu grijă să închidă uşa după ei. Cele două monitoare mici se aflau unul lângă altul pe o masă de scris şi arătau acelaşi pătrat negru, filmat de camera întoarsă spre un perete al atelierului. Grens se întinse după vasul de sticlă al cafetierei. Era rece şi conținea un lichid maro şi gros. Turnă şi aşteptă până când se scurse într-unul din paharele de plastic folosite, îi oferi jumătate lui John Edvardson, dar acesta îl refuză, aşa că bău totul dintr-o înghițitură şi constată că nu era cine ştie ce bună, dar că măcar o făcuseră suficient de tare.

— Da?

Tocmai golise şi următorul pahar de plastic când telefonul din fața lui începu să sune pe neaşteptate.

— Domnul comisar Grens?

— Da?

— M-ați recunoscut?

Grens recunoscu vocea birocratului care lucra la câteva etaje mai sus, în clădirea Poliției aflată în zona Kronoberg.

— Ştiu cine sunteți.

— Puteți vorbi? Ce-i cu bocănitul ăla enervant?

— Da, pot vorbi.

Şeful poliţiei îşi drese vocea.

— E vreo schimbare?

— Nu. Vrem să trecem la fapte concrete. Asta dacă am putea, desigur. Dar n-avem cu cine. Şi n-avem nici timp.

— Aţi cerut un lunetist de la forţele militare.

— Da.

— De asta vă sun. Am primit dosarul, e pe masa mea.

— O clipă.

Grens îi făcu semn lui Edvardson să verifice dacă uşa era închisă cum trebuie.

— Da, spuneţi.

— Cred că am o soluţie.

Şeful poliţiei tăcu, aşteptând reacţia lui Grens, dar în afara bubuitului de pe coridor nu-i răspunse nimeni, aşa că fu nevoit să continue.

— Tocmai am întocmit o carte de muncă. Am angajat un instructor şi lunetist militar eliberat din funcţie pentru o misiune de şase ore, pe postul de secretar de poliţie. Omul a lucrat ca gardă de corp regală la Svea. Sarcina lui e să ajute detaşamentul din Aspsås. Tocmai a plecat din Kungsängen cu elicopterul şi o să aterizeze lângă biserica din Aspsås în zece, maximum cincisprezece minute. Iar când o să-şi termine misiunea, adică peste exact cinci ore şi cincizeci şi şase de minute, o să fie luat şi dus înapoi în Kungsängen, ca să aibă timp să aplice pentru postul de instructor şi lunetist militar, neocupat încă.

*

Îl auzi când nu era decât un punctuleţ pe cerul senin. Se repezi la fereastră şi-l urmări în timp ce se făcu tot mai mare şi sunetul din ce în ce mai intens, după care ateriză,

albastru şi alb, în iarba înaltă de pe câmp, între zidul închisorii şi cimitir. Piet Hoffmann îşi plimbă privirea de la cei doi poliţişti care aşteptau sus, pe balconul turnului bisericii până la elicopterul de jos şi la ceilalţi care alergau către el, îi ascultă pe cei care se deplasau pe acoperişul de deasupra capului său şi pe cei de dincolo de uşă, apoi dădu din cap într-o doară, către nimic, gata, erau cu toţii pe poziţie. Verifică legătura de pe braţele şi picioarele deţinutului necunoscut şi apoi se repezi la peretele care despărţea depozitul simplu de restul sălii, îl ridică brusc pe gardianul în vârstă, îl târî pe podea spre camera cu obiectivul îndreptat către peretele de beton, îl întoarse şi avu grijă să filmeze atât gura lui, cât şi pe cea a gardianului când vorbi.

*

Mergea uşor aplecat, îmbrăcat într-o uniformă de camuflaj alb cu gri, avea în jur de patruzeci de ani şi spuse că-l cheamă Sterner.

— Nu pot să fac asta.

În timp ce se apropiau de biserică şi urcară scările de lemn şi apoi cele de aluminiu, Ewert Grens îi descrisese o situaţie dramatică provocată de un deţinut care luase doi ostatici, care, în caz de eşec, putea fi curmată printr-un glonţ trimis din turnul bisericii.

— Nu poţi? Cum adică, ce dracu' vrei să spui?

Lunetistul militar care avea să lucreze drept poliţist în mod legal pentru încă cinci ore şi treizeci şi opt de minute ieşi pe balconul îngust şi schimbă locul cu unul dintre cei doi colegi de-ai lui care stăteau întinşi acolo.

— Asta nu-i o armă obişnuită cu lunetă. Se numeşte „armă automată 90". E mai dură, mai puternică şi e

folosită mai mult pentru distrugeri materiale. Ca să distrugi un autobuz, de pildă. Sau o barcă. Sau să arunci în aer o mină.

Îl salută pe colegul care rămăsese pe loc şi urma să îndeplinească rolul de observator.

— E o distanţă mare. Cel puţin aşa mi s-a spus. Pentru asta mă pregătisem. Dar cu asta... n-am voie să trag într-o ţintă moale.

Îl văzuse pe Piet Hoffmann la geam cu binoclul şi îşi dăduse seama pentru ce îl chemaseră, de fapt.

Îl privi pe Grens.

— Poftim? A, deci... ăla... tipul de acolo... e o *ţintă moale*?

— Da.

— Şi... ce înseamnă asta, mai exact?

— Înseamnă că muniţia pe care o am în dotare e pentru incendiere şi aruncat în aer şi n-am voie să trag cu ea în oameni.

Grens izbucni în râs, cel puţin aşa sunase, ca un râs scurt şi nervos.

— Păi, şi-atunci... ce dracu' cauţi aici?

— Distanţa până la ţintă e de o mie cinci sute trei metri. De asta m-au chemat aici.

— Te-au *chemat* aici ca să împiedici o persoană să omoare alte două. Sau, dacă preferi — să împiedici o ţintă moale să omoare alte două ţinte moi.

Sterner îl fixă cu binoclul pe cel care luase ostatici, rămas pe loc lângă fereastră, complet expus — era greu de înţeles de ce.

— Respect legile internaţionale.

— Legile in... *ce dracu', Sterner*... legile astea-s făcute de nişte tăntălăi care se ascund după birouri! Dar treaba

asta... e reală. Şi dacă cel pe care-l vezi acolo, *ţinta moale*, să-i zicem, cel care în clipa asta reprezintă realitatea pentru noi nu e oprit, tipul ăsta o să omoare nişte oameni. Şi sunt convins că şi ei, şi familiile lor or să-ţi mulţumească în genunchi că ai respectat... stai, cum ai zis... *legile internaţionale.*

Binoclul mărea destul de mult şi chiar dacă mâinile îi tremurau puţin din cauza vântului, îl putea urmări cu uşurinţă pe bărbatul cu păr lung şi blond, care din când în când se întorcea cu spatele la ei şi se uita în jos, la ostatic, probabil, Sterner era convins de acest lucru. Stătea întins pe jos, era acolo, sigur.

— Dacă fac ce vrei, dacă trag cu arma asta şi cu muniţia pe care o am la mine, îi smulg mâinile şi picioarele. I le smulg din loc. Praful se alege de el.

Coborî binoclul şi privi în sus, spre Grens.

— O să-l găseşti... o să găseşti membre şi bucăţi de carne peste tot.

*

Faţa, gura. Apăruse din nou pe monitor.

Bărbatul în uniforma lui albastră, mototolită de gardian se ridică în picioare. În faţa aceluiaşi monitor ca prima oară şi a aceleiaşi camere care fusese întoarsă spre peretele de beton. Lui Bergh îi era în continuare cald, dar opri ventilatorul de masă care stătea în drum în ghereta înghesuită a gardianului central. Avea nevoie de spaţiu mai mult ca să vadă bine cele şaisprezece monitoare spre care trimisese aceeaşi imagine.

Gura rosti un cuvânt, apoi se zări încă o persoană, Jacobson, dezbrăcat şi legat de mâini şi de picioare.

Hoffmann puse mâna pe el, apoi făcu un pas înapoi ca să se vadă clar minirevolverul pe care îl lipi de capul lui Jacobson, după care mai rosti câteva cuvinte.

Bergh nu mai fu nevoit să revadă episodul.

Pe primele două le recunoscu numaidecât.

Îl omor.

Iar pe celelalte patru le ghici după mişcările clare ale buzelor.

În douăzeci de minute.

*

Sven Sundkvist urca treptele bisericii în fugă, cu telefonul mobil în mână. Conversaţia cu vocea iritată care-l sunase de la centrală de curând avusese un mesaj clar, numărătoarea inversă începuse şi fiecare minut, fiecare secundă care trecea însemna timp mai puţin pentru o decizie. Îndreptă scara şi deschise trapa, apoi se strecură pe lângă clopotul de fier până la balcon. Ewert era deja acolo, împreună cu lunetistul cel nou şi cu observatorul lui. Sven le vorbi cu voce tare, nu mai avea timp să repete niciun cuvânt.

Ewert îl privi cu o mină concentrată, vena pulsându-i lângă tâmplă.

— Când te-a sunat?

— Acum un minut şi douăzeci de secunde.

Ewert Grens aşteptase vestea aceea de mult, dar se gândea c-o să mai dureze, c-o să mai aibă timp. Oftă, n-avea ce să facă, asta era, aşa se întâmpla mereu, niciodată n-aveai destul timp pentru nimic. Se ţinu de balustradă, se uită spre comună şi clădirea penitenciarului, două lumi diferite, unice, despărţite de doar câţiva metri de

zid, cu propriile lor reguli şi prevederi, care n-aveau nicio legătură una cu cealaltă.

— Sven.

— Da?

— Cine e?

— Cine?

— Gardianul.

Cel de după fereastra cu geam securizat ştie, Hoffmann ştie exact cum funcţionează lucrurile şi s-a hotărât să înceapă jocul, convins c-o să reacţionăm când vine vorba de un gardian în vârstă. Şi are dreptate. De el ne pasă cel mai mult. De gardianul ăla cu păr cărunt. Dacă... dacă ar fi fost doar un traficant de droguri condamnat pentru nişte ani buni, nu se ştie, e greu de spus, dar probabil că nu ne-am fi strofocat atâta.

— Sven?

— Imediat.

Sven Sundkvist îşi răsfoia carneţelul plin cu notiţe scrise cu creionul. Puţini mai scriau cu aşa ceva.

— Martin Jacobson. Vârsta: şaizeci şi patru. Angajat la Aspsås de la vârsta de douăzeci şi patru de ani. Căsătorit. Copii adulţi. Locuieşte în comună. Iubit, respectat, nu reprezintă nicio ameninţare pentru infractor.

Grens dădu din cap cu un aer absent.

— Să-ţi mai zic?

— Nu acum.

Furia aceea. Motorul lui interior, combustibilul lui, fără el nu însemna nimic. Acum puse din nou stăpânire pe el, îl scutură din rărunchi, la dracu', nu degeaba a lucrat patruzeci de ani bărbatul ăla în pielea goală, legat fedeleş, cu un revolver în miniatură aţintit asupra lui, pentru un salariu de rahat, printre nişte oameni care-l

disprețuiau, ca să moară pe o podea împuțită dintr-un atelier, cu un an înainte de pensie, la dracu'...

— Sterner.

Lunetistul militar zăcea cu binoclul la ochi lângă balustradă, la câțiva metri de el.

— Acum eşti polițist. *Eşti polițist.* Pentru încă cinci ore şi jumătate. Iar eu am fost numit şeful operațiunii. Aşa că eu sunt comandantul tău. Asta înseamnă că începând din clipa asta, o să faci exact ce-ți ordon. Şi, *ascultă aici,* să ştii că nu mă interesează teoriile tale despre ținte moi şi legi internaționale. Ai înțeles?

Cei doi se priviră. Grens nu primi niciun răspuns, dar nici nu se aşteptase.

Fereastra cea mare.

Un bărbat gol, de şaizeci şi patru de ani.

Îşi aminti de un altul, de o situație asemănătoate, o altă luare de ostatici care avusese loc cu aproape douăzeci de ani în urmă, dar simțea şi acum furia aceea gâtuitoare. Câțiva mucoşi condamnați la reabilitare, violenți şi cu antecedente penale, se hotărâseră să evadeze folosindu-se de un ostatic, aşa că au atacat-o pe cea mai vulnerabilă din personalul închisorii, femeia pensionată care muncea ca să-şi completeze pensia la bucătărie, o amenințaseră cu o şurubelniță ieftină şi femeia a murit, nu în timpul atacului, dar ca urmare a traumei suferite, căcăcioşii ăia îi răpiseră integritatea, sufletul, şi săraca femeie n-a ştiut cum să le mai recupereze.

Iar ăsta fusese la fel de laş şi de calculat când l-a luat ostatic pe cel mai bătrân şi mai slab membru al echipei.

— Vreau să-l neutralizezi.

— Cum adică?

— Să-l răneşti.

— Nu se poate.

— Nu se poate? Păi, ce ți-am zis eu mai...

— Nu se poate pentru că în cazul ăsta ar trebui să țintesc abdomenul. Şi de la distanța asta... ar fi prea mică suprafața de impact. Dacă aş ținti spre... braț, să zicem... în primul rând, există un risc mai mare... să nu-l nimeresc şi, în al doilea, dacă îi nimeresc un braț, atunci îi sfâşii şi alte părți ale corpului, le fac bucățele.

Sterner îi întinse arma lui Grens.

Arma neagră şi subțire era mai grea decât se aşteptase, estimă în jur de cincisprezece kilograme, şi finisajele grosolane îi apăsau palmele.

— Arma asta cu lunetă... are o putere de impact nimicitoare pentru corpul uman.

— Ce se întâmplă dacă-l nimereşti?

— Păi, moare.

*

Receptorul era să-i cadă de două ori din urechi. Îl ținu cu degetul, de teamă să nu piardă vreun cuvânt important.

— Neutralizează-l.

Ceva începuse să pocnească şi să pârâie, aşa că îl puse în urechea cealaltă, dar nici aşa nu se auzea prea bine. Se concentră mai bine, ciuli urechile, trebuia, *trebuia neapărat* să înțeleagă tot ce spuneau.

— Ce se întâmplă dacă-l nimereşti?

— Păi, moare.

Auzise destul.

Piet Hoffmann traversă sala, o luă spre micul oficiu şi masa de scris din capătul lui, trase primul sertar şi scoase

aparatul de ras care zăcea într-un compartiment gol, printre creioane şi agrafe de birou, luă apoi foarfecele din suportul pentru creioane şi se duse la depozitul improvizat. Prizonierul lui, gardianul pe nume Jacobson, stătea în continuare cu spatele sprijinit de perete. Hoffmann îi verifică legăturile, apoi smulse dintr-o singură mişcare perdeaua de la geam, luă covorul de pe jos şi se întoarse în sală la celălalt ostatic.

Buzunăraşele din plastic, pline cu nitroglicerină nu se clintiseră din loc. Cordonul detonant, înfăşurat în jurul lui îi intra în carne. Hoffmann îi întâlni privirea rugătoare în timp ce aruncă covorul peste el şi îl legă cu perdeaua.

Luă rezervorul cu motorină, pus pe o masă de lucru, şi îl aşeză lângă picioarele ostaticului.

Pipăi pe sub covor, prinse butonul detonator şi îl lipi cu bandă adezivă de un capăt al cordonului.

Se duse apoi la fereastră şi se uită spre turnul bisericii şi spre arma îndreptată către el.

Stăteau unul lângă celălalt la o fereastră înaltă din clădirea Guvernului, aflată la etajul trei, tocmai o deschiseseră larg şi traseră în piept aerul rece şi înviorător. Cu patruzeci de minute în urmă, îi comunicaseră şefului operaţiunii, aflat la faţa locului în biserica Aspsås, că în curând îl va avea pe lunetistul militar pe care l-a cerut, că acesta era deja în drum spre el.

Problema care păruse nerezolvabilă fusese rezolvată.

Avea toate condiţiile asigurate ca să ia o decizie bazată pe documentaţia care i-a fost pusă la dispoziţie.

O decizie pe care Ewert Grens trebuia s-o ia singur în scurt timp şi pentru care trebuia să răspundă tot singur.

Probabil că nu mai fusese niciodată într-un turn de biserică. Oricum, nu-şi amintea. Poate în copilărie, cu ocazia vreunei excursii, în spatele vreunui profesor ambiţios. De fapt, era destul de ciudat că după atâţia ani de instruire nu trăsese niciodată dintr-un obiectiv atât de la îndemână, o biserică, cel mai înalt punct, de obicei, din cele mai multe comune şi sate. Se sprijini cu spatele de perete şi se uită la clopotul masiv din fier, turnat cu mult timp în urmă pentru a vesti bucuriile şi necazurile comunităţii. Stătea singur în faţa lui, se odihnea, conform instrucţiunilor, ca fiecare lunetist înaintea unei eventuale trageri, izolându-se un timp în propria-i lume, cu observatorul aflat în continuare pe poziţie.

Ajunsese la biserică cu mai puţin de o oră în urmă. În aproximativ cinci ore avea să se întoarcă în Kungsängen, renunţând la postul său temporar de poliţist şi reluându-şi slujba veche. Când îl transportaseră aici, a pus o singură condiţie: că n-avea să tragă decât dacă era vorba de o ţintă fixă, neumană. Dar n-a fost aşa. În câteva ore, avea să facă ceva ce n-a mai făcut niciodată. Avea să ţintească şi să tragă cu o armă grea într-un om.

Un om viu.

Unul care respira, gândea şi căruia avea să-i ducă dorul cineva.

— Ţintă în vizor.

Nu îşi făcea griji că n-o să aibă curajul să tragă sau că n-o să-l nimerească.

Îi era groază de cum avea să se simtă pe dinăuntru, de partea pentru care nu puteai să te antrenezi oricât ai fi vrut, de sentimentul că ai provocat moartea cuiva.

— Repet. Ţintă în vizor.

Judecând după voce, observatorul părea nerăbdător să facă următorul pas. Vântul bătea slab şi Sterner ieşi pe balcon, se întinse pe jos cu arma în mână şi aşteptă. La fereastră se zări aceeaşi umbră. Îl privi pe observator, amândoi simţeau acelaşi lucru, amândoi făcură aceeaşi observaţie, niciunul din ei nu era sigur că individul care stătea la fereastră cu profilul spre ei îşi dădea seama că se expunea, că *puteau* să-l împuşte.

— Încă puţin şi putem să tragem.

Comisarul de la Criminalistică grosolan, iute la mânie şi cu un picior bolnav care părea să-l doară mai tare decât ar fi vrut să arate, se oprise chiar în spatele lui.

— Dacă Hoffmann nu-şi retrage ameninţările, o să vă ordon să trageţi. Numărătoarea inversă începe peste treisprezece minute. Eşti pregătit?

— Da.

— Şi muniţia?

Sterner nu se întoarse, rămase întins pe burtă cu faţa spre penitenciar şi cu ochiul în lunetă, urmărind o fereastră de la ultimul etaj al corpului B.

— Dacă m-aţi fi *informat corect*, aş fi folosit muniţia cu calibru mai mic care e în drum spre noi chiar acum, cu un elicopter de la Kungsängen, doar că n-o să ajungă la noi la timp. Dar asta... în caz că trebuie să penetrez un geam blindat înainte de impact... aş zice că e muniţia potrivită. Dar, vă repet... *nu* merge să-l rănesc. Un glonţ ca ăsta înseamnă moarte sigură.

Uşa era închisă.

În jurul yalei de la uşa din lemn de stejar, cel mai probabil, se vedeau mai multe crăpături. Cheia se învârtea de fiecare dată mai greu în butucul vechi.

Mariana Hermansson bătu încet.

Niciun pas, nicio voce, în caz că era cineva înăuntru, era clar că nu se mişca şi nu scotea niciun cuvânt, semn că nu voia să fie deranjat de nimeni.

Fusese să discute cu medicul penitenciarului, la îndemnul lui Ewert, în cealaltă parte a clădirii imense a închisorii, aflată după acelaşi zid, dar la câteva sute de metri distanţă de atelier şi de Hoffmann şi de riscul de a fi martoră la şi mai multe crime. Ajunsă în corpul C, urmărise printr-o fereastră îngustă un deţinut tuşind, îngrijit la pat, în timp ce bărbatul în halat alb îi spusese că numărul 0913, adică Hoffmann nu primise niciodată îngrijiri medicale în secţia aceea, că nici vorbă să fi constatat la el simptome de epidemie sau să fi recomandat vreo carantină.

Lui Ewert Grens i se servise o minciună. Şeful penitenciarului îl împiedicase să audieze un martor. Iar acum, deţinutul respectiv ţinea un pistol la tâmpla gardianului-şef.

Bătu din nou, mai tare.

Apoi apăsă clanţa.

Uşa nu era încuiată.

Lennart Oscarsson stătea într-un fotoliu de piele, închis la culoare, cu coatele pe masa de lucru lată, cu faţa ascunsă în palme. Respira cu greu, trăgea zgomotos aerul în piept, iar Hermansson constată că fruntea şi obrajii îi străluceau la lumina puternică a candelabrului, din cauza transpiraţiei sau poate că plângea. Nu o observase când a intrat şi nici când s-a oprit la doar câţiva metri de el.

— Mariana Hermansson. De la Poliţia Capitalei.

Bărbatul tresări.

— Aş vrea să vă pun câteva întrebări. În legătură cu Hoffmann.

Bărbatul o privi.

— Îl omor.

Femeia hotărî să rămână pe loc.

— Asta zicea.

Ochii lui se zbăteau, Hermansson încercă să-i întâlnească privirea, dar în zadar, bărbatul din faţa ei era undeva departe.

— Îl omor! Aşa zicea!

Nu ştia la ce se aşteptase. Dar, în mod clar, nu la o scenă ca asta, în niciun caz. Omul acesta mai avea puţin şi-şi pierdea minţile.

— Îl cheamă Martin. Ştiaţi? E unul din prietenii mei cei mai buni. De fapt, mai mult de atât. E prietenul meu *cel mai bun*. Cel mai vechi angajat al penitenciarului Aspsås. Patruzeci de ani. Patruzeci de ani de când lucrează aici! Şi acum... acum o să moară.

Femeia încercă să-i surprindă privirea rătăcită.

— Ieri. Un comisar de la Criminalistică, pe nume Ewert Grens, adică cel care supervizează acum operaţiunea din

turnul bisericii, da, ieri domnul comisar a trecut pe aici. Ca să audieze un deținut. Pe Piet Hoffmann.

Monitorul pătrățos.

— Dacă Martin moare...

Gura care se mișcă încet, foarte încet.

— Dacă moare cumva...

Îl omor.

— Nu știu dacă...

— I-ați spus că nu se poate. Că Hoffmann e bolnav. Și că e în carantină la infirmerie.

— ... nu cred că pot să îndur așa ceva.

Lennart Oscarsson n-o auzise.

— Am fost în corpul C, chiar adineauri. Am vorbit cu Nycander. Zice că Hoffmann n-a pus piciorul acolo niciodată.

Gura.

— Ați mințit.

Se mișcă.

— Ați mințit. De ce?

Se mișcă pe monitorul ăla ca și când ar rosti cuvintele alea, c-o să omoare.

— Domnule Oscarsson! Mă auziți? Un om zace deja mort pe un coridor din corpul B. Și mai sunt doi care mai au exact nouă minute de trăit. Trebuie să luăm o decizie. Avem nevoie de un răspuns din partea dumneavoastră!

— Vreți o cafea?

— De ce ați mințit? Ce se întâmplă?

— Sau un ceai?

— Cine e Hoffmann?

— Am și verde și roșu și din ăla obișnuit, la plic. Din ăla care se ține puțin în apă.

Picături mari de sudoare căzură de pe fruntea şefului penitenciarului pe tăblia mesei când se ridică şi se duse la un cărucior din sticlă şi metal aurit, aflat într-un colţ al camerei, cu ceşti şi farfurioare din porţelan puse unele peste altele.

— Avem nevoie de răspunsul dumneavoastră. De ce? De ce aţi mințit?

— Nu trebuie lăsat să stea prea mult în apă.

Bărbatul nu se uită la ea, nu se întoarse, deşi femeia ridicase tonul pentru prima oară. Ţinu ceaşca sub termos şi o umplu cu apă aburindă, apoi scufundă în ea cu grijă un pliculeţ cu o măceaşă roşie pe etichetă.

— Vreo două minute. Nu mai mult.

Şi dădu să plece.

— Vreţi şi lapte?

Aveau nevoie de el.

— Zahăr? Şi, şi, poate?

Hermansson strecură mâna dreaptă sub haină şi manevră pistolul din dotare până când ieşi din toc, îl scoase şi, cu braţul întins în faţa şefului închisorii, îl roti şi trase, nimerind şifonierul lung aproape în mijloc.

Glonţul trecu prin uşă, nimeri placa de lângă perete şi amândoi auziră când aceasta se prăbuşi pe podea, undeva printre pantofii negri şi maro.

Lennart Oscarsson nu se mişcă. Ţinu într-o mână cana cu ceaiul fierbinte.

Femeia îndreptă ţeava pistolului spre peretele din spatele biroului.

— Mai sunt opt minute! Mă auziţi? Vreau să ştiu de ce aţi mințit. Şi vreau să ştiu cine e Hoffmann, ce caută în atelier cu un revolver lipit de fruntea ostaticului.

Oscarsson se uită la armă, la şifonier şi apoi la Hermansson.

Se duse la scaunul de birou şi se aşeză.

— Nu de mult... am zăcut pe un pat de campanie nefolosit din corpul K şi m-am holbat la tavanul frumos, alb, proaspăt zugrăvit. Tocmai pentru că... pentru că nu ştiu cine e Hoffmann. Pentru că nu ştiu ce caută acolo şi zice că vrea să-l omoare pe cel mai bun prieten al meu.

Vocea lui se sparse ca şi când l-ar fi buşit plânsul, cel puţin aşa i se păruse ei, sau poate că renunţase de tot.

— Tot ce ştiu... ce mi-e clar e că avem de-a face cu ceva mai grav... că există mai multe persoane implicate.

Înghiţi de două ori.

— Mi s-a ordonat să-i permit unui avocat să-şi viziteze clientul în seara de dinaintea vizitei lui Grens. Un deţinut închis în aceeaşi secţie ca şi Hoffmann. Stefan Lygás. A participat la primul atac. Şi el a fost cel care... a fost împuşcat azi-dimineaţă. Avocaţii, bănuiesc că ştiţi, sunt cunoscuţi ca mesageri... aşa se procedează, de obicei.

— Cine v-a dat ordin?

Lennart Oscarsson afişă un zâmbet obosit.

— Mi-au ordonat să-l împiedic pe Grens — de fapt, pe oricine din partea Poliţiei — să se apropie de Hoffmann. Am stat în camera de vizită şi am încercat să-l privesc în ochi şi să-i explic că deţinutul pe care-l caută se află la infirmerie şi că va fi ţinut acolo încă vreo trei, patru zile.

— Cine?

Acelaşi zâmbet fără vlagă.

— Mi-au ordonat să-l mut pe Hoffmann. Înapoi în secţia de unde a venit. Cu toate că un deţinut care a fost ameninţat cu moartea n-are voie să fie mutat înapoi sub nicio formă.

Hermansson începu să țipe.

— Domnule Oscarsson, vreau să știu cine a...

— Nu vreau să moară Martin.

Femeia privi fața care nu mai voia să colaboreze și ceasul de pe perete.

Mai aveau șapte minute.

Făcu stânga-mprejur și se năpusti afară, urmărită de vocea lui care răsună pe coridor.

— *Hermansson?*

Nu se opri.

— *Hermansson...*

Cuvintele se loveau de pereții reci.

— *... cineva îl vrea pe Hoffmann mort.*

Picioarele îi erau legate. Mâinile, la fel. În gură avea o cârpă. Şi pe cap, un covor.

Pe piele, nitroglicerină. În jurul pieptului, al abdomenului şi al picioarelor, cordon detonant.

— Bateria treizeci şi doi.

Trase corpul greu spre fereastră, apoi îl lovi, dându-i de înţeles că nu trebuia să se mişte de acolo.

— TPD trei.

— Repetaţi.

— Transport dreapta trei.

Mai era doar puţin până la momentul tragerii. Dialogul dintre trăgaci şi observator avea să continue până atunci.

Avea nevoie de mai mult timp.

Piet Hoffmann alergă spre depozit şi spre celălalt ostatic, gardianul cu faţa palidă.

— Vreau să ţipi.

— Banda adezivă mă taie la...

— Ţipă!

Bărbatul în vârstă era obosit, respira cu greu, capul îi atârna puţin într-o parte, de parcă n-ar fi avut putere să-l îndrepte.

— Nu înţeleg.

— Ţipă, la dracu'!

— Ce...

— Orice, nu mă interesează. Mai sunt cinci minute. Asta, de pildă.

Ochii speriați se opriră asupra lui.

— Strigă asta!

— Mai sunt cinci minute.

— Mai tare!

— Mai sunt cinci minute!

— Mai tare!

— *Mai sunt cinci minute!*

Piet Hoffmann stătu nemişcat şi trase cu urechea la zgomotele discrete de după uşă.

Îl auziseră.

Auziseră că ostaticul trăia, aşa că n-aveau să intre, nu încă.

Intră în birou şi se duse la telefon, suna, numărul nu era ocupat, o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori, de cinci ori, de şase ori, de şapte ori, apucă ceaşca goală şi o izbi de perete, apoi şi suportul pentru creioane, cioburile se împrăştiară pe masa de scris, dar ea nu răspundea, nu mai era acolo, nu...

— Ținta a dispărut din vizor de un minut şi treizeci de secunde. Nu putem localiza nici ținta, nici ostaticii.

— Pregătiți-vă să intrați în două minute.

Hoffmann fugi afară din birou. Cei de pe acoperiş îşi schimbară din nou pozițiile, se pregăteau de intervenție. Se opri lângă fereastră şi trase covorul spre el, ostaticul trebuia să stea mai aproape de el. Îl auzi cum gemu când plasticul îi intră în rana de pe glezne.

— Ținta e din nou în vizor.

Rămase pe loc, aşteptând, acum, *abandonează odată dracului.*

— Abandonați. Pătrundere anulată.

Scoase încet aerul din piept, aşteptă, apoi alergă din nou în birou, la telefon, formă numărul încă o dată şi ascultă semnalul, dar nu mai avea putere să numere, semnalul ăla nenorocit, al dracului, fir-ar...

Şi se întrerupse.

Cineva a ridicat receptorul, dar n-a spus nimic.

Se auzea motorul unei maşini, persoana care răspunsese era într-o maşină în mişcare, iar pe fundal se discerneau două voci distincte, de copii, de departe, stăteau, poate, pe bancheta din spate.

— Ai făcut ce ţi-am zis?

Greu de spus, dar era sigur că e ea.

— Da.

Piet Hoffmann puse receptorul în furcă.

Da.

Îi venea să râdă, să sară în sus de bucurie, dar se calmă şi formă un număr nou.

— Garda centrală.

— Fă-mi legătura cu şeful operaţiunii.

— Şeful operaţiunii?

— Acum!

— Da' tu cine dracu' eşti?

— Unul pe care-l vezi pe monitoarele alea ale tale. Dar bănuiesc că ăsta de aici e cam negru.

Se auzi un clic şi preţ de câteva secunde se făcu linişte, apoi îi răspunse o voce, vocea celui care lua deciziile, o voce pe care o mai auzise. I se făcuse legătura în turnul bisericii.

— În trei minute îi omor.
— Ce vrei?
— În trei minute îi omor.
— Repet… ce vrei?
— Să omor.

Trei minute.

Două minute şi cincizeci de secunde.

Două minute şi patruzeci de secunde.

Ewert Grens se afla într-un turn de biserică şi se simţea nespus de singur. În scurt timp, avea să decidă asupra vieţii unui om. Era responsabilitatea lui. Şi nu mai era sigur dacă avea curajul să ia o decizie şi apoi să trăiască cu ea mai departe.

Vântul se oprise. Cel puţin, nu mai simţea nimic în jurul frunţii sau al obrajilor.

— Sven?

— Da?

— Vreau să-mi mai zici o dată. Cine e. Şi de ce e capabil.

— Nu mai avem timp.

— Citeşte-mi!

Sven Sundkvist ţinu dosarul în mână. N-avea timp decât pentru câteva rânduri.

— Tulburări severe de personalitate. Incapabil de empatie. Cercetări minuţioase, semnalmente: impulsivitate, agresivitate, lipsă de respect pentru propria siguranţă şi siguranţa altora, lipsă de conştiinţă.

Sven îşi privi şeful, dar nu primi niciun răspuns, nicio reacţie.

— În ceea ce priveşte incidentul cu poliţistul, din Södermalm, suspectul a lovit pe teren deschis un...

— Gata, ajunge.

Se aplecă peste lunetistul întins pe jos.

— Două minute. Pregăteşte-te să tragi.

Arătă spre uşa turnului şi scara de aluminiu de la marginea trapei, sugerându-i că aveau să coboare în încăperea cu altarul din lemn. Împuşcătura trebuia să deranjeze cât se poate de puţin. Se opri la jumătatea drumului, porni staţia de emisie-recepţie şi-o apropie de gură.

— Începând din clipa asta, nu mai comunică nimeni cu nimeni, în afară de mine şi trăgător. Restul, vă închideţi telefoanele mobile. Doar eu, repet, doar eu comunic cu trăgătorul până în clipa tragerii.

Scara de lemn protestă sub fiecare pas, se apropiau de centrul de criză pe care aveau să-l părăsească după ce toate astea se vor fi sfârşit.

*

Mariana Hermansson lovi geamul murdar, agitându-şi pumnul spre camera de supraveghere, era cea de-a treia uşă încuiată din tunelul lung de sub închisoare şi când i se deschise, o rupse la fugă spre ieşire, spre camera gardianului principal.

*

Martin Jacobson nu înţelegea ce se întâmpla. Dar simţea că nu mai avea să dureze mult. Cu câteva minute în urmă, Hoffmann alergase de colo-colo, respirând zgomotos şi ţipând într-una că nu mai era timp şi c-o să omoare. Jacobson încercă să-şi dezmorţească picioarele şi mâinile, voia să dispară de acolo pentru că-i era frică,

nu mai voia să stea, voia să se ridice şi să plece acasă, să ia cina, să se uite la televizor şi să bea un pahar din whisky-ul ăla canadian, cu gustul moale şi mătăsos.

Îl podidi plânsul.

Plânse şi când Hoffmann intră în depozitul înghesuit, când îl lipi de perete şi-i şopti că în curând avea să bubuie acolo ca dracu', că trebuia să rămână pe loc, că dacă făcea asta, era în siguranţă şi n-avea să moară.

*

Bărbatul zăcea cu ambele coate sprijinite de podeaua de lemn a balconului şi cu picioarele întinse comod ca să se poată concentra pe fereastra din lunetă.

Mai dura puţin.

Niciodată nu s-a întâmplat ca un lunetist să omoare pe cineva pe teritoriul Suediei pe timp de pace, sau să tragă măcar asupra cuiva cu această intenţie. Dar deţinutul care luase doi ostatici începuse cu ameninţările, a refuzat să comunice cu ei, a ameninţat din nou, creând treptat această situaţie. Trebuia să aleagă între două vieţi.

Un glonţ, o ţintă nimerită.

Ştia că e capabil să-şi nimerească ţinta din prima, chiar şi de la distanţa aceea.

Dar nu putea să-şi imagineze consecinţele, să vadă un om făcut bucăţi, amintirea dimineţii aceleia când s-au antrenat pe porci vii era încă proaspătă şi ştia că nu e capabil să-şi imagineze un om în halul ăla.

Se mută puţin mai aproape de marginea balconului. De acolo fereastra se vedea şi mai bine.

*

Femeia intră prin poarta deschisă a închisorii şi alergă spre parcarea aproape plină, formă numărul lui Ewert pentru a doua oară, dar nu îi răspunse nimeni, se apropie de maşină şi încercă să-i sune pe Sven şi pe Edvardson, dar nu mai avea semnal, deschise portiera, porni motorul şi o luă direct peste pajişte şi grădină, uitându-se ba la drum, ba în sus, la turnul bisericii unde cineva stătea întins pe jos şi aştepta.

*

Ewert Grens îşi scoase căştile, vrând să scape de singurele voci cărora le permisese să ia legătura cu el, de care răspundea în întregime şi cărora le dăduse un singur ordin.

Să ucidă.

— Ținta?

— Un bărbat. Singur. Haină albastră.

— Distanța?

— O mie cinci sute trei metri.

Nu mai avea prea mult timp la dispoziție.

*

Hermansson părăsi drumul ce ducea spre închisoare şi o luă pe contrasens spre comuna Aspsås.

— Viteza vântului?

— Şapte metri pe secundă, din dreapta.

Hermansson acceleră şi dădu mai tare volumul staţiei de emisie-recepţie.

— Temperatura afară?
— Optsprezece grade.

Ewert, Oscarsson a zis adineauri că... înainte să tragă, înainte să... trebuia să-i spună totul.

*

N-am tras niciodată într-un om.

Nu i-am ordonat niciodată cuiva să tragă într-un om.

Treizeci şi cinci de ani în slujba poliţiei. Peste un minut... ne-a mai rămas mai puţin de un minut.

— Grens, recepţie.

Sterner.

— Aici Grens, spune.
— Ostaticul... nu se mai vede... l-a înfăşurat într-un covor sau ceva de genul.
— Da?

Ewert Grens aştepta.

— Cred că... covorul ăla... Grens, arată al naibii de straniu...

Grens tremura.

Nu ei, cei de dincolo de zid, făceau regulile, ci bărbatul care luase ostaticii, el încălca granițele, el îi provoca, el îi forța să facă următoarea mișcare.

— Şi, mai departe!
— .... cred că se pregăteşte să... să-l execute.

Ai lucrat aici toată viața.
Eşti cel mai în vârstă. Eşti cel mai slab. Eşti cel ales.
Dar n-o să mori.

— Trage.

*

Ținuse turnul şi oamenii de acolo sub observație tot timpul, având grijă să stea cu profilul spre ei, aproape de ostatici şi de rezervorul cu motorină, le ascultase vocile clare şi auzise comanda cât se putea de clar.

— Trage.

O mie cinci sute trei metri.
Trei secunde.
Auzise un declic.
Ezită.
Apoi se feri.

*

Împuşcătura.

Moartea.
Aşteptau.

— Abandonez. Ţinta a dispărut din vizor.

Hoffmann stătuse acolo, cu capul într-o parte, cu profilul spre ei — o ţintă sigură, uşoară. Dar, dintr-odată, se mutase mai încolo. Un singur pas fusese de ajuns. Ewert Grens respira sacadat, fără să fie conştient de acest lucru, şi-şi pipăi un obraz încins cu o mână.

— Ţinta e din nou în vizor. Sunt pregătit să trag. Aştept cel de-al doilea ordin.

Hoffmann reapăruse, era în acelaşi loc.
Încă o dată.
O nouă decizie.
Pe care nu voia s-o ia, pe care n-avea puterea s-o ia.

— Trage.

*

Auzise un declic. Când lunetistul deblocă trăgaciul. Şi se mutase din loc.
De data asta rămase pe loc. În mijlocul ferestrei.
Auzise primul declic şi rămase pe loc.
Îl aşteptă pe următorul.
Cel făcut de un deget care apăsa un trăgaci.
O mie cinci sute trei metri. Trei secunde.
Se feri.

*

O secundă doar.

Care se lărgi la infinit. Se scurgea goală şi mută.

Ewert Grens cunoştea prea bine secundele astea, felul în care te vânau, te mâncau pe dinăuntru şi nu-ţi dădeau drumul niciodată.

— Abandonez. Ţinta a dispărut din vizor.

Se mişcase din nou.

Ewert Grens înghiţi în sec.

Hoffmann ar fi trebuit să moară în secunda precedentă, dar era ca şi când ar fi ştiut ce i se pregătea şi şi-ar fi bătut joc de ei, ferindu-se tot timpul în ultima secundă.

— Ţinta e din nou în vizor. Sunt pregătit să trag. Aştept cea de-a treia comandă.

Se întorsese.

Grens prinse căştile ce-i atârnau pe umeri şi le puse pe urechi.

Se întoarse spre Sven, căutând să-i surprindă privirea.

— Repet. Sunt pregătit să trag. Aştept cea de-a treia comandă. Recepţie.

Aceasta era decizia lui. Doar a lui.

Respiră adânc.

Căută butonul de transmisie, îl pipăi cu buricele degetelor, apoi îl apăsă tare.

— Trage.

*

Piet Hoffmann auzise comanda pentru a treia oară.

Rămase nemişcat când trăgaciul a fost deblocat cu un clic.

Rămase nemişcat când degetul atinse trăgaciul şi se auzi un clic.

Era o senzaţie ciudată, să ştii că glonţul se îndrepta spre tine şi că mai aveai doar trei secunde.

*

Explozia înghiţi sunetele, lumina, respiraţia ei, undeva în spatele ei cineva detonase ceva ce semăna cu o bombă.

Frână brusc şi maşina se clătină, o trase spre marginea drumului, spre şanţ. Dădu drumul volanului şi frână din nou, recăpătă controlul asupra maşinii, opri şi se dădu jos, în continuare atât de agitată, încât nici nu apucă să i se facă frică.

Mariana Hermansson ar mai fi avut doar câteva sute de metri până la biserica Aspsås.

Dar acum se întoarse cu faţa spre clădirea închisorii.

Un foc puternic, intens.

Şi apoi, un fum gros, negru, ieşind printr-o gaură mare, în locul căreia, cu puţin timp în urmă, se aflase fereastra de pe faţada atelierului închisorii.

PARTEA A PATRA

sâmbătă

O noapte de sfârşit de mai n-ar fi putut fi mai întunecată de atât.

Casele, copacii şi câmpiile aşteptau în jurul lui, cu contururile şterse, să iasă de după culise odată cu apariţia treptată a luminii.

Ewert Grens conducea pe asfaltul gol, ajunsese la vreo douăzeci de kilometri de partea de nord a Stockholmului, mai avea puţin şi parcursese jumătate din drum. Stătea încordat, toţi muşchii, toate membrele îl dureau şi acum din cauza adrenalinei, cu toate că trecuseră deja douăsprezece ore de la tragerea care a provocat o explozie şi apoi moartea unui om. Nici măcar nu încercase să doarmă, deşi, e drept că s-a întins puţin pe canapeaua de velur, atent la liniştea din clădirea mută, dar n-a închis ochii deloc, nu reuşise să închidă toate imaginile alea care-i alergau în cap. S-a gândit la Anni, la mormânt, şi-a imaginat cum arăta locul în care îşi dormea somnul de veci, locul în care n-a fost încă, deşi ar fi trebuit. Era o noapte din aia în care, cu optsprezece ani în urmă, l-ar fi ajutat dacă ar fi vorbit cu ea, au fost multe nopţi peste care a putut să treacă doar cu ajutorul ei, ar fi trebuit să sune la sanatoriu, deşi îi era interzis, ar fi trebuit să le bată la cap pe asistente până când ar fi trezit-o şi i-ar fi întins receptorul, şi atunci i-ar fi ascultat respiraţia şi micile-i sunete, şi s-ar fi liniştit treptat, în timp ce i-ar fi

povestit de toate, cu urechea ciulită, încercând să perceapă prezența ei. Dar când ea n-a mai fost, a încetat să sune, se urca doar în mașină și o lua spre Gärdet și podul Lidingö și spre sanatoriul, cu poziția aceea minunată, pe insula bogătașilor, apoi parca sub fereastra ei, o privea și după un timp, cobora din mașină și dădea o tură în jurul clădirii.

Ewert, e aiurea să îți faci un program de doliu. Ewert, lucrul de care te temeai s-a petrecut deja. Ewert, nu vreau să te mai văd aici niciodată.

Acum nu mai avea voie să facă nici măcar asta.

După vreo două ore se ridică și ieși pe coridor, se duse la mașina parcată pe Bergsgatan și o luă spre Solna și Cimitirul de Nord, dorind să vorbească din nou cu ea, se opri lângă o poartă, cercetă umbrele din jurul mormintelor, apoi își continuă drumul spre nord, printre clădirile cu contururi șterse, până la un zid care înconjura un penitenciar și o biserică cu un turn frumos.

— Grens.

Întunericul și liniștea ar fi putut fi parte dintr-un vis dacă n-ar fi simțit mirosul puternic de lemn ars, cenușă și motorină, la fel și capul de la fereastră și gura care rostise cuvântul „moarte". În scurt timp, poate că păsările aveau să cânte iar, întâmpinând zorii zilei, iar membrii micii comunități aveau să se trezească fără a fi auzit măcar de o situație cu niște ostatici, de oamenii care zăceau nemișcați pe podea.

— Aşaaa?

Apăsase pe micul buton de lângă poartă și vorbi cu fața spre microfon.

— Eu investighez căcatul ăsta. Mă lași să intru?

— E trei noaptea.

— Da.

— Nu e nimeni care să...

— Mă laşi să intru?

Intră pe poartă, trecu pe lângă punctul de gardă şi o luă spre una din curţile interioare plictisitoare ale închisorii.

Nu mai ordonase moartea nimănui până atunci.

Fusese decizia lui.

Răspunderea lui.

Ewert Grens se apropie de clădirea numită corpul B, se opri preţ de o secundă în faţa uşii exterioare şi se uită în sus, spre etajul trei.

Mirosul de ars părea chiar mai intens.

Fusese o explozie, proiectilul pătrunsese prin geam şi zburase din loc o fereastră şi capul unui om. Apoi se mai auzi una, mai puternică, şi fumul acela negru, nenorocit părea că nu se mai termină niciodată, era ca şi când s-ar fi grăbit să ascundă totul când s-au străduit să discearnă ceva, o explozie pentru care nimeni n-a găsit nicio explicaţie.

Decizia lui.

Începu să urce scările, trecu prin faţa uşilor închise şi se apropie de mirosul de fum.

Răspunderea lui.

De fapt, Ewert Grens nu avusese niciodată vreo legătură cu moartea. Lucra cu ea, se întâlnea cu ea tot timpul, dar propria-i moarte îl lăsa complet indiferent, şi asta de treizeci de ani încoace, din clipa în care, conducând un microbuz al poliţiei, a trecut peste capul unui om, nenorocindu-l pentru totdeauna. Capul lui Anni. Nu-şi dorea să moară, nu era asta, dar nici nu ţinea neapărat să trăiască prea mult, durerea şi sentimentul de vinovăţie le

înmagazinase undeva, nu reuşise să le prelucreze altfel, şi apoi a continuat să trăiască aşa, din inerţie, fără a şti dacă mai merita să caute o soluţie.

Uşa era deschisă şi neagră de scrum pe dinăuntru.

Grens cuprinse cu privirea atelierul incendiat, trase nişte pungi de plastic transparente peste pantofi şi păşi peste banda alb-albastră a Poliţiei.

Camerele incendiate păreau întotdeauna scufundate într-un soi de singurătate, de parcă flăcările ar fi devorat totul şi ar fi plecat altundeva, abandonând locul. Păşi peste rămăşiţele rafturilor prăbuşite, printre utilajele înegrite şi distruse, apoi se opri.

Era acolo. Pe tavan, pe pereţi. Lucrul pentru care venise.

Urmele albe le mai văzuse şi înainte, erau marcajele inspectorilor judiciari pentru fragmentele de cadavru, mai multe decât pe Västmannagatan. Dar steguleţele roşii nu le mai văzuse în niciun loc al crimei.

Două trupuri fuseseră fărâmiţate în sute sau mii de bucăţi.

Se întrebă dacă Errfors, medicul legist, avea să poată pune laolaltă destule cât să-i identifice. Oameni care mai adineauri trăiau, reduşi la nişte fragmente, făcuţi praf şi marcaţi cu steguleţe. Începu să le numere fără a şti de ce, erau doar câţiva metri pătraţi de perete, dar cu toate astea, ajunsese la trei sute şaptezeci şi patru, dar se sătură şi merse mai departe, spre fereastra inexistentă şi vântul slab ce adia prin gaura mare din perete. Se opri în locul în care stătuse Hoffmann şi privi silueta clară a bisericii cu turn şi-şi aduse aminte de lunetistul care zăcuse acolo şi care a ţintit şi a tras la ordinul lui Ewert Grens.

*

Comuna Aspsås deveni tot mai mică în oglinda retrovizoare a maşinii.

Zăbovise vreo două ore în fumul gros şi mirosul de combustibil ars. Sentimentul ăla nu-i dădea pace deloc, oricât ar fi numărat urmele de materie organică, marcate cu steguleţe albe şi roşii, ceva indefinibil şi greu de înţeles, un soi de senzaţie de neplăcere, care-l ţinea treaz şi îi amintea de agitaţie şi iritare. Nu-i plăcea deloc, încercă să scape de ea, printre dărâmăturile şi instrumentele de pe jos, scoase definitiv din uz, dar se lipi de el, şoptindu-i ceva neinteligibil. Se apropia de Stockholm dinspre suburbiile din nord când îi sună telefonul mobil, uitat pe bancheta din spate. Încetini şi se întinse după haină.

— Ewert?

— Nu dormi?

— Unde eşti?

— La ora asta, Sven? Parcă eu eram ăla care te sunam la ore din astea, nu?

Sven Sundkvist zâmbi, trecuse ceva timp de când el şi Anita au fost luaţi prin surprindere de un telefon între miezul nopţii şi primele ore ale dimineţii. Ewert suna tot timpul în clipa în care avea o întrebare care necesita un răspuns imediat şi astfel de întrebări îi răsăreau în cap mai ales noaptea, când ceilalţi dormeau. Dar în noaptea aceea nu reuşise să doarmă nici el. A zăcut lângă Anita şi a ascultat ticăitul ceasului deşteptător, apoi, după câteva ore, se dădu încet jos din pat şi coborî în bucătăria de la parter şi se apucă de cuvinte încrucişate, ca de fiecare dată când nopţile i se păreau prea lungi. Dar neliniştea nu voia să dispară din casă. Aceeaşi nelinişte de care-i vorbise şi Ewert cu ceva timp în urmă, în seara aceea, şi gânduri care zburătăceau aiurea.

— Sunt în drum spre oraş, Ewert. Mă apropii de Gullmarsplan şi apoi o iau spre vest. Spre Kungsängen. Tocmai am primit un telefon de la Sterner.

— De la Sterner?

— Lunetistul.

Grens acceleră, primii navetişti ai dimineţii nu ieşiseră încă din garajele lor, aşa că drumul era liber.

— Atunci mai ai cam cât mine până ajungi. Sunt pe la Hagaparken. Şi ce-a zis?

— Îţi povestesc acolo.

*

Încă o poartă încuiată, într-o lume în uniformă.

Grens şi Sundkvist ajunseră la Kungsängen, localitatea în care se afla garnizoana trupelor de infanterie Svea, la doar câteva minute diferenţă unul de celălalt. Sterner îi aştepta lângă punctul de gardă al regimentului, aparent odihnit, dar cu aceleaşi haine ca şi în ziua precedentă, uniforma de camuflaj alb-gri, mototolită după o noapte în care a dormit întins pe cuvertură. Stând în faţa porţii încuiate, cu regimentul pe fundal, arăta exact ca un clişeu din filmele cu soldaţii din Marina militară americană, cu părul tuns periuţă şi cu umerii laţi, cu faţa pătrăţoasă, genul care în filme stă prea aproape de cel din faţa lui şi ţipă din toţi rărunchii.

— Hainele de ieri?

— N-am apucat să mă schimb. Când elicopterul m-a lăsat aici... m-am dus direct şi m-am culcat.

— Şi ai reuşit să dormi?

— Ca un prunc.

Grens făcu schimb de priviri cu Sundkvist. Cel care a tras a dormit bine. Dar cel care a luat decizia şi partenerul său cel mai apropiat nu reuşiseră să pună geană pe geană.

Sterner îl anunţă pe gardian că au sosit şi îi conduse spre curtea pustie a cazarmei, cu clădiri sobre, cercetând parcă din cap până-n picioare fiecare vizitator. Sterner mergea repede şi lui Grens îi venea greu să ţină pasul cu el în timp ce trecură de prima uşă şi urcară un etaj, traversară coridoare lungi placate cu dale de piatră şi trecură pe lângă soldaţi în izmene, pregătindu-se pentru o nouă zi în uniformă.

— Livkompaniet. Compania de onoare. Cei care ajung ofiţeri şi rămân cel mai mult în slujba armatei.

Intră într-o încăpere cu piese de mobilier simple, de instituţie de stat, pereţi zugrăviţi în alb, care ar fi trebuit revopsiţi, şi o podea din beton tare, acoperit cu linoleum.

Patru puncte de lucru, unul în fiecare colţ.

— Colegii mei nu vin azi. Sunt la un antrenament de două zile în Uppland, în nord, pe lângă Tierp. Putem sta aici fără să ne deranjeze nimeni.

Sterner închise uşa.

— Cum m-am trezit, v-am şi sunat. Am adormit şi m-am trezit cu aceleaşi gânduri în cap, n-am reuşit să scap de ele.

Se aplecă înainte.

— L-am văzut. Prin lunetă. M-am uitat mult timp la el. I-am urmărit mişcările şi expresia de pe faţă aproape treizeci de minute.

— Şi?

— Stătea la fereastră, complet expus. Aţi spus-o şi voi şi am văzut şi eu că ştia că-l vedem, că voia să ne arate că el dispune de vieţile ostaticilor, el deţine controlul

asupra situației și, poate, și asupra voastră. Mi-ați spus că se comporta așa pentru că era convins că se află în afara razei de tragere.

— Da?

— Asta ziceați *voi*. Asta credeați *voi*.

Se uită spre ușă, de parcă ar fi vrut să se asigure că e închisă cu adevărat.

— *Eu* n-am crezut asta. Nici atunci și nici acum.

— Poate dacă ne-ai explica...

Sentimentul ăla sâcâitor reapăru, spre supărarea lui Grens. Era aceeași senzație care-l ținuse treaz și care-i dăduse fiori în atelierul incendiat.

Ceva nu era în regulă.

— Când mă uitam la el prin lunetă. Țintă în vizor. Aștept comanda. Nu știu de ce, dar mi s-a părut că știe. Repet. Aștept comanda. Știa că îl pot nimeri.

— Nu înțeleg.

— M-am retras. Abandonez. Ținta a dispărut din vizor. M-am retras de două ori.

— Și?

— Și de ambele dăți... era ca și când ar fi știut că urmează să trag. S-a retras... exact cu o secundă înainte.

— S-a retras de mai multe ori.

Sterner se ridică, era neliniștit, se duse la ușă și puse mâna pe clanță, apoi se apropie de fereastră și aruncă o privire spre curtea pietruită.

— Așa este. Dar de fiecare dată... exact înainte să trag.

— Și a treia oară?

— Nu s-a clintit din loc. Atunci... era... mi s-a părut că a luat o decizie. A stat nemișcat și a așteptat.

— Și?

— Să nimereşti din prima. Ăsta-i sloganul nostru, al lunetiştilor. Şi e valabil şi pentru mine. Nu trag decât când sunt sigur că nimeresc ţinta.

Grens se ridică şi el şi făcu câţiva paşi spre aceeaşi fereastră.

— Unde?

— Unde... ce?

— Unde l-ai nimerit?

— În cap. N-ar fi trebuit s-o fac. Dar n-am avut de ales.

— Adică, ce vrei să spui?

— Vreau să spun că de la o distanţă aşa de mare, noi ţintim de fiecare dată asupra pieptului. Care e suprafaţa cea mai mare de impact. Asta ar fi trebuit să fac şi eu. Dar a stat tot timpul cu profilul spre mine, ceea ce, dacă e să ne gândim la suprafaţa de impact... în orice caz, am ţintit capul.

— Şi explozia?

— Nu ştiu.

— Nu ştii?

— *Nu ştiu.*

— Dar ai...

— N-a avut nicio legătură cu tragerea.

În curtea pietruită apărură vreo douăzeci de adolescenţi în uniformă, mergând în două şiruri indiene.

Încercau să ridice piciorul şi să-şi legene braţele în acelaşi timp, în timp ce un soldat puţin mai în vârstă mergea pe lângă ei şi le striga ceva.

N-au reuşit.

— Şi ar mai fi ceva.

— Da?

— Cine a fost tipul?

— De ce?

— Pentru că eu sunt cel care l-a omorât.

Cele două rânduri se opriră.

Cel în vârstă, îmbrăcat în uniformă, le arătă cum să țină arma pe umăr în timp ce se deplasau.

Voia să se sincronizeze perfect.

— Eu l-am omorât. Aşa că aş vrea să ştiu cum îl chema. Am dreptul, măcar la atât, zic eu.

Grens ezită, se uită la Sven, apoi la Sterner.

— Piet Hoffmann.

Sterner nu schiță niciun gest. Se prefăcea bine, în caz că recunoscuse numele.

— Hoffmann. Şi aveți şi datele lui de identificare?

— Da.

— Aş vrea să dau o fugă până la sediul administrativ. Şi aş vrea să vă rog să mă însoțiți. Vreau să verific ceva.

Ewert şi Sven urmară spatele lui Sterner prin curtea pietruită până la o clădire mai mică decât celelalte, clădirea unde erau birourile şefului regimentului şi al personalului administrativ, şi popota ofițerilor, puțin mai dichisită decât cea a soldaților. Urcară două etaje, apoi Sterner bătu în cadrul uşii deschise. Un bărbat între două vârste, stând în fața unui calculator, dădu din cap spre ei cu o mină prietenoasă.

— Am nevoie de codul numeric personal.

Sven îşi scosese deja carnețelul din buzunar, îl răsfoi şi se opri la foaia pe care o căuta.

— 721018-0010.

Bărbatul între două vârste din fața calculatorului introduse cele zece cifre, aşteptând câteva secunde, apoi scutură din cap.

— Era născut la începutul anilor '70? Atunci nu-l găseşti aici. Zece ani, nu mai mult, aşa spune legea. Documentele mai vechi se păstrează la Arhivele de Război.

Zâmbi şi păru mulţumit de el însuşi.

— Dar... eu am obiceiul ăsta... ştii, fac câte o copie după fiecare, înainte să le trimitem mai departe. Le ţin acolo, înăuntru. În arhivele proprii ale Svea. Aşa că, toţi tinerii care au făcut armata la noi în ultimii treizeci de ani sunt înregistraţi aici şi dosarele lor se află pe rafturile din camera de alături.

Intrară într-o încăpere înghesuită, cu rafturi amplasate de-a lungul fiecărui perete, de jos până sus. Bărbatul îngenunche, căută printre dosare şi scoase unul cu coperţi negre.

— Născuţi în 1972. Adică a făcut armata aici... în '91, '92, '93, poate chiar '94. Parcă ziceai ceva de Livkompaniet? S-a specializat la lunetişti?

— Da.

Bătrânul răsfoi dosarul, apoi îl puse la loc şi îl scoase pe cel de alături.

— Nu-i în ăsta din 1991. Încercăm şi cu 1992.

Răsfoi cam jumătate din dosar, apoi se opri şi ridică privirea.

— Hoffmann?

— Piet Hoffmann.

— Atunci l-am găsit.

Ewert şi Sven făcură un pas în faţă în acelaşi timp ca să vadă mai bine foaia din mâna arhivarului cu numele complet al lui Hoffmann, codul lui numeric personal şi, în susul paginii, un şir lung de cifre şi litere, un fel de cod personalizat.

— Ce înseamnă chestia aia?

— Înseamnă că o persoană pe nume Piet Hoffmann, cu acelaşi cod numeric personal pe care mi l-aţi dat, a făcut armata aici, în 1993. A stat aici unsprezece luni. La lunetişti.

Ewert Grens se mai uită o dată la bucata de hârtie din faţa lui.

El era.

Omul pe care l-au văzut murind cu şaisprezece ore în urmă.

— Instruit în cunoştinţe despre arme şi tragere din poziţie culcată, şezândă, din genunchi, din picioare, de la distanţă mare şi mică... cred că aţi înţeles ideea.

Sterner deschise dosarul, scoase foaia şi făcu o copie la copiatorul mare cât camera.

— Senzaţia asta despre care vă vorbeam... era ca şi când ar fi ştiut exact unde mă aflu şi ce fac. Şi dacă a făcut armata aici... atunci ştie destule cât să-şi dea seama că turnul bisericii Aspsås era singurul loc din care puteam să-l nimerim. Ştia că îl *puteam* omorî.

Sterner strânse tare copia în mână, aproape mototolind-o, apoi i-o înmână lui Grens.

— A ales cu grijă locul. Nu-i nicio coincidenţă că s-a refugiat în atelier şi a ales tocmai fereastra aia. A provocat tragerea aia. Şi ştia că un lunetist profesionist, bine pregătit, poate să-l nimerească dacă e obligat.

Scutură din cap.

— A vrut să moară.

*

Coridorul de la Urgenţe, din spitalul Danderyd, avea pereţi galbeni şi podea albastră. Asistentele zâmbeau

prietenos, iar Ewert Grens şi Sven le răspunseră cu acelaşi zâmbet. Era o dimineaţă liniştită. Amândoi fuseseră aici de mai multe ori în interes de serviciu, deseori seara şi în weekenduri, cu oameni care fuseseră victimele unui accident şi apoi purtaţi pe paturi rulante pe coridorul cu lumină stridentă. Acum era pustiu, ca de fiecare dată când sezonul meciurilor, al drumurilor înzăpezite şi al băutului excesiv era încă departe.

Veniseră aici direct de la Kungsängen şi Svea Livgarden dinspre Norrviken şi Edsberg, trecând prin comune mici cu vile şi suburbii drăguţe, iar Sven, inspirat de împrejurimi, îi sună pe Anita şi pe Jonas care tocmai luaseră micul dejun şi se pregăteau să plece, fiecare la şcoala lui. Îi era dor de ei.

Medicul, un bărbat tânăr, înalt şi slab, aproape uscăţiv, cu privirea rezervată, îi salută şi îi conduse într-un salon întunecat, cu perdelele trase.

— A suferit o comoţie cerebrală gravă. O să vă rog să nu aprindeţi lumina.

În sală se afla un singur pat.

Un bărbat în jur de şaizeci de ani, cu părul grizonant, privirea obosită, nişte zgârieturi pe ambii obraji şi o rană adâncă pe frunte zăcea în pat, cu braţul drept bandajat.

Fusese prins sub un perete.

— Mă cheamă Johan Ferm. Ne-am văzut ieri seara când v-am internat. Sunt cu doi agenţi de poliţie. Ar vrea să vă pună câteva întrebări.

Pompierul echipat cu cască de fum căutase mult timp în atelierul făcut scrum până când auzi nişte sunete slabe de sub un morman de moloz. Gardianul în pielea goală şi plin de vânătăi, cu clavicula deplasată fusese găsit încă respirând.

— Le-am dat cinci minute. Atât, nu mai mult.

Bărbatul grizonant se ridică pe jumătate, se strâmbă brusc de durere şi vomită într-o găleată de lângă pat.

— *Nu* are voie să se mişte. A suferit o comoţie cerebrală. Numărătoarea inversă a început, mai aveţi patru minute.

Ewert Grens se întoarse spre medicul tânăr.

— Am prefera să rămânem singuri cu el.

— Nu mă mişc de aici. Din considerente medicale.

Grens se postă lângă fereastră, în timp ce Sven Sundkvist mută taburetul de sub chiuvetă lângă marginea patului şi se aşeză în aşa fel încât faţa să-i fie cam la aceeaşi înălţime ca şi cea a gardianului rănit.

— Îl cunoaşteţi pe Grens?

Martin Jacobson dădu din cap. Ştia cine era Ewert Grens, se întâlniseră de mai multe ori, comisarul de la Criminalistică vizitase deseori locul în care muncise toată viaţa lui.

— Nu suntem la o audiere, Jacobson. Asta o rezolvăm mai încolo, când îţi mai revii şi avem şi noi mai mult timp la dispoziţie. Dar am avea nevoie de câteva lămuriri încă de-acum.

— Poftim?

— Nu suntem la o...

— Va trebui să vorbiţi mai tare. Explozia mi-a spart timpanele.

Sven se aplecă înainte şi vorbi mai tare.

— Avem o idee destul de clară despre situaţie. Colegii tăi ne-au explicat ce s-a întâmplat pe coridorul de la IzolIntens. Cum l-a împuşcat pe deţinutul ăla.

Medicul îl bătu uşor peste umăr pe Sven.

— Puneţi-i întrebări scurte. Nu poate să formuleze răspunsuri prea lungi. Altfel vă irosiţi minutele.

Sven se gândi să se întoarcă spre tipul în halat alb şi să-i spună să-şi ţină gura. Dar n-o făcu. Nu obişnuia să se răţoiască la oameni pentru că ştia că asta nu prea ajuta cu nimic.

— Pentru început... vă amintiţi ceva din ce s-a întâmplat ieri?

Jacobson respira cu greu, îl dureau toate oasele şi încerca să-şi găsească cuvintele care dispăruseră odată cu o comoţie cerebrală puternică.

— Îmi amintesc totul. Până când am leşinat. Am înţeles bine? M-au scos de sub un perete prăbuşit?

— Da, s-a prăbuşit din cauza exploziei. Dar aş vrea să ştiu... ce s-a întâmplat înainte de asta?

— Nu ştiu. N-am fost acolo.

— N-aţi fost... acolo?

— Eram în încăperea de alături, Hoffmann m-a dus acolo, mi-a legat mâinile la spate. Era undeva în capătul atelierului, destul de aproape de uşă. M-a dus acolo când ne-am dezbrăcat. Dar după aceea... cred că mi-a vorbit o singură dată. *N-o să mori.* Aşa mi-a zis. Chiar înainte de explozie.

Sven îl privi pe Ewert, amândoi înţeleseseră ce le spusese, de fapt, gardianul bătrân.

— Jacobson... crezi că e posibil ca Hoffmann să te fi mutat... ca să te pună la adăpost?

Martin Jacobson răspunse fără a sta prea mult pe gânduri.

— Sunt sigur că asta voia. În ciuda a tot ce s-a întâmplat... nu m-am simţit deloc ameninţat.

Sven se apropie şi mai mult, era important să fie auzit.

— Explozia. Aş vrea să continuăm. Îţi aminteşti ce ar fi putut provoca o explozie? Puterea aia incredibilă?

— Nu.

— Nimic?

— M-am gândit şi eu. Da, sigur, eram într-un atelier, cu un rezervor de motorină. Poate asta ar explica fumul. Dar bubuitura aia... nu ştiu.

Faţa palidă a lui Jacobson deveni cenuşie şi la linia părului îi apărură picături de sudoare din ce în ce mai mari.

Medicul se apropie de pat.

— Nu mai poate. Vă las să-i mai puneţi o singură întrebare. Atât.

Sven dădu din cap. Ultima întrebare.

— Hoffmann a tăcut tot timpul, de când v-a luat ostatici. A spus un singur lucru, pe la sfârşit. *Îi omor*. N-am înţeles de ce. Aţi auzit ceva, a comunicat cumva cu cineva? Sau ceva asemănător? Nu înţelegem ce-a fost cu tăcerea aia ciudată.

Răspunsul gardianului întins într-un pat de spital, cu răni pe o faţă cenuşie, întârzie. Sven avu senzaţia că nu mai era atent la el şi medicul îi făcu semn să termine, dar Jacobson ridică un braţ, voia să continuie, voia să răspundă şi la ultima întrebare.

— A sunat.

Jacobson se uită la Sven, apoi la Ewert.

— A sunat. Din biroul atelierului. De două ori.

*

Ewert Grens se apropia pentru a doua oară în dimineaţa aceea de Aspsås şi de închisoarea cea mare.

Comandaseră câte o cană de ceai amar şi o felie de pâine albă cu chiftele şi o salată de sfeclă care, conform

părerii lui Sven, fusese vopsită în mov, apoi s-au aşezat în cafeneaua din holul de la intrarea spitalului şi au mâncat tăcuţi, cu gândul la observaţiile lui Jacobson. Acesta le-a spus că Hoffmann a plecat de lângă ei de două ori şi s-a dus în biroul din atelier. Peretele despărţitor era din sticlă, aşa că nu i-a scăpat din ochi nicio clipă cât timp a vorbit la telefon, aproximativ cincisprezece secunde de fiecare dată. Prima oară chiar i-a avertizat să nu se mişte şi s-a dus spre birou cu faţa la ei şi cu arma aţintită asupra lor, şi apoi, chiar înainte de explozie, l-a târât după un perete pe gardianul gol şi cu mâinile legate la spate, de unde l-a văzut că a sunat iar, vizibil agitat, preţ de câteva secunde doar, dar Jacobson era convins că îl preocupa ceva şi i s-a părut că ezita, poate pentru singura oară pe tot parcursul dramei aceleia.

Parcarea, care cu câteva ore în urmă părea că doarme, complet părăsită, nu mai avea niciun loc liber. Era dimineaţă şi toată lumea se trezise în comuna care găzduia cea mai sigură închisoare a Suediei. Ewert Grens parcă pe peluza de lângă zid şi o sună pe Hermansson, în timp ce-l aşteptă pe Sven Sundkvist. Colega lui aduna toate datele pentru anchetarea preliminară a crimei de pe Västmannagatan 79, care în după-amiaza aceea trebuiau predate procurorului care urma, eventual, să ia decizia finală pentru abandonarea anchetei.

— Vreau să laşi puţin dosarul ăla.

— Dar Ågestam a fost pe aici ieri. Îl vrea după-masă.

— Hermansson?

— Da?

— Ågestam o să primească dosarul când ai terminat cu el. *Lasă-l acum.* Vreau să-mi întocmeşti o listă cu toate numerele apelate de la închisoarea Aspsås între orele 08:45

şi 09:45, respectiv 13:30 şi 14:30. Şi verifică-le. Vreau să ştiu la ce numere a sunat omul nostru din atelier.

Se aştepta la proteste din partea ei.

Dar Hermansson nu se împotrivi.

— Cine, Hoffmann?

— Da, Hoffmann.

Curtea de recreaţie a închisorii era plină de deţinuţi, era pauza de dinainte de masă şi soarele primăvăratic încălzea obrajii întorşi spre el, din ce în ce mai roşii. Grens n-avea chef să asculte replicile sarcastice ale vreunui infractor pe care îl arestase şi anchetase cândva, aşa că alesese calea subterană, un tunel îmbrăcat în beton şi-şi aminti de un caz mai vechi. Nici el, nici Sven Sundkvist nu spuseră nimic, dar amândoi se gândeau la acelaşi lucru, la drumul pe care-l făcuseră pe aici cu cinci ani în urmă, când un tată l-a omorât pe ucigaşul fiicei sale şi a fost condamnat la o perioadă lungă de detenţie, o anchetă de care-şi amintea deseori, cu imagini explicite cu tot, pe care încercase să şi le şteargă din memorie. O parte din cazuri lăsa întotdeauna urme.

Ieşiră din tunel şi fură luaţi prin surprindere de liniştea care îi întâmpină deja în casa scărilor corpului B. Bocănitul iritant nu se mai auzea. Trecură prin B1, IzolIntens, şi ajunseră la secţia „normală" din B2, în continuare pustie, de unde deţinuţii fuseseră evacuaţi şi mutaţi în corpul K, până la terminarea anchetei.

Patru inspectori judiciari se târau pe jos în diverse puncte ale sălii negre de fum şi vânau fulgi de scrum de pe pereţii care cândva fuseseră albi. Mirosul de motorină se lipea de piele, greoi şi înţepător, amintind că fiecare priză de aer fusese letală cu doar douăzeci şi patru de ore în urmă. Nils Krantz se ridică de lângă rămăşiţele umane,

scrâşnind din dinţi şi concentrat. Nici Ewert, nici Sven nu-l văzuseră vreodată râzând, era, pur şi simplu, genul de om care se descurca mai bine cu un microscop decât cu un pahar de coctail.

— Haideţi cu mine.

Krantz se duse spre un perete care dădea spre curtea interioară a închisorii, se lăsă pe vine în faţa unei găuri mari cât un grepfruit, se întoarse şi arătă spre un punct opus din capătul sălii.

— Aşadar, glonţul a intrat prin fereastra aia. Fereastra pe care o vedeaţi din turnul bisericii, în care Hoffmann a ales să se expună pe tot parcursul evenimentului. E vorba de un tip de muniţie cu efect de incendiere şi explozie, cu viteză de ieşire de opt sute treizeci de metri pe secundă. Adică, trei secunde de la momentul tragerii şi până la impact.

Nils Krantz nu fusese niciodată martor la o crimă, nu se aflase niciodată la faţa locului în miezul acţiunii în timp ce acesta se transforma în „locul crimei". Dar munca lui se rezuma tocmai la acest lucru, la a fi prezent, la a le arăta colegilor lui ce s-a întâmplat chiar atunci.

— Proiectilul a penetrat fereastra şi osul cranian al victimei cu o putere de impact foarte mare. Se vede clar că s-a aplatizat şi că viteza a fost redusă de un obstacol — vedeţi gaura asta cât e — după care s-a înfipt într-un alt perete.

Cuprinse cu mâinile o bară de metal lungă din mijlocul spărturii, care marca unghiul de tragere, fiind puţin înclinat, indicând faptul că glonţul a fost tras de undeva de sus.

— Muniţia din încărcător are în jur de zece centimetri. Dar încărcătura, partea cu care se trage, cea fără cartuş n-are mai mult de trei centimetri, trei şi jumătate, dar poate să

distrugă un perete şi să aterizeze în curtea închisorii. Şi un proiectil care sparge un geam, un os uman şi un zid gros de beton se aplatizează rău şi ajunge să semene mai mult cu o monedă veche, din secolul al XVIII-lea.

Grens şi Sundkvist se uitară la craterul din perete, amintindu-şi de cuvintele lui Jacobson care comparase explozia cu pocnetul unui bici. Bubuise incredibil de tare.

— E undeva acolo, afară. Nu l-am găsit încă, dar nu mai durează mult. O grămadă de poliţişti din Aspsås stau în genunchi pe iarbă şi pietriş şi caută.

Krantz traversă încăperea şi se opri la fereastra unde stătuse Hoffmann. Steguleţele albe şi roşii se vedeau pe perete, pe jos, pe tavan. Păreau mai multe decât îşi amintea Grens de la vizita din noaptea precedentă.

— Am fost nevoit să inventez un soi de sistem. Roşu pentru petele de sânge, alb pentru fragmentele de ţesut uman. N-am mai avut de-a face niciodată cu un cadavru spulberat în halul ăsta.

Sven studie steguleţele mici, încercând să-şi dea seama ce anume marcau, de fapt, apoi se apropie de ele, deşi, de obicei, nu voia să aibă de-a face cu moartea în forma asta stridentă.

— E vorba de o explozie şi fragmente de cadavru. Dar e ceva ce nu înţeleg.

Sven se apropie şi mai mult, nu-i era frică, nu simţea nici măcar scârbă, chestia asta din faţa lui nu era moartea, în orice caz, el unul nu şi-o putea imagina aşa.

— Ţesut uman. Mii de particule. Da, tipul ăsta de proiectil sfâşie tot ce-i iese în cale. Dar în bucăţi mari. Nu pulverizează.

Oameni reduşi la mii de particule. Sven se oprise la doar câţiva centimetri. În starea asta nu mai erau oameni.

— Prin urmare, căutăm altceva. Ceva ce explodează. Ceva ce pulverizează, nu ceva ce rupe în bucăți mari.

— Ca de pildă...?

— Ca de pildă un material explozibil. Altă explicație nu găsesc.

Ewert Grens vedea steguleţe roşii şi albe, cioburi de sticlă şi scrum care acopereau totul.

— Un material explozibil. Dar ce?

Krantz ridică iritat brațele.

— TNT. Nitroglicerină. C4. Semtex. Pentrit. Octogen. Nitrat de amoniu. Sau altceva. *Nu ştiu, Grens.* Pentru că n-am încheiat cercetările. Dar ce ştiu sigur e că... materialul respectiv a fost aplicat, legat, habar nu am, de un corp uman. Poate chiar pe piele.

Dădu din cap către steguleţe.

— Da... v-ați prins.

Roşu pentru petele de sânge, alb pentru fragmentele de țesut uman.

— Mai ştim şi că e vorba de un explozibil care degajă multă căldură.

— Da?

— Destul de multă încât să aprindă un rezervor cu motorină.

— Da, am simțit mirosul.

Inspectorul juridic trase un şut slab în rezervorul din fața găurii în locul căreia, cu o zi înainte, fusese o fereastră.

— Motorina asta amestecată cu benzină a provocat tot fumul ăla nenorocit. Fiecare închisoare foloseşte în ateliere motorină drept combustibil pentru maşini şi motostivuitoare, sau pentru a curăța instrumentele. Dar rezervorul ăsta... era foarte aproape de Hoffmann. Şi e clar că a fost mutat.

Nils Krantz scutură din cap.

— Explozibili. Fum toxic. Rezervorul nu stătea aici întâmplător, Ewert. Piet Hoffmann voia să fie sigur.

— Sigur de ce?

— Că o să moară şi el, şi unul dintre ostatici.

*

Grens opri motorul şi coborî din maşină. Îi făcu semn lui Sven să o ia înainte şi începu să traverseze peluza dintre închisoare şi biserică, parcurgând cele o mie cinci sute trei metri. Suprafaţa plană, acoperită de iarbă îi alungă somnul din ochi şi mirosul de motorină, dar nu şi sentimentul acela stăruitor care-l sâcâia şi despre care ştia că n-o să-i dea pace până când nu va găsi piesa-lipsă din cazul ăsta.

Ar fi trebuit să-şi pună alţi pantofi.

Iarba verde care de la distanţă părea atât de moale era plină de gropi şi de noroi. Alunecase de câteva ori şi se trântise, colorându-şi pantalonii în verde şi maro, apoi se opri în faţa porţii secundare a cimitirului.

Se întoarse, ceaţa dimineţii dispăruse, zidurile cenuşii se distingeau clar în lumina soarelui. Stătuse acolo cu exact douăzeci şi patru de ore în urmă, fără să fi luat încă hotărârea asupra vieţii unui om.

Printre morminte se plimbau câţiva vizitatori cu flori în mână, soţi, soţii, copii sau prieteni cărora le păsa. Grens le evită privirile, dar îi urmări în timp ce săpau cu mâinile printre tufişurile verzi şi coroane, ca şi când ar fi vrut să verifice cum e să te afli lângă un mormânt care nu însemna nimic pentru el, care nu-i provoca niciun sentiment.

O bandă de delimitare şi avertizare din nailon se întindea între copacii cimitirului şi nişte stâlpi provizorii. O împinse în jos şi păşi peste ea cu piciorul bolnav întins. La poarta grea a bisericii aşteptau patru persoane. Sven Sundkvist, doi poliţişti în uniformă din districtul Aspsås şi un bărbat mai în vârstă cu guler alb de preot.

Grens întinse mâna şi strânse la rândul lui mâna care-i fusese întinsă.

— Gustaf Lindbeck. Sunt pastor aici.

Genul care pune accentul pe *f*. Grens zâmbi în sinea lui. Poate ar trebui să spun şi eu Ewert şi să apăs w-ul.

— Grens. Comisar la Criminalistică. Poliţia Capitalei.

— Dumneata eşti responsabil pentru asta?

Pastorul trase uşor de banda de delimitare.

— Eu conduc ancheta, da, dacă la asta vă referiţi.

Ewert Grens trase şi el de aceeaşi bandă.

— E vreo problemă?

— Am anulat deja un botez şi o cununie. Peste o oră am o înmormântare. Aş vrea să ştiu dacă îmi pot face treaba sau nu.

Grens se uită la biserică, la Sven şi apoi la vizitatorii care stăteau în genunchi în faţa unor pietre de mormânt şi udau straturile de flori.

— Haideţi să facem în felul următor.

Trase uşor de bandă până când un stâlp provizoriu căzu la pământ.

— Trebuie să cercetez încă o dată parterul. Nu-mi ia mai mult de o jumătate de oră. În timpul ăsta puteţi să rămâneţi aici şi să pregătiţi ce aveţi nevoie. Dar numai dumneavoastră, nimeni altcineva. Când am terminat, o să luăm benzile şi vizitatorii pot să circule liberi. Dar — şi asta doar din motive tehnice — o s-o păstrăm în turn

încă o zi. Credeți că e o soluție acceptabilă pentru ambele părți?

Pastorul dădu din cap.

— Vă sunt recunoscător. Dar... ar mai fi ceva. Peste o oră trebuie să tragem clopotul în amintirea mortului. Putem să folosim clopotul?

Ewert privi turnul şi fierul greu care atârna în mijlocul lui.

— Da, sigur. Clopotul nu e înconjurat.

O luară spre poarta care între timp fusese deschisă. *Clopotul bisericii.* Cimitirul îngrijit îl urmărea. *Clopotul în amintirea mortului.* Trecuse un an şi jumătate şi nici măcar nu alesese piatra ei de mormânt.

Pastorul o luă drept înainte, intră în biserica răcoroasă şi liniştită, Grens şi Sundkvist cotiră la dreapta după intrare, ocolind scaunele puse unele peste altele lângă un perete şi harta împăturită pe altarul de lemn, în faţa singurei ferestre a camerei cu blazoane[12].

Sven? Da. Vreau să-mi mai spui o dată. Cine e. De ce e capabil.

Ewert ridică imaginea cu planul închisorii.

Tulburări severe de personalitate. Incapabil să simtă empatie.

O împături încet.

Semnalmente: impulsiv, agresiv, lipsă de respect pentru propria siguranță şi siguranța altora, inconştient.

Strecură harta în buzunarul interior al hainei, nu mai aveau nevoie de ea.

— Mă ajuți, Ewert?

---

12 Încăpere mică, prezentă în bisericile suedeze, pe ai cărei pereți se regăsesc blazoanele familiilor nobile din împrejurimi, familii care susțin biserica prin donații.

Sven adunase şi golise şase pahare de plastic marcate cu sigla galbenă şi roşie a companiei Shell, cele câteva ore în care trebuiau să ia decizii despre viaţa unor oameni se bazau pe energia dată de cafeaua proastă de la cea mai apropiată benzinărie. Trase de un morman de scaune şi aşteptă demonstrativ până când Ewert le împinse pe celelalte. Ieşiră din camera care în curând avea să-i primească pe cei îndoliaţi şi deschiseră uşile spre trapa ce dădea în turn, aruncară o privire rapidă spre încăperea în care se ţinea slujba şi spre pastorul care împingea un cărucior plin de biblii între două rânduri de bănci. Acesta îi văzu şi ridică o mână în aer.

— Vreţi să urcaţi?

— Da.

— O să sune pentru mort... peste douăzeci de minute.

— Terminăm noi până atunci.

Urcară treptele şi scara de aluminiu care li se păru mai lungă şi mai înaltă decât în ziua precedentă. Uşa balconului se legăna uşor în vântul care dansa peste morminte şi parcelele acoperite de iarbă. Grens voia s-o închidă după el, dar în clipa următoare zări urmele de pe pervaz. O crăpătură nouă, undeva pe la înălţimea clanţei. Era o urmă clară şi-şi aminti că primul lunetist îl avertizase că uşa fusese spartă. Îi indică o aşchie desprinsă cu creionul, o urmă care nu apucase să se închidă la culoare, semn că fusese făcută de curând.

Ceaţa dimineţii începuse să se ridice şi, în curând, cerul avea să fie la fel de albastru ca în ziua precedentă. Penitenciarul Aspsås picotea sub el, cu blocurile sale de ciment cenuşii şi tăcute şi zidurile şi pereţii săi, meniţi să sufoce dorul şi râsetele locuitorilor săi.

Ewert Grens merse câţiva paşi pe construcţia din lemn care se încovoie sub greutatea lui.

Sven, citeşte-mi.

Un lunetist stătuse întins acolo cu douăzeci şi patru de ore în urmă.

Nu mai am ce.

O armă îndreptată către capul unui om.

Citeşte!

În ceea ce priveşte incidentul cu poliţistul, din Södermalm, a lovit pe teren deschis un...

Gata, ajunge.

El luase decizia.

El ordonase moartea unui om.

*

Vântul se înteţi, era plăcut să-l simţi pe faţă şi preţ de o clipă, soarele îi mângâie obrajii palizi şi păsările ce vânau insecte invizibile deasupra capului său. Se ţinu de balustrada joasă, ameţi puţin, încă un pas şi avea să cadă. Se uită la piciorul lui şi la nişte pete negre, rotunde de pe ultima scândură, cea care se termina la câţiva centimetri în afara balustradei. Le pipăi cu vârful degetelor, le mirosi, era ulei folosit pentru arme, se scursese din ţeava puştii şi lăsase o urmă permanentă pe podeaua balconului.

Ewert Grens se lăsă în genunchi şi apoi se întinse cu corpul înţepenit pe locul lunetistului. Îşi sprijini coatele pe scândură, ţinti cu o armă imaginară spre fereastra în locul căreia nu mai era decât o gaură afumată la ultimul etaj al corpului B.

— Aici stătea. În timp ce aştepta ordinul meu.

Ewert se uită la Sven.

— În timp ce aştepta să-i ordon să-l omoare pe omul ăla.

Îi făcu semn colegului său, nerăbdător.

— Întinde-te şi tu. Vreau să simţi asta.

— Ştii bine că am rău de înălţime.

— Sven, întinde-te puţin. Balustrada te protejează.

Sven Sundkvist se târî cu grijă mai încolo, nu voia să se întindă chiar lângă corpolentul de Grens. Ura locurile înalte, ar fi pierdut prea multe dacă ar fi căzut, era un sentiment care devenea din ce în ce mai puternic odată cu trecerea anilor, se târî ca un şarpe pe lângă colegul său şi întinse mâna când ajunse suficient de aproape, apucă balustrada şi nu-i mai dădu drumul.

Era prea sus. Ewert respira prea zgomotos. Bătea vântul.

Sven strânse şi mai tare ţeava de fier rece şi simţi cum ceva se desprinde sub degetele lui. Se înfioră, obiectul dreptunghiular şi negru, de circa trei–patru centimetri se desprinse de tot, împreună cu un cablu lipit de un capăt.

— Ewert.

Întinse braţul.

— Am găsit asta pe balustradă.

Amândoi recunoscură obiectul.

Era o baterie solară.

Vopsită în negru, la fel ca balustrada, semn că mâna care o montase acolo voia s-o camufleze cât mai bine.

Sven trase cu grijă de cablul neagru. Acesta se desprinse, împreună cu o bucată de metal rotundă, mai mică decât bateria, cu un diametru de cel mult un centimetru.

Un emiţător electronic.

Când l-am văzut prin lunetă. Nu ştiu, dar mi s-a părut că ştie.

— Un emiţător, un cablu, o baterie solară. Ewert... a avut dreptate Sterner.

Era ca şi când ar fi ştiut că îl pot nimeri.

Sven flutură cablul înainte şi înapoi, uitând pentru moment că-i era frică de hăul de sub el.

— Hoffmann a auzit tot ce-ai discutat cu lunetistul.

Ewert Grens închise meticulos uşa biroului său.

Îşi luase două pahare de cafea şi o chiflă cu caşcaval şi şuncă de la automatul de pe coridor.

Încă mai simţea suflul exploziei şi mirosul de fum şi îşi imagina că aude respiraţia omului care fusese spulberat sub ochii lui.

Nu avusese încotro.

Conform dosarului care-i fusese pus la dispoziţie, Piet Hoffmann a fost unul dintre delincvenţii care nu ezitau să-şi pună în practică ameninţările. Ewert Grens răsfoi dosarul celor de la KVV[13] care conţinea rezultatele testelor făcute lui Hoffmann, care-l catalogau drept psihopat şi recomandau diverse perioade de detenţie, citi cazierul afişat pe monitorul calculatorului. Cinci ani de închisoare, tentativă de omor şi act de violenţă deosebit de grav împotriva unui agent de poliţie. Înregistrat în ASPEN drept NOTORIU, PERICULOS şi ÎNARMAT.

Nu, chiar n-a avut de ales.

Tocmai se pregătea să închidă calculatorul şi să iasă pe coridor să-şi mai ia o chiflă cu şuncă şi caşcaval, când privirea i s-a oprit în josul monitorului, la prima însemnare în cazierul judiciar al lui Piet Hoffmann.

Mai exact, la data ultimei modificări în document.

---

13 Kriminalvården — Serviciul Suedez de Penitenciare şi Închisori Corecţionale.

Grens numără. Fusese făcută cu optsprezece zile în urmă.

Dar, de fapt, era vorba de o infracțiune veche de zece ani.

Rămase în cameră, se plimbă de la perete la perete, de la geam până la uşă, cuprins de acelaşi sentiment neplăcut care-i spunea că era ceva în neregulă.

Formă numărul pe care-l învățase între timp pe de rost, cel al colegilor de la calculatoare. Înjurase multe nopți butoanele şi simbolurile care păreau să aibă o voință proprie.

Îi răspunse o voce tânără de bărbat. Erau tot timpul bărbați tineri.

— Sunt Grens. Aş avea nevoie de un pic de ajutor.

— Domnul comisar Grens? O clipă.

Ewert Grens se plimbase de câteva ori prin toată clădirea ca să vadă ce i se explica, aşa că ştia deja că sunetul metalic provenea de la cutiile de coca-cola aruncate într-un colț, lângă calculator, de cel cu vocea tânără.

— Vreau să ştiu cine a modificat o intrare din registrul cu caziere judiciare. Îți apare aşa ceva?

— Bănuiesc că da. Dar registrul ține de Curtea de Apel. Trebuie să vorbiți cu băieții de acolo.

— Dar dacă te întreb pe tine? Acum?

Vocea tânără mai deschise o cutie de cola.

— Dați-mi cinci minute.

Peste patru minute şi cincizeci şi cinci de secunde, Grens zâmbi la telefon.

— Ai găsit ceva?

— Nimic ieşit din comun. Modificarea a fost făcută de la un calculator de acolo, de la Curtea de Apel.

— De către cine?

— De către cineva care are acces la el. O anume Ulrika Danielsson. Să vă dau numărul ei?

Grens se plimbă din nou prin încăpere şi sorbi din cafeaua rece de pe fundul paharului.

Numărul următor îl formă stând în picioare.

— Ulrika Danielsson.

— Aici Grens, Poliţia Capitalei.

— Da?

— Vă sun în legătură cu o investigaţie. 721018-0010. O sentinţă veche de aproape zece ani.

— Aşa?

— Dosarul a fost modificat de curând. Acum optsprezece zile, mai precis.

— Da, şi?

— De dumneavoastră.

O auzi când amuţi.

— Vreau să ştiu de ce.

Era agitată. Era sigur de asta. Făcea pauze prea lungi, respira sacadat.

— Nu pot să vă spun.

— De ce?

— Politica noastră de confidenţialitate...

— Care dracu' de confidenţialitate?

— Nu pot să vă spun mai multe.

Grens nu ridică tonul, uneori era mai bine să-l cobori.

— Vreau să ştiu *de ce* l-aţi modificat. Şi *unde*.

— V-am spus tot ce-am avut de spus.

— Auzi, Ulrika... putem să ne tutuim?

Nu aşteptă răspunsul.

— Ulrika, sunt comisar la Criminalistică. Anchetez o crimă. Iar tu lucrezi la Curtea de Apel. Politica de

confidențialitate o poți invoca atunci când discuți cu un jurnalist. Dar nu şi atunci când vorbeşti cu mine.

— Am...

— Acum îmi răspunzi mie. Sau dacă nu, revin peste câteva zile. Cam atâta durează să obțin o citație de la Curtea de Apel.

Aceeaşi respirație adâncă. Nu se mai străduia să le ascundă.

— Wilson.

— Wilson?

— Colegul dumneavoastră. Vorbiți cu el.

Nu mai era doar o senzație.

Ceva nu era în regulă.

Stătea întins pe canapeaua de velur. Trecuse o jumătate de oră şi chiar se străduise, închisese ochii şi se relaxase, dar, cu toate astea, era mai treaz decât atunci când s-a culcat.

Nu înţeleg.

Un deţinut la fereastra unui atelier, expus.

De ce-ai vrut să mori?

O faţă din profil.

Dacă ne auzeai, cum zice Sterner, dacă obiectul pe care l-am găsit în turnul bisericii şi care acum se află pe biroul meu e un emiţător funcţional, de ce dracului ai fugit de două ori din faţa morţii şi ai ales apoi să fii omorât?

Un om care a stat tot timpul în aşa fel încât să fie văzut.

Te-ai hotărât, dar nu îndrăzneai?

Atunci de unde ai avut curajul să rămâi pe loc mai târziu şi să mori?

Şi de ce ai aranjat totul în aşa fel încât să fii aruncat în aer şi spulberat în mii de bucăţi?

— Dormi?

Se auziseră nişte ciocănituri şi capul lui Hermansson apăru în cadrul uşii.

— Nu prea.

Se ridică, bucuros că o vede. Prezenţa ei îl bucura deseori. Hermansson se aşeză lângă el pe canapea, cu un dosar în mână.

— Am terminat dosarul Västmannagatan 79. Sunt sigură că vrea să abandonăm cazul în continuare. N-o să avansăm mai mult de atât.

Grens oftă.

— Mi se pare... mi se pare al dracului de ciudat. Dacă abandonăm... ar fi cel de-al treilea caz al meu nerezolvat de când lucrez aici.

— Al treilea?

— Primul e de la începutul anilor 1980, un corp ciopârțit în bucăți mici, găsit în apă, pe lângă Kastellholmen, de niște pescari care-și goleau plasa. Iar a doua crimă a avut loc cu doar două ierni în urmă, o femeie a fost găsită într-un pasaj subteran dintr-un spital, fusese târâtă până acolo din tunelul metroului, cu niște muşcături mari de şobolan pe față.

Bătu uşor peste dosar.

— Tu ce zici, Hermansson, oare m-am prostit eu? Sau lumea asta a devenit mai complicată?

Hermansson se uită la şeful ei şi zâmbi.

— Ewert?

— Da?

— De cât timp lucrezi aici?

— Păi, ştii foarte bine.

— De cât timp?

— De... de dinainte să te fi născut tu. De treizeci şi cinci de ani.

— Şi câte crime ai anchetat până acum?

— Vrei cifra exactă, presupun...

— Da.

— Două sute treisprezece.

— Două sute treisprezece?

— Cu tot cu asta de acum.

Femeia zâmbi din nou.

— Treizeci şi cinci de ani. Două sute treisprezece crime. Din care trei nerezolvate.

Grens nu-i răspunse. Pentru că nu i se pusese o întrebare.

— Una la doisprezece ani, Ewert. Habar nu am cum le numeri. Dar eu zic că e un procentaj destul de onorabil.

Ewert Grens se uită la ea pe furiş. Şi se gândi din nou la cum ar fi fost. Dacă ar fi avut un fiu sau o fiică.

Cam ca ea.

— Mai ai ceva?

Hermansson deschise dosarul şi scoase din spate o folie de protecţie.

— Ar mai fi două chestii.

Pescui două foi din plasticul greu de manevrat.

— M-ai rugat să fac o listă cu toate numerele formate din închisoarea Aspsås între 08:45 şi 09:45, respectiv 13:30 şi 14:30.

Îi arătă nişte coloane uşor de distins, cu cifre în stânga şi nişte nume în dreapta.

— Sunt treizeci şi două în total. Deşi am dat ordin de restricţie.

Hermansson urmări cu un deget şirul lung de numere.

— Am exclus treizeci. Unsprezece dintre ele sunt convorbiri între angajaţi ai penitenciarului şi membri de familie neliniştiţi, îi anunţă că o să ajungă acasă mai târziu. Opt convorbiri cu Poliţia, districtul Aspsås sau Poliţia Capitalei. Trei telefoane la Penitenciarul Norrköping. Patru la nişte rude ale unor deţinuţi, programaţi pentru vizite, rugaţi să vină altă dată. Şi...

Se uită la comisarul de la Criminalistică.

— ... patru telefoane date la nişte cotidiane importante. Numerele pentru indicii din partea cititorilor.

Grens scutură din cap.

— E frecvenţa obişnuită, mai mult sau mai puţin. Cine a sunat cu indicii? Colegii noştri, bănuiesc...

Hermansson râse scurt.

— Conform cancelarului justiţiei, problema cu pricina se poate cataloga drept „cercetare amănunţită a surselor". Din câte ştiu, e o infracţiune care se pedepseşte cu închisoarea, Ewert.

— Ai noştri, deci.

Femeia continuă.

— Am scos din calcul destul de multe. Am primit treizeci de explicaţii destul de plauzibile.

Mută degetul la coloanele din josul paginii.

— Mai rămân două apeluri. Unul dat dimineaţa, la ora 09:23 şi unul dat după-amiaza, la 14:12. Numărul a fost apelat din penitenciarul Aspsås. Un abonament făcut de compania Ericson pentru sediul din Västberga.

Mai scoase o folie protectoare cu nişte foi scrise de mână, rupte dintr-un carneţel.

— Le-am verificat. Conform Resurselor Umane de la Ericson, numărul e înregistrat pe numele unei angajate, Zofia Hoffmann.

Grens îşi drese vocea.

— Hoffmann.

— Căsătorită cu Piet Hoffmann.

Întoarse foaia şi citi însemnările.

— Am verificat datele pe care le-am primit. Zofia Hoffmann are domiciliul stabil pe Stockrosvägen, în Enskede. Conform angajatorului, Ericson Enterprise AB,

bănuiesc c-ar fi numele complet, Zofia a dispărut de la serviciu ieri, cu puțin înainte de ora prânzului.

— În timp ce noi încercam să rezolvăm situația cu ostaticii.

— Da.

— Între cele două convorbiri.

— Da.

Ewert Grens se ridică din canapeaua moale și își îndreptă spatele amorțit, în timp ce Hermansson scoase o foaie nouă.

— Conform Direcției pentru Evidența Persoanelor, Zofia și Piet Hoffmann au doi copii. Doi băieți care, timp de trei ani, au mers la o grădiniță din Enskedalen, de unde au fost luați în fiecare după-masă de mama sau de tatăl lor în jur de ora cinci. Dar ieri, la câteva ore înainte să-l omorâm pe tată, la exact douăzeci de minute după ce a dispărut de la locul de muncă, Zofia Hoffmann a luat băieții mult mai devreme de la grădiniță, fără să discute cu educatoarele. Părea încordată, două educatoare o descriu exact așa, spun că evita contactul vizual și nu auzea ce o întrebau.

Mariana Hermansson îl studie pe bătrânul din fața lui care se aplecă înainte, apoi spre podea și înapoi, executând niște mișcări pe care le învățase într-o sală de gimnastică sobră, cu vreo jumătate de secol în urmă.

— Am trimis o patrulă la domiciliu, o vilă construită în anii '50, aflată la câteva minute de centru, înspre sud. Am luminat prin geamurile închise, am sunat la uși încuiate, am deschis cutia poștală cu ziarul de azi și corespondența de ieri. Nimic. Nimic, Ewert, care să-ți dea impresia că cineva din familie a trecut pe acolo de ieri-dimineața.

Încă două mişcări, se aplecă înainte şi apoi înapoi.

— Pune-i s-o urmărească.

— Zofia Hoffmann e *deja* pe lista de urmăriți. De o jumătate de oră.

Ewert Grens se opri din nou şi dădu din cap în semn de apreciere.

— A sunat-o. A avertizat-o. A vrut s-o protejeze de consecințele morții lui.

*

Femeia închise uşa şi făcu doi paşi pe coridor, apoi se opri, se întoarse şi o deschise din nou.

— Mai era ceva.

Grens stătea în continuare în mijlocul încăperii.

— Aşa?

— Pot să intru?

— Când ai cerut tu voie vreodată?

Nu suna bine.

Se pregătise să se ducă la el toată dimineața şi, cu toate astea, plecase de acolo fără să-i fi povestit esențialul.

— Am nişte informații extrem de importante. Ar fi trebuit să-ți zic încă de ieri. Dar n-am apucat.

Nu era obişnuită să nu dețină controlul, să nu fie sigură că a făcut totul aşa cum trebuia.

— O luasem deja spre tine. Am alergat pe toate coridoarele, am luat maşina şi am luat-o spre biserică. Am condus cât am putut de repede.

Era o senzație neplăcută. Asta în general şi, mai ales, când era cu Ewert.

— Am încercat să te sun, dar aveai telefonul închis. Ştiam că e vorba de minute, secunde chiar. Vă auzeam

când discutați în stație. Am auzit când ai dat ordinul. Și bubuitura, când a tras.

— Hermansson?

— Da?

— Treci la subiect.

Femeia îl privi. Era încordată. De mult nu s-a mai întâmplat să se simtă așa în camera aceea.

— M-ai rugat să stau de vorbă cu Oscarsson. Zis și făcut. Ewert, situația asta cu Hoffmann... cineva i-a dat un ordin lui Oscarsson, cineva îl controla din culise.

Învățase să-i citească gândurile după expresia feței.

Știa ce înseamnă când se făcea roșu în obraji și o venă începea să-i pulseze la o tâmplă.

— Oscarsson a primit ordin în seara de dinaintea vizitei tale să îi dea undă verde unui avocat care voia să-și viziteze clientul, închis în aceeași secție ca și Hoffmann, și să te împiedice să te întâlnești sau să-l audiezi, mă rog, pe tine sau pe oricare alt polițist, după care l-au obligat să-l mute înapoi în secția aia, cu toate că un deținut care a fost amenințat cu moartea nu poate fi mutat înapoi sub nicio formă, și să țină porțile încuiate, chiar dacă regulile Direcției Penitenciarelor spun cu totul altceva.

— Hermansson, ce mama dra...

— Lasă-mă să termin, Ewert. Am avut informația, dar n-am apucat să ți-o transmit la timp. Și după aia... după explozie, n-a mai fost relevantă. N-avea rost să-ți spun nimic imediat după.

Grens puse o mână pe umărul ei. Era, probabil, pentru prima oară.

— Hermansson, sunt al naibii de furios. Dar nu din cauza ta. Tu ai procedat corect. Dar aș vrea să știu cine.

— Cine, ce?

— Cine a dat ordinul?
— Nu ştiu.
— Nu ştii!
— N-a vrut să-mi spună.

Ewert Grens aproape că alergă până la masa de scris şi raftul din spatele ei. O gaură şi un pătrat, acolo unde n-a pătruns praful. Nu mai era acolo. Muzica, singura lui consolare şi sursă de energie, în toţi aceşti ani. În situaţii cum era cea de faţă ar fi avut nevoie de ea cel mai mult, când furia se tranforma în turbare, urcând de undeva dinspre stomac şi răspândindu-se prin fiecare părticică a corpului şi n-avea să dispară până când nu afla cine şi-a bătut joc de el, cine l-a lăsat să tragă.

— Dacă aveam informaţia asta, Hermansson... dacă aş fi ştiut, n-aş fi ordonat să tragă.

Se uită la colega lui tânără.

— Dacă aş fi ştiut ce ştiu acum... Hoffmann n-ar fi trebuit să moară.

*

Paharul maro de plastic mai avea puţin şi se umplea cu cafea neagră, tare şi amară. Automatul scârţâi, ca de obicei, mai tare spre sfârşit, de parcă i-ar fi părut rău după ultimele picături. Inspectorul-şef Göransson sorbi din pahar în mijlocul coridorului. O văzu pe Mariana Hermansson ieşind din biroul lui Ewert Grens cu o mapă sub braţ şi ştia exact despre ce discutaseră. Făcuseră ce trebuiau să facă, se ocupaseră de ultimele amănunte legate de cazul deţinutului împuşcat în penitenciarul Aspsås.

N-am fost implicat.

Strânse paharul. Lichidul fierbinte i se scurse pe dosul palmei.

Am ieşit din joc.

Göransson mai bău din cafeaua amară şi goli paharul. Îl salută pe Sven Sundkvist care trecu pe lângă el, tot cu un dosar în mână. Se ducea spre acelaşi birou din care ieşise Hermansson. Biroul lui Ewert Grens.

*

Văzu obrajii stacojii şi vena zvâcnindu-i pe tâmplă.

Sven îl cunoştea mai bine pe Ewert Grens decât oricine din clădirea aceea, avusese parte de accesele de furie ale şefului său şi ştia cum să le trateze. Când începea să ţipe şi să tragă şuturi în coşul de gunoi, nici nu auzea, nici nu mai vedea, şi asta n-avea nicio legătură cu el. Ewert nu se lupta decât cu propriii săi demoni.

— N-arăţi prea bine.

— Treci pe la Hermansson când ai terminat. O să-ţi explice ea de ce. Eu nu pot, deocamdată.

Sven se uită la bărbatul din mijlocul camerei. Se mai întâlniseră în dimineaţa aceea. Dar atunci nu părea atât de furios.

Ceva se întâmplase.

— Ce ştii despre Wilson?

— Cine, Erik?

— Mai avem vreun Wilson pe coridorul ăsta nenorocit?

Era un alt fel de mânie. Una evidentă, prezentă. Ewert se enerva pe cele mai neînsemnate lucruri, astfel încât iritarea asta constantă a lui ajungea să pară inofensivă. Dar de data asta părea serios, furia aceasta era atotputernică şi Sven încercă să n-o ia în derâdere.

Să nu uit să trec pe la Hermansson mai târziu.

— Nu-l cunosc. Cu toate că s-a angajat aici odată cu mine, pare-mi-se. Asta e. Dar... mi se pare un tip rezonabil. De ce?

— I-am auzit numele azi. Într-un context cam aiurea.

— Adică?

— Discutăm mai târziu.

Sven nu mai puse întrebări. Oricum n-avea să primească niciun răspuns.

— Am primit un raport preliminar despre Hoffmann Security AB. Te interesează?

— Ştii bine că da.

Sundkvist puse două foi pe biroul lui Grens.

— Vreau să te uiţi peste ele. Vii?

Ewert se postă lângă Sven.

— E o firmă cu puţini angajaţi, cu rapoarte anuale şi dispoziţii normale. Pot să mai sap, dacă vrei, să cercetez cifrele alea.

Îi arătă foaia următoare.

— Dar uită-te aici. Vreau să te uiţi chiar acum.

O schiţă cu nişte pătrate aranjate sub formă de piramidă.

— E schiţa cu proprietarii, Ewert. E interesant, ai să vezi. E vorba de trei persoane. Piet Hoffmann, Zofia Hoffmann şi un cetăţean polonez, Stanislaw Rosloniec.

Un cetăţean polonez.

— L-am verificat pe Rosloniec. Domiciliu în Varşovia, nu apare în niciun registru internaţional de infracţiuni şi — aici devine interesant — e angajat la o firmă poloneză pe nume Wojtek Security International.

Wojtek.

Ewert Grens cercetă pătratele lui Sven, dar îşi aminti doar de un aeroport danez şi de un comisar de la Criminalistică pe nume Jacob Andersen.

Cu optsprezece zile în urmă.

Stătuseră într-o cameră de recepție a secției de poliție de pe aeroportul Kastrup și mâncaseră pateuri daneze unsuroase și Anderson îi povestise despre un informator danez care ar fi trebuit să cumpere niște amfetamină. Într-un apartament din Stockholm. În prezența a doi polonezi și a persoanei de contact suedeze.

Persoana de contact suedeză.

— Ce mama dra... stai numai așa, Sven!

Grens trase un sertar al biroului și scoase CD-playerul și CD-ul cu vocea înregistrată de Krantz. Puse căștile pe urechi și ascultă cele trei replici pe care le învățase pe de rost.

— *Un mort. Västmannagatan 79. Etajul cinci.*

Scoase căștile și le puse pe capul lui Sven.

— Ascultă.

Sven Sundkvist ascultase înregistrarea celor de la 112 din data de 9 mai, ora 12.37.50 la fel de des ca și Ewert.

— Și acum asta.

O voce păstrată într-un fișier audio. O auziseră amândoi cu douăzeci și patru de ore în urmă, când așteptau într-un cimitir.

— *În trei minute îi omor.*

Unul șoptea „mort" și celălalt urla „omor", dar după ce ascultară de mai multe ori ambele cuvinte și comparară pronunția literelor „o" și „m", Ewert Grens și Sven Sundkvist traseră o concluzie evidentă.

Era aceeași voce.

— El e.

— Ba bine că nu, Sven! Hoffmann a fost în apartament! Hoffmann a dat alarma!

Grens ieșise deja din birou.

Firma Wojtek e una şi aceeaşi cu mafia poloneză.

Hoffmann Security AB are legături cu Wojtek.

Maşina era parcată pe Bergsgatan şi Ewert o rupse la fugă pe scări, cu toate că liftul era liber.

Şi atunci de ce ai sunat?

Şi de ce ai împuşcat un alt membru închis la izolator şi de ce ai aruncat în aer un al treilea?

Părăsi Bergsgatan şi o luă pe Hantverkargatan spre centru. Urma să-l viziteze pe omul de-a cărui moarte răspundea singur.

*

Opri maşina pe banda rezervată autobuzelor, în faţa porţii de pe Vasagatan 42.

Nils Krantz îi bătu în geam peste câteva minute.

— Ceva nou?

— Nu ştiu încă. Aşa am avut impresia acum o oră. Trebuie să mă gândesc.

— Uite, ţine-le tu deocamdată. Te sun eu dacă am nevoie de ele.

Krantz îi înmână o legătură de chei pe care Ewert Grens o strecură în buzunarul interior al hainei.

— Apropo, Ewert.

Inspectorul judiciar se opri la câţiva paşi de el pe trotuar.

— Am identificat doi explozibili. Pentrit şi nitroglicerină. Pentritul a provocat explozia, unda de şoc care a spart geamul şi a degajat suficientă căldură cât să aprindă rezervorul cu motorină. Şi nitroglicerina a fost aplicată direct pe pielea cuiva — a cui, nu ştiu deocamdată.

Grens urcă scările într-unul din blocurile numeroase din centru, construite pe la începutul secolului 20, când imaginea oraşului a suferit schimbări urbanistice majore.

Se opri în faţa uşii de la etajul doi.

Hoffmann Security AB. Aceeaşi soluţie peste tot. O firmă de securitate ca faţadă pentru mafia est-europeană.

Deschise uşa cu cheia primită de la Krantz.

Intră într-un apartament frumos, cu parchet lucios, tavan înalt şi pereţi zugrăviţi în alb.

Privi pe fereastra cu vedere spre Kungsbro şi Vasateater, un cuplu de bătrâni se grăbea să vadă spectacolul serii, genul de activitate pe care o plănuise şi el de multe ori, dar pe care n-o punea niciodată în practică.

Ai fost condamnat pentru trafic de droguri. Dar nu erai traficant de amfetamină.

Trecu prin hol şi intră într-o fostă cameră de zi care acum servea drept cameră de lucru, cu două dulapuri cu arme, montate pe un perete, deasupra unui şemineu.

Aveai legături cu Wojtek. Dar n-ai fost membru al mafiei poloneze.

Se aşeză la biroul la care presupuse că obişnuia să stea şi Hoffmann.

N-ai fost cine păreai.

Se ridică şi se plimbă prin apartament, verifică dulapul de arme gol, pipăi alarma oprită şi clăti paharele nespălate.

Dar cine?

*

După ce plecă de la Hoffmann Security AB, Grens făcu un mic ocol şi se opri la spaţiul de depozitare care,

conform raportului, ar fi trebuit să-i aparțină apartamentului. Deschise ușa depozitului de la subsol și fu întâmpinat de un miros puternic de umezeală, apoi se plimbă prin pod, sub un ventilator care zbârnâia deasupra capului lui și cotrobăi prin depozitul aproape gol, cu doar un ciocan și o șurubelniță, aruncate peste un morman de anvelope uzate.

Se făcuse târziu și se gândi că poate ar fi fost bine să parcurgă și ultimul kilometru de la poarta de pe Vasagatan până la apartamentul lui de pe Sveavägen, dar nervii și neliniștea îi alungară somnul. Nici în noaptea aceea n-avea să doarmă.

Coridorul de la Investigații era deja pustiu, colegii lui preferau să petreacă primele seri ale verii în compania unui pahar de vin pe vreuna din terasele de pe Kungsholmen sau să facă o plimbare lungă până acasă, în loc să se ocupe de cele douăzeci și patru de anchete paralele și să facă ore suplimentare neplătite într-un birou plictisitor. Nu se simțea exclus și nici nu simțea nevoia să li se alăture, alesese să nu ia parte la astfel de activități de mult și când era vorba de o alegere făcută conștient, nu puteai să te simți complet singur. În seara asta trebuia să lucreze peste program din cauza unui infractor împușcat într-o închisoare și în seara următoare o să fie alt caz care trebuia investigat și care pentru cei implicați însemna o traumă, dar pentru el, cel care ancheta cazul, însemna un soi de apartenență, un fel de implicare indirectă în viața cuiva. Grens se apropie de automatul de cafea și cele două pahare de plastic cu cafea fără zahăr, dar în clipa următoare se opri la cutiuța lui poștală și zări un plic mare căptușit, în teancul de scrisori nedeschise, la naiba, erau mult prea multe liste cu referințe și corespondență

anonimă, trimisă tuturor din departament. Scoase plicul din teanc şi îl cântări în palmă. Nu era cine ştie ce greu. Îl întoarse, dar constată că expeditorul nu-şi trecuse numele. Numele lui era uşor de citit, scrisul părea al unui bărbat, era sigur de asta, cu litere aruncate la nimereală, fără vreun ritm, colţuroase şi aproape tăioase, scrise, cel mai probabil, cu un stilou cu tuş.

Ewert Grens puse plicul maro pe birou şi îl măsură din priviri în timp ce goli primul pahar. Uneori, pur şi simplu, ai o presimţire, ceva ce n-ai cum să explici. Trase sertarul biroului şi deschise punga cu mănuşi de unică folosinţă, le trase pe mâini şi rupse plicul cu degetul arătător într-un colţ. Aruncă o privire precaută în plicul deschis. Nu se vedea nicio scrisoare, bileţel sau vreo bucăţică de hârtie. Numără cinci obiecte pe care le pescui din plic pe rând şi le înşirui în faţa lui printre dosarele cu cazurile curente.

Mai bău o jumătate de pahar de cafea.

Începu cu cele din stânga. Trei paşapoarte. Cu coperţi roşii şi litere de tipar aurii. UNIUNEA EUROPEANĂ, SUEDIA, PAŞAPORT. Toate erau suedeze şi nu păreau falsificate. Fuseseră emise de către Poliţia Capitalei.

Fotografia fusese făcută într-un automat obişnuit.

Mărimea, câţiva centimetri, alb-negru, puţin ştearsă, cu mici reflexe într-o pereche de ochi strălucitori.

Aceeaşi faţă de trei ori. Cu nume şi coduri numerice personale diferite.

O faţă care-i aparţinea unui bărbat mort.

Lui Piet Hoffmann.

Grens se lăsă pe spate în scaunul de birou şi se uită la fereastra şi lumina de afară, degajată de lămpi stradale slabe care vegheau asupra aleilor drepte şi goale din curtea interioară a sediului de poliţie Kronoberg.

Şi dacă eşti tu.

Ridică plicul, apoi îl întoarse.

Şi dacă scrisoarea asta e de la tine.

O ţinu mai aproape, mângâind uşor partea cu destinatarul cu vârfurile degetelor. N-avea nici timbru. În schimb, în colţul drept descoperi ceva ce semăna cu o ştampilă poştală. O cercetă mult timp. Era greu de descifrat, textul fusese şters pe alocuri. FRANKFURT. De asta era sigur. Şi şase numere. 234212. Şi apoi un fel de simbol, o pasăre, sau poate un avion.

Şi-n rest, doar nişte dungi de cerneală diluate într-un lichid.

Grens cotrobăi prin sertarul biroului după lista cu telefoane care zăcea undeva pe acolo într-o folie protectoare. Horst Bauer, Bundeskriminalamt, Wiesbaden. Îi plăcuse mult de comisarul german de la Criminalistică cu care colaborase cu câţiva ani în urmă cu ocazia unei investigaţii referitoare la un transport de copii români abandonaţi. Bauer era acasă, tocmai lua cina, dar s-a arătat prietenos şi gata să-l ajute cu trei telefoane, în timp ce Ewert aştepta şi mâncarea se răcea pe masă, ca să-i confirme că plicul care de curând zăcuse într-o căsuţă poştală a Poliţiei Capitalei fusese trimis, mai mult ca sigur, de la sediul de distribuţie al unei firme de curierat din Frankfurt am Main International Airport.

Ewert Grens îi mulţumi şi puse receptorul în furcă.

Unul dintre cele mai mari aeroporturi din lume.

Oftă zgomotos.

Dacă eşti tu. Dacă tu mi-ai trimis scrisoarea asta. Înseamnă că ai instruit pe cineva să o trimită în numele tău. După moartea ta.

Pe masa de scris se mai aflau două obiecte. Primul nu depăşea un centimetru. Îl apucă cu două degete stângace,

îndesate în mănuşa de nailon. Era un receptor electronic, o cochilie argintie cu care se puteau asculta pe furiş convorbiri recepţionate de un emiţător la fel de mic.

Dumnezeule!

Nu trecuseră nici douăsprezece ore de când Sven i-a arătat un emiţător identic, legat de un cablu negru şi o baterie solară vopsite în aceeaşi culoare.

Montate pe balustrada instabilă din turnul bisericii.

La o mie cinci sute trei metri de un geam explodat al unui atelier.

Ewert Grens se întinse spre raftul de după birou şi punga de nailon care nu fusese încă trecută într-un proces-verbal şi nici înmânată celor de la departamentul tehnic. Goli punga şi sună la unul dintre puţinele numere pe care le ştia pe de rost, puse receptorul telefonului pe masă, ca vocea Domnişoarei de la Ora Exactă să fie cât mai aproape de emiţător. Ieşi apoi din cameră şi închise uşa, apropie receptorul argintiu de ureche şi ascultă bătăile ceasului care se repetau la un interval de zece secunde.

Funcţiona.

Receptorul pe care-l primise de curând era potrivit pe aceeaşi frecvenţă ca şi cel pe care îl găsiseră pe balustrada balconului din turn.

Îi mai rămăsese un singur obiect. Un CD.

Grens balansă discul strălucitor în palmă. Nu era inscripţionat pe nicio parte, nimic nu sugera ce-ar putea conţine.

Grens strecură discul în deschizătura îngustă din unitate.

— Sediul Guvernului, marţi, zece mai.

Era aceeaşi voce.

O ascultase împreună cu Sven cu doar două ore în urmă.

Vocea care dăduse alarma. Vocea care amenințase.

Hoffmann.

Grens înghiți ultimele picături din paharul de plastic. Oare să-mi mai iau o cafea?

Mai încolo. Citi cifrele fişierului audio. Peste şaptezeci şi opt de minute şi treizeci şi patru de secunde.

Când am terminat de ascultat.

Cel de-al treilea pahar de cafea de la automat se afla pe masa de scris.

Ewert Grens îşi mai luase una, cu toate că nu mai simţea nevoia s-o bea. Senzaţia de apăsare din piept şi ameţeala aia n-aveau nimic de-a face cu cofeina.

O *intervenţie legală a poliţiei* tocmai se transformase într-o *crimă legitimată.*

Mai ascultă o dată înregistrarea.

La început se auzeau doar nişte gâjâituri, ca atunci când un microfon se atinge de o bucată de pânză la fiecare pas. După unsprezece minute şi patruzeci şi şapte de secunde, conform ceasului fişierului audio, se auziră câteva voci şterse, microfonul era poziţionat prea jos, undeva la înălţimea picioarelor, şi se auzea clar că uneori Hoffmann se străduia să se apropie de sursă, întinzând încet piciorul spre cel care vorbea, sau se ridica pur şi simplu din senin şi se posta mult prea aproape de persoana respectivă.

— Am citit... dosarul. Presupun... cred că e vorba de... o femeie?

Singura voce pe care n-o mai auzise până atunci.

O femeie în jur de patruzeci, poate cincizeci de ani. O voce blândă, care formula cuvintele oarecum dur, era sigur c-ar fi recunoscut-o dacă o mai auzea o dată.

— Paula. Aşa mă cheamă. Aici, înăuntru.

Vocea cea mai clară.
Aparținând celui care purta microfonul.
Hoffmann. Dar își spunea Paula. Un nume de cod.

— Trebuie să-l facem mai periculos. În curând o să comită o infracțiune serioasă. O să-l condamne la niște ani grei.

Era o voce destul de tinerească, genul care nu se potrivește cu fața posesorului, un coleg de pe coridorul lui, cu biroul la doar câteva uși de el, care în primele zile ale anchetei Västmannagatan 79 a trecut pe lângă el ca din întâmplare și i-a servit câteva piste false.

Ewert Grens dădu cu palma în masa de scris.

Erik Wilson.

Mai dădu o dată în masă, de data asta cu ambele mâini, și înjură cu voce tare pereții reci ai biroului.

Mai erau două voci.

Cele pe care le recunoscu cel mai repede, membrii unui lanț ierarhic, care făceau legătura între un infractor și Guvern.

— Paula n-are timp de Västmannagatan.

O voce nazală, puțin cam stridentă.
Șeful Poliției.

— Ai mai avut de-a face cu asemenea cazuri.

Una profundă, plină, care nu dădea drumul cuvintelor, le ținea în gură, lungind vocalele.

Göransson.

Ewert Grens opri înregistrarea şi dădu peste cap cafeaua, în continuare prea fierbinte şi se arse din gât până în stomac. Nu simţi nimic, nici frigul, nici fierbinţeala, tremura de când a început să asculte fişierul şi se gândea să iasă din nou pe coridor şi să toarne în el cafea amară până când avea să simtă şi altceva în afară de furia asta sufocantă.

O întâlnire la Rosenbad.

Luă o cariocă din suportul pentru creioane şi desenă un dreptunghi şi cinci cercuri drept pe folia protectoare de pe birou.

O masă de consiliu cu cinci capete.

Unul dintre ele era cu siguranţă secretarul de stat al Ministerului Justiţiei. Unul îşi spunea Paula. Unul era omul de legătură al lui Paula. Unul era cel mai sus-pus şef al poliţiei. Şi ultimul — Grens se uită la cercul care ar fi trebuit să-l reprezinte pe Göransson care era şeful lui direct şi al lui Erik Wilson, răspundea de munca amândurora şi, tocmai de aceea, a ştiut tot timpul de ce cazul Västmannagatan 79 nu putea fi rezolvat.

— Am fost idiotul lor util.

Ewert Grens ridică folia protectoare murdară de tuş şi o aruncă pe jos.

— Am fost un idiot prost.

Făcu clic din nou pe fişierul audio ca să asculte din nou replicile acelea.

— Paula. Aşa mă cheamă. Aici, înăuntru.

N-ai fost mafiot. Ai fost unul dintre noi. Ai fost angajat de noi ca să joci rolul mafiotului.

Şi eu te-am omorât.

duminică

Orologiul cel mare de pe fațada bisericii Kungholm anunță că trecuse o jumătate de oră de la miezul nopții când Ewert Grens părăsi biroul și sediul poliției și parcurse drumul scurt până la Rosenbad. Era o noapte frumoasă, caldă, dar el nu observă nimic din toate astea. Știa de ce a stat închis Piet Hoffmann la penitenciarul Aspsås. Și bănuia de ce tocmai persoanele care au aranjat povestea asta, brusc, au reapărut din culise și au încercat să găsească o soluție birocratică, împreună cu comisarul de la Criminalistică, doar ca să-l omoare.

Piet Hoffmann era periculos.

Piet Hoffmann știa totul despre o crimă care era mai lipsită de importanță decât infiltrarea.

Când Grens a găsit numele lui Hoffmann undeva în josul unei foi, în timp ce ancheta crima aceea, acesta deveni și mai periculos.

Se descotorosiseră de el.

Dar a supraviețuit unui atac, a luat doi ostatici și s-a postat în fereastra unui atelier, la vedere.

Tu ai înregistrat întâlnirea. Tu mi-ai trimis materialul. Mie, care am hotărât că trebuie să mori.

Ewert Grens parcă mașina pe Fredsgatan, aproape de clădirea întunecată de unde era guvernată țara lui. În scurt timp, avea să intre acolo. Tocmai terminase de ascultat discuțiile de la o întâlnire care avusese loc în

urmă cu douăzeci şi una de zile într-unul din birourile şefilor de acolo, înregistrate pe furiş.

Scoase telefonul mobil şi formă numărul lui Sven Sundkvist. Sună de trei ori. Cineva îşi drese glasul şi încerca să-şi adune puterile.

— Da?

— Eu sunt, Sven. Vreau să...

— Ewert, dormeam. Am dormit de la ora opt. Am sărit peste noaptea trecută, sau nu-ţi mai aminteşti?

— Nici în noaptea asta n-o să dormi prea mult. Trebuie să pleci în Statele Unite, în Georgia, undeva în sud, avionul pleacă de la Arlanda în două ore şi jumătate. Ajungi la...

— Ewert.

Sven se ridicase, mai energic de data asta, era mai uşor să vorbească fără perne şi plăpumi pe piept, astupându-i căile respiratorii.

— Ce tot zici acolo?

— Gata, hai, vreau să te dai jos din pat şi să te îmbraci, Sven. Trebuie să te întâlneşti cu Erik Wilson şi trebuie să-l convingi să admită că a participat la o întâlnire despre care am aflat de curând. Te sun peste vreo oră. La ora aia o să fii deja în taxi şi o să ştii despre ce vorbesc. Îţi trimit un fişier audio chiar acum. O să înţelegi imediat despre ce-i vorba.

Grens opri motorul şi coborî din maşină.

Uşile puterii erau din sticlă şi se deschideau automat în timpul zilei. Acum rămaseră închise şi Grens apăsă pe butonul care îl trezi pe gardianul de la etajul unu.

— Da?

— Comisarul Grens, Poliţia Capitalei, Criminalistică. Vreau să mă uit peste nişte imagini din arhivă. Surprinse de camerele de supravegheat.

— Acum?

— Aveți treabă multă?

Difuzorul păcăni când niște mâini mototoliră o bucată de hârtie lângă un microfon.

— Ați spus Grens?

— Mă vedeți în cameră. Vedeți și legitimația. V-o arăt acum.

— Nu v-ați făcut programare. Vreau să văd legitimația aia mai de aproape. Abia *după* aceea vă spun dacă puteți să rămâneți sau dacă mi se pare mai indicat să vă întoarceți mâine.

*

Ewert Grens acceleră, E18 era aproape gol înspre nord, după Roslagstull, și în clipa de față nu-i păsa de indicatoarele care îl restricționau la 70 de kilometri la oră.

Primul lucru pe care-l verificase a fost condica firmei de supraveghere ce conținea numele vizitatorilor.

Secretarul de stat de la Ministerul Justiției primise patru vizitatori în ziua de 10 mai, o zi de marți. Aceștia sosiseră pe rând, într-un interval de douăzeci și cinci de minute. Primul fusese șeful Poliției, apoi Göransson, urmați la scurt timp de Erik Wilson și de o persoană cu un scris de mână aproape imposibil de descifrat, dar care, după o scurtă deliberare cu gardianul, fusese identificat drept Piet Hoffmann, înregistrat la ora 15:36.

Ewert Grens trecu de Danderyd, Täby și Vallentuna și se apropie pentru a treia oară în ziua aceea de comuna numită Aspsås, dar nu avea de gând să viziteze nici închisoarea și nici biserica, ci un șir de case lipite și o persoană anume. Și nici gând să plece înainte să obțină un răspuns la singura întrebare pe care avea să i-o adreseze.

Cu condica în mână, Grens îi ceruse gardianului să-i arate şi înregistrările celor două camere care supravegheau intrarea aceea în clădirea Guvernului şi cărora nu le scăpa nicio persoană care intra sau ieşea. Îi identificase pe fiecare pe rând. Mai întâi, când s-au semnat în condică, deoarece camerele erau montate deasupra gheretei gardianului de la intrarea în Rosenbad, şi toţi patru au stat aproape, fără să ridice privirea. Apoi, pe un coridor de la etajul trei unde fusese plasată o cameră, undeva la nivelul feţei, vizavi de uşa biroului secretarului de stat. A văzut şi când şeful Poliţiei a bătut la uşă şi a dispărut înăuntru, urmat la câteva minute de Göransson. Wilson a sosit aproape douăzeci de minute mai târziu, iar Hoffman, la şapte minute după el şi se vedea că ştia exact unde era plasată camera, a reperat-o repede şi s-a uitat puţin cam prea lung în ea, conştient că prezenţa lui fusese înregistrată.

Piet Hoffmann bătuse la uşă precum cei de dinaintea lui, dar nu i se dăduse drumul imediat, i se spusese să rămână pe coridor şi să întindă braţele, în timp ce Göransson îl percheziţionă. Grens mai avu puţin şi sări în sus când îşi dădu seama că bufnitura puternică pe care o auzi pe la minutul nouă fusese provocată de mâinile inspectorului care loviră din greşeală microfonul.

Conduse mai departe cu viteză şi frână brusc când ieşirea spre comuna Aspsås se ivi înaintea lui în întuneric.

Încă vreo doi kilometri. Poate că nu râdea încă, dar de zâmbit zâmbea sigur.

Se făcuse duminică doar cu câteva ore în urmă, ceea ce însemna că nu prea avea timp de pierdut, dar până luni dimineaţa, când departamentul de securitate avea să primească raportul firmei de pază referitor la înregistrările

de la Guvern din weekend, mai erau peste douăzeci şi patru de ore.

Avusese nişte voci, iar acum avea şi imagini.

Şi în curând, avea să i se confirme şi legătura dintre cei trei participanţi la întâlnire şi ordinul pe care directorul penitenciarului îl primise înaintea şi în timpul unei luări de ostatici care s-a terminat cu moartea unui om.

*

O parcelă cu case alipite, de-a lungul unei străzi cu case alipite, într-un cartier cu case alipite.

Ewert Grens parcă în faţa cutiei poştale cu numărul 15 şi rămase în maşină, contemplând liniştea din jurul lui. Cartierele astea nu i-au plăcut niciodată. Oamenii stăteau mult prea aproape unii de alţii şi încercau să arate la fel. E drept, în apartamentul lui mare de pe Sveavägen, cineva se plimba pe tavanul lui, altul locuia sub podeaua lui, cineva bea un pahar de apă dincolo de peretele bucătăriei, dar măcar nu-i vedea, nu-i cunoştea, îi auzea uneori, da, dar nu ştia cum sunt îmbrăcaţi, ce maşină conduc, nu se întâlnea cu ei în halat de casă, cu ziarul sub braţ şi nu trebuia să-şi bată capul cu întrebări de genul „oare prunul ăla nu atârnă prea mult peste gardul meu".

Abia dacă se suporta pe el însuşi.

Şi atunci, cum naiba să suporte mirosul de grătar şi bufniturile mingii de fotbal în uşă?

O să-l întrebe pe Sven, după ce se termina toată treaba asta, cum făcea el, cum de reuşea să discute cu nişte oameni care, de fapt, nu-l interesau câtuşi de puţin.

Deschise portiera şi coborî în noaptea aproape călduţă de primăvară. La câteva sute de metri mai încolo

se odihnea zidul înalt, ca o dungă neagră pe cerul care refuza să se întunece de tot până la sosirea toamnei.

Peluza tunsă frumos era împărțită în pătrate simetrice. Grens se apropie de uşă şi privi ferestrele iluminate de la parter şi de la etaj, o bucătărie şi un dormitor, mai mult ca sigur. Lennart Oscarsson voia să-şi trăiască restul vieții la doar câteva minute de locul lui de muncă, Grens era convins că locuia într-o casă alipită tocmai pentru că nu mai voia să separe o realitate de alta.

Avusese de gând să-l ia prin surprindere. Nu-l sunase ca să-şi anunțe vizita, sperase să aibă de-a face cu un om trezit din somn, care să n-aibă puterea să prostesteze.

Dar n-a fost aşa.

— Auzi?

Îşi aminti descrierea lui Hermansson despre un om pe cale s-o ia razna.

— Ce vrei?

Oscarsson purta uniforma angajaților de la penitenciar.

— Mai lucrezi la ora asta?

— Poftim?

— Hainele.

Oscarsson oftă.

— În cazul ăsta nu sunt singur. Asta dacă nu te-ai deplasat până aici ca să bei nişte ceai şi să mă ajuți să rezolv nişte cuvinte încrucişate.

— Mă laşi să intru? Sau vrei să stăm afară şi să vorbim aici?

Podea din lemn de brad, scări din lemn de brad, lambriuri din lemn de brad. Grens presupuse că şeful penitenciarului făcuse singur renovările în hol. Bucătăria

părea mai veche, cu dulapuri şi o bancă în stilul anilor 1980, în culori pastelate pe care nu le mai vedeai nicăieri.

— Stai singur?

— Da, am rămas singur.

Ewert Grens ştia totul despre cum e când un om refuză să se schimbe şi prezenţa celui care a plecat rămâne cumva blocată printre culori şi piese de mobilier.

— Vrei să bei ceva?

— Nu.

— Atunci beau singur.

Lennart Oscarsson deschise frigiderul bine aprovizionat, cu legume aşezate pe raftul de jos, şi scoase o sticlă de bere de pe raftul superior.

— Era să pierzi un prieten bun ieri.

Şeful penitenciarului se aşeză şi bău din sticlă fără să-i răspundă.

— Am fost pe la el ieri-dimineaţă. La spitalul Danderyd. E zguduit, îl dor toate alea, dar o să-şi revină.

Sticla se lovi de masă.

— Ştiu. Am vorbit cu el. De două ori.

— Şi cum te simţi?

— Cum mă simt?

— Da, ştiind că a fost vina ta.

Vina. Grens ştia şi cum e să te simţi vinovat.

— E unu jumătate, noaptea. Mă fâţâi prin bucătărie în uniformă. Şi tu te întrebi cum mă simt?

— Dar a fost vina ta, da?

Oscarsson ridică braţele.

— Ştiu ce urmăreşti, Grens.

Ewert Grens îl privi pe bărbatul care nici în noaptea aceea n-avea să se ducă la culcare.

— Ai stat de vorbă cu o colegă de-a mea cu aproape treizeci şi şase de ore în urmă. Ai recunoscut că ai luat cel puţin patru decizii care l-au obligat pe Hoffmann să reacţioneze cum a reacţionat.

Lennart Oscarsson era roşu la faţă.

— Ştiu bine ce vrei!

— Cine?

Şeful închisorii se ridică, goli sticla şi o dădu de pereţi, apoi stătu nemişcat până când şi ultimul ciob se opri undeva. Se descheie apoi la haina uniformei, o aşeză pe masa de bucătărie goală şi luă nişte foarfece mari din suportul pentru vase. Netezi cu grijă o mânecă, alunecând cu palma pe material până când nu mai văzu nicio cută, apoi începu să taie o bucată destul de mare, lată de vreo şase centimetri.

— Cine ţi-a dat ordinul?

Ridică prima bucată decupată, pipăi marginile franjurate şi Grens era convins că zâmbea, chiar dacă timid.

— *Cine*, Oscarsson?

Bărbatul continuă să taie materialul, urmărind cu grijă cusăturile, şi aşeză următorul pătrat peste celălalt.

— Stefan Lygás. Un deţinut de care ai răspuns. Mort.

— N-a fost vina mea.

— Pawel Murawski. Piet Hoffmann. Alţi doi deţinuţi aflaţi sub supravegherea ta. Alţi doi care au murit.

— Nu sunt eu de vină.

— Martin Jacobson. Un...

— Ajunge.

— Martin Jacobson, gardianul-şef care...

— La dracu', Grens, ajunge!

Prima mânecă era terminată. Bucăţelele de material fuseseră adunate într-o grămăjoară.

Oscarsson trase de una şi o scutură uşor, apoi o împături undeva pe la mijloc, mişcă foarfecele înainte şi înapoi până când bucata de material se făcu ferfeniţă.

— Pål Larsen.

Şi tăie din nou, de data asta şi mai repede.

— Directorul general Pål Larsen mi-a dat ordinul.

Grens îşi aminti de fâşâitul pe care-l ascultase cu aproximativ o jumătate de oră în urmă, când microfonul se frecă de materialul pantalonilor şi clinchetul unei linguriţe care se lovi de o ceaşcă de porţelan când cineva bău din ea.

— Pe tine te-am numit director. Asta înseamnă că tu eşti şeful Administraţiei Naţionale a Penitenciarelor.

Secretarul de stat făcuse o pauză scurtă, apoi părăsise încăperea ca să-l cheme înăuntru pe şeful suprem al Administraţiei Penitenciarelor, care aşteptase pe hol.

— O să iei decizia pe care o stabilim că trebuie s-o iei, împreună.

Directorul general primise un ordin. Directorul general transmisese ordinul mai departe. De la adevăratul factor de decizie.

Ewert Grens îl privi pe bărbatul cu bustul gol care îşi tăia uniforma după care tânjise toată viaţa lui, apoi ieşi din bucătăria care n-avea să mai fie revopsită niciodată şi din casa care mirosea a singurătate mai mult decât locuinţa lui.

— Vrei să ştii ce o să fac cu astea?

Lennart Oscarsson se opri în cadrul uşii în timp ce Grens se urcă în maşină. Ţinea bucăţile de material

decupate în mâini, scăpă câteva şi le privi cum aterizară încet pe pământ.

— Spală maşina aia, Grens. Eu unul duc tot timpul lipsă de cârpe din astea când vreau să lustruiesc maşina. Şi materialul ăsta e al naibii de scump, ca să ştii.

*

Formă numărul încă din maşină, în timp ce ieşi din cartierul cu case alipite. Se uită spre biserică şi turnul pătrăţos, spre închisoare şi atelierul care se întrezărea după zidul înalt.

Nu trecuseră nici măcar treizeci şi şase de ore. Întâmplarea aceasta avea să-l urmărească toată viaţa.

— Da?

Göransson era treaz.

— Nu poţi să dormi?

— Ce vrei, Ewert?

— Trebuie să ne întâlnim. Peste aproximativ treizeci de minute.

— Nu prea cred.

— O întâlnire, atât. La tine în birou. Tu, în calitate de inspector.

— Mâine.

Grens se uită la indicatorul din oglinda retrovizoare, era greu de descrifrat în întuneric, dar, oricum, ştia deja cum se numea comuna din care tocmai ieşea.

Spera c-o să mai treacă ceva timp până când avea să se întoarcă acolo.

— Paula.

— Poftim?

— Despre asta vreau să vorbesc cu tine.

Aşteptă, dar preţ de câteva secunde lungi nu primi niciun răspuns.

— Care Paula?

Nu răspunse, în locul pădurii apărură încet nişte blocuri, semn că se apropia de Stockholm.

— Grens, răspunde odată! Care Paula?

Ewert Grens mai ţinu telefonul în mână un timp, apoi închise.

*

Coridorul era pustiu. Scârţâitul automatului de cafea părea mai puţin strident în întuneric. Grens se aşeză pe un scaun din faţa biroului lui Göransson.

Şeful lui avea să ajungă în curând. Grens era convins de acest lucru.

Bău cafeaua de la automat.

Wilson era omul de legătură al lui Hoffmann. Omul de legătură ţinea un jurnal despre munca agentului infiltrat. Iar jurnalele se păstrau de obicei într-un seif, în biroul inspectorilor.

În biroul lui Göransson.

— Grens.

Inspectorul-şef deschise uşa biroului său. Ewert Grens se uită la ceas şi zâmbi. Trecuseră exact treizeci de minute de când vorbiseră.

Fu condus într-un birou mult mai mare decât al lui. Se aşeză într-un fotoliu de piele şi se roti o dată în el.

Göransson era nervos.

Se străduí însă să pară relaxat, dar Grens recunoscu respiraţia, intonaţia, gesturile puţin cam necontrolate.

— Jurnalul, Göransson. Vreau să-l văd.

— Nu înțeleg.

Grens era furios, dar nu voia să arate.

Nu țipă, nu amenință.

Nu încă.

— Dă-mi jurnalul. Tot dosarul.

Göransson se așezase pe marginea biroului. În clipa următoare ridică brațele spre cei doi pereți acoperiți de rafturi cu dosare.

— Care dracu' de dosar?

— Dosarul cu tipul pe care l-am omorât.

— Nu înțeleg ce tot vorbești acolo.

— Dosarul cu turnătorii.

— Ce vrei cu el?

Vreau să te trec și pe tine în el, nenorocitule. Am douăzeci și patru de ore la dispoziție.

— Hai, lasă că știi tu.

— Ceea ce știu, Ewert, e că n-avem decât un singur exemplar și că și ăla e la mine în seif și doar eu am codul la el. Și nu întâmplător e așa.

Göransson trase un șut imaginar spre dulapul cel mare și verde de lângă perete, din spatele biroului lui.

— Pentru că *nu* vreau să-l vadă nicio persoană neautorizată.

Grens respira încet, puțin lipsise să nu dea în el, își prinse pumnul strâns care ajunsese aproape de fața lui Göransson în ultima clipă, deși tare mult ar fi vrut să se dezlănțuie.

Își dezmorți degetele încordate și le întinse, poate exagerat de încet, spre el.

— Dosarul, Göransson. Și dă-mi și un creion.

*

Göransson se uită la mâna din fața lui, la degetele noduroase.

Mă descurc eu cu un Ewert Grens care țipă și mă amenință.

— Îmi dai?

— Ce?

— Un creion.

Și sâsâitul ăsta șoptit.

— Și o foaie.

— Ewert?

— O foaie, am spus.

Degetele noduroase erau îndreptate spre el.

Îi întinse un carnețel și un stilou cu cerneală roșie.

— Ți-am dat un nume acum jumătate de oră. Și știu că numele ăsta e în dosarul cu turnători. Vreau să-l văd.

Știe.

Ewert Grens sprijini carnețelul de brațul fotoliului de piele și scrise ceva. Avea un scris de mână greu de descifrat în mod normal. Dar nu și acum. Desenă cu grijă cinci litere cu stiloul cu cerneală roșie.

Grens știe.

Göransson se duse spre seif, poate că-i tremurau mâinile, poate că de asta îi luă atât de mult să formeze cele șase cifre, să deschidă ușa grea și să scoată o mapă neagră, alungită.

— Există vreo întâlnire înregistrată aici? Între omul vostru de legătură și Hoffmann?

— Da.

— Și ăsta e singurul exemplar?

— E exemplarul pe care îl păstrez, în calitate de controlor al autorităților. Singurul.

— Distruge-l.

Aşează mapa neagră în faţa lui, pe masa de scris, răsfoi printre numele de cod ale infractorilor care fuseseră recrutaţi pe post de infiltratori ai Poliţiei Suedeze. Ajunse pe la jumătate, apoi se opri.

Mi-am dat seama că nu e corect şi le-am zis.

— Grens?

— Da?

Am ieşit din biroul ei.

— E aici. Numele pe care-l cauţi.

Ewert Grens se ridicase deja, stătea în spatele şefului său, citi peste umărul lui, erau nişte pagini cu rânduri scrise des.

Mai întâi, numele de cod. Apoi data. Şi apoi rezumatul întâlnirii scurte care avusese loc într-un bloc cu intrări de pe două străzi diferite.

Pagină cu pagină, întâlnire după întâlnire.

— Ştii ce vreau.

Am ieşit din joc.

— N-am cum.

— Plicul, Göransson. Dă-mi-l.

Fiecare jurnal era însoţit de un plic ce conţinea numele adevărat al agentului secret, sigilat de către omul de legătură în prima zi a misiunii, cu sigiliu de lac, roşu şi lucios.

— Deschide-l.

Pot să ies din asta cu spatele drept.

— Nu pot s-o fac.

— Acum, Göransson.

*

Grens înşfăcă plicul şi citi numele pe care-l auzise pentru prima dată cu doar câteva zile în urmă, în cadrul

unei întâlniri înregistrate într-un birou de la sediul Guvernului.

Cinci litere.

Același nume pe care l-a notat de curând în carnețel.

P-a-u-l-a.

Se întinse după cuțitul de desfăcut scrisori al lui Göransson, rupse sigiliul și deschise plicul maro.

*

Dar știa deja oricum.

Și, cu toate astea, simți cum îl săgetă în piept.

Ewert Grens scoase foaia și citi numele pe care-l cunoștea deja. Ținea în mână dovada clară a faptului că bărbatul ucis din ordinul lui chiar lucrase pentru Poliția Capitalei.

Piet Hoffmann.

Piet.

Paula.

Era sistemul de nume codificate, folosit în Suedia, prima literă dintr-un nume bărbătesc se păstra și devenea prima literă dintr-un nume feminin. Mapa cu turnători era plină de agenți infiltrați cu nume precum Maria, Lena sau Brigitta.

— Și acum vreau să-mi dai și raportul secret al departamentului de investigații cu ce s-a întâmplat cu adevărat pe Västmannagatan 79.

*

Același șoptit.

Göransson se uită la un coleg pe care nu-l agrease niciodată.

Ştie.

— Nu ţi-l dau.

— Unde ţii raportul secret al departamentului de investigaţii? Ce s-a întâmplat cu adevărat pe Västmannagatan 79? Ceva ce noi, anchetatorii, n-aveam voie să aflăm?

— N-o să găseşti nimic aici.

— Dar unde?

— Nu există decât un singur exemplar.

— La dracu', Göransson, unde e?

Ştie.

— La şeful de la Länskrim. Şeful cel mare.

*

Şchiopăta tare, nu din cauza durerii, nu-i mai păsa de ea de ani buni, ştia că aşa merge el, cu piciorul stâng atingând uşor pământul şi cu dreptul apăsând mai greu, dar motorul lui lăuntric, furia, îl ajuta să păşească mai hotărât cu ambele, în timp ce coridorul întunecat transmitea rapid mai departe ecoul paşilor lui printre pereţi. Coborî cu liftul patru etaje, o luă la dreapta spre scara rulantă, traversă sala de mese, apoi urcă cinci etaje cu un alt lift. Ecoul se auzi din nou, paşii cuiva care şchiopăta pe ultimii metri ai unui coridor, apoi se opri în faţa uşii şefului de la Länskriminalen.

Stătu nemişcat şi trase cu urechea.

Apoi apăsă clanţa.

Uşa era încuiată.

Ewert Grens se opri din drum de trei ori, prima oară la biroul cel mare al departamentului de calculatoare, unde îl rugă pe unul dintre băieţii care beau coca-cola să-i aducă un CD cu un program surprinzător de simplu, care

în decursul a două minute reuşi să spargă toate parolele de la calculatoarele din secţie, apoi la chicineta din faţa automatelor de cafea şi dulciuri, de unde luă un prosop şi, în final, la camera administratorului, din faţa depozitului, ca să ia un ciocan şi o şurubelniţă.

Înfăşură prosopul în jurul ciocanului, strecură şurubelniţa în rostul dintre tocul uşii şi balamaua de sus, aruncă încă o privire în jur în întuneric şi lovi puternic şurubelniţa cu ciocanul până când tocul se desprinse. Repetă procedura şi la balamaua inferioară şi trase cu ciocanul peste toc până când acesta cedă. Apoi nu trebui decât să despartă cele două balamale, să mişte cu grijă şurubelniţa înainte şi înapoi între uşă şi cadru, şi să împingă uşa înapoi până când zăvorul ieşi din suport.

Ridică uşa şi o puse într-o parte.

Fusese mai uşor decât îşi imaginase.

Mai forţase şi alte uşi cu ocazia unor deplasări subite când voise să salveze un om care suferise un atac de cord, câţiva copii speriaţi, lăsaţi singuri în casă, când nu avusese răbdare să aştepte un lăcătuş.

Dar nu spărsese niciodată biroul unui şef de poliţie.

Un laptop identic cu al lui se afla pe masa de scris. Îl porni şi aşteptă în timp ce programul de pe CD identifică şi schimbă parola, apoi căută printre documente, cum era obişnuit.

Câteva minute i-au fost de ajuns.

Ewert Grens puse uşa la loc, strânse sculele, controlă cadrul uşii, uitându-se după eventuale semne de pătrundere forţată, apoi plecă de acolo cu laptopul ascuns în servietă.

Ceasul deşteptător din spatele telefonului nu mai funcţiona. Se oprise la patru fără un sfert. Grens fixă cadranul alb, în timp ce sună pentru a doua oară în noaptea aceea la Domnişoara de la Ora Exactă.

Trei, patruzeci şi cinci de minute şi treizeci de secunde. Ba funcţiona.

Noaptea se scurgea fără ca el să fi observat.

Transpirat, desfăşură prosopul din jurul ciocanului şi se şterse cu el pe frunte şi ceafă. Toată fâţâiala asta prin clădire şi spartul uşii — nu era obişnuit să facă atâta mişcare.

Se aşeză în faţa laptopului, care cu câteva minute în urmă se afla pe o altă masă de scris şi se uită peste dosarul pe care începuse să-l citească mai devreme.

Västmannagatan 79.

Raportul secret al departamentului de investigaţii. Cu ceea ce s-a întâmplat cu adevărat.

Se întinse după o mapă subţire din capătul mesei şi începu s-o răsfoiască. Acelaşi eveniment. Descris altfel. Informaţiile false la care avusese acces împreună cu Sven, Hermansson şi Ågestam şi care i-au obligat să abandoneze cazul.

Continuă să caute printre documentele din calculator. Dar ce-ar fi să se întoarcă în urmă cu un an? Trei sute două rapoarte secrete despre ce se întâmplă când munca

unui informator sau agent infiltrat care vrea să dezvăluie o infracțiune dă naștere la o alta. Pe marea majoritate le cunoștea. Dar au existat și anchete care s-au dus dracului, cu toate că unii colegi dețineau destule informații.

Nu dormise nici în noaptea precedentă și n-avea să doarmă nici acum, nervii întinși la maximum alungaseră oboseala din corp.

Am fost idiotul lor util.

Am aprobat o crimă legitimată.

Mi-am asumat o vină toată viața mea și o merit, dar niciun nemernic nu mă poate obliga să port vina pentru alții.

Nu l-am cunoscut pe Hoffmann. Nici măcar nu mă interesează cine e.

Dar vina asta nenorocită n-am de gând s-o port, știu bine.

Trase telefonul spre el. Numărul pe care-l forma cel mai des pe la ora asta îl știa deja pe de rost. Vocea celei care răspunse era slabă, ca de obicei când oamenii se trezesc din somn.

— Da?

— Anita?

— Cine...

— Sunt Ewert.

Din dormitorul întunecat aflat la etajul unei case alipite din Gustavsberg se auzi un oftat iritat.

— Nu-i acasă Sven. A decis să-și petreacă noaptea la bordul unui avion aflat în drum spre Statele Unite. Asta pentru că tu însuți l-ai trimis acolo, acum câteva ore.

— Știu.

— Așa că-n noaptea asta nu mai poți suna aici.

— Știu.

— Noapte bună, Ewert.

— De obicei îl sun pe Sven. Dar acum va trebui să vorbesc cu tine. Ştii... îmi vine să explodez de nervi.

Îi auzi respiraţia calmă.

— Ewert?

— Da?

— Sună pe altcineva. Cineva care e plătit ca să te asculte. Eu trebuie să dorm.

Îi închisese telefonul. Grens se holbă la un laptop străin care stătea pe biroul lui şi se uita la el, la el şi la furia lui ascunsă.

Sven se afla într-un avion, undeva deasupra Oceanului Atlantic.

Hermansson. Nu i se părea o idee bună s-o sune, o femeie tânără şi un bărbat bătrân şi singur la miezul nopţii, nu era o combinaţie reuşită.

Grens ridică buzunarul din plastic al foliei protectoare de pe birou şi-şi plimbă degetul arătător de-a lungul unei liste lungi. Găsi numele pe care îl căuta şi formă numărul singurului om cu care nu voia să vorbească niciodată.

*

Telefonul sună de opt ori.

Grens închise şi aşteptă exact un minut, apoi sună din nou.

Cineva ridicase receptorul imediat. Smulsese, cu siguranţă, receptorul din furcă cu furie.

— Tu eşti, Grens?

— Deci nu dormeai?

— Nu, acum nu mai dorm. Ce dracu' vrei?

Ewert Grens îl detesta din toată inima. Era genul indiscret şi gândea ierarhic. Nişte trăsături pe care el, personal, le disprețuia, dar de care avea nevoie în clipa aceea.

— Ågestam?

— Da?

— Am nevoie de ajutorul tău.

Lars Ågestam căscă, se întinse şi se relaxă din nou.

— Du-te şi culcă-te, Grens.

— Am nevoie de ajutorul tău. Acum.

— De la mine nu primeşti decât un răspuns. Acelaşi pe care l-ai primit de fiecare dată când mi-ai trezit familia la ora asta. Sună la numărul de serviciu de la Procuratură.

Închise telefonul. De data asta, Ewert Grens nu mai aşteptă, ci îl sună în secunda următoare.

— Grens! Să mă ia dracu'... să mă ia naiba dacă nu...

— Sute de procese. Doar în ultimii ani. Martori, dovezi şi audieri... au dispărut, toate.

Lars Ågestam îşi drese vocea.

— Ce tot spui acolo?

— Spun că trebuie să ne întâlnim.

Pe fundal se auzi o voce. Nevasta lui Ågestam, probabil. Grens încercă să şi-o imagineze, dar îşi amintea doar că s-au întâlnit, nu şi faţa ei, genul de faţă anonimă, fără contur.

— Grens, te-ai îmbătat, sau ce?

— Sute de cazuri. Tu însuți ai fost implicat în câteva.

— Sigur că da. Ne vedem. Mâine.

— Acum, Ågestam! Nu am prea mult timp la dispoziție. Doar până luni dimineața. După aia... după aia e prea târziu. Şi discuția asta... e şi în interesul tău. Dumnezeule... îți dai seama ce ciudat mă simt când zic asta? Când îți zic asta, ție?

Vocea femeii se auzi din nou. Grens o auzi, dar nu reuşi să distingă şi ce spunea. Ågestam vorbi în şoaptă când se întoarse la telefon.

— Te ascult.

— Nu pot să discut despre aşa ceva la telefon.

— Dar ţi-am spus că te ascult!

— Trebuie să ne vedem. O să înţelegi tu de ce.

Procurorul oftă.

— Vino până aici.

— La tine?

— Da, acasă la mine.

*

Trecu de staţia de metrou Åkeshov şi intră într-un cartier de vile construite în anii 1940 pentru clasa mijlocie şcolită. Avea să fie o zi frumoasă, soarele creştea din ce în ce mai mult deasupra liniei orizontului. Opri maşina în faţa grădinii cu meri mari din capătul străzii cu case adormite. Mai fusese acolo o dată, cu vreo cinci ani în urmă când procurorul nou fusese ameninţat cu moartea de mai multe ori în timpul unui proces intentat împotriva unui tată cu copii mici, judecat pentru omor, şi Grens nu-l luase în serios până când casa cea galbenă fusese mâzgălită cu un spray negru, *o să mori, canalie,* şi vopseaua se scurgea de pe geamul bucătăriei şi al camerei de zi.

Două căni mari pe masă.

Şi o carafă cu ceai aburind între ele.

— Fără zahăr, nu?

— Fără.

Grens sorbi din cană şi Ågestam o umplu din nou.

— E aproape la fel de bun ca ăla de la automatul de pe coridor.

— E patru şi un sfert. Ce ziceai că vrei?

Servieta se afla deja pe masă. Grens o deschise şi scoase din ea trei dosare.

— Le recunoşti?

Lars Ågestam dădu din cap.

— Trei anchete la care am lucrat împreună acum un an.

Ewert Grens arătă cu degetul pe rând spre fiecare.

— Posesie de droguri, parcarea de pe Regeringsgatan. *Condamnat, dar eliberat ulterior.* Încălcarea legii privind posesia armelor, pasajul de sub Liljeholmsbron. *Condamnat, dar eliberat ulterior.* Încercare de răpire şi sechestrare, Magnus Ladulåsgatan. *Condamnat, dar eliberat ulterior.*

— Poţi să vorbeşti un pic mai încet? Nevastă-mea. Şi copiii. Dorm.

Ågestam arătă cu mâna spre tavan şi etaj.

— Ai copii? Data trecută n-aveai.

— Acum am.

Grens scăzu tonul.

— Ţi-i mai aminteşti?

— Da.

— De ce?

— Ştii bine de ce. Nu mi-au dat undă verde. Din lipsă de dovezi.

Grens lăsă dosarele la o parte şi deschise laptopul care stătuse de curând pe masa şefului său, în spatele unei uşi încuiate. Căută printre documente, apoi se întoarse spre procuror.

— Citeşte aici.

Lars Ågestam luă cana cu ceai, o duse la gură şi rămase cu degetele blocate.

— Ce-i asta?

Se uită la Ewert Grens.

— Grens? *Ce*-i asta?

— Ce e? Sunt aceleaşi adrese. Aceleaşi date. Dar un alt adevăr.

— Nu înțeleg.

— Asta? Posesie de droguri, parcarea de pe Regeringsgatan. Dar ce s-a întâmplat *cu adevărat* e descris de un polițist care n-a luat parte la investigații. Într-un raport secret.

Ewert Grens caută printre documente.

— Şi uite încă două. Citeşte.

Pe gât i se aprinseră flăcări roşii. Îşi trecu degetele prin păr.

— Şi asta?

— Asta? Încălcarea prevederilor privind posesia de arme, pasajul de sub Liljeholmsbron. Şi asta? Încercare de răpire şi sechestrare, Magnus Ladulåsgatan. Şi, la fel, afli ce s-a întâmplat cu *adevărat*. Descriere făcută tot de un polițist din afară, care n-a participat la investigații.

Procurorul se ridică.

— Grens, eu...

— Şi ți-am arătat doar trei din cele trei sute două dosare de anul trecut. Le găseşti pe toate aici. Cu versiunea despre care n-am ştiut nimic. Infracțiuni pe care le-au ascuns ca să rezolve alte cazuri. O anchetă oficială, cum e cea de care te ocupi acum. Şi una care se află doar aici, pentru şefi, în rapoarte secrete.

Ewert Grens se uită la bărbatul în halat de baie din fața lui.

— Eşti implicat în douăzeci şi trei, Lars. Cazuri la care ai lucrat în calitate de procuror, dar la care a trebuit să

renunți pentru că n-ai avut acces la informațiile prezente aici, în rapoartele astea *secrete, pe bune,* cu dovezi prin care ai fi obținut o condamnare.

Lars Ågestam nu se clinti.

Îi spusese Lars.

Mi se pare... ciudat, nepotrivit. E doar numele meu, e drept. Dar din gura lui Grens... mi se pare aproape neplăcut.

Până acum nu mi-a spus niciodată pe numele mic.

Şi nu vreau s-o mai facă vreodată de acum încolo.

— Turnători?

— Turnători. Informatori. Cârtițe. Infractori care au comis fapte penale, ceea ce nu ne interesează câtuşi de puțin pentru că ne ajută să rezolvăm alte infracțiuni.

Ågestam ținuse cana în fața gurii pe timpul întregii discuții. Dar acum o puse pe masă.

— Al cui e laptopul?

— Nu vrei să ştii.

— *Al cui* e?

— Al şefului de la Länskrim.

Lars Ågestam se ridică de la masă, dispăru în bucătărie şi urcă scările cu paşi repezi. Ewert Grens privi în urma lui.

Mai am.

Västmannagatan 79.

O să-ți povestesc şi despre asta. După ce am terminat aici. În douăzeci şi patru de ore.

Celălalt coborî cu aceiaşi paşi nerăbdători, cu o imprimantă în brațe pe care o cuplă la laptop şi ascultă, împreună cu Grens, cum trei sute două dosare copiate se aşternură într-o tavă, una câte una.

— Îl duci înapoi?

— Da.
— Ai nevoie de ajutor?
— Nu.
— Sigur?
— Uşa e descuiată.

*

Soarele inundase toată bucătăria, lumina era suficient de puternică acum, aşa că Grens nu observă când Ågestam stinse toate lămpile.

Era doar patru şi jumătate, dar se luminase de ziuă.

— Lars.

Era tânără şi avea părul ciufulit, purta un halat de baie alb şi papuci albi şi părea foarte obosită.

— Iartă-mă. Te-am trezit?
— De ce nu dormi?
— Dânsul e Ewert Grens şi...
— Ştiu cine e.
— Urc şi eu imediat. Să terminăm aici.

Femeia oftă şi, deşi era firavă, paşii ei răsunară mai tare când se întoarse în dormitorul de la etaj, decât cei ai lui Grens.

— Îmi pare rău, Ågestam.
— O să adoarmă la loc.
— E supărată şi acum?
— Zice că ai comis o greşeală. Şi sunt de acord cu ea.
— Dar mi-am cerut scuze. S-a întâmplat acum cinci ani, ce dracu'!
— Grens?
— Da?
— Iar ţipi. Nu trezi copiii.

Lars Ågestam goli lichidul gros şi amar, care se lipea mereu de fundul cănii, în chiuveta din bucătărie.

— Nu mai vreau ceai.

Ridică teancul cu cele trei sute două copii proaspăt ieşite din imprimantă.

— Nu mai contează cât e ceasul. Chestia asta... Grens, să ştii că nu mai sunt obosit, doar... iritat. Aşa că trebuie să mă calmez urgent.

Deschise uşa dulapului de deasupra chiuvetei. Pe raftul cel mai de jos se vedea o sticlă de Seagrams şi nişte pahare potrivite.

— Ce zici, Grens?

Ågestam umplu două pahare până la jumătate.

— E patru jumate. Dimineaţa.

— Uneori nu poţi să ţii cont.

Era un alt om.

Ewert Grens zâmbi discret în timp ce Ågestam goli paharul pe jumătate.

Dacă ar fi trebuit să ghicească, ar fi zis că e genul care nu se atinge de alcool.

După un timp bău şi el şi constată că gustul era mai moale decât se aştepta, mergea la ţanc într-o bucătărie, în pijama şi halat de baie.

— Adevărul pe care ni l-au ascuns, Ågestam.

Puse mâna pe teancul de hârtii.

— N-am venit aici ca să te văd cu ochii lipiţi de somn. Nici pentru ceai şi nici măcar pentru whisky. Am venit pentru că sunt convins că împreună putem să rezolvăm chestia asta.

Lars Ågestam răsfoi rapoartele secrete de a căror existenţă aflase doar cu câteva minute în urmă.

Avea în continuare gâtul roşu.

Îşi trecea convulsiv degetele prin păr.

— Trei sute două cazuri.

Uneori se oprea, citea un pasaj, apoi răsfoia mai departe şi alese la nimereală un nou document.

— Două versiuni, auzi. Una oficială. Şi una pentru conducerea poliţiei.

Flutură cu teancul în aer, apoi umplu paharul cu whisky.

— Înţelegi, Grens? Pot să obţin mandat pentru toţi. Pot să intentez proces împotriva fiecărui poliţist nenorocit care a avut de-a face cu toate astea. Pentru fals în acte. Şi sperjur. Şi tăinuirea unei infracţiuni. Pot să umplu un departament întreg cu poliţişti la Aspsås.

Goli paharul şi râse.

— Şi toate procesele astea? Tu ce părere ai despre asta, Grens? Toate pledoariile şi audierile şi condamnările astea fără informaţiile deţinute de poliţie!

Aruncă teancul pe masă, câteva foi aterizară pe jos. Se ridică şi călcă pe ele.

— Tocmai ai trezit copiii.

N-o auziseră când a intrat, stătea în cadrul uşii în halatul de baie alb, dar fără papuci.

— Trebuie să te calmezi, Lars.

— Nu pot.

— Îi sperii.

Ågestam o sărută pe obraji şi se îndreptă spre dormitorul copiilor.

— Grens?

Se întoarse de pe prima treaptă.

— O să stau să lucrez toată ziua.

— Până luni dimineaţa. Până atunci o să lipsească două verigi.

— Te sun diseară, cel târziu.

— Luni dimineața. Altfel o să ajungă la urechile cui nu trebuie că sunt al naibii de aproape.

— Diseară, cel târziu. Mai mult nu pot să fac. E bine așa?

— E bine.

Procurorul rămase pe loc și izbucni din nou în râs.

— Tu pricepi ce înseamnă asta, Grens? O secție plină numai de polițiști. O secție întreagă, la Aspsås!

Cafeaua avea un gust diferit.

Golise primul pahar în chiuvetă după doar câteva înghiţituri. Dar cea de-a doua pe care o cumpărase de la automatul de pe coridor avea acelaşi gust. O cumpărase şi pe a treia când îşi dădu seama de ce.

Era ca un strat depus pe cerul gurii.

Începuse ziua în bucătăria lui Ågestam cu două pahare de whisky. Era contrar obiceiului lui. Tărie nu mai bea aproape deloc de ani buni şi cu atât mai puţin de unul singur.

Ewert Grens se aşeză la birou şi se simţi ciudat de gol.

Colegii lui mai matinali sosiseră deja şi trecură prin faţa uşii deschise de la biroul lui, dar nu-l enervară deloc, nici măcar cei care se opriră, ezitând şi îi spuseră bună dimineaţa.

Nu mai era nervos.

Stătuse în maşină după ce plecase de la Ågestam şi văzuse câţiva curieri, câţiva biciclişti şi atât, oraşul părea cel mai obosit înainte de ora cinci.

Vina îşi ocupase locul imediat, bineînţeles. Vina pe care trebuia să şi-o asume, conform altora. Încercase s-o liniştească atunci când se aşeză lângă el, o alungă pe bancheta din spate. Dar ea nu şi nu, continuă să îl sâcâie şi să-l bată la cap, astfel încât începu să accelereze şi să o ia spre casa lui Göransson ca să scape de ea până când

se calma, avea să-i confrunte, dar nu acum, în curând avea să-i tragă la răspundere pe cei care erau cu adevărat responsabili, cât de curând. Parcase pe Bergsgatan, în fața intrării în secție, dar nu se dusese direct la birou, luase liftul până la camera de detenție din Kronoberg și apoi urcase până sus, pe acoperiș spre cele opt cuști înguste, unde deținuții se plimbau pe un petic de douăzeci de metri, în timpul singurei ore de „recreație în aer liber" la care aveau dreptul cât timp erau închiși acolo. Îi ordonase gardianului de serviciu să-i ia de acolo pe cei doi deținuți îmbrăcați în uniforma incomodă a Direcției Penitenciarelor, care stăteau și contemplau orașul și libertatea de dincolo de gratii, și-i spusese să bea o cafea în cafeneaua de la etajul inferior. Grens s-a asigurat apoi că a rămas singur și s-a dus la una din cuști, s-a uitat la văzduhul străbătut de pescărușii flămânzi și a țipat spre clădirea adormită din semiîntunericul din Stockholm, în care ținuse în mâini un laptop furat timp de cincisprezece minute, a țipat mai tare decât țipase vreodată în viața lui, eliberându-și furia care s-a grăbit să se ascundă după acoperișurile din Vasastan, și după aceea s-a simțit epuizat și răgușit și aproape fără suflu.

Cafeaua avea în continuare un gust ciudat. Puse paharul deoparte și se așeză pe canapea, apoi se întinse, închise ochii și își imagină o față într-o fereastră aflată în atelierul unei închisori.

Nu pricep.

Un om care alege o viață în care fiecare zi e ca o posibilă condamnare la moarte.

Pentru senzații tari? Vreo fantezie romantică stupidă despre cum e să fii agent secret? Din motive personale?

Nu cred. Chestiile astea sună bine, dar atât.

Pentru bani?

Pentru zece mii de coroane nenorocite, plătite ca „bani oferiți pentru indicii" ca să nu trebuiască să te treacă pe o listă oficială de plăți și ca să-ți protejeze identitatea?

Mă îndoiesc.

Grens aranjă cuvertura de pe marginea puțin cam înaltă a canapelei care îl jena la ceafă și din cauza căreia nu putea să se relaxeze.

Nu pricep.

Puteai să comiți orice infracțiune ai fi vrut, legea nu era valabilă pentru tine, dar asta doar cât timp erai util, cât timp nu se puteau descotorosi de tine.

Ai fost un om hăituit.

Și știai asta. Știai că așa funcționau lucrurile.

Aveai tot ce-mi lipsește mie, o nevastă, doi copii, un cămin, aveai *ceva* de pierdut.

Și, totuși, ai ales altceva.

Nu înțeleg de ce.

*

Avea gâtul înțepenit. Din cauza marginii prea înalte a canapelei.

Adormise.

Fața de la geamul unui atelier dintr-o închisoare dispăruse, oboseala îl doborâse, senzația aia plăcută de după un atac de furie îl legănase până când a adormit și nu s-a trezit decât după aproape șapte ore. Se trezise o dată, probabil, nu era sigur, dar așa i s-a părut, sunase telefonul și Sven îi spusese că e în fața aeroportului din New York și așteaptă următorul avion spre Jacksonville, că fișierele

audio au fost interesante şi că pregătise întâlnirea cu Wilson cât a stat în avion.

Nu mai dormise aşa de bine de mult.

În ciuda luminii puternice din cameră, în ciuda zgomotului ăluia nenorocit.

Îşi dezmorţi membrele, spatele îl durea, ca de obicei, iritat că fusese înghesuit pe canapeaua aia îngustă, piciorul bolnav îl săgetă când îl puse pe podea, semn că se ramolea tot mai mult, ca orice bărbat de cincizeci şi nouă de ani care nu făcea suficientă mişcare şi mânca prea mult.

Făcu un duş rece în vestiarul rezervat personalului, unde nu intra aproape deloc, mâncă doi melci cu scorţişoară şi bău un iaurt cu gust de banane de la automat.

— Ewert?

— Da?

— Asta mănânci tu la prânz?

Hermansson ieşise din biroul ei aflat puţin mai încolo, îl auzise şchiopătând şi ştia că doar Grens scotea zgomotul acela specific.

— La micul dejun sau la prânz, nu ştiu. Vrei ceva?

Femeia scutură din cap şi cei doi făcură câţiva paşi împreună.

— Azi-dimineaţă, devreme... Ewert, tu erai ăla?

— Stai aici, în Kungsholmen?

— Da.

— Aproape?

— Nu foarte departe.

Grens dădu din cap.

— Atunci pe mine m-ai auzit.

— Unde?

— În cuşca de pe acoperişul de deasupra camerei de detenţie. Ai o vedere splendidă de acolo.

— Te-am auzit. Şi toţi ceilalţi locuitori ai Stockholmului.

Ewert Grens o privi şi zâmbi. N-o făcea prea des.

— Aveam de ales între asta şi un glonţ într-un şifonier. Am înţeles că unii preferă ultima variantă.

Ajunseseră la uşa lui. Grens se opri, i se păru că Hermansson vrea să intre.

— Voiai ceva, Hermansson?

— Zofia Hoffmann.

— Da?

— Nu avansez nicicum. A dispărut.

Iaurtul cu gust de banane se terminase. Ar fi trebuit să-şi mai ia unul.

— Am mai sunat o dată la locul ei de muncă. Colegii ei zic că n-a dat niciun semn de când cu situaţia cu ostaticii. La grădiniţă mi-au zis acelaşi lucru.

Mariana Hermansson încercă să se uite în camera lui. Grens mai trase uşa puţin. Nu-şi dădea seama de ce, doar fusese la el de câteva ori pe zi de când a angajat-o, cu trei ani în urmă. Dar parcă n-ar fi vrut să afle că dormise şapte ore pe canapeaua de acolo şi că se trezise de curând.

— Am găsit nişte rude apropiate de-ale ei. Nu foarte multe. Părinţii, o mătuşă, doi unchi. Stau aici, în zona Stockholmului. Dar nu e la ei. Nici copiii, spuse şi se uită la el.

— Am vorbit cu trei femei, prietenele ei cele mai apropiate. Şi cu vecinii, cu un grădinar care a lucrat pentru ei câteva ore din când în când, cu nişte membri ai corului în care cânta o dată, de două ori pe săptămână, cu antrenorul de fotbal al băiatului mai mare şi cu profesoara de gimnastică a celui mic.

Ridică braţele în semn de neputinţă.

— Nu i-a văzut nimeni.

Hermansson aşteptă un răspuns. Dar nu primi niciunul.

— Am verificat la spitale, hoteluri, pensiuni. Zici c-au intrat în pământ. Zofia Hoffmann şi băieţii au dispărut, Ewert, de parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Ewert Grens dădu din cap.

— Aşteaptă aici. O să-ţi arăt ceva.

Deschise uşa şi apoi o închise după el, uitându-se în spate ca să se asigure că nu îl urmase.

Ai ajuns la penitenciarul din Aspsås pe post de om de legătură al celor de la Wojtek în Suedia.

Sarcina ta era să elimini concurenţa şi să dezvolţi organizaţia.

O singură secundă a fost de ajuns ca să te transformi într-un alt om.

O singură întâlnire cu un avocat, un mesager, şi au aflat cine erai, de fapt.

Ai sunat-o. Ai avertizat-o.

Grens ridică un plic căptuşit care zăcea pe masa lui de scris şi din care lipseau trei paşapoarte, un receptor şi un disc cu o înregistrare secretă, şi se întoarse cu el pe coridor, la Hermansson.

— A primit două telefoane scurte de la Hoffmann. Nu ştim ce-au vorbit şi n-am găsit nimic care să sugereze c-ar fi implicată în vreun fel. Nu e suspectă de nicio încălcare a legii.

Grens ridică plicul ca să-l vadă şi Hermansson.

— Aşa că nu putem s-o dăm dispărută în afara Suediei. Cu toate că ştim că a părăsit ţara.

Îi arătă ştampila.

— Sunt convins că Zofia Hoffmann a trimis asta. De la Aeroportul Internaţional Frankfurt am Main. Două sute

şaizeci şi cinci de destinaţii, o mie patru sute de zboruri, o sută cincizeci de mii de pasageri. Zilnic.

O luă spre automatul cu snacksuri, avea nevoie de încă un iaurt şi un melc cu scorţişoară.

— E departe de-acum, Hermansson. Şi ştie. Ştie că n-avem voie s-o căutăm şi că nici dacă am avea, n-am putea s-o găsim.

Soarele strălucea în cel mai înalt punct al cerului.

Fusese cald deja de dimineață, se zvârcolise pe cearşaful umed şi perna îmbâcsită de transpirație şi cu fiecare oră care trecea se făcea şi mai cald, iar acum, înainte de prânz, arşița şi lumina puternică îl obligară să se oprească brusc în fața porții înalte şi să aştepte până când nu mai vedea dublu.

Erik Wilson se aşeză pe scaunul din față al maşinii închiriate.

Era acolo de cinci zile, se întorsese în Glynco, Georgia, la baza militară FLETC, ca să-şi continue treaba pe care o întrerupsese atunci când Paula l-a sunat şi i-a povestit despre un cumpărător care a plătit pentru marfă cu un glonț în cap, într-un apartament din Västmannagatan.

Porni maşina din nou, trecu încet pe poartă şi prin fața gardianului care-l salută. Încă trei săptămâni. Colaborarea dintre poliția suedeză, europeană şi cea americană era absolut necesară pentru dezvoltarea activității informatorilor, aici se afla tradiția şi tot aici se aflau şi cunoştințele, şi faptul că n-avea voie să-l contacteze pe Paula cât timp acesta îşi făcea treaba de după gratii pica la țanc, în răstimpul ăsta putea să-şi termine specializarea în infiltrare avansată.

Ce căldură stranie.

Nu se obişnuise încă, de obicei se adapta mai repede, nu i se părea atât de neplăcută, cel puțin aşa îşi amintea din primele lui călătorii aici.

O fi o schimbare climaterică. Sau poate că îmbătrânise el.

Îi plăcea să conducă pe şoselele late şi drepte din ţara aceea imensă cu o infrastructură bine pusă la punct. Ajuns pe I 95 accelera, mai avea şaizeci de kilometri până la Jacksonville şi graniţa cu statul următor, ceea ce la ora asta avea să-i ia vreo treizeci de minute, nu mai mult.

L-a trezit telefonul.

Numai cât se luminase de ziuă, soarele puternic şi păsările zgomotoase abia se treziseră în faţa geamului.

Sven Sundkvist stătea într-un bar şi-şi lua micul dejun pe Aeroportul Internaţional Newark.

Îi spusese că peste câteva ore avea să-şi continue drumul.

Îl anunţase că se îndrepta spre sudul Statelor Unite ca să-i ceară ajutorul imediat, era vorba de o investigaţie.

Erik Wilson îl întrebase despre ce era vorba, nu prea discutau când se întâlneau pe coridorul sediului poliţiei din Kungholmen, aşa că de ce-ar fi făcut-o acolo, la şapte sute de mile de Stockholm. Sven Sundkvist nu-i dăduse niciun răspuns, îl întrebase doar unde şi când se puteau întâlni, iar Wilson sugeră singurul restaurant pe care-l cunoştea unde puteau servi prânzul zilei, un loc unde puteau sta fără a fi văzuţi şi auziţi de nişte indivizi indiscreţi.

*

Era un loc plăcut pe colţul dintre San Marco Boulevard şi Philips Street, liniştit, cu toate că majoritatea meselor erau ocupate, şi destul de întunecat, deşi soarele se cătărase pe acoperiş, pereţi şi ferestre. Sven Sundkvist

aruncă o privire în jur. Bărbați la costum și cravată care se uitau unii la alții pieziș, în timp ce discutau în fața unui platou cu pește gras la grătar, o îndeletnicire ce trebuia însoțită obligatoriu de un pahar de vin european și de prezența telefonului mobil pe fața de masă albă. Chelnerii erau invizibili, dar se înfățișau de fiecare dată când o farfurie se golea sau un șervet ateriza pe jos. Mirosul de mâncare se amesteca difuz cu cel al lumânărilor aprinse și cu parfumul unor trandafiri roșii și galbeni.

Zburase șaisprezece ore. Ewert sunase în clipa în care Anita stinsese lampa și se cuibărise lângă el, lipindu-și umărul moale și sânii de spatele lui, și răsuflă pentru prima oară calm pe ceafa lui, iar gândurile i se destrămară încet și dispărură, oricât ar fi încercat să se agațe de ele. Anita a refuzat să vorbească cu el când s-a apucat să-și facă bagajul și i-a evitat privirea. Ewert Grens le vizitase prea des dormitorul, era un om care trăia în propria lui bulă temporală și din cauza asta nu se putea adapta la cei din jurul lui. Sven nu mai avea energia să discute despre asta cu el, să stabilească niște limite, dar recunoscu că Anita trebuia să facă asta, altfel nu l-ar fi putut suporta deloc.

Taxiul care-l luase de la aeroport n-avea aer condiționat și căldura fusese pe cât de neașteptată, pe atât de agresivă, călătorise în haine potrivite primăverii din Suedia și aterizase aproape de plajele Floridei, unde soarele dogorea ca în toiul verii. Se îndreptă spre ușa restaurantului și bău din apa minerală cu gust de chimicale. În ciuda anchetelor ălora, nu se cunoșteau aproape deloc. Erik Wilson nu era genul de tip cu care voiai să bei o bere după serviciu sau poate că asta era valabil mai degrabă pentru Sven. Sau poate că erau prea diferiți și atât. Lui

Sven îi plăcea viața într-o casă adosată, alături de Anita şi Jonas, în timp ce Wilson disprețuia aşa ceva. Iar acum trebuiau să se întâlnească, să aştepte unul după celălalt, unul cerând informații, iar celălalt refuzând să le dea.

*

Era înalt, mult mai înalt decât Sven şi când se înălță pe vârful picioarelor ca să se uite mai bine la clienții restaurantului, păru şi mai înalt. Mulțumit, se aşeză la masa din capătul localului luxos.

— Am întârziat puțin.

— Mă bucur că ai venit.

Chelnerul apăru de nicăieri cu două pahare de apă minerală, în care era câte o felie de lămâie.

Am un minut la dispoziție.

Când îşi va da seama de ce sunt aici, n-am mai mult de un minut dacă vreau să-l conving să rămână.

Sven mută suportul de lumânare argintiu şi puse laptopul între ei. Deschise programul care conținea mai multe fişiere audio, dădu clic pe simbolul care arăta ca o linie lungă şi ascultă cele câteva replici care durau exact şapte secunde.

— Trebuie să-l facem mai periculos. În curând o să comită o infracțiune serioasă. Or să-l condamne la nişte ani grei.

Fața lui Erik Wilson.

Nu trădă nimic.

Sven îi căută privirea, curios să afle dacă era surprins să-şi audă propria voce sau dacă se simțea prost, în orice caz, n-o arăta deloc, nici măcar cu privirea.

Încă o secvență, o singură replică, cinci secunde.

— Doar dacă le câştigă respectul poate să se mişte liber acolo.

— Vrei să auzi şi restul? Ştii... e vorba de o întâlnire destul de lungă şi interesantă. Şi... o am pe toată înregistrată aici.

Vocea lui Wilson păru calmă când se ridică, la fel şi privirea lui. Nu voia să îşi arate deloc sentimentele.

— Mi-a părut bine de cunoştinţă.

Acum.

Minutul acela.

Deja se pregătea să plece.

Sven deschise cel de-al treilea fişier audio.

— Aş vrea să ştiu ce-mi garantaţi exact, înainte să plec de aici.

— Crezi că ştii ce-ai auzit?

Erik Wilson pornise deja spre ieşire, ajunsese pe la mijlocul sălii, aşa că Sven aproape că ţipă.

— Eu nu cred. Ai auzit vocea unui om mort.

Clienţii îmbrăcaţi în costume din material lucios nu înţeleseseră ce spusese. Dar se opriră din vorbit, îşi puseră jos tacâmurile şi îl căutară din priviri pe cel care le tulburase liniştea.

— Vocea unui bărbat care cu două zile în urmă stătea în geamul unui atelier dintr-o închisoare şi ţinea un pistol lipit de capul unui gardian.

Wilson era deja lângă barul de pe partea dreaptă, lângă uşă, când se opri.

— Vocea unui bărbat care a fost împuşcat şi omorât la ordinul colegului nostru, Ewert Grens.

Wilson se întoarse.

— Despre ce dracu' vorbeşti?

— Vorbesc despre Paula.

Se uită la Sven — acesta ezita.

— Parcă aşa-i spui, nu?

Făcu un pas înainte.

Se îndepărtă de uşă.

— Sundkvist, de ce dracu'...

Sven coborî puţin tonul, conştient că-i captase atenţia şi că n-avea să mai plece nicăieri.

— Şi spun că a fost eliminat. Că tu şi Grens aţi fost amândoi implicaţi. Că aţi colaborat în legitimarea unui caz de omor.

*

Ewert Grens se ridică, aruncă paharul de plastic gol în coşul de hârtii şi înfulecă din două îmbucături ce mai rămăsese din melcul cu scorţişoară de pe raftul din spatele biroului.

Era neliniştit, timpul se scurgea din ce în ce mai repede, se plimba agitat între canapeaua pentru vizitatori şi fereastra ce dădea spre curtea interioară a secţiei din Kronoberg.

Sven ar fi trebuit să înceapă audierea de acum. Ar fi trebuit să-l confrunte pe Wilson, să ceară nişte răspunsuri.

Grens oftă.

Ajutorul lui Erik Wilson era crucial.

Una dintre voci era a unui om mort. Cu ceilalţi trei avea să dea piept mai încolo, avea să-i oblige să-l asculte, dar numai când va vrea el.

Wilson era cel de-al cincilea.

Cel care trebuia să confirme că întâlnirea avusese cu adevărat loc, că înregistrarea era autentică.

— Ai două secunde?

Un breton blond, pieptănat într-o parte şi o pereche de ochelari cu ramă rotundă apărură în cadrul uşii.

Lars Ågestam renunţase la pijama şi halat de baie în favoarea unui costum gri cu cravată asortată.

— Ai?

Grens dădu din cap şi Ågestam urmă corpul greoi care se deplasa şonticăind pe linoleum, apoi luă loc pe canapeaua pentru vizitatori, ale cărei dungi dispăruseră de mult. Fusese o noapte lungă. Grens, o sticlă de whisky şi laptopul şefului de la Criminalistică, toate se adunaseră în bucătăria lui. Îşi vorbiseră fără obişnuitul ton dispreţuitor pentru prima oară. Ewert Grens i-a spus chiar pe numele mic. Lars. Aşa i-a spus, Lars. În clipa aceea păreau apropiaţi, iar Grens se străduia să se comporte ca atare.

Lars Ågestam se lăsă pe spate pe canapea, cu corpul prăbuşit.

Nu se mai încordă.

Nu se mai pregătea pentru un eventual atac sau vreo ameninţare din partea lui Grens.

Până atunci, fiecare întâlnire cu el i se părea un atac, o situaţie neplăcută, duşmănoasă, dar cum muzica aia din fundal dispăruse şi amintirea nopţii trecute era încă vie îi venea să râdă, se simţise aproape bine când a intrat la el.

Puse două dosare pe masa din faţa lui şi îl deschise pe cel de deasupra.

— Rapoartele secrete. Trei sute două la număr. Copiile de azi-noapte.

Ridică apoi şi celălalt dosar.

— Rezumatele cercetărilor preliminare ale aceloraşi cazuri. Cele la care aţi avut acces, cele pe care le-aţi putut investiga.

— Am apucat să citesc o sută. O sută de cazuri abandonate sau procese care n-au dus la condamnări. Şi după aceea am stat şi am căutat date, am analizat şi am comparat cele două versiuni. Adică informaţiile deţinute de colegii tăi, pe care le putem regăsi şi aici, în rapoartele secrete.

Ågestam vorbea despre nişte copii care fuseseră furate dintr-un laptop aparţinând unui director. Grens spera că uşa era închisă cum trebuie.

— Douăzeci şi cinci de cazuri au fost suspendate — procurorul a fost de părere că nu există suficiente dovezi pentru a stabili un verdict şi a abandonat cazul respectiv. Ba mai mult, în treizeci şi cinci de cazuri, acuzatul a fost declarat nevinovat — curtea a respins verdictul procurorului.

Lars Ågestam se înroşi din nou în jurul gâtului, ca de obicei când se enerva din ce în ce mai mult. Ewert Grens îl văzuse aşa de fiecare dată când stăteau faţă-n faţă şi făceau schimb de replici usturătoare. Acum furia lui era îndreptată împotriva altcuiva şi asta aproape că-l neliniştea, niciunul dintre ei nu era obişnuit să comunice altfel, aşa se simţeau cel mai în elementul lor, disprețul era un scut după care puteau să se ascundă, dar acum — acum li se părea greu să adopte o strategie nouă.

— Dacă — şi de asta sunt sută la sută sigur — dacă procurorii ar fi avut acces la aceleaşi informaţii pe care poliţia, respectiv *colegii tăi, Grens,* le ascundea, dacă datele astea adunate în fişierul ăsta cu rapoarte secrete n-ar fi fost stocate într-un calculator ascuns în biroul unui şef,

atunci fiecare — dar fiecare — caz s-ar fi terminat cu un verdict clar şi o condamnare.

*

Sven Sundkvist mai comandă un pahar de apă minerală şi câteva felii de lămâie. Nu-i mai era cald, restaurantul acela elegant era răcoros şi aerul, curat, dar cu toate astea, era extrem de încordat.

Nu avusese la dispoziţie decât un minut.

Îl convinsese pe Wilson să rămână, să se întoarcă şi să ia din nou loc.

Acum trebuia să-l convingă să şi coopereze.

Îşi cercetă colegul. Faţa lui era în continuare imobilă. Dar nu şi ochii. Ochii păreau neliniştiţi. Nu i se zbăteau, Wilson era un profesionist mult prea bun ca să se lase trădat de reacţii, dar vocile de pe înregistrare îl luaseră prin surprindere, îl scoseseră din ale lui, pretindeau nişte explicaţii.

— Înregistrarea asta am găsit-o într-un plic, în cutia poştală a lui Ewert Grens.

Sven dădu din cap spre simbolul de pe monitor, cel care semnala că era vorba despre un fişier audio.

— Nu ştim cine-i expeditorul. Plicul a sosit la o zi după moartea lui Hoffmann. Ce zici, cam cât e de la biroul tău până la cutia lui poştală, cam la fel ca de la mine, nu?

Wilson nu oftă, nu scutură din cap, nu-şi încordă muşchii maxilarului. Dar în privire i se citea aceeaşi nelinişte.

— Un plic cu o înregistrare. Dar am mai găsit şi altceva. Trei paşapoarte emise pe acelaşi nume — fiecare cu aceeaşi fotografie, destul de neclară, alb-negru, cu Hoffmann. Şi pe fundul plicului am dat peste un receptor

electronic, unul din ăla mic, argintiu, din metal, pe care-l poți strecura cu ușurință în ureche. Emițătorul se afla într-un turn de biserică, în comuna Aspsås. Un loc ales de lunetistul aflat în subordinea lui Grens, de unde era convins c-o să-l nimerească.

În mod normal, Erik Wilson ar fi trebuit să tragă de colțul feței de masă și să împrăștie paharele și florile pe jos, ar fi trebuit să scuipe, să plângă, s-o ia razna.

Dar n-a făcut-o. A stat cât a putut de liniștit, sperând că nu arată niciun sentiment.

Sundkvist afirmase că a participat la un omor legitimat.

Afirmase că Paula murise.

Dacă ar fi fost altcineva. Ar fi ieșit pe ușă. Dacă altcineva i-ar fi prezentat înregistrarea aia nenorocită l-ar fi expediat imediat. Dar Sundkvist nu glumea niciodată. El mai obișnuia s-o facă, Grens, la fel, majoritatea polițiștilor, majoritatea oamenilor pe care-i cunoștea o făceau. Dar nu și Sundkvist.

— Aș vrea să știu ce-mi garantați exact, înainte să plec de aici.

Nimeni în afară de Paula nu putea înregistra întâlnirea aceea și nici n-ar fi avut vreun motiv. Și hotărâse să împărtășească totul lui Grens și lui Sundkvist. Avusese cu siguranță un scop.

Te-au ars.

— Vreau să-ți arăt și niște imagini.

Sven întoarse laptopul spre Wilson și deschise un fișier nou.

Era un instantaneu, o secundă surprinsă de una dintre multiplele camere de supraveghere din penitenciarul

Aspsås, o imagine destul de neclară reprezentând o fațadă și o fereastră cu grilaj.

— Atelierul de la Aspsås. Corpul B. El e ăla, se vede doar din profil. Mai are de trăit doar opt minute și jumătate.

Erik Wilson trase laptopul spre el, înclină monitorul, voia să-l vadă pe omul acela, undeva pe la mijlocul ferestrei, cu umărul și fața vizibile pe jumătate.

Se întâlnise cu un bărbat cu zece ani mai tânăr. El însuși fusese mai tânăr cu zece ani. Dar ce-ar fi făcut acum? L-ar mai fi recrutat pe Hoffmann? Oare Hoffmann s-ar fi lăsat recrutat? Piet fusese închis la Österåker. O închisoare la câteva zeci de kilometri de Stockholm, plină cu o grămadă de pungași și găinari neînsemnați. Piet fusese unul dintre ei. Era prima lui pedeapsă cu închisoarea. Fusese genul care își executa cele douăsprezece luni, ieșea, stătea puțin liniștit, după care intra din nou și mai executa douăsprezece. Dar proveniența lui, limba lui maternă și personalitatea l-au făcut util în mai multe feluri, nu doar ca exemplu pentru o statistică despre recidivism.

— Și aici? Mai are cinci minute de trăit.

Sundkvist schimbase imaginea. O altă cameră de supraveghere. Aceasta se apropiase mai mult, nu se mai vedea nici fațada, doar fereastra, așa că fața era mai clară.

Confiscaseră dovezile care serviseră apoi drept bază materială pentru acuzație, adică niște pistoale și probabil și vreun kalașnikov, așa procedau de obicei. După asta le-a fost ușor să ceară o expertiză psihiatrică și restricții mai dure; permisii zero, contact cu lumea exterioară, la fel. Piet fusese disperat, așa că îi ascultase și, după câteva luni fără vreun contact uman, a putut fi recrutat pentru orice.

— Trei minute. Cred că se vede pe imagine. Că ţipă. E o cameră montată în atelier.

O faţă acoperă toată imaginea.

E el.

— *Îi omor.* Asta am citit toţi. Asta strigă.

Erik Wilson se uită la imaginea absurdă. La faţa contorsionată. La gura deschisă, disperată.

Îl instruise metodic pe Paula.

Un mic hoţ de buzunare fusese transformat, document după document, într-unul dintre cei mai periculoşi infractori din ţară. Registrul de caziere, registrul Curţilor de Apel, registrul de infractori urmăriţi aparţinând Poliţiei. Mitul infractorului capabil de orice fusese creat şi apoi răspândit de fiecare patrulă care acţionase conform informaţiilor primite. Şi când a trebuit să facă şi ultimul pas şi să ajungă la cuibul directorilor de la Wojtek, când trebuia să le câştige şi mai mult respectul celor din jur, l-a făcut şi mai periculos. Erik Wilson a copiat o expertiză chiar DSM-IV-TR, un test făcut psihopaţilor, întocmit pentru unul dintre cei mai temuţi infractori ai Suediei.

Un document care fusese plasat în actul Direcţiei Penitenciarelor.

Dintr-odată, Piet Hoffmann era lipsit de conştiinţă, extrem de agresiv şi un pericol pentru siguranţa celorlalţi.

— Ultima imagine.

Era aproape neagră, se vedea mult fum şi undeva în fundal, ceva ce semăna cu o clădire, iar mai sus, un cer probabil senin.

Wilson fixă monitorul şi, deşi îl auzea pe Sundkvist, continua să caute în întunericul acela compact ceva ce putea fi un om care stătuse acolo cu puţin timp în urmă.

— Aţi fost cinci persoane la întâlnirea aia, Erik. Trebuie să aflu dacă materialul înregistrat din plicul trimis lui Grens e autentic sau nu. Dacă ce se aude aici e ceea ce s-a spus acolo. Dacă trei persoane care n-au fost nevoite să ţină degetul pe trăgaci au autorizat cu adevărat execuţia unui om.

*

Avea gâtul roşu până sus, bretonul pieptănat într-o parte îşi pierduse de mult forma şi îi stătea în toate direcţiile, şi se plimba agitat de colo-colo pe lângă masa de scris a lui Grens.

Lars Ågestam aproape că şuieră când vorbi.

— Al dracu' sistem, Grens. Cum, domnule, nişte infractori să lucreze pentru poliţie? În timp ce infracţiunile comise de ei sunt şterse sau se evaporă în aer, nu ştiu. O infracţiune e legitimizată ca să poată investiga o altă infracţiune. Nişte poliţişti mint şi ascund adevărul de colegii lor. Într-o societate democratică, Grens! Ce dracu'!?

Copiase pe parcursul nopţii trei sute două rapoarte secrete din laptopul directorului de la Criminalistică. Trecuse deja prin o sută din ele, confruntând versiunea oficială şi cea neoficială şi verificase munca Poliţiei Capitalei. Douăzeci şi cinci de cazuri s-au terminat cu suspendarea verdictului, iar în treizeci şi cinci, suspectul fusese eliberat din lipsă de dovezi.

— Şi la celelalte patruzeci am constatat că, deşi cazul n-a fost foarte clar, s-a dat un verdict, dar unul incorect — infractorul a fost condamnat pentru o altă infracţiune. Grens, mă auzi? În toate celelalte cazuri!

Ewert Grens se uită la procurorul în costum şi cravată, cu un dosar într-o mână şi o pereche de ochelari în cealaltă.

Un sistem complet aiurea.

Şi încă n-ai văzut totul, Ågestam.

În curând o să discutăm şi despre raportul preliminar pe care încă nu l-ai văzut, aflat într-un fişier separat.

Västmannagatan 79.

O anchetă pe care am abandonat-o, în timp ce nişte poliţişti cu biroul pe acelaşi palier ca şi mine deţineau piesa care ne lipsea din puzzle, din cauza căreia un om a trebuit să dispară şi un idiot util a trebuit să-şi asume vina pentru asta.

— Mulţumesc. Ai făcut o treabă bună.

Întinse mâna spre procurorul pe care n-avea să-l placă niciodată.

Lars Ågestam o strânse şi o scutură puţin cam prea mult, dar se simţi bine, sigur, pentru prima oară pe aceeaşi parte a baricadei, orele nopţii îşi făceau simţite prezenţa, cu whiskyul în pahare şi Grens spunându-i „Lars".

Zâmbi.

Scăpase de insultele şi dispreţul celuilalt.

Îi dădu drumul mâinii şi voi să iasă, cu o bucurie ciudată în piept, dar se întoarse brusc.

— Grens?

— Da?

— Mai ştii harta aia pe care mi-ai arătat-o data trecută?

— Da?

— Mă întrebai de Haga. De Cimitirul de Nord. Dacă-i frumos.

Era pe masa de scris. O văzuse de când intrase. O fotografie cu unul dintre cele mai mari cimitire ale țării, vechi de două sute de ani.

Grens o ținea la îndemână. Se pregătea să-l viziteze.

— Ai găsit ce căutai?

Ewert Grens respira zgomotos, legănându-şi corpul greoi.

— Ce căutai?

Grens se întoarse demonstrativ, dar nu spuse nimic, doar respiră adânc şi fixă teancul de dosare de pe birou.

— Auzi, Ågestam?

— Da?

Nu se uită la vizitatorul care avea să plece în curând şi-i vorbi pe un ton schimbat, puțin cam ridicat, pe care tânărul procuror îl cunoştea deja şi ştia că nu prevesteşte nimic bun.

— Am impresia că ai înțeles greşit.

— Da?

— Înțelegi, tu, Ågestam... noi doi lucrăm doar împreună şi atât. Nu-s amicul tău nenorocit.

*

Comanda sosise, peşte gras, dar nu somon, ceva recomandat de chelner. *Trebuie să aflu dacă înregistrarea aia găsită în cutia poştală a lui Grens e autentică sau nu.* Au mâncat fără să discute, fără să se uite unul la celălalt. *Dacă ce s-a spus e exact ce-am auzit.* Cu toate astea, întrebările pluteau în aer, pe lângă sfeşnic şi suportul pentru piper, aşteptându-i. *Dacă trei persoane care n-au fost nevoite să țină degetul pe trăgaci au permis executarea unei persoane nevinovate.*

— Sundkvist?

Erik Wilson puse tacâmurile pe farfuria goală, goli cel de-al treilea pahar de apă minerală şi ridică şervetul de pe genunchi.

— Da?

— Ai călătorit până aici pentru nimic.

Se hotărâse.

— Ştii, într-un fel... cred că toţi suntem din aceeaşi branşă.

— Ai trecut pe la Ewert Grens în ziua următoare. Ai ştiut ce se întâmplă, Erik, dar n-ai spus nimic.

— În aceeaşi branşă nenorocită. Există infractori. Şi oameni care investighează infracţiuni. Informatorii sunt doar un fel de zonă gri.

N-o să-i spună nimic.

— Şi ăsta-i viitorul, Sundkvist. Mai mulţi informatori. Mai mulţi agenţi sub acoperire. Partea asta creşte. De asta sunt aici.

— Dacă ne-ai fi spus ceva, Erik. Dacă ne-ai fi spus ceva, n-am sta acum aici. La căpătâiul unui mort.

— Şi pentru asta au venit şi colegii mei europeni. Ca să ne înveţe. Pentru c-o să se dezvolte.

Lucraseră pe acelaşi palier ani la rândul.

Wilson nu-l mai văzuse niciodată pe Sven Sundkvist pierzându-şi cumpătul.

— Vreau să mă asculţi, Erik, vreau să mă asculţi al dracului de atent!

Sven trase laptopul spre el cu un gest brusc. O farfurie se făcu ţăndări pe marmura albă şi un pahar se răsturnă pe faţa de masă imaculată.

— Pot să-l opresc unde vreau eu, ai înţeles? Aici, poate? Vezi? E exact secunda în care glonţul pătrunde prin geamul securizat.

O gură urlă pe un ecran.

— Sau aici? Când explodează atelierul.

O față din profil, într-o fereastră.

— Sau poate aici? Pe asta nu ți-am arătat-o încă. Fragmentele. Steguleţele de pe perete. Tot ce-a mai rămas din el.

Un om a încetat să mai respire.

— Tu procedezi cum trebuie, cum ai făcut-o de fiecare dată, îți protejezi informatorul. Dar, Erik, ce naiba! Omul e mort, nu înțelegi? Nu mai ai ce proteja! Pentru că şi tu, şi colegii tăi ați eşuat. De asta stă în fereastră. De asta moare exact... în secvența asta.

Erik Wilson duse mâna spre monitorul laptopului întors spre el, îl închise brusc şi scoase cablul de alimentare.

— *Am lucrat* ca instructor la fel de mult cât ai stat tu în biroul de alături. *Am fost responsabil* pentru informatori de când m-am angajat în Poliție. Şi n-am *eşuat* niciodată.

Sven Sundkvist deschise calculatorul şi-l întoarse spre el.

— Poți să păstrezi cablul. Bateria e încărcată.

Arătă spre monitor.

— Nu înțeleg, Erik. Ați lucrat împreună timp de nouă ani. Dar când îți arăt imaginea asta... secunda în care... vezi, *aici*, când moare... în fine, văd că n-ai nicio reacție.

Erik Wilson pufni pe nas.

— Nu mi-a fost prieten.

Ai avut încredere în mine.

— Dar eu am fost prieten cu el.

Şi eu am avut încredere în tine.

— Aşa merg lucrurile, Sundkvist. Un instructor trebuie să se prefacă. Să joace rolul celui mai bun prieten al informatorului. Şi trebuie s-o facă atât de bine, încât

informatorul să fie pregătit să-şi rişte viaţa zi de zi, doar ca să-i ofere cât mai multe informaţii.

Îmi lipseşti.

— Aşa că, n-am ce să zic de tipul ăsta de pe monitor. Ai văzut bine. N-am avut nicio reacţie.

Erik Wilson aruncă şervetul pe masă.

— Faci tu cinste, Sundkvist?

Porni spre ieşire. O doamnă singură cu un pahar de vin roşu în faţă, la stânga, doi bărbaţi la o masă plină de hârtii şi de farfurioare cu desert la dreapta lui.

— Västmannagatan 79.

Sven Sundkvist îl prinse din urmă şi se opri lângă el.

— Ştiai totul, Erik. Dar ai ales să-ţi ţii gura. Şi să ajuţi la muşamalizarea unui caz de omor. Ai modificat atât registrul Poliţiei, cât şi cel al Curţii de Apel. Ai plasat...

— Mă ameninţi?

Erik Wilson se oprise, cu faţa stacojie şi umerii ridicaţi.

Nu mai părea la fel de impasibil.

— Asta faci, Sundkvist? Mă ameninţi?

— Tu ce crezi?

— Tu ce crezi? Ai încercat să mă convingi şi să mă impresionezi prezentându-mi nişte dovezi şi imagini cu moartea unui om. Şi acum încerci să mă ameninţi cu un căcat de investigaţie? Sundkvist, te-ai folosit de fiecare capitol al manualului despre audieri. Mă jigneşti.

Coborî cele câteva scări, trecu pe lângă o masă cu patru bărbaţi între două vârste care îşi căutau ochelarii de citit şi începuseră să studieze meniul, cărucioarele goale pentru servit şi cele două plante căţărate pe un perete alb.

O ultimă privire.

Se opri.

— Dar... lucrurile stau în felul următor. Nu-mi plac deloc oamenii care se descotorosesc de cel mai bun informator al meu când nu sunt prezent.

Se uită la Sven Sundkvist.

— Aşa că... apropo de înregistrarea aia. Întâlnirea de care vorbeşti. Da, e adevărat, a avut loc. Ce-ai auzit e... e pe bune. Fiecare cuvânt.

Ewert Grens ar fi trebuit să râdă, probabil. Cel puțin așa i-a venit, era o senzație din aia care-ți clocotește în stomac, un soi de bucurie care nu se manifestă.

Înregistrarea era autentică.

Întâlnirea avusese loc.

Sven sunase de la un restaurant din centrul orașului Jacksonville și-l urmărise pe Wilson în timp ce acesta urcase în mașină și se întorsese în sudul statului Georgia, după ce îi confirmase totul.

Dar Grens nu râse. Se descărcase de dimineață într-o cușcă de pe un acoperiș, urlase până când furia dispăruse și îl lăsase să doarmă pe canapeaua din birou, iar acum avea din nou loc pentru sentimente noi.

Dar nu pentru furie, n-ar mai fi avut puterea.

Nici pentru bucurie, deși știa că mai aveau puțin și rezolvau cazul.

Ceea ce simțea era ură.

Hoffmann fusese „ars". Dar supraviețuise. Și luase niște ostatici ca să nu moară.

Am luat parte la un omor legitim.

Ewert Grens îl sună pentru a doua oară pe omul pe care-l disprețuia cel mai mult.

— Am nevoie, din nou, de ajutorul tău.

— Serios?

— Poți să treci pe la mine diseară?

— Unde, acasă?

— Intersecția dintre Odengatan și Sveavägen.

— De ce?

— Ți-am spus. Am nevoie de ajutorul tău.

Lars Ågestam pufni pe nas.

— Să mă întâlnesc cu tine? După orele de lucru? De ce-aș face una ca asta? Doar nu sunt... cum ai zis că am uitat... *amicul* tău?

Raportul secret de investigație se află în același calculator, într-un fișier nou.

Cel pe care nu ți l-am arătat azi-noapte.

Dar pe care am de gând să ți-l arăt pentru că nu vreau să port vina în locul nimănui.

— N-o să stăm la taclale, o să muncim. Västmannagatan 79. Mai știi? Ancheta preliminară pe care ai închis-o.

— Ești bine-venit la sediul procuraturii mâine, în timpul orelor de serviciu.

— O s-o poți deschide din nou. Pentru că eu știu ce s-a întâmplat *cu adevărat*. Dar mai am nevoie o dată de ajutorul tău, Ågestam. Mâine-dimineață o să fie prea târziu. Când persoanele responsabile cu securitatea de la Guvern își vor da seama că lipsește ceva, vor transmite informația și celorlalți. Dacă persoanele nepotrivite apucă să-și „ajusteze" și să-și coordoneze poveștile, pot să distrugă dovezile și să modifice adevărul încă o dată.

Grens își drese vocea lângă receptor, de parcă n-ar fi știut cum să continue.

— Și îmi cer scuze. Pentru chestia aia. Poate c-am fost prea... ei, știi tu.

— Nu. Cum?

— La dracu', Ågestam!

— Ce?

— Poate că... poate că m-am exprimat cam... necioplit, cam... mă rog, n-ar fi trebuit să fiu atât de dur.

*

Lars Ågestam coborî cele şapte etaje ale clădirii de pe Kungsbron. Era o seară plăcută, călduţă şi Ågestam tânjea după căldură, ca de obicei după opt luni de vânt puternic şi ninsoare capricioasă. Se întoarse şi ridică privirea spre ferestrele întunecate ale procuraturii. Ultimele două convorbiri telefonice târzii fuseseră mai lungi decât se aşteptase, prima oară a sunat acasă, spunând că o să întârzie şi a promis pentru a suta oară c-o să spele paharele mirosind încă a alcool, după care l-a sunat pe Sven Sundkvist care se afla, pare-se, într-un aeroport, şi a cerut nişte informaţii suplimentare despre vizita lui în Polonia, la fabrica de amfetamină, aruncată în aer între timp.

— Acasă?

— Da.

— Te duci acasă la Ewert Grens?

Sven Sundkvist stătuse aşa mult timp, fără să spună nimic. Parcă nu-i venea să închidă telefonul, cu toate că discuţia se terminase şi Ågestam era nerăbdător să ajungă la Grens.

— Da. Mă duc acasă la Ewert Grens.

— Mă scuzi, Ågestam, dar cred că n-am înţeles eu bine. Îl cunosc pe Ewert Grens şi am fost cel mai apropiat coleg al lui timp de paisprezece ani. Dar niciodată nu m-a invitat acasă la el, *niciodată, înţelegi, Ågestam?* E... atât de... e o chestie privată, un fel de-al lui ciudat de-a se... apăra. O dată — au trecut cinci ani de atunci — o singură dată, Ågestam, în ziua de după drama de la morga din Spitalul

Söder, am dat buzna peste el, cu forța. Dar tu zici că te-a *invitat* el? Ești sigur?

Lars Ågestam se plimbă prin oraș, pe străzile pline de oameni, deși era duminică și trecuse de ora nouă, toată lumea tânjise după căldură și apropiere în iarna aceea. Era mai greu să te întorci acasă când viața tocmai revenea.

Nu-și dăduse seama că ar putea fi mai mult decât o anchetă, mai mult decât o noapte prelungită după serviciu. În noaptea aceea, în bucătăria de la Åkeshov, whiskyul și cele trei sute două copii după rapoartele secrete au provocat o oarecare schimbare, au creat un soi de intimitate. Dar Ewert Grens a anihilat sentimentul acela imediat, având grijă să-l împungă puțin, cum numai el putea. Iar acum, dacă Sven zicea că era ciudat că-l invitase acasă, înseamnă că schimbarea aceea se petrecuse *cu adevărat*, poate că aveau să se suporte mai ușor în viitor.

Se uită din nou la oamenii care beau bere pe terase, în haine groase și cu fulare la gât, râzând și discutând ca niște prieteni.

Oftă.

Nu exista nicio schimbare și n-avea să existe niciodată.

Grens avea motivele lui, Ågestam era sigur de asta, motivele lui egoiste pe care nu intenționa să i le împărtășească unui procuror tânăr pe care se hotărâse să-l disprețuiască.

— Grens.

Pe Sveavägen circulau în continuare multe mașini, așa că fu nevoit să ciulească bine urechile ca să audă vocea din interfon.

— Aici Ågestam, voiai să...

— Deschid acum. Etajul patru.

În casa scărilor se vedea un covor roşu, gros, pereţii păreau de marmură şi lumina lămpilor era puternică, fără să fie prea enervantă. Dacă ar fi locuit în oraş, la bloc, ar fi vrut să aibă un hol identic.

Nu se urcă în lift, se îndreptă direct spre scările late şi se opri în faţa uşii închise la culoare, pe a cărei cutie poştală scria E.A. Grens.

— Intră.

Comisarul înalt şi bine făcut, cu părul rărit deschise. Purta aceleaşi haine ca şi după-amiaza şi noaptea precedentă, o haină gri şi o pereche de pantaloni de un gri mai închis.

Ågestam privi mirat în jur. Holul părea că nu se mai termină.

— Ce apartament mare.

— N-am prea fost pe-aici în ultimii ani. Dar încă n-am uitat adresa.

Ewert Grens zâmbea. Arăta ciudat. Nu-l mai văzuse zâmbind niciodată. Faţa cu trăsături dure, de obicei încordată, îl vâna tot timpul pe omul spre care era îndreptată, dar zâmbetul acesta îi aparţinea altcuiva, unei feţe diferite, ceea ce-l făcu pe Ågestam şi mai nesigur pe el.

Traversă holul lung care despărţea camerele înşirate de-o parte şi de alta, cel puţin şase la număr, încăperi goale care păreau neatinse, adormite, aşa le descrisese şi Sven, ca pe nişte camere care nu voiau să se trezească.

Bucătăria era la fel de imensă şi de neatinsă.

Îl urmă pe Grens care traversă încăperea şi intră apoi într-o mică sală de mese, cu o masă extensibilă veche şi şase scaune.

— Stai singur?

— Ia loc.

În mijlocul mesei se afla un teanc de mape albastre şi un caiet studenţesc mare, două pahare proaspăt spălate şi o sticlă de Seagrams.

Pregătise totul.

— O duşcă mică? Sau eşti cu maşina?

Chiar se străduise. Cumpărase până şi whisky din ăla de care avea el.

— Cu maşina? Când vin la tine? N-aş îndrăzni. Parcă văd că ai vreun carnet din ăla prăfuit cu amenzi de parcare într-unul din sertarele astea.

Ewert Grens îşi amintea de seara aceea de iarnă friguroasă, cu un an şi jumătate în urmă, când s-a târât în patru labe în zăpada proaspăt căzută, umedă, în costum şi pantaloni la dungă şi a măsurat distanţa dintre maşină şi Vasagatan.

Maşina lui Ågestam.

Zâmbi din nou. Lui Ågestam, zâmbetul acela începu să i se pară aproape neplăcut.

— Din câte-mi amintesc, amenda aia a fost anulată. Chiar de procuror.

Într-un acces de furie, îl amendase pe Lars Ågestam pentru opt centimetri, supărat că procurorul le făcuse probleme atunci când încercau să dea de urma unei adolescente dispărute şi au fost nevoiţi să coboare în tunelele de sub oraşul Stockholm.

— Poţi să-mi pui o jumătate de pahar.

Băuseră amândoi, apoi Grens scoase o foaie dintr-un dosar şi o aşeză în faţa lui Ågestam.

— Ai primit trei sute două rapoarte secrete. Cu ce s-a întâmplat cu adevărat, tot ce n-am ştiut şi, prin urmare, n-am putut prezenta în anchetele noastre oficiale.

Lars Ågestam dădu din cap.

— Secția aia de la Aspsås de care-ți ziceam. Doar pentru polițiști. După ce-i iau la trei păzește pe toți care au mințit.

— Alea-s rapoarte de anul trecut. Dar copia asta de aici e după un dosar nou-nouț.

M scoate un pistol
(fabricație Polonia, calibru 9 mm, marca Radom)
din teaca orizontală.
M deblochează cocoșul și lipește arma
de capul cumpărătorului.

— Întocmit, ca și restul dosarelor, pentru șeful de la Länskriminalen.

P îi ordonă lui M să se calmeze.
M coboară arma, face un pas
înapoi, lasă în jos cocoșul armei.

Lars Ågestam tocmai se pregătea să spună ceva, când Grens îl întrerupse.

— Am lucrat la Västmannagatan 79... cam patru ore pe zi... aș zice, de când am primit apelul. Sven Sundkvist și Mariana Hermansson, cam la fel. Nils Krantz spune că el și cei trei colegi ai lui au căutat dovezi timp de o săptămână, cu lupa și benzile de prelevare pentru amprente. Errfors zice că a analizat cadavrul cetățeanului danez la fel de mult. Câțiva agenți de poliție spun că au supravegheat locul crimei, au audiat chiriașii și au căutat

cămăşi cu pete de sânge în containere timp de douăzeci de zile — asta ca să mă exprim eufemistic.

Îl privi pe procuror.

— Şi tu? Cam câte ore ai dedicat cazului ăstuia?

Ågestam ridică din umeri.

— Greu de spus... o săptămână, să zicem.

Dintr-odată, cumpărătorul strigă: „Sunt poliţist, ce dracu', luaţi-l de pe mine".
M face un pas în faţă şi ridică arma din nou.

Ewert Grens smulse raportul din mâinile lui Ågestam şi începu să-l fluture în faţa lui.

— Treisprezece săptămâni şi jumătate de lucru. Cinci sute patruzeci de ore. Asta, în timp ce colegii şi şefii mei de pe acelaşi palier cu mine deţin deja răspunsul. Îţi dai seama, Ågestam, îţi dai seama, că şi scrie aici, Hoffmann a sunat şi a dat alarma singur!

Lars Ågestam se întinse după raport.

— Mi-l dai înapoi?

Plecă de lângă masă, se duse în celălalt capăt al bucătăriei şi deschise o uşă de la dulapul de deasupra chiuvetei, căută pe acolo un timp, apoi deschise o alta.

— Ce urmăreşti, de fapt, cu asta?

— Vreau să rezolv o crimă.

— Nu înţelegi ce te întreb, Grens? *Ce* urmăreşti?

Găsi paharul pe care-l căutase şi-l umplu cu apă.

— Nu am de gând să port vina asta de-acum încolo.

— Ce vină?

— Tu n-ai de-a face cu asta, Ågestam. Dar aşa e. N-o să mai port niciodată vina în locul altora. Aşa c-o să am grijă să-i fac pe cei responsabili să şi-o asume.

Procurorul se uită la raport.

— Şi poţi s-o faci cu ajutorul raportului ăstuia?

— Da. Dacă apuc să termin. În noaptea asta.

Lars Ågestam stătu nemişcat în mijlocul bucătăriei spaţioase. Auzea traficul prin geamul deschis, nu mai era atât de intens, maşinile se răriseră, dar se deplasau mai repede, semn că se făcuse târziu.

— Pot să mă plimb puţin pe-aici prin casă?

Grens ridică din umeri.

— Du-te.

Holul i se păru şi mai lung decât adineauri. Parchetul acoperit de covoare moi se închisese la culoare, dar nu părea deloc tocit, iar tapetul maroniu părea din anii 1970 după model. Deschise uşa cea mai frumoasă şi intră într-un soi de bibliotecă, se aşeză într-un fotoliu de piele care păru că protestează, aşteptându-şi stăpânul. Singura încăpere din apartament care nu urla a singurătate. Urmări cu privirea rafturile cu cărţi cam de aceeaşi mărime, aprinse lampadarul îndoit, cu lumină gălbuie care coloră paginile xeroxate. Se lăsă pe spate, imaginându-şi că-l copiază pe comisarul de la Criminalistică, şi citi din nou raportul anchetei, scris de un poliţist la o zi doar după crima de pe Västmannagatan 79, în timp ce ancheta condusă de Grens ducea încet spre o fundătură şi urma să fie abandonată în curând.

M apasă mai tare pistolul de
tâmplă şi trage.
Cumpărătorul se prăbuşeşte

uşor înspre dreapta,
cade de pe scaun
şi rămâne nemişcat pe podea.

Lars Ågestam apucă abajurul lămpii şi îl apropie, voia să vadă bine, să fie sigur, acum că se decisese.

În noaptea aceea n-avea să se ducă acasă.

Avea să plece de-acolo direct la procuratură şi-avea să deschidă din nou ancheta preliminară.

Se ridică şi tocmai se pregătea să iasă din cameră, când observă cele două fotografii alb-negru de pe peretele dintre rafturile bibliotecii, reprezentând un bărbat şi o femeie. Erau tineri şi plini de speranţă, amândoi în uniforme de poliţist şi cu ochii vioi.

Se întrebase de multe ori cum arătase atunci, pe vremea când era încă un alt om.

— Te-ai hotărât?

Grens era tot acolo unde-l lăsase, printre dosare albastre şi un pahar gol, la o masă de bucătărie frumoasă.

— Da.

— Dacă-i pui sub acuzare, să ştii că nu mai e vorba de poliţişti obişnuiţi. O să ai de-a face cu un ofiţer de poliţie. Unul sus-pus. Şi cu un secretar de stat.

Lars Ågestam se uită la cele trei foi A4 din mână.

— Dar zici că ţine? Presupun că n-am văzut totul.

Una dintre camerele de supraveghere din Rosenbad arăta cinci persoane care se îndreptau spre birou. O înregistrare cu cinci voci care iau parte la o întâlnire cu uşile închise.

Nu, n-ai văzut totul.

— Ţine.

Ewert Grens zâmbi pentru a treia oară.

Lui Lars Ågestam i se păru că arată aproape firesc, aşa că îi zâmbi înapoi.

— Reţine-i. În trei zile îţi fac rost de un mandat de arestare.

Coborî scările în clădirea cufundată în liniște.

Trecuseră câțiva ani de când avusese oaspeți ultima oară. Călcă apăsat cu piciorul bolnav pe dalele tari ale scărilor, dar de data asta trecu prin fața liftului, cu degetele încleștate în jurul balustradei. La două dintre uşile pe lângă care trecuse se auziseră nişte paşi repezi, nişte ochi curioşi au vrut să vadă ce s-a întâmplat cu vecinul de la patru de a urcat pe scări. La parter, de după prima uşă, un ceas de perete începu să bată. Grens numără douăsprezece bătăi.

Sveavägen era aproape goală şi afară era în continuare cald. O să vină vara şi-n anul ăsta nenorocit. Inspiră adânc, trase aer în piept o singură dată şi expiră încet.

Ewert Grens invitase pe cineva la el acasă.

Ewert Grens nu simți cum i se strânge inima imediat şi nu-l rugă să plece.

Nu mai făcuse asta niciodată după accident, casa era doar a ei, era căminul lor, numai al lor. Se scutură de vântul timid şi o luă spre vest, pe lângă Odengatan, la fel de pustie. Era tot cald, aşa că-şi scoase haina şi îşi descheie cămaşa la gât.

Dintre toți oamenii din lume, îl invitase pe procurorul ferchezuit pe care-l detesta, pe care-l luase peste picior de fiecare dată când îl întâlnise în ultimii ani.

Ba s-a simțit chiar bine.

Încetini lângă chioşcul de hotdog din Odenplan, se alătură cozii formate din puşti cu telefoane mobile în mâini care trimiteau SMS-uri altor puşti cu telefoane mobile şi-şi cumpără un hamburger şi un suc cu gust de portocale, neacidulat. Refuzase propunerea procurorului care-l invitase la o ultimă bere la pub-ul juriştilor de pe Frescati, după care i-a părut rău şi s-a plimbat agitat dintr-o cameră în alta până când a simţit că trebuie să iasă, nu conta unde, cel puţin pentru un timp.

Doi şobolani se iviră dintr-o gaură de sub chioşcul de hotdog şi se refugiară în parcul populat de bărbaţi care dormeau pe bănci de lemn. Patru femei tinere, în fuste scurte şi pantofi cu toc, alergară spre un autobuz care tocmai închise uşile şi demară.

Îşi mâncă hamburgerul în faţa bisericii Gustav Vasa, apoi o luă spre dreapta, spre strada pe care o vizitase de mai multe ori în ultimele săptămâni, şi blocul de chiriaşi care se pregăteau să se culce. Se uită la reflexia lui din geamul uşilor mari, formă codul de acces pe care îl învăţase pe de rost între timp şi deschise uşa liftului care începea să scârţâie pe la etajul cinci.

Cutia poştală avea o plăcuţă nouă. Numele polonez fusese schimbat. Uşa maro de lemn era şi mai veche decât a lui şi, când o privi, îşi aduse aminte de o pată de sânge sub un cap şi nişte steguleţe lipite de perete şi de podeaua din bucătărie, unde Krantz căutase urme de narcotice.

Totul începuse acolo.

Moartea care avea să-l oblige să ordone moartea altui om.

Vanadisvägen, Gävlegatan, Solnabron, merse mai departe în seara călduroasă, de parcă ar fi însoţit o siluetă imaginară, nu se gândea la nimic, nu simţea nimic, nu înainte

de a se opri pe Solna Kyrkväg, în fața unei intrări, numită Poarta 1, una dintre cele zece ale Cimitirului de Nord.

Nici măcar nu-i era frig.

Deşi ştia că în cimitire era frig tot timpul.

Ewert Grens o luă pe drumul asfaltat care despărțea peluza mare şi şerpuia pe sub mesteceni şi alte foioase ale căror nume nu le cunoştea. Şaizeci de hectare, treizeci de mii de morminte. Evită să se uite la ele, preferă să-şi îndrepte atenția către crengile vii ale copacilor decât spre pietrele care marcau dorul după un om dispărut, dar se uită pe furiş la cele vechi, la titlurile purtate de cei înmormântați acolo, un poştaş, un controlor de tren, o văduvă. Îşi continuă drumul pe lângă pietrele mari, inscripționate cu litere vechi ce marcau un „cavou de familie" şi-i adăposteau pe cei care au ales să-şi doarmă somnul de veci împreună, trecu prin fața altor pietre de mormânt mari ce se înălțau solemne şi mândre deasupra celor din jur şi se holbau la el, mai importante decât celelalte chiar şi după moarte.

Douăzeci şi nouă de ani.

O mare parte din viața lui trăise zi de zi cu frica aceea nenorocită, *cade din duba poliției, nu am timp să frânez, roata din spate a maşinii trece peste capul ei* şi uneori, când îşi dădea seama că uitase, că trecuseră prea multe ore de când se gândise la ea, se forța să se mai gândească puțin, mai ales la sângele purpuriu care-i cursese din cap pe genunchii lui.

Nu mai putea.

Se uită la copaci şi la morminte şi chiar şi la locul în care se arunca sau îngropa cenuşa celor incinerați, dar nu mai putea, oricât s-ar fi blestemat, nu mai putea să se gândească doar la ochii ei ce se zbăteau sau la picioarele ei care zvâcneau de durere.

Lucrul de care vă temeați s-a petrecut deja oricum.

Se uită în jurul lui, dintr-odată grăbit.

O luă pe scurtătură pe lângă mormintele care, conform unei tăblițe, se numeau Sectorul 15B, cu pietre de mormânt frumoase, discrete, aparținând unor oameni care au murit într-un mod demn și nu aveau nevoie să atragă atenția atât de al dracului de tare.

Sectorul 16A. Mări pasul. Sectorul 19E. Respira sacadat, transpira.

Pe un suport se vedea o stropitoare verde. Grens o umplu cu apă de la robinetul de alături și o luă cu el, grăbindu-se pe drumul de asfalt care se transformă într-o potecă pietruită.

Avusese nevoie de un an și jumătate ca să parcurgă kilometrii aceștia.

Din cauza luminii slabe nu vedea mai mult de câteva pietre de mormânt. Se aplecă înainte ca să vadă mai bine inscripțiile, fiecare tăbliță nouă marca un mormânt nou.

Mormântul 601.

Mormântul 602.

Tremura și respira greu. Preț de o secundă, se gândi să plece.

Mormântul 603.

O bucată de pământ scurmat, un strat provizoriu de plante verzi și o cruce mică, albă, atât.

Ridică stropitoarea și udă tufele fără flori.

*

E aici.

Ea, care îl ține de mână și-l obligă să facă plimbări lungi alături de ea prin Stockholmul scufundat în

întuneric, ea, care alunecă, pierzându-şi tot timpul echilibrul, pe o pereche de schiuri prost ceruite, pe lângă el, printre castanii acoperiţi de zăpadă din Vasaparken, ea, care se mută cu un bărbat tânăr într-un apartament de pe Sveavägen.

Ea e cea care zace acolo.

Nu femeia care stă într-un scaun cu rotile într-un sanatoriu, cea care nu mă recunoaşte.

*

Nu vărsă nicio lacrimă. O făcuse deja de multe ori. Zâmbi.

Nu l-am omorât.

Nu te-am omorât nici pe tine.

*

Lucrul de care mă temeam s-a petrecut deja oricum.

PARTEA A CINCEA

peste o zi

Îi plăcea pâinea aceea de țară, feliile mari cu semințe mici pe coajă, era sățioasă și scârțâia puțin printre dinți când o mesteca. Cafeaua n-avea zahăr și sucul de portocale era proaspăt stors. Ewert Grens își lua micul dejun aici, la câteva minute de blocul lui, pe colțul dintre Odengatan și Döbelnsgatan, de câteva ori pe săptămână, de când se știa.

Dormise aproape patru ore, în propriul lui pat, în apartamentul cel mare, fără coșmaruri în care cineva îl fugărea. Știa c-avea să fie o noapte liniștită deja din clipa în care închisese ușa de la intrare și se așezase în bucătăria spațioasă, privind pe fereastră. Adunase dosarele și foile de pe masa de bucătărie, zăbovise puțin cam mult și cântase sub duș și ascultase vocile programului de noapte de la radio.

Grens achită nota pentru micul dejun și patru melci cu scorțișoară pe care îi ceru la pachet, apoi se plimbă cu pași repezi pe lângă mașinile blocate în traficul dimineții. Merse de la Sveavägen până la Sergels Torg, o luă pe lângă Drottninggatan și ajunse la Rosenbad și clădirea Guvernului.

Gardianul era tânăr și fusese, probabil, angajat de curând. Îi cercetă cu atenție legitimația și-i căută numele pentru a doua și apoi a treia oară în registrul cu vizitatori programați în prealabil.

— Departamentul de Justiție?

— Da.

— Știți unde are biroul?

— Am fost aici acum câteva nopți. Dar nu m-am întâlnit cu ea până acum.

Camera de supraveghere de pe coridor era montată cam la înălțimea capului. Ewert Grens privi în obiectiv, exact ca informatorul poliției cu câteva săptămâni în urmă, în același timp în care responsabilul cu securitatea deschise o ușă de la un depozit, cu câteva etaje mai jos, în clădirea cea mare a Guvernului, și constată că raftul de oțel cu casete numerotate era gol în două locuri.

Îl așteptau la masa lungă de conferințe din capătul biroului.

În fața fiecăruia se afla câte o ceașcă de porțelan pe jumătate goală.

Era opt dimineața, dar îl așteptau deja de ceva timp. Îl luaseră în serios.

Îi privi, dar nu spuse încă nimic.

— Ai cerut o întâlnire. Ți-am îndeplinit dorința. Am presupus că n-o să dureze mult. Avem și alte întâlniri — *programate.*

Ewert Grens privi cele trei fețe suficient de îndelung ca să-i incomodeze. Primele două păreau calme, poate că se prefăceau, poate că nu. În schimb, fruntea lui Göransson strălucea de transpirație, clipea prea des și buzele i se încrețiră când le strânse.

— Am adus melci cu scorțișoară.

Puse punga albă pe masă.

— Pentru Dumnezeu, Grens!

Hoffmann avusese o familie.

Doi copii care aveau să crească fără tată.

— Vrea cineva? Am cumpărat pentru toți.

Dacă îl căutau peste câțiva ani? Dacă-l întrebau ce s-a întâmplat, ce avea să le răspundă?

Că mi-am făcut doar treaba?

Că am fost obligat?

Că viața tatălui vostru n-a fost la fel de importantă pentru mine și pentru comunitate ca aceea a gardianului pe care l-a amenințat?

— Nimeni? Atunci o să iau eu unul. Îmi dai și mie o ceașcă, Göransson?

Bău cafeaua, mâncă melcul cu scorțișoară, apoi mai luă unul.

— Mai sunt doi. Dacă cineva se răzgândește.

Se uită din nou la ei, pe rând, ca înainte. Secretarul de stat îi susținu privirea, era calmă, ba chiar zâmbea un pic. Șeful Poliției stătea nemișcat, aruncă doar o privire pe geam, spre acoperișul Castelului și turnul Bisericii Mari. Göransson se holbă la masă, era greu de spus, dar părea că pe frunte i se formaseră broboane de sudoare.

Ewert Grens deschise servieta și scoase un laptop.

— Numai chestii mișto am aici. Și Sven la fel, în sudul Statelor Unite. S-a dus acolo ieri.

Strecură un CD în fanta potrivită cu degetele-i neîndemânatice, deschise fișierul și un pătrat negru umplu monitorul.

— Multe butoane. Dar încep să mă pricep. Și, apropo, tipul cu care s-a întâlnit Sven e Erik Wilson. De asta și-a luat laptopul cu el.

Camerele de supraveghere fuseseră montate în două puncte. Prima la câțiva metri deasupra geamului gardianului, cealaltă, pe coridorul de la etajul trei. Secvența înregistrată pe care o confiscase seara târziu, cu două zile

în urmă, era puțin ștearsă și imaginea tremura din când în când, dar toți puteau să distingă imaginile.

Cinci persoane intrând pe rând într-un birou din clădirea Guvernului.

— Îi recunoașteți?

Grens arătă spre monitor.

— Poate recunoașteți chiar și încăperea în care intră?

Opri filmul și imaginea umplu tot monitorul. Cineva stătea cu spatele la cameră, cu brațele întinse, iar în spatele lui se mai vedea o persoană care își ținea mâinile lipite de spatele lui.

— E ultima secvență. Primul, tipul cu brațele întinse, e un infractor care, atunci când s-a făcut înregistrarea asta, lucra ca informator pentru Poliția Capitalei. Cel din spatele lui, cu mâinile pe spinarea informatorului, e un asistent de poliție care-l percheziționează.

Grens îl privi pe Göransson, care stătea ușor aplecat peste masă.

Aștepta, dar cel din fața lui nu se uită spre el.

— Laptopul e al Poliției. Dar ăsta e al meu.

Căută în buzunarul exterior al servietei și scoase un CD-player.

— L-am primit de la Ågestam acu' cinci ani, aproape, am avut noi o mică dispută. E o mașinărie din asta modernă pe care o vedem la puști, eu unul nu prea l-am folosit de atunci, dar să nu-i ziceți. Dar acu' două săptămâni am început să ascult niște înregistrări interesante.

Punga cu melcii cu scorțișoară îl deranja, așa c-o dădu mai încolo.

— Dar pe asta am împrumutat-o de la secția de bunuri confiscate. După o spargere. Un apartament de pe Stora

Nygatan. Bunurile confiscate ar fi trebuit returnate. Dar nu le-a solicitat nimeni.

Puse două difuzoare mici pe masă şi le conectă ceremonios.

— Dacă funcţionează... al dracu' să fiu dacă nu le păstrez.

Ewert Grens apăsă un buton.

Scaune târâte pe jos, oameni care se foiesc.

— O întâlnire.

Privi în jurul lui.

— În încăperea asta. La masa asta. Zece mai, ora cincisprezece şi patruzeci şi nouă de minute. O să dau puţin înainte, la douăzeci şi opt de minute şi douăzeci şi patru de secunde.

Se întoarse spre şeful lui direct.

Göransson îşi scosese haina, lăsând la vedere petele închise la culoare de la subsuori.

— O persoană vorbeşte. Cred că recunoşti vocea.

— Ai mai avut de-a face cu asemenea cazuri.

— M-ai lăsat pe mine, pe Sven, pe Hermansson, pe Krantz, pe Errfors şi...

— Ewert...

— ...şi pe încă o grămadă de poliţişti tâmpiţi să muncim săptămâni la rând, cu o anchetă pe care ştiai cum s-o rezolvi.

Göransson îl privi pentru prima oară. Dădu să vorbească, dar Grens scutură din cap.

— Imediat termin.

Îşi trecu degetele peste butoanele aparatului fragil şi după un timp, îl găsi pe cel potrivit.

— Mai dau puţin înainte. La douăzeci şi două de minute şi şaptesprezece secunde. E aceeaşi întâlnire, dar o altă voce.

— Nu vreau să se întâmple. La fel cum nici tu nu vrei să se întâmple. Paula n-are timp de Västmannagatan.

Ewert Grens se uită la şeful Poliţiei.

Părea că vopseaua de pe faţadele spoite începuse să crape puţin, ochii i se zbăteau abia perceptibil şi îşi frecă încet palmele.

— Minte-i pe colegii tăi. Şterge-ţi colaboratorii de pe listă. Oferă-le imunitate infractorilor ca să rezolvi alte infracţiuni. Dacă ăsta e sloganul poliţistului din viitor... atunci mă bucur al dracului de mult că n-am decât şase ani până la pensie.

Nu aşteptă niciun răspuns, aranjă doar difuzoarele şi le îndreptă spre secretarul de stat.

— A stat chiar în faţa dumneavoastră. Nu vi se pare ciudat?

— Îţi garantez că n-o să fii condamnat pentru Västmannagatan 79. Îţi garantez că o să-ţi oferim tot sprijinul necesar ca să-ţi poţi îndeplini misiunea dinăuntru.

— Un microfon fixat cam pe la înălţimea genunchiului de către o persoană care a stat pe locul pe care stau eu acum.

— Şi... c-o să ne ocupăm de tine după ce-ai terminat treaba. Se presupune că după aceea eşti condamnat la

moarte, ştiu asta, că nu mai ai ce căuta în lumea interlopă. Dar o să-ţi dăm o viaţă nouă, o identitate nouă şi bani ca s-o iei de la capăt undeva în străinătate.

Grens ridică difuzoarele mici şi le apropie şi mai mult de scaunul secretarului de stat.

— Vreau să mă asigur că auziţi ce urmează.

Vocea ei din nou, continuând fraza acolo unde o întrerupsese.

— Îţi garantez asta în calitate de secretar de stat al Ministerului Justiţiei.

Se întinse după punga de hârtie albă şi scoase încă un melc cu scorţişoară, apoi sorbi şi ultimele picături de cafea de pe fundul ceştii.

— Cod infracţiune: permisiune acordată pentru raportarea unei infracţiuni. Cod infracţiune: protejarea unui infractor. Cod infracţiune: instigare la comiterea unei infracţiuni.

Se pregătise pentru o reacţie violentă din partea lor, se aştepta să-i zică să plece, să-l ameninţe cu gardienii, să-l întrebe ce dracu' era în capul lui.

— Cod infracţiune: mărturie falsă. Cod infracţiune: abatere profesională deosebit de gravă. Cod infracţiune: fals în acte.

Stăteau nemişcaţi. Nu spuneau nimic.

— Poate mai ştiţi şi voi câteva?

Câţiva pescăruşi se roteau în faţa ferestrei biroului încă de la începutul întâlnirii.

Acum se auzeau doar strigătele lor.

Strigătele şi respiraţia regulată a patru oameni aşezaţi în jurul unei mese.

Ewert Grens se ridică după un timp, făcu câțiva pași prin încăpere și apoi se întoarse la oamenii rămași pe loc.

— N-am de gând să-mi mai asum vina. Nu și de data asta.

Cu doar trei zile în urmă, avusese curajul să ia decizia aceea de care se temuse pe tot parcursul carierei sale — să ordone împușcarea unui om.

— Nu sunt vinovat de moartea lui.

Iar în noaptea precedentă, avusese curajul să petreacă mai multe ore într-un cimitir — lângă un mormânt anonim de care îi fusese mai frică decât de orice altceva până atunci.

— Nu sunt vinovat de moartea ei.

Vocea lui avea din nou acea stranietate calmă.

— Nu eu i-am omorât.

Arătă pe rând cu degetul spre fiecare.

— Tu ai făcut-o. Și tu. Și tu.

după încă o zi

La câțiva centimetri deasupra noadei, pe la cea de-a treia şi a patra vertebră, durerea devenise între timp insuportabilă. Se mişca precaut, făcea bicicleta în aer cu picioarele, pe rând, iar atunci nu se mai auzea nimic şi durerea intensă mai ceda cât de cât.

Nu mai simțea mirosul puternic de urină şi excremente, poate doar în primele ore îl simțise, dar asta fusese demult, acum gata.

Nu închisese ochii deloc în prima seară şi nici în noaptea şi dimineața care au urmat, încercase să vadă ceea ce nu se putea vedea, țipete şi picioare care alergau. Dar acum închise ochii în întunericul atotcuprinzător şi nu-i mai deschise deloc. Oricum n-ar fi văzut nimic.

Zăcea pe nişte bucăți de aluminiu sudate pentru a forma o conductă lungă şi rotundă, cu un diametru de vreo şaizeci de centimetri, după estimările lui, umerii îi încăpeau perfect şi, dacă îşi întindea brațele în sus, putea să-şi țină palmele în capătul celălalt al conductei.

Stomacul îl sâcâia şi acum, aşa că dădu drumul celor câțiva stropi care se scurseră pe pulpă, era mai bine aşa, se mai liniştea puțin. Nu mai băuse din dimineața în care luase ostaticii, doar urina pe care a reuşit s-o adune în palme şi s-o ducă la gură, adică vreo câțiva pumni, împărțiți la o sută de ore.

Ştia că omul poate să supravieţuiască o săptămână fără apă, dar setea era un vizitator nebun şi buzele, cerul gurii şi gâtlejul capitulau în faţa uscăciunii. Îndură însă şi setea şi foamea şi durerea din membre, după atâta timp de stat nemişcat şi îndură şi întunericul care-i devenise adăpost după ce ţipetele şi picioarele care alergau amuţiră. Probabil că din cauza fierbinţelii se gândise c-ar fi mai bine să se dea bătut. Electricitatea fusese întreruptă din cauza fumului şi a incendiului şi, când elicea ventilatorului nu mai împinse aerul curat în încăpere, temperatura din conducta închisă urcă şi de aici şi senzaţia că avea febră. În ultimele ore nu reuşise să se concentreze mai mult de câteva minute, dar acum nu mai funcţiona nici măcar asta, în curând avea să cedeze de tot.

Ar fi trebuit să iasă din conductă deja de ieri.

Iniţial, ăsta fusese planul lui, trei zile şi trei nopţi, în timp ce adrenalina şi starea de alertă exacerbată slăbiseră încet.

Dar ieri, cineva deschisese uşa şi se plimbase prin atelier. Stătuse nemişcat şi trăsese cu urechea la paşii şi respiraţia unui gardian, electrician sau instalator aflat la o jumătate de metru sub el. Ştia că centrala electrică şi termică a penitenciarului se inspecta doar de vreo două ori pe săptămână, dar se hotărî să mai aştepte douăzeci şi patru de ore ca să fie sigur.

Îşi apropie braţul stâng de faţă şi privi ceasul de mână care-i aparţinuse gardianului în vârstă.

Nouăsprezece şi patruzeci şi cinci. Încă o oră până la închiderea celulelor.

O oră şi un sfert până la schimbul de ture.

Trebuia să iasă.

Verifică dacă foarfeca mai era în buzunarul pantalonilor, cea pe care-o furase din suportul de creioane de pe biroul din atelier şi cu care-şi tăiase părul lung după prima zi. Nu prea avusese loc să se mişte în conductă, dar oricum n-avea cu ce să-şi omoare timpul şi a fost o senzaţie plăcută, să nu-i mai audă pe oamenii care căutau rămăşiţe de cadavru. ÎO luă din buzunar, duse braţele în spate şi lovi puternic învelişul conductei până când simţi o gaură cu vârful degetelor. Roti lama şi despică metalul subţire. Apăsă învelişul cu picioarele, îşi arcui spatele şi se lăsă cu toată greutatea peste marginile tăioase, sângerând puternic, în timp ce conducta cedă şi el alunecă prin ţeava de aluminiu şi se prăbuşi pe dalele de piatră ale camerei centralei.

Numără cincizeci şi şapte de beculeţe verzi, roşii şi galbene pe pereţi, care reglau apa şi lumina. Le mai numără o dată.

Nu se auzi niciun pas, nicio voce.

Era sigur că nimeni nu auzise când un corp aterizase pe podea într-o încăpere din care o uşă dădea drept spre tunelul care lega aripa G cu camera gărzii centrale. Apucă marginile unei chiuvete şi se ridică. Era ameţit, dar după un timp, ameţeala care i se răspândise prin corp dispăru şi se putea bizui din nou pe el.

Orbecăi speriat în întuneric.

Într-un suport de pe perete, sub un tablou electric, găsi o lanternă. Preferă s-o folosească pe aceasta în loc să aprindă lumina în cameră. Ochii se obişnuiau mai uşor la lumina unei lanterne, dar cu toate astea, simţi o durere ascuţită, neaşteptat de puternică atunci când se făcu lumină, probabil că scoase şi un ţipăt când se aruncă spre el, reflectată de o oglindă aflată deasupra chiuvetei.

Închise ochii şi aşteptă.

Oglinda nu mai voia să se bată cu el.

Zări un cap împodobit cu smocuri de păr inegale, disparate, luă foarfeca de pe jos şi le îndreptă, apoi se tunse cât putu de scurt, lăsând doar câţiva milimetri. Aparatul de ras îl găsise într-un sertar al biroului şi-l strecurase în acelaşi buzunar ca şi foarfecele. Îşi udă faţa şi îşi rase bucăţică cu bucăţică obrajii acoperiţi de barba pe care o lăsase să crească încă de la întâlnirea aceea din Rosenbad, când se hotărâse să se infiltreze printre zidurile înalte ale penitenciarului Aspsås.

Se privi din nou în oglindă.

Cu patru zile înainte avusese părul lung şi şaten şi purta o barbă de trei săptămâni.

Acum era tuns scurt şi ras.

O faţă nouă.

Lăsă apa să curgă, se dezbrăcă şi curăţă cu o bucată de săpun murdar, de pe marginea chiuvetei, nişte picături care nu erau de urină, îşi spălă tot corpul şi aşteptă până când se uscă în încăperea încălzită. Se întoarse la conductă, la marginile tăioase şi căută hainele cu care în urmă cu câteva zile fusese îmbrăcat un gardian-şef pe nume Jacobson, perna lui provizorie cu care-şi proteja gâtul, nu voia să le murdărească de secreţii, excremente şi urină.

Erau cam de aceeaşi înălţime, aşa că uniforma i se potrivea aproape perfect, pantalonii erau o idee cam scurţi şi pantofii puţin cam strâmţi, dar nu-l deranja şi nu se vedea deloc.

Se postă lângă uşă şi aşteptă.

Ar trebui să fie speriat, stresat, neliniştit. Dar nu simţea nimic. Se afla încă în starea aceea pe care o învăţase

din necesitatea de-a supraviețui, fără gânduri, fără să-i fie dor, fără Zofia şi Hugo şi Rasmus, tot ce avea şi-i amintea că e viu.

O purtase în el din clipa în care intrase pe porțile închisorii.

Nu-i dăduse drumul decât preț de două secunde.

Prima oară când lunetistul ar fi trebuit să tragă în el.

Stătuse lângă fereastră şi aranjase receptorul din ureche, aruncând o ultimă privire către turnul bisericii. Se uită la covorul care ascundea un corp şi nişte materiale explozibile, la rezervorul cu benzină şi motorină de la picioarele lor şi la bricheta din mâna lui. Îşi verificase poziția şi urma să se aşeze cu fața în profil ca să-i oblige să țintească la cap — niciun inspector judiciar n-avea de ce să se mire mai încolo de absența osului cranian.

Două secunde de frică de moarte.

Auzise ordinul de tragere în receptorul din ureche. Ar fi trebuit să stea pe loc şi să aştepte. Dar picioarele i se mişcaseră prea repede, fără ca el să fi fost conştient.

Eşuase de două ori.

Dar a treia oară a reuşit să se transpună în starea aceea de control, fără gânduri, sentimente şi dor. Era exact aceeaşi stare de dinainte.

Lunetistul a tras.

Iar el a stat pe loc.

A avut exact trei secunde la dispoziție.

Atât cât îi lua glonțului să părăsească țeava puştii din turnul unei biserici şi să nimerească un cap aflat în fereastra unui atelier, la o viteză a vântului de şapte metri pe secundă şi o temperatură a aerului de optsprezece grade Celsius.

Nu trebuie să mă mişc prea repede, ştiu că asistentul lunetistului se uită la mine prin binoclu.

Număr.

O mie unu.

Ţin bricheta în mână, flacăra arde, e vie.

O mie doi.

Fac un pas înainte chiar înainte ca glonţul să se izbească de geam şi apropii bricheta de cordonul detonant legat de corpul de sub covor.

Lunetistul a tras şi obiectivul n-a mai putut fi distins prin geamul distrus.

În clipa aceea, mai avea două secunde la dispoziţie.

Atât cât îi lua cordonului să ardă până la capăt şi să detoneze pentritul şi nitroglicerina.

Alerg către stâlpul de ciment pe care l-am ales în prealabil, aflat la doar câţiva metri de mine, e unul dintre stâlpii ăia masivi care susţin tavanul.

Stau în spatele lui în timp ce şi ultimul centimetru din cordonul detonant dispare şi explozibilul înfăşurat şi lipit cu scotch de pielea unui om sare în aer.

Timpanele îmi crapă.

Doi pereţi, cel dinspre gardianul-şef şi cel dinspre birou, se prăbuşesc.

Fereastra prin care a intrat glonţul e împinsă în afară de unda de şoc şi aterizează în curtea închisorii.

Unda de şoc mă caută, dar se împiedică de stâlpul de ciment şi covorul din jurul ostaticului.

Îmi pierd cunoştinţa, însă doar pentru câteva secunde.

Trăiesc.

A zăcut pe podea cu durerea aceea ţiuitoare în urechi, după ce valul fierbinte de după explozie atinse rezervorul de motorină şi încăperea fu înecată într-o mare de fum.

A aşteptat până când fumul a găsit ieşirea prin gaura rămasă în locul ferestrei, transformându-se într-un perete cenuşiu-închis, care acoperise şi inundase o mare parte din atelier.

A înşfăcat uniforma gardianului în vârstă şi a aruncat-o pe geam, după care a sărit şi el, pe acoperişul aflat la doar câţiva metri sub el.

Stau nemişcat şi aştept.

Strâng hainele în braţe, nu văd nimic din cauza fumului gros şi aud şi prost pentru că am timpanele sparte, dar simt vibraţiile acoperişului pe care stau, nişte oameni se mişcă aproape de mine, sunt poliţiştii trimişi pentru a pune capăt situaţiei cu ostaticii, unul dintre ei chiar se împiedică de mine, fără să-şi dea seama cine sunt.

Îmi ţin respiraţia, nu mai respir de când am sărit pe fereastră, ştiu că dacă inhalez o singură dată din fumul ăsta toxic, o să mor.

S-a furişat pe lângă cei care i-au auzit paşii fără să-şi dea seama că aparţineau infractorului pe care l-au văzut murind cu câteva minute în urmă, s-a târât pe acoperiş de-a curmezişul, pe bucăţile de tablă lucioase, apoi a coborât în ceva ce semăna cu un coş de fum, şi-a lipit picioarele şi braţele de pereţi până când conducta s-a îngustat şi era mai greu să-şi ţină echilibrul, şi-a dat drumul şi s-a prăbuşit pe fundul cutiei ventilatorului.

Mă aplec şi mă strecor în conducta cu un diametru de şaizeci de centimetri, care se continuă în clădire.

Mă trag înainte centimetru cu centimetru, cu mâinile lipite de metal, până când ajung în centrala termică şi electrică a închisorii, cu uşa spre un pasaj subteran.

Mă întind pe spate şi îndes hainele sub cap ca pe o pernă, o să rămân în camera ventilatorului cel puţin trei zile, o să

mă piş şi o să mă cac pe mine, dar o să stau aici şi n-o să-mi fie dor de nimeni, n-o să simt nimic, afară nu există nimic, nu încă.

Lipi urechea de uşă.

Nu auzea bine, dar distinse parcă paşii cuiva, puteau fi nişte gardieni care treceau prin pasaj, la ora asta deţinuţii nu mai aveau voie să iasă, era după ora stingerii şi toţi erau în celulele lor.

Îşi pipăi faţa şi creştetul, nu avea barbă, nici păr, nici urme de urină pe pulpe.

Hainele noi miroseau a alt om, un parfum sau o loţiune după ras folosită, probabil, de gardianul în vârstă.

Afară se auzeau din nou paşi, erau mai mulţi care se deplasau în grup.

Se uită la ceas. Opt fără cinci.

Trebuia să mai aştepte puţin, gardienii ăştia tocmai încuiaseră celulele şi se pregăteau să plece la casele lor, pe ăştia trebuia să-i evite, ei erau cei care-i văzuseră faţa. Mai rămase ascuns vreo cincisprezece minute, înconjurat de întunericul centralei şi de cele cincizeci şi şapte de beculeţe galbene, roşii şi verzi.

Acum.

Erau mai mulţi şi la ora asta nu putea fi decât personalul din schimbul de noapte.

Cei care îşi începeau tura după încuierea celulelor, cei care nu se întâlneau niciodată cu deţinuţii şi, prin urmare, nu ştiau cum arată.

Auzul lui era deteriorat puternic, dar era sigur că trecuseră pe lângă el, aşa că descuie uşa, o deschise, apoi o încuie la loc după el.

Trei gardieni stăteau cu spatele la el, la aproximativ douăzeci de metri de pasajul subteran care lega aripa G

de biroul gărzii centrale. Unul era cam de vârsta lui, dar ceilalți doi păreau mult mai tineri, proaspeți absolvenți, probabil, pregătindu-se să înceapă una dintre primele lor ture. Pe la sfârșitul lunii mai, penitenciarul Aspsås se umplea de absolvenți tineri în căutare de o slujbă de vară, care, după doar o oră de instruire și câteva zile de curs, se îmbrăcau în uniformă și lucrau cot la cot cu personalul vechi.

Se opriseră în fața unei uși încuiate care delimita pasajul subteran în secțiuni mai mici și el se grăbi să-i ajungă din urmă. Gardianul puțin mai în vârstă ținea o legătură de chei și tocmai descuiase ușa când ajunse în spatele lor.

— Sunteți drăguți să mă așteptați și pe mine?

Se întoarseră și-l măsurară din cap până-n picioare.

— Am întârziat puțin.

— Te duci acasă?

— Da.

Gardianul nu părea bănuitor, îi pusese doar o întrebare obișnuită, ca între colegi.

— Ești nou?

— Atât de nou că nici chei nu am încă.

— N-ai nici două zile, deci?

— Ieri am venit.

— La fel ca ei doi. Mâine e a treia pentru toți. Prima zi cu cheie.

Merse în urma lor.

Îl văzuseră. Vorbiseră cu el.

În clipa aceea, era doar unul dintre cei patru gardieni care se deplasau împreună într-un pasaj subteran dintr-o închisoare și se îndreptau spre sediul gărzii centrale și poarta cea mare de acolo.

Se despărțiră la scările care continuau spre aripa A, unde cei trei aveau să lucreze într-o tură lungă de unsprezece ore. Le ură o seară plăcută şi cei trei îl priviră invidioşi pe colegul care în curând avea să ajungă acasă şi urma să aibă o seară liberă.

În mijlocul holului de la intrare se opri. Putea alege între trei uşi.

Prima se afla într-o parte şi aparținea camerei de vizită pentru neveste sau prietene, prieteni, polițişti sau avocați. Camera în care Stefan Lygás a primit mesajul că în organizație exista un trădător, un informator, o cârtiță, cineva căruia îi umblase gura şi care trebuia eliminat.

Cealaltă era chiar în spatele lui şi dădea spre coridorul care se termina în aripa G. Puțin îi lipsi să nu izbucnească în râs, gândindu-se că s-ar putea întoarce în celula lui îmbrăcat în uniformă.

Se uită şi la cea de-a treia.

Uşa care făcea legătura cu holul din fața monitoarelor vigilente ale gărzii centrale şi cu butoanele numerotate din cuşca de sticlă care puteau deschide toate uşile încuiate ale penitenciarului.

Înăuntru se vedeau două persoane. Un gardian destul de corpolent, care stătea la geam, cu o barbă neagră, neîngrijită şi o cravată aruncată peste un umăr, iar în spatele lui, unul mult mai firav, cu spatele la ieşire, a cărui față nu reuşea s-o distingă, dar presupuse că avea în jur de cincizeci de ani şi un grad mai înalt. Respiră adânc şi încercă să meargă cu spatele drept, explozia care-i distrusese timpanele îi afectase puțin şi simțul echilibrului.

— Te întorci acasă în uniformă? Deja?

— Poftim?

Gardianul cu față rotundă și barbă rară se uită la el.

— Ești nou, nu?

— Da.

— Și deja te duci acasă în uniformă?

— Păi... așa s-a nimerit.

Gardianul zâmbi. Nu se grăbea, câteva vorbe goale și seara trecea mai repede.

— E cald afară. O seară a naibii de frumoasă.

— Așa e.

— Te duci direct acasă?

Gardianul se aplecă puțin și potrivi un ventilator mic aflat pe birou, încercând să mai aerisească încăperea închisă. Acum îl vedea și pe celălalt gardian, cel slab care stătea pe scaunul din spate.

Îl recunoscu.

— Cred că da.

— Te așteaptă cineva?

Era Lennart Oscarsson.

Șeful penitenciarului pe care-l agresase într-o celulă din izolator, trimițându-i un pumn în față.

— Sunt plecați de acasă. Dar ne vedem mâine cu toții. A trecut ceva timp.

Oscarsson închise dosarul și se întoarse.

Privi spre geam, spre el.

Îl văzu, dar nu reacționă nicicum.

— Sunt plecați? Da, am avut și eu cândva o familie, dar... nu știu, în fine, habar nu am...

— Mă scuzi.

— Ce?

— Mă grăbesc un pic.

Cravata era tot așa, aruncată pe umăr, cu resturi de mâncare, sau poate că o spălase doar și o pusese la uscat.

— Te grăbeşti? Păi, da, cine dracu' nu se grăbeşte?

Gardianul se trase de barbă, nările i se lărgiră şi privirea i se întristă.

— Sigur că da. Du-te. Îţi deschid eu.

*

Încă doi paşi până la barierele de control.

Şi încă doi până la uşa care putea fi deschisă din cuşca de sticlă.

Piet Hoffmann se întoarse şi dădu din cap către gardianul care îi făcu iritat semn să iasă.

Lennart Oscarsson stătea în continuare în spatele lui.

Privirile li se întâlniră din nou.

*

Se aştepta să strige cineva şi să alerge după el.

Dar nu se auzi niciun cuvânt, nicio mişcare.

Bărbatul proaspăt ras şi tuns scurt, îmbrăcat în uniformă de gardian, care dispăru prin poartă şi apoi pe după zidul penitenciarului părea cunoscut, poate, dar n-avea nume, angajaţii pe perioadă determinată erau de obicei anonimi pentru ceilalţi. Acesta zâmbea când faţa-i fu mângâiată de vântul călduţ. Avea să fie o seară frumoasă.

peste încă o zi şi încă una

Ewert Grens stătea pe scaunul de birou, în fața unei biblioteci în continuare goale, în ciuda eforturilor sale de-a o umple cu tot felul de lucruri, şi privi urmele întunecate care nu voiau să dispară, oricât de des ar fi şters praful. Stătea de vreo trei ore. Avea să stea acolo până când avea să-şi dea seama dacă ceea ce văzuse era important sau nu — având în vedere că nimeni altcineva nu aflase încă nimic despre asta.

Totul începuse cu o dimineață frumoasă.

Dormise pe canapeaua maro din velur, cu fereastra dinspre curtea interioară a sediului poliției deschisă şi fusese trezit de primele camioane de pe Bergsgatan. Stătuse şi se uitase un timp la cerul albastru, apoi urcase cu liftul până la camera de detenție, cu câte o ceaşcă de cafea în ambele mâini.

Nu s-a putut abține.

Era destul de devreme şi vremea destul de frumoasă, probabil, pentru că, pe la ora aceea, puteai să te plimbi liber pe culoarul brăzdat de dungi clare, formate de soare. În dimineața aceea se plimbase exact în locul în care podeaua lucea cel mai tare şi avusese grijă să treacă suficient de aproape de celulele unde, de trei zile, stăteau şi aşteptau câteva persoane reținute, supuse unor restricții totale. Ågestam insistase să-şi ispăşească acolo cele şaptezeci şi două de ore prescrise de lege şi Grens urma să verifice în

scurt timp hotărârile de trimitere în judecată privind un inspector-şef de poliţie, directorul general şi secretarul de stat din Ministerul Justiţiei.

Golul din bibliotecă. Părea să fi crescut.

Avea să crească până când se va hotărî.

Timp de două zile dăduse înainte şi înapoi benzi din camerele de supraveghere ale penitenciarului Aspsås, cercetând fiecare cadru înregistrat între uşi încuiate, pasaje subterane lungi şi ziduri cenuşii cu sârmă ghimpată până în secunda exploziei care provocă fumul gros şi moartea a doi oameni, după care verifică rapoartele lui Krantz şi cel al medicului legist, Errfors, precum şi rezultatele audierilor efectuate de Sven şi Hermansson.

Se blocase în două locuri.

La transcrierea dialogului dintre lunetist şi asistent, chiar înainte de tragere.

Cei doi discutau despre un covor pe care Hoffmann îl pusese peste ostatic şi-l fixase cu un soi de cablu care, în urma investigaţiilor, se dovedi a fi un cordon detonant.

Un covor care închide şi direcţionează suflul exploziei în jos, apărându-i pe cei care se află în apropiere.

O audiere a unui gardian-şef pe nume Jacobson.

Jacobson descrise felul în care Hoffmann a acoperit corpul ostaticului cu pungi mici de plastic pline cu un lichid care, în urma investigaţiilor, se dovedi a fi nitroglicerină.

Atât de multă nitroglicerină, încât corpul victimei e spulberat în particule microscopice şi, deci, nu poate fi identificat.

Ewert Grens izbucnise în râs în birou.

Rămăsese în mijlocul camerei, pe jos, şi se uitase la casetofonul şi foile imprimate din faţa lui şi râdea în continuare când părăsise sediul poliţiei şi condusese spre

Aspsâs şi zidul impunător din comună. Se oprise la garda centrală şi ceru toate casetele înregistrate după 14:26, începând din douăzeci şi şapte mai. Se întorsese, îşi luase cafea de la automat şi se aşezase ca să urmărească fiecare secundă din clipa în care, din turnul unei biserici, fusese tras un glonț mortal.

Grens ştia deja ce caută.

Alesese camera de supraveghere numărul paisprezece, montată la aproximativ un metru deasupra cuştii de sticlă a gărzii centrale. Apăsase apoi pe repede înainte şi se oprise la fiecare persoană care ieşea. Gardieni, vizitatori, deținuți, furnizori de marfă, îi verificase pe toți cei care treceau prin fața obiectivului, unul se legitimă, un altul se semnă în registru, dar majoritatea îi făceau doar cu mâna gardianului, semn că se cunoşteau.

Ajunsese la materialul înregistrat la patru zile după moartea lui Hoffmann.

Ewert Grens îşi dăduse seama imediat cine era bărbatul de pe monitor.

Un tip tuns scurt, îmbrăcat în uniforma penitenciarului, ridică privirea spre cameră la ora 20:05, în timp ce ieşea. Zăbovi cam lung cu privirea, apoi îşi continuă drumul.

Grens simțise impulsul acela din stomac şi piept care de obicei semnala un atac de furie, dar de data asta era altceva.

Oprise înregistrarea, dăduse înapoi şi-l cercetase îndeaproape pe bărbatul care discută puțin cu gardianul, după care se uită în cameră, la fel ca şi cu trei săptămâni în urmă, când vorbise cu un alt gardian, aflat într-o altă gheretă din clădirea Guvernului. Grens îl urmărise pe bărbatul în uniformă în timp ce acesta trecu prin barierele

de control, ieşi pe poartă şi dispăru pe după zid, urmărit de camerele numerotate cu cincisprezece şi şaisprezece. Fusese o explozie a naibii de puternică, una din aia care îţi sparge timpanele, nu era de mirare că avea probleme cu echilibrul.

Trăieşti!

Din cauza asta stătea, aşadar, de trei ore pe scaunul de birou şi se uita la golul crescând din bibliotecă.

Nu te-am condamnat la moarte.

Din cauza asta era necesar să-şi dea seama dacă ceea ce văzuse avea vreo importanţă sau nu — având în vedere că nimeni altcineva nu aflase încă nimic despre lucrul cu pricina.

Hoffmann trăieşte. Nici voi nu aţi putut să-l condamnaţi la moarte.

Râse din nou şi scoase un document dintr-un sertar, o citaţie privind trimiterea în judecată a trei persoane şi care avea să aibă drept urmare tot atâtea condamnări şi pedepse lungi cu închisoarea pentru şefii în cauză, care abuzaseră de putere.

Râse mai tare, dansă în mijlocul camerei scufundate în tăcere, apoi îngână discret o melodie, un cântecel care ar fi putut fi recunoscut drept *Tunna skivor* de Siw Malmkvist de către cel care ar fi trecut prin faţa biroului său.

după încă o zi
şi încă una
şi încă una

Era ca şi când cerul s-ar fi apropiat de pământ.

Erik Wilson stătea în mijlocul curţii asfaltate şi simţea cum îl mănâncă pielea sub hainele subţiri, umede de transpiraţie, şi auzi muştele agitate care se plimbau pe broboanele de sudoare. Erau nouăzeci de grade Fahrenheit, puţin peste temperatura corpului, iar termometrul avea să urce şi mai mult peste câteva ore după prânz, era ora la care arşiţa punea stăpânire peste tot oraşul.

Duse o batistă deja umedă la frunte, dar nu ştia care rămăsese mai uscată, pielea sau bucata de pânză. În sala de curs se concentrase cu greu, instalaţia de aer condiţionat din clădire dăduse chix de dimineaţă şi discuţia despre *infiltrarea avansată* a fost treptat abandonată de către şefii de poliţie din vestul Statelor Unite, cărora, în mod normal le plăcea mult să se audă vorbind.

Privi prin gardul protejat cu sârmă ghimpată, ce dădea spre terenul de exerciţii, unde şase bărbaţi îmbrăcaţi în negru încercau să protejeze un al şaptelea. Cineva trase dinspre două clădiri joase din apropiere şi doi dintre ei se aruncară peste obiectivul protejat, după care o maşină îi luă pe toţi şi demară. Erik Wilson zâmbi, ştia deja ritualul: preşedintele avea să supravieţuiască şi băieţii răi care au tras aveau să eşueze, Secret Service câştiga de fiecare dată, era acelaşi exerciţiu de fiecare dată, trei săptămâni la rând, cu actori diferiţi jucând aceeaşi piesă.

Ridică fața către cerul senin de parcă ar fi vrut să se pedepsească. Trebuia să se trezească din amorțeală.

Mai întâi dăduse vina pe căldură. Dar nu era asta.

Simți că nu e prezent, pur și simplu.

Nu reușise să se angajeze în nicio activitate în ultimele zile, cu toate că participase la cursuri, discuții și antrenamente, gândurile și puterea păreau să-i fi părăsit corpul.

Trecuseră patru zile de când Sven Sundkvist îl rugase să conducă șaptezeci de kilometri până la granița statului și apoi spre Jacksonville ca să ia prânzul cu el într-un restaurant unde mesele erau suficient de încăpătoare pentru un laptop și niște imagini surprinse de camerele de supraveghere dintr-o clădire impozantă și o închisoare. Văzuse fața lui Paula în geamul unei închisori și apoi explozia și fumul negru când glonțul unui lunetist sfâșie corpurile unor oameni.

Colaboraseră aproape nouă ani.

Paula se aflase în subordinea lui. Și-i fusese prieten.

Se apropie de hotel, încercând să se refugieze din fața arșiței. Holul cel mare era răcoros și Wilson fu nevoit să se strecoare printre masa de oameni care zăbovise acolo din aceleași motive, o luă către lift și urcă la etajul cinci în camera lui, aceeași ca și cu trei săptămâni înainte.

Se dezbrăcă și făcu un duș rece, apoi se întinse pe marginea patului, în halatul de baie.

S-au descotorosit de tine.

Au șușotit între ei și apoi s-au prefăcut că plouă.

Se ridică, se simțea din nou agitat și incapabil să se concentreze. Răsfoi numărul din ziua aceea al ziarului *USA Today* și cel din ziua precedentă al cotidianului *New York Times*, rămase cu ochii pierduți la o reclamă pentru un detergent și una pentru câțiva avocați locali. Nu era prezent, oricât ar fi încercat. Se plimbă prin cameră, se opri puțin în

fața celor cinci telefoane mobile înșiruite pe birou, pe care le controlase deja de dimineață, erau legătura lui cu informatorii aflați în subordinea sa. De obicei se calma după ce le verifica de câteva ori, dar nu și de data asta.

Le ridică pe rând și le verifică, unul câte unul.

La cel de-al patrulea fu nevoit să se așeze pe marginea patului. Tremura.

*

Un apel pierdut.

Pe ecranul unui telefon mobil de care ar fi trebuit să se descotorosească deja, având în vedere că informatorul respectiv era mort.

*

Tu nu mai exiști.

Dar cineva îți controlează telefonul.

*

Transpiră din nou, dar nu din cauza căldurii, era altceva, o senzație care-l ardea și-l rănea, ceva ce nu mai simțise niciodată.

Cineva are acces la telefonul tău. Cineva a găsit și a format singurul număr din agendă.

Dar cine?

Cineva care investighează cazul? Cineva care vrea să mă persecute?

Camera era răcoroasă, i se făcuse aproape frig, începu să dârdâie, așa că smulse cuvertura de pe pat și se ghemui

sub plapuma ce mirosea a balsam de rufe până când începu să transpire din nou.

Cineva care nu ştie cine e proprietarul telefonului ăstuia. Cineva care sună un abonat care nu e înregistrat nicăieri.

Se înfioră din nou, tremura mai tare decât înainte, plapuma groasă îi irita pielea.

Ar putea să sune. Ar putea să asculte vocea de la capătul celălalt fără să fie recunoscut.

Formă numărul.

O undă de sunet încercă să se agaţe de un punct fix în aerul imponderabil, câteva secunde părură câţiva ani, apoi se auzi un ţiuit prelung, strident, semn că persoana de la capătul firului răspunse.

Ascultă tonul care-i răsună în ureche de trei ori.

Şi vocea pe care o recunoscu imediat:

— *Misiune îndeplinită.*

Persoana de la capătul firului respira încet, cel puţin aşa se auzea, sau poate că linia era deranjată şi semnalul prea slab.

— *Wojtek a fost eliminat în Aspsås.*

Zăcu nemişcat în pat, de teamă că omul care vorbea avea să-i dispară printre degete.

— *Ne vedem peste o oră la etajul trei.*

*

Erik Wilson îi zâmbi vocii care se amestecase cu o alta, una ce se auzea dintr-un difuzor, pe un aeroport, probabil.

Poate că undeva, în sinea lui, undeva departe, departe, a bănuit ceva sau, cel puţin, a sperat.

Dar acum era sigur.

Răspunse.

— Sau poate altă dată, altundeva.

din partea scriitorilor

Trei secunde e un roman despre infractorii vremurilor noastre şi despre cele două autorităţi — Poliţia şi Direcţia Penitenciarelor — care îi înfruntă şi care sunt responsabile pentru ei.

Şi un roman înseamnă şi libertate pentru scriitori.

Fapte şi ficţiune.

La un loc.

*

FAPTE — POLIŢIE. Poliţia a folosit de-a lungul anilor mulţi infractori pe post de informatori sau agenţi secreţi. O colaborare negată şi ascunsă sub preş. Pentru a putea investiga infracţiuni grave, alte infracţiuni au fost marginalizate şi o parte din anchetele preliminare şi procesele demarate s-au desfăşurat fără vreun suport sau bază relevantă.

FICŢIUNE — POLIŢIE. Ewert Grens e un personaj fictiv.

FAPTE — POLIŢIE. Doar nişte infractori pot juca rolul unui infractor şi tocmai de aceea au fost recrutaţi, în caz de nevoie, încă din închisoare. Pentru a construi nişte profiluri

credibile, poliția a apelat la registrul pentru infractori dați în urmărire și la diverse rapoarte. Falsificarea informațiilor într-o sociatate de drept a devenit o metodă de lucru.

FICȚIUNE — POLIȚIE. Sven Sundkvist e un personaj fictiv.

FAPTE — POLIȚIE. Informatorii cu trecut criminal sunt proscrișii vremurilor noastre. Când un agent infiltrat fost infractor e dat în vileag, autoritatea pentru care lucrează neagă c-ar avea vreo legătură cu el și se uită în altă parte, în timp ce organizația în care acesta s-a infiltrat încearcă „să rezolve problema". Conducerea Poliției e convinsă că metodele de recunoaștere și de urmărire convenționale sunt ineficiente în lupta împotriva crimei organizate și, de aceea, vor să dezvolte și mai mult colaborarea cu agenți infiltrați și informatori.

FICȚIUNE — POLIȚIE. Mariana Hermansson e un personaj fictiv.

*

FAPTE — DIRECȚIA PENITENCIARELOR. Majoritatea celor care ispășesc pedepse cu închisoarea sunt narcomani. Cei condamnați la pedepse cu închisoarea pot continua consumul de droguri și după gratii. Un narcoman eliberat după ispășirea pedepsei recidivează tocmai pentru a-și putea finanța dependența și pentru a-și putea plăti datoriile acumulate în perioada detenției.

*

FICȚIUNE — DIRECȚIA PENITENCIARELOR. Penitenciarul Aspsås nu există în realitate.

FAPTE — DIRECȚIA PENITENCIARELOR. Fiecare individ care colaborează cu infractori ştie că dependența de droguri îi motivează să-şi continue activitățile în afara legii. Cu toate astea, amfetamina din buchetele de lalele galbene trimise şefului penitenciarului, paginile cărților cu coperți tari, împrumutate de la bibliotecă, pungi de plastic legate cu un elastic sau linguri ascunse în țeava de scurgere a toaletei sunt toate metode aplicate pentru distribuirea narcoticelor într-o închisoare cu clasă de siguranță A. Direcția Penitenciarelor poate stopa introducerea drogurilor — *pentru că, nu-i aşa, o închisoare e un sistem închis* — dar, uneori, alege în mod conştient să n-o facă.

FICȚIUNE — DIRECȚIA PENITENCIARELOR. Lennart Oscarsson e un personaj fictiv.

FAPTE — DIRECȚIA PENITENCIARELOR. Narcoticele sunt folosite pentru reducerea angoaselor şi un dependent de amfetamine care şi-a luat doza împrumută de obicei teancuri întregi de reviste porno, dispare cu ele în celulă şi se masturbează. Un sistem penitenciar fără droguri devine, aşadar, un sistem haotic, angoasant şi solicită mult mai mult personalul. Fără deținuți amețiți de substanțe chimice, Direcția Penitenciarelor ar fi nevoită să angajeze un personal mai competent şi, deci, mai scump, bani pe care noi, societatea, n-avem chef să-i dăm pe aşa ceva.

FICȚIUNE — DIRECȚIA PENITENCIARELOR. Martin Jacobson e un personaj fictiv.

*

Le mulțumim din suflet lui:

Billy, Kenta, C, R și *T,* voi, care ispășiți sau ați ispășit pedepse lungi cu închisoarea, voi, care ați trăit mai mult după, decât în afara gratiilor și ne oferiți cunoștințele care stau la baza romanelor noastre, informațiile, autenticitatea și credibilitatea, atunci când scriem despre infracționalitate, indiferent dacă e vorba de detalii, precum „de ce trebuie înclinată laleaua la cincizeci, și nu la patruzeci de grade, când urmează să fie umplută cu amfetamină", sau ce consistență trebuie să aibă masa cauciucată care protejează stomacul, sau cum arată toaletele din fața unui atelier dintr-o închisoare cu clasă de siguranță A. Încrederea voastră ne încurajează în demersul nostru de a trage o linie între oameni răi și decizii proaste.

polițiștilor inteligenți și curajoși care ne-au ghidat prin zona aceasta cenușie ciudată ce îi unește pe polițiști și criminali. Fără voi, n-am fi avut nici baza, nici legitimitatea pentru a descrie colaborarea cu informatorii sau agenții infiltrați, o activitate care lezează securitatea oferită de lege într-o democrație pe care o luăm drept sigură.

personalului penitenciarelor — responsabililor cu securitatea, gardienilor, inspectorilor și șefilor de penitenciare — celor care, atunci când s-au întâlnit cu noi, ne-au ajutat, incomodați de ambiția de a-și îmbunătăți performanțele

şi de un sistem care îi obligă să-şi taie uniformele şi să le transforme în cârpe de şters maşina.

lui Reine Adolfsson pentru cunoştinţele sale despre tehnica explozibililor, lui *Janne Hedström* pentru cunoştinţele sale despre tehnica criminalistică, lui *Henrik Hjulström* pentru cunoştinţele sale despre lunetişti, lui *Henrik Lewenhagen* şi *Lasse Lageren* pentru cunoştinţele medicale şi *Dorotei Ziemiańska* pentru că vorbeşte poloneza mai bine decât noi.

lui *Fia Roslund* pentru că eşti alături de noi şi ne sprijini în demersul nostru scriitoricesc.

lui *Niclas Breimar, Ewa Eiman, Mikael Nyman, Daniel Mattisson şi Emil Eiman-Roslund* pentru punctele voastre de vedere inteligente.

lui *Niclas Salomonsson, Tor Jonasson, Catherine Mörk, Szilvia Molnar şi Leyla Belle Drake* de la Salomonsson Agency pentru energia, competenţa şi prezenţa voastră de spirit nemărginite.

lui *Eric Thunfors* pentru coperta care ne place mult şi lui *Astrid Sivander şi Lise-Lotte Olaisen* pentru toată munca depusă cu corectura.

lui *Mattias Boström, Cherie Fusser, Anna Hirvi Sigurdsson, Jonna Holmgren, Lasse Jexell, Madeleine Lawass, Anna Carin Sigling, Ann-Marie Skarp, Karin Wahlén şi Lottis Wahlöö* de la Piratförlaget pentru profesionalismul vostru şi căldura cu care ne primiţi de fiecare dată când intrăm pe uşa editurii.

Mulţumiri speciale *Sofiei Brattselius Thunfors*, editorul nostru.